

NGUYỄN HOÀNG
TRẦN PHONG

Xin em đừng dẫn chú

NGUYỄN
HOÀNG
TRẦN
PHONG

xin Em
đừng dẫn
chú **

Xin Em Đừng Dẫn Chết

_ Tập 2 _

Tác giả: Minh Nguyệt Thính Phong

Người dịch: Tiểu Phương

Nhà xuất bản: Nxb Thanh Hóa

Nhà phát hành: NanuBooks

Định dạng: Bìa mềm

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày phát hành: 14/01/2016

Số trang: 524

Người chụp: **ngocminh1012**

Typers:

thuytlu, TMShironekoTM

kiemphim, Asako

thuyvan, sweetheart

Babu, Tử Nguyệt

Beta: **cat_street_85**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

CUNG QUẢNG HẰNG

Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp nhau, trong mắt anh cô là một cô nhóc ham chơi biếng làm, trong mắt cô anh là một phó tổng nghiêm túc đứng đắn cuồng công việc, xứng với danh hiệu Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút. Anh thấy cô không có mục tiêu, không hoài bão, cô thấy anh cứng nhắc buồn tẻ.

Trong một lần tình cờ, anh giúp đỡ cô, cô đáp lễ anh bằng một sợi chỉ đỏ, cũng từ đó hai người hết lần này đến lần khác chạm mặt nhau.

Thời niên thiếu mục tiêu của anh là học tập và kiếm tiền. Ở tuổi ba mươi ba vẫn chỉ có anh và công việc bầu bạn, một người bạn thời đại học bỗng đưa ra đề nghị kết giao. Anh nghĩ, cũng đến lúc nên nghĩ đến chuyện hôn nhân rồi.

Thật ra tìm đối tượng nào có khó gì. Giống như công việc thôi, chỉ cần bạn đem chuyện kết giao và kết hôn xem như một hạng mục công việc mà làm, tìm khách hàng, xác định mục tiêu, định sẵn kỳ hạn, thúc đẩy tiến độ, lấy áp lực nếu không thể ký được hợp đồng sẽ bị ông chủ đuổi việc, bảo đảm không thành vấn đề.

Còn với cô mà nói, trên đời nơi đâu không có cỏ thơm, không góc này thì có góc khác. Thế nào rồi cũng gặp được một người thích hợp thôi. Nếu như xui xẻo không gặp được thì mình cũng đã có một cuộc sống rất phong phú, không uổng phí một kiếp này. So với việc trốn một góc chơi trò yêu thầm người ta, cái gì cũng không chịu làm thì tốt hơn nhiều.

Anh hỏi cô: “Cô nói xem, nếu có một mục tiêu cô thấy không thích hợp, nhưng cô vẫn thích, có nên theo đuổi hay không?”

“Theo! Thích chính là thích, thích hợp hay không là cái gì?”

Vậy thì theo đuổi thôi!

Trích Đoạn

"Cậu từng nằm viện chưa?" Doãn Quốc Hào hỏi anh.

"Chưa ạ."

"Vậy cậu đâu có biết sự khó chịu khi nằm viện." Doãn Quốc Hào nhún mày.

"Bây giờ không phải cháu biết rồi sao ạ?" Cừ Chính Khanh rất nhẫn nại. "Bác cảm thấy vậy là vì bệnh dạ dày. Khi bác nằm viện, người ta sẽ giúp bác không cảm thấy khó chịu nữa. Theo cháu, đây mới là tư duy chính xác".

Doãn Quốc Hào trừng mắt với anh.

Cừ Chính Khanh không hề tỏ ra sợ hãi, tiếp tục nói: "Cháu biết nằm ở bệnh viện không thoải mái như ở nhà, nhưng nó có thể giúp bác hồi phục sức khỏe, bác không nên thành kiến với nó."

Lúc này Doãn Đình vừa tới cửa, còn chưa đẩy cửa vào, đã nghe thấy đoạn đối thoại giữa bố cô và bạn trai. Cừ Chính Khanh vẫn tiếp tục "lên lớp" với Doãn Quốc Hào: "Nếu bác không muốn nằm viện, bình thường phải giữ gìn sức khỏe chứ ạ. Bác phải nghĩ cho Tiểu Đình, mỗi lần bác ngã bệnh, cô ấy đều rất lo lắng".

Doãn Quốc Hào không lên tiếng.

"Bác ngang bướng lại hay nổi nóng, nên cô ấy chẳng dám đi đâu." Câu này đâm thẳng vào điểm yếu của Doãn Quốc Hào.

Doãn Đình đứng ngoài cửa nhìn không được cười, Xin Nghiêm Chính đang dạy dỗ trẻ con sao?

Mục Lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Kết](#)

[Ngoại truyện](#)

[1. Du Lịch](#)

[2. Lãng mạn](#)

[3. Người một nhà](#)

[4. Tình yêu thích hợp nhất](#)

Chương 18

Cừu Chính Khanh về đến nhà, ôm mèo Đại Đại một lúc. Doãn Đình lại mua thêm vài món đồ cho mèo, căn phòng có thêm một cái tủ, bên trong có rất nhiều quần áo nhỏ dành cho mèo, còn có bộ dây đeo cho mèo, dây buộc cổ, có cả loại đồ ăn vặt, đồ chơi.

“Cô ấy chiều hư mày mất rồi.” Cừu Chính Khanh nói với Đại Đại, Đại Đại không thèm đếm xỉa tới anh, nhưng lại rất có hứng thú với thức ăn trong tủ. Nó bị Cừu Chính Khanh kéo ra, anh cũng nhanh tay đóng tủ lại. Anh nghĩ, mình cũng sẽ bị Doãn Đình chiều hư thôi.

Cừu Chính Khanh nằm trên giường, nhớ đến nụ hôn của Doãn Đình, cảm thấy toàn thân nóng lên. Như đang nằm mơ vậy, đây là Giáng sinh tuyệt vời nhất anh từng trải qua trong cuộc đời này.

Doãn Đình cũng trong trạng thái bay bổng. Doãn Thực vẫn đang ở quán bar, Doãn Quốc Hào thì đã ngủ rồi. Cô giúp việc trong nhà ra hỏi Doãn Đình có muốn ăn đêm không. Cô lắc đầu, cười ngẩn ngơ rồi chạy về phòng mình. Doãn Đình trịnh trọng lấy khung ảnh điện tử mà Cừu Chính Khanh tặng từ trong túi ra, đặt lên tủ đầu giường. Trong khung ảnh, từng lời thổ lộ cùng hứa hẹn của anh hiện lên luân phiên, Doãn Đình nhìn mãi, thẹn thùng ngả người lên giường, lấy chăn che kín mặt mình.

Cô thích nụ hôn của anh, trên người anh có khí chất khiến người ta yên lòng. Anh cũng rất dịu dàng, bàn tay thật ấm áp, đôi mắt rất sáng, ánh mắt động lòng người. Anh còn nói hy vọng ngày anh có thể đến nhà cô ra mắt sẽ sớm đến.

Doãn Đình cười ngây ngô, anh nôn nóng quá đi. Thật đáng yêu.

Cô quyết định phải tặng một món quà khác cho anh, phải sáng tạo như cái khung ảnh điện tử của anh vậy, ừm, là món quà khiến người ta cảm động. Doãn Đình nghiêm túc suy nghĩ. Nghĩ rồi lại nghĩ, lại nhớ đến hôm anh cứ luôn nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng như thế, đột nhiên cô lại thấy thẹn thùng.

Cười ngây ngô hơn nửa ngày, điện thoại đột nhiên reo lên, cô nhìn nhìn, là Cừ Chính Khanh. Doãn Đình vội vàng nhận điện thoại, “Anh về đến nhà rồi à?”.

“Ừ, về được một lúc rồi.”

“Đại Đại vẫn ổn chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Ăn no thì chơi, chơi chán thì ngủ, con mèo đó muốn ỏn hơn nữa cũng khó.

“Vậy bây giờ anh đang làm gì?”

Nằm trên giường nhớ em. “Không làm gì cả.” Anh ngại nói ra sự thật. “Em đang làm gì thế? Chuẩn bị ngủ chưa?”

“Em cũng không làm gì cả.” Nằm trên giường suy nghĩ về anh không thể tùy tiện nói ra, ít ra anh phải thừa nhận là anh nhớ cô thì cô mới nói. Cô chợt nhớ ra: “Đúng rồi, chìa khóa nhà anh vẫn còn ở chỗ em!?”.

“Anh biết. Anh làm cái mới rồi.” Cừ Chính Khanh cười, “Nếu anh cũng vút đồ lung tung và hay quên giống em, chẳng phải đã không vào nhà được hay sao”.

“Vậy chiếc chìa khóa này thuộc về em.” Cô mới không thèm trả cho anh.

“Được, nó là của em.” Cừ Chính Khanh ngừng lại một chút mới nói tiếp: “Tiểu Đình”.

“Sao thế?”

“Trước giờ anh chưa từng thử bấm chuông cửa nhà mình. Cảm ơn em.” Giọng nói trầm thấp đầy dịu dàng của anh khiến lòng Doãn Đình thấy xúc động.

Trước giờ chưa từng ấn chuông nhà mình, vì phía sau cánh cửa không có người mở cửa cho anh, cảm giác đó thật cô đơn biết mấy? Doãn Đình cảm thấy xót xa.

"Hôm nay anh rất vui." Cừ Chính Khanh nói.

"Em cũng thế." Doãn Đình rất cảm động.

"Anh phải đi ngủ thôi, mai còn phải đi làm."

"Được, anh nghỉ ngơi sớm đi."

"Hẹn em tối mai gặp lại." Cừ Chính Khanh muốn xác nhận một lần nữa mới yên tâm.

"Dạ, ngày mai gặp."

Cúp điện thoại, tâm tình Doãn Đình có chút phập phồng. Cô phải đối xử tốt với anh một chút, không, phải tốt với anh thật nhiều thật nhiều.

Hôm sau, Cừ Chính Khanh đi làm. Nhận được rất nhiều sự quan tâm của đồng nghiệp. Đặc biệt là những người đang theo dõi Weibo của "Đình Đình Ngọc Lập 413", ai cũng chúc mừng anh. Weibo của anh cũng rất náo nhiệt, những người thân hay không thân, quen hay không quen cũng chạy tới chúc mừng. Số người theo dõi Weibo của anh tăng vọt.

Có rất nhiều tài khoản chắc là đã từng theo dõi Weibo của Doãn Đình, chạy qua chỗ anh nói, "Xóa bài đăng Weibo vì bạn trai, thật ngưỡng mộ". Cừ Chính Khanh đáp lại một cái mặt cười, không hề khách khí mà nói "Cảm ơn".

Cảm giác này rất mới mẻ, nhưng cũng vô cùng tuyệt diệu. Cừ Chính Khanh thấy rất tốt. Anh pha cho mình một ly cà phê, bắt đầu ngày làm việc mới. Trước khi bắt tay vào công việc, anh chụp tấm hình ly cà phê đăng lên Weibo, gắn thẻ "Đình Đình Ngọc Lập 413".

Rất nhanh đã có đồng nghiệp bình luận dưới bài đăng đó lời chúc mừng, còn nói mới sáng sớm lão đại đã khoe chuyện yêu đương nồng nhiệt vậy à?

Tiếp đó Doãn Đình xuất hiện. "Đình Đình Ngọc Lập 413" trả lời bình luận của người đồng nghiệp kia: "Vị huynh đài này, có thể nhường chỗ chút không, tôi muốn giành tem bài đăng khoe chuyện yêu đương nồng nhiệt của bạn trai mình. Làm ơn đi, làm ơn". Phía sau còn có một chuỗi biểu tượng đáng thương.

Cừ Chính Khanh nhìn thấy bình luận này suýt thì phun hết cà phê ra. Người đồng nghiệp kia lập tức trả lời: "Được! Quân tử phải biết giúp đỡ người khác". Sau đó cậu ta xóa bình luận của mình đi.

Doãn Đình cũng xóa bình luận trước đó của mình. Lập tức bình luận cái khác: "Tem!!!!". Năm dấu chấm than, phía sau là một chuỗi biểu tượng nhảy múa.

Cừ Chính Khanh lướt Weibo mấy lần, nhìn thấy toàn bộ quá trình, bất đắc dĩ che mắt cười, thật sự nhìn không nổi nữa. Anh suýt nữa thì quên mất cô bạn gái nhỏ ngọt ngào của anh nghịch ngợm biết bao.

Bình luận thứ hai của Doãn Đình là: "Anh làm việc vất vả, chú ý nghỉ ngơi, phải uống nhiều nước, bữa trưa phải ăn đàng hoàng".

Người đồng nghiệp nhường tem kia lại xuất hiện, bình luận của cậu ta là một dãy "ha ha ha ha ha". Doãn Đình trả lời cậu ta: Cảm ơn, cảm ơn.

Một lúc sau, những đồng nghiệp khác cũng kéo đến, trả lời bình luận của Doãn Đình: "Người đẹp, cô nhờ vào việc giành 'tem' mà theo đuổi được Cừ tổng của chúng tôi à?".

Doãn Đình đáp lại bằng hình ảnh giơ tay chữ V và nhe răng cười.

Lại có người hỏi: Cừ tổng khi yêu đương có phải cũng rất nghiêm túc không?

Doãn Đình trả lời: Không cho anh biết.

Cừ Chính Khanh thấy, nếu anh còn không ra mặt thì chuyện này sẽ loạn hết cả lên cho xem. Anh trả lời tất cả những đồng nghiệp kia cùng một nội dung: "Quá nhàn rồi thì mời đến chỗ tôi bàn luận công việc".

Weibo cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Doãn Đình để lại một cái mặt cười lè lưỡi rồi chạy mất. Lời trêu ghẹo của những người không liên quan để lại, Cừ Chính Khanh cũng mặc kệ. Anh tắt Weibo đi làm việc.

Giờ nghỉ trưa, anh nhận được điện thoại của Doãn Đình, cô hỏi anh đã nghỉ chưa, bữa trưa ăn gì, anh thành thật khai báo, Doãn Đình tỏ ý tương đối hài lòng, Cừ Chính Khanh cười. Anh hỏi lại cô ăn gì, Doãn Đình nói cô về nhà ăn cơm. Bây giờ sức khỏe bố cô không được tốt, ngày nào cũng về nhà ngủ trưa, cô cũng về cùng ông. Sau đó, Doãn Đình nói cô phải đi ăn trước rồi cúp máy.

Ở bên này, cô giúp việc đã dọn cơm, Doãn Quốc Hào đang ngồi trước bàn ăn, nhìn Doãn Đình gọi điện xong cười ngọt ngào đi tới. Doãn Đình nói với cô giúp việc trước: "Cô Trần, ngày mai con sẽ về học nấu ăn, lát nữa con đưa thực đơn ngày mai cho cô, cô mua rau giúp con".

Cô giúp việc nhận lời. Doãn Quốc Hào nhìn con gái, không lên tiếng. Doãn Đình vừa xới cơm cho ông vừa nói: "Con có bạn trai rồi. Lần này là thật đó, chúng con đang yêu nhau. Bố đã từng gặp anh ấy, chính là Cừ Chính Khanh, Phó tổng giám đốc của công ty chú Tàn. Chú Tàn chẳng phải lúc nào cũng khen anh ấy giỏi giang sao? Lần Trung thu trước ở nghĩa trang, bố gặp anh ấy rồi, bố nhớ không?".

"Ừ." Doãn Quốc Hào không thể hiện thái độ gì, đáp lại một câu rồi bắt đầu ăn cơm.

"Anh ấy không có người thân, trong nhà chỉ còn một mình. Con muốn học nấu ăn để sau này có thể nấu những món thật ngon. Bố và anh Doãn Thực không được cười con đâu đó, cũng không được đả kích sự nhiệt tình học hỏi của con."

"Không phải con biết nấu cơm rồi sao?" Doãn Quốc Hào hỏi. "Mà cậu ta tìm bạn gái hay tìm người nấu cơm vậy?"

"Tay nghề của con không tính là biết, món khó một chút là không xong rồi." Bình thường Doãn Đình ở nhà nấu ăn đều có cô giúp việc giúp, thật ra cũng không tính là biết nấu. Tất nhiên Doãn Đình không dám kể chuyện cô phá hỏng phòng bếp nhà người ta. "Là con cam tâm tình nguyện, không liên quan gì đến anh ấy cả."

Doãn Quốc Hào không lên tiếng.

Doãn Đình lại hỏi: "Bố, bố xem khi nào có thể gặp anh ấy?".

Doãn Quốc Hào ăn một miếng rau, trả lời: "Hai đứa mới yêu nhau chưa được bao lâu, đợi khi ổn định rồi hãy tính tới chuyện đó. Lúc mới yêu cái gì cũng thấy tuyệt vời, đợi khi nhiệt tình qua đi, suy nghĩ kỹ rồi, lúc đó hãy nói".

Doãn Đình bấu môi, gắp rau cho Doãn Quốc Hào: "Bố đừng chỉ ăn thịt không, ăn thêm rau xào đi. Vậy bố nói đi, bao lâu thì mới được xem là ổn định?".

"Đến lúc đó con sẽ biết."

Lại còn thế nữa, Doãn Đình thấy hiện tại đang rất tốt mà. Nhưng bố cô đã nói như vậy, cô cũng không có cách nào, hơn nữa hai người họ đúng là chỉ mới bắt đầu yêu nhau, cũng không vội.

Lúc năm giờ chiều, Doãn Đình gọi điện cho Cừ Chính Khanh, hỏi anh tiến độ công việc thế nào rồi? Máy giờ thì có thể tan ca? Cừ Chính Khanh quét mắt qua đồng giấy tờ trên bàn và bảng tổng kết công việc rồi đáp: "Chắc anh phải làm thêm giờ một lúc, khoảng bảy giờ". Anh sẽ cố gắng về trước bảy giờ. "Em ăn chút gì lót dạ trước đi", anh dặn dò cô.

"Dạ được." Doãn Đình cúp máy.

Lúc sáu giờ kém, Doãn Đình lại gọi cho anh, hỏi: "Thời gian thế nào? Bảy giờ anh có thể xong không?".

"Ừm, cũng sắp rồi." Cừ Chính Khanh nhú mày, lúc này lại có thêm một số giấy tờ khác được đưa tới, anh phải xử lí chúng trước.

"Như vậy có được không?" Doãn Đình đề nghị, "Em đến nhà anh, mua đồ ăn đợi anh về, sẵn tiện chăm sóc cho Đại Đại trước. Anh làm xong việc thì về thẳng nhà nhé".

"Được." Cừ Chính Khanh nhận lời.

Bảy giờ hai mươi tư phút, Cừ Chính Khanh gọi điện cho Doãn Đình, nói bây giờ anh mới chuẩn bị về. Doãn Đình nói được, cô ở nhà đợi anh.

Ở nhà đợi anh. Cừ Chính Khanh cảm thấy ấm lòng. Cảm giác này thật kỳ diệu.

Ba mươi phút sau, Cừ Chính Khanh đứng trước cửa nhà mình. Lần này anh có mang chìa khóa theo người, nhưng vẫn ấn chuông cửa.

Cửa được mở rất nhanh, một gương mặt tươi cười ngọt ngào xuất hiện sau cánh cửa: "Anh về rồi!". Một con mèo mập mạp cũng chạy ra, đi vòng quanh dưới chân anh.

Cảm giác này thật sự rất tuyệt.

Cừ Chính Khanh dang rộng hai cánh tay, ôm chặt Doãn Đình vào lòng.

"Sau này, nếu có thời gian hẹn hò, buổi tối em mua đồ ăn đến nhà anh trước, có được không?" Doãn Đình hỏi anh.

Cừ Chính Khanh nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn vào đôi mắt cô.

"Em thích mở cửa cho anh." Cô nói.

Cừ Chính Khanh không nói nên lời, chỉ có thể ôm cô thật chặt.

Phía sau cánh cửa nhà anh, giờ đã có người đợi mở cửa cho anh.

Hạnh phúc biết bao.

Cừ Chính Khanh ăn một bữa tối vô cùng ngon miệng, có thịt có rau, thậm chí còn có cả món canh bổ dưỡng còn đang bốc khói, phong phú hơn cơm hộp hay mấy món đồ ăn nhanh bình thường anh tự mua rất nhiều.

Doãn Đình cùng anh ăn tối, Cừ Chính Khanh có chút không hài lòng, nói cô sao không ăn trước, để bản thân đói rồi. Doãn Đình cười hì hì, nói năm giờ hơn cô có ăn mấy món nhẹ lót dạ rồi.

Cừ Chính Khanh nói: "Thường thì anh đều tan ca rất muộn, sau này em cứ ăn trước đi. Để phần cơm cho anh là được".

Doãn Đình buông đũa xuống, nghiêm túc nhìn anh.

"Sao vậy?" Cừ Chính Khanh khó hiểu.

Doãn Đình mỉm cười, dịu dàng nhẹ giọng nói: "Trước đây anh một thân một mình, thích gì ăn nấy, thích ăn khi nào thì ăn, không ai quản anh. Nhưng bây giờ anh đã có bạn gái, sau này có thể có cả vợ, sau này nữa có thể có con. Chẳng lẽ anh muốn mãi để vợ con mình ăn cơm trước, rồi đợi anh về nhìn anh ăn cơm thừa canh cặn sao?".

Cừ Chính Khanh ngẩn người.

Doãn Đình nói tiếp: "Thi thoảng một vài lần thì không sao, nhưng nếu cứ chỉ để phần cơm cho anh là được, vậy em cần gì phải đi ăn cùng anh

nữa? Em thích mở cửa cho anh, nhưng em cũng thích anh có thể về nhà ăn cơm sớm. Công ty nào cũng có quy định về thời gian làm việc nhất định mà công việc cũng chỉ cần chùng đẩy thời gian để hoàn thành. Tan ca rồi thì nên nghỉ ngơi, vui chơi, ăn uống và đi ngủ. Anh thấy em nói đúng không?".

Cừ Chính Khanh mấp máy môi, đáp lại: "Đúng". Anh thấy mình đang bị cô "lên lớp" cho một trận rồi.

Doãn Đình hài lòng gật đầu: "Vậy thì tốt. Sau này anh đừng nói với em mấy chuyện như anh tặng ca muộn, để phần cơm cho anh là được". Cô ngừng một chút, lại hỏi: "Anh sẽ về ăn tối đúng giờ, phải không?". Không đợi Cừ Chính Khanh trả lời, cô lại nói: "Sáu giờ tan làm, đôi khi sẽ có tình huống bất ngờ buộc phải giải quyết luôn. Vậy thì không thể lúc nào cũng đúng giờ. Sáu giờ rưỡi anh rời công ty là được, lái xe mất hai mươi phút, tính thêm thời gian đến bãi gửi xe, đợi thang máy, em làm tròn thành nửa tiếng, ưu ái cho anh 'rè rà' thêm mười phút nữa, trước bảy giờ mười phút sẽ về đến nhà, chắc là được chứ? Đây là thời gian về nhà bình thường, ngoài ra nếu tắc đường, đi xã giao, tặng ca đột xuất gì đó, việc đấy tính riêng. Như vậy anh thấy hợp lí không?".

Cừ Chính Khanh ngẩn người ngồi đó, người làm sếp như anh mà lại bị quy định thời gian về nhà sao?

"Anh có làm được không?" Doãn Đình dùng giọng giáo viên mầm non đang dạy dỗ trẻ nhỏ, nói với Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh ấp úng: "Ừ, anh sẽ cố gắng".

Doãn Đình gật đầu: "Cố lên".

Cừ Chính Khanh không dám lên tiếng, cúi đầu húp nốt bát canh cuối cùng. Mấy món Doãn Đình mua có mùi vị rất ngon. Sau đó anh nghe Doãn Đình nói: "Oa, mới yêu nhau có hai ngày, em đã đặt quy tắc cho bạn trai, cảm thấy mình thật ngầu quá".

Cừ Chính Khanh thiếu chút nữa là phun luôn ngụm canh trong miệng ra, lại còn đặt quy tắc. Lâu lắm anh không bị ai "chèn ép" như vậy rồi. Ở công ty, biểu hiện của anh còn tốt hơn cả mong đợi của ông chủ, các cô đồng thích anh, cấp dưới tôn trọng anh. Thật sự đã lâu lắm rồi anh không bị ai lên lớp như thế. Thôi được, bạn gái có quy tắc, anh đành phải nghe theo thôi.

Ăn xong canh, Cừ Chính Khanh ngẩng đầu lên, thấy Doãn Đình đang chống cằm nhìn anh.

Cừ Chính Khanh vội nói: "Anh biết rồi, lần sau anh sẽ tan ca đúng giờ".

"Bảy giờ mười phút."

"Được, bảy giờ mười phút."

Doãn Đình cười.

Tiếp đó, Cừ Chính Khanh dặn dò: "Còn một việc nữa. Nếu em thường xuyên mua cơm qua đây đợi anh, anh sẽ đưa em tiền để trả".

"Tiền chợ à?" Mắt Doãn Đình lóe sáng, "Được ạ". Bộ mặt hám tài đó của cô làm cho Cừ Chính Khanh bật cười, ai không biết còn nghĩ chắc cô thiếu tiền lắm.

"Lâu lắm rồi không có ai cho em tiền." Doãn Đình cười hì hì: "Cảm giác này thật mới mẻ. Anh đưa tiền mặt à? Em thích tiền mặt, lúc cầm tiền trong tay sẽ có cảm giác hơn".

Cừ Chính Khanh cười lớn, lại còn có cảm giác nữa. Anh lấy ví ra, đưa tiền cho Doãn Đình: "Nhờ cả vào em".

"Vâng." Doãn Đình trịnh trọng nhận lấy, bắt đầu đếm tiền.

"Ngăn kéo dưới cùng của kệ sách bên trái trong phòng sách, trong đó anh cũng để ít tiền. Nếu em mua gì mà không đủ tiền thì vào đó lấy."

"Vâng." Doãn Đình mặt mày hớn hở, đáp lại anh.

Cô cười đáng yêu quá, Cừ Chính Khanh nhìn không được đưa tay néo néo má cô. "Đừng đừng đến phòng bếp, đừng để mèo Đại Đại phá hoại, chỉ cần căn nhà này của anh không cách vài ba hôm lại phải thay đồ đạc trong nhà hay tu sửa lại gì đó, vậy thì anh có thể nuôi được em".

"Tiền thay đồ đạc và tu sửa nhà để em trả." Doãn Đình quả quyết nói, sau đó bị Cừ Chính Khanh trừng mắt.

Doãn Đình vội sửa lại: "Ý em là, đợi mấy năm sau, khi đồ đạc trong nhà cũ hết, không dùng được nữa, phải thay mới, em sẽ trả tiền".

Cừ Chính Khanh bất mãn nhìn vẻ mặt cười lấy lòng của Doãn Đình. Anh thu dọn bát đĩa, chuẩn bị rửa bát. Doãn Đình đứng sau lưng anh nhìn nhìn một lúc, đột nhiên tiến đến ôm lấy thắt lưng người yêu. Cừ Chính Khanh cảm thấy lòng mình đang được sự ấm áp bao quanh bởi cái ôm của cô.

"Ngày mai cứ mua com ở cửa hàng này được rồi, anh thấy rất ngon." Cừ Chính Khanh nói.

"Vâng." Doãn Đình tựa đầu lên lưng anh. "Chỗ đó không xa lắm, em từng đến rồi. Tuy chỉ là một quán ăn nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Ngày mai em sẽ qua xem có món gì mới không để thay đổi thực đơn bữa tối cho anh." Đợi sau này cô biết nấu ăn rồi, đích thân cô sẽ nấu cho anh. Nếu được nấu com cho anh ăn mỗi ngày, thì hạnh phúc biết mấy.

"Mai anh sẽ cố gắng về sớm hơn một chút."

"Bảy giờ mười phút." Doãn Đình nhắc.

"Được, bảy giờ mười phút." Cừ Chính Khanh vừa rửa bát, vừa nghĩ xem ra phải đặt báo thức lúc sáu giờ rồi.

Buổi tối hôm đó, Cừ Chính Khanh không làm việc. Sau bữa tối, anh cùng Doãn Đình ngồi trên sofa xem ti vi, thật ra cũng không phải xem ti vi, chỉ ngồi dựa vào nhau, mở ti vi để đó, sau đó hai người cùng trò chuyện, hôn nhau. Đột nhiên Cừ Chính Khanh có một khao khát mãnh liệt. Anh muốn kết hôn với Doãn Đình. Vì anh cảm thấy những tháng ngày bên nhau như thế này rất tuyệt. Có người mở cửa cho anh, có người đợi anh cùng ăn cơm, trong phòng khách văng vẳng tiếng cười, trong không khí có mùi vị ngọt ngào.

Anh cúi đầu hôn Doãn Đình. Lúc này, cô đang nằm trên đùi anh. Cừ Chính Khanh biết, như vậy có hơi nhanh. Đám cưới vội vàng thể hiện sự xao động, thiếu trách nhiệm. Doãn Đình chắc sẽ không đồng ý, cho dù cô cũng yêu anh rất nhiều, người nhà cô cũng sẽ không đồng ý. Huống hồ, anh còn chưa gặp bố cô.

"Khi nào thì anh có thể đến ra mắt bố em?"

"Ừm, để một thời gian nữa đi." Doãn Đình không dám kể với anh việc cô đã nói qua với bố cô nhưng bị từ chối, sợ tạo áp lực cho anh.

"Được." Cừ Chính Khanh lại hôn lên má cô, tự nhắc nhở mình phải lí trí một chút.

Sáng hôm sau, Cừ Chính Khanh tham gia cuộc họp tại công ty. Sau buổi họp, Tần Văn Dịch và anh ở lại trò chuyện vài câu, ông ấy hỏi có phải anh và Doãn Đình đang yêu nhau thật không.

"Đúng vậy ạ." Cừ Chính Khanh nghiêm túc trả lời. "Cháu và Doãn Đình đang yêu nhau."

Tần Văn Dịch gật đầu: "Tiểu Đình rất chu đáo. Nhưng việc hai đứa ở bên nhau đúng là khiến người ta bất ngờ".

Có gì bất ngờ sao? Cừ Chính Khanh mím môi. Đúng là khiến người ta bất ngờ thật. Xét về mọi mặt, hai người họ quả thực không có nhiều điểm tương đồng.

"Cậu nghiêm túc chứ?" Tần Văn Dịch lại hỏi anh.

Cừ Chính Khanh gật đầu: "Cháu rất nghiêm túc".

Tần Văn Dịch bị sự nghiêm túc của Cừ Chính Khanh chọc cười, vỗ vỗ vai anh: "Ngày kia tôi có hẹn uống trà với bố con bé. Nếu ông ý hỏi, tôi sẽ nói giúp cậu vài câu".

Cừ Chính Khanh ngây người, vội vàng nói: "Cảm ơn Tần tổng".

"Tiểu Đình rất giống mẹ nó." Tần Văn Dịch nói: "Cả về diện mạo lẫn tính cách. Nhưng mẹ Tiểu Đình theo nghiệp kinh doanh, lúc sinh thời bà ấy rất có tiếng trong giới. Lão Doãn, bố Tiểu Đình, cũng là nhân vật máu mặt trong thương giới chúng tôi. Tiếc là bà ấy ra đi quá sớm. Cho nên lão Doãn không muốn để Doãn Đình đi vào vết xe đổ của ông ấy".

"Cháu có nghe Tiểu Đình nói qua." Cừ Chính Khanh đáp lại.

"Sau sự việc đó, tính tình lão Doãn cũng thay đổi hẳn, bỏ hết chuyện làm ăn, tài sản giao lại cho con cái, tự mình trông coi xưởng in. Nhưng sức ảnh hưởng của ông ấy vẫn còn, rất nhiều bạn bè thỉnh thoảng vẫn đến tìm ông ấy nhờ giúp đỡ chỉ bảo, mấy năm nay cũng bớt rồi. Đám bạn già chúng tôi vẫn hay liên hệ với ông ấy."

Cừ Chính Khanh gật đầu, thầm nghĩ có phải Tần Văn Dịch đang ám chỉ cho mình biết bố vợ tương lai của anh không dễ tiếp xúc hay không?

Tần Văn Dịch không nói gì nhiều, chỉ kể anh nghe chuyện năm đó họ cùng nhau lập nghiệp, kể xong thì để Cừ Chính Khanh trở về văn phòng. Trong lòng Cừ Chính Khanh hơi buồn, cảm thấy có chút áp lực. Anh mở Weibo của Doãn Đình lên, thấy cô vừa đăng bài mới, công bố đáp án của câu hỏi cô đăng vào hôm qua.

Câu hỏi đó là: Vì sao dòng sông nhất định sẽ có cá?

Đáp án là: Vì cá rời khỏi nước sẽ chết, còn sông không có cá như đánh mất linh hồn. Chúng không hề sợ hãi cái chết, chỉ biết rằng chúng buộc phải ở bên nhau. Vì vậy, dòng sông nào cũng nhất định sẽ có cá.

Phía sau là một chuỗi hình tay chữ V và mặt cười.

Cừu Chính Khanh mỉm cười, bất cứ câu chuyện buồn nào qua tay Doãn Đình, cô đều có thể giải thích được mặt tốt và tích cực của nó. Quan trọng là, sông và cá đều vui vẻ khi ở bên nhau, không có sợ hãi, mới hưởng thụ được niềm vui.

Cừu Chính Khanh thấy yên tâm hơn, cảm thấy những lời của Doãn Đình đã tiếp thêm sức mạnh cho mình. Không cần nghĩ ngợi quá nhiều về những chuyện chưa biết trong tương lai, cứ hưởng thụ hạnh phúc ở hiện tại mới là quan trọng nhất. Anh tập trung tinh thần làm việc, thời gian lặng lẽ trôi, đột nhiên anh nghe thấy tiếng chuông báo thức của điện thoại reo lên.

Đúng rồi! Sáu giờ rưỡi!

Cừu Chính Khanh lúc này mới kinh ngạc nhận ra cả buổi chiều hôm nay Doãn Đình không có gọi điện nhắc nhở anh tan ca. Anh nhìn lại đồng giấy tờ trên bàn, vội vàng xử lí. Đợi khi làm xong hết đã là sáu giờ bốn mươi. Anh gọi điện cho Doãn Đình.

Doãn Đình bắt máy rất nhanh: "Anh tan ca chưa?".

"Ừm." Cừu Chính Khanh thầm thấy may mắn vì trưa nay đột nhiên nhớ ra phải đặt báo thức.

"Bây giờ em đang ở nhà anh, đang chơi với Đại Đại."

"Được, em đợi anh."

Bảy giờ chín phút, Cừu Chính Khanh ấn chuông cửa, Doãn Đình mở cửa ra, nở một nụ cười thật tươi với anh: "Anh về rồi!".

Nụ cười này, câu nói này, làm cho Cừ Chính Khanh vô cùng thỏa mãn.

Buổi tối lúc hai người ngồi trên sofa xem ti vi, Doãn Đình nói với anh: "Hôm nay điểm số của anh được thông qua".

"Có cả điểm?"

"Phải, có thưởng có phạt anh mới tích cực được. Đây là phương pháp quản lí. Cừ tổng đại nhân, không phải anh không biết đấy chứ?"

"Phương pháp quản lí thì anh biết, nhưng việc bà xã tương lai áp dụng nó với anh thì anh mới vừa biết thôi." Thật nguy hiểm, cảm ơn chuông báo thức.

"Vậy phần thưởng là gì?"

Doãn Đình hôn một cái thật mạnh lên môi anh.

"Còn phạt?"

"Ngày mai không gặp anh nữa."

"Ác vậy sao?" Cừ Chính Khanh kháng nghị.

"Em đâu có ác." Doãn Đình bắt đầu giảng đạo lí với anh, "Nhiều đôi tình nhân vài ngày mới gặp một lần, có khi vài tuần mới gặp nhau một lần, thậm chí có những đôi cả tháng gặp nhau không tới hai lần. Chưa kể những đôi yêu xa, cả năm chẳng mấy khi được gặp nhau. Đặc biệt, những người bận rộn như anh, nếu không phải em tương đối nhàn rỗi, phối hợp được với thời gian của anh, thì làm gì có cơ hội ngày ngày gặp mặt chứ. Nếu anh không thể điều chỉnh lại thời gian cho hợp lý, vậy chúng ta không gặp nhau một ngày cũng là chuyện bình thường. Thế nên, nếu anh về muộn mà không xin phép em trước, em sẽ trừ một ngày. Muộn hai lần thì trừ hai ngày. Biểu hiện tồi tệ thì sẽ có thêm hình phạt khác".

Cừ Chính Khanh cứng họng, quả đúng là có đạo lý, nhưng... anh phải làm sao để phản biện lại đây?

"Đương nhiên, anh có phản ứng với điều kiện trừng phạt là chuyện tốt, cảm thấy nó ác quá cũng là chuyện tốt, như vậy là anh có để ý đến nó. Anh để ý thì quản chế mới có hiệu quả. Cũng như đi làm muộn thì bị trừ lương, thường xuyên vi phạm sẽ bị đuổi việc, đúng không?"

Cừ Chính Khanh cứng họng, bây giờ thì anh tin chuyện mẹ Doãn Đình là "nữ cường nhân" trong giới kinh doanh rồi, vì Doãn Đình cũng rất có tố chất. Chẳng qua những kỹ năng đó cô không dùng trong kinh doanh mà dùng để quản anh.

"Nếu sau này anh không bận tâm nữa, cảm thấy không gặp cũng chẳng sao, chẳng có gì ghê gớm, hoặc không gặp em, anh còn cảm thấy tốt hơn, không có cảm giác bị làm phiền, không thấy bị áp lực, không cần tuân thủ giao ước của chúng ta, thì đó là lúc anh và em có thể tìm đối tượng khác rồi."

"Áp lực của anh rất lớn, sợ muốn chết. Anh hoàn toàn không muốn bị đuổi việc đâu." Cừ tổng đại nhân thể hiện lòng trung thành.

"Anh biết sợ là tốt." Doãn Đình cười ngọt ngào.

Quý ngài Xin Nghiêm Chính giờ có thể khẳng định một điều, thiên sứ cũng sẽ có bàn tay của ác ma.

Ngày cuối tuần đầu tiên từ sau khi Doãn Đình và Cừ Chính Khanh yêu nhau, hai người lại không thể hẹn hò cả một ngày được. Vì hôm thứ Bảy, nữ vương Tần Vũ Phi cho triệu kiến Doãn Đình. Chủ nhật thì Cừ Chính Khanh và Doãn Đình đã hẹn qua chỗ Mao Tuệ Châu.

Tần Vũ Phi bây giờ là phụ nữ đang mang thai, còn phải chuẩn bị cho đám cưới, Doãn Đình thấy đây chính là lúc mình cần giúp đỡ cô ấy. Lúc trước cũng nhờ Tần Vũ Phi nhắc nhở Doãn Đình, cô và Cừ Chính Khanh mới có ngày hôm nay. Mà không, phải là nhờ vậy cô với Cừ Chính Khanh

mới có ngày hôm nay nhanh như thế, cho nên Doãn Đình rất vui vẻ nhận lời hẹn hò cùng Tần Vũ Phi.

Nhưng Cừ Chính Khanh thì bất mãn. Anh thấy Tần Vũ Phi đang gây rối. Vì bây giờ cô ấy lấy lí do dưỡng thai mà ở nhà nghỉ ngơi, ngày thường Doãn Đình vô cùng rảnh rỗi thì Tần Vũ Phi không hẹn gặp, lại chọn ngay ngày cuối tuần anh được nghỉ, rõ ràng là cố ý giành người với anh.

Ngược lại, Doãn Đình lại nghĩ rất thoáng, nói với anh: "Người chịu quấy rầy anh mới là bạn đích thực, nếu họ chẳng xem anh là bạn thì còn lâu mới để ý đến anh".

Đúng, đúng, cô bạn gái nhỏ của anh thật biết an ủi người khác.

Thế là thứ Bảy tới, hai người sắp xếp lịch trình như sau: đầu tiên là cùng nhau ăn sáng, sau đó Cừ Chính Khanh đưa Doãn Đình đến chỗ Tần Vũ Phi, còn anh thì trở về nhà làm việc, sau đó anh đến phòng tập, để đảm bảo "thân già" của anh được trẻ trung khỏe mạnh. Buổi chiều sẽ qua đón Doãn Đình, sau đó cùng nhau đi siêu thị mua đồ. Mua đồ xong, hai người về nhà dọn dẹp, cuối cùng, Doãn Đình về nhà ăn tối với bố cô.

Lịch trình này cũng là có lí do. Bình thường, cô hay cùng ông Doãn ăn bữa sáng cùng bữa trưa, tối đến thì ở bên Cừ Chính Khanh. Cuối tuần cô ra ngoài cả ngày, bữa tối tốt nhất là nên về ăn với ông Doãn, nếu không bố cô sẽ cảm thấy cô mãi yêu đương mà không quan tâm đến gia đình nữa. Như vậy, cô sợ bố sẽ có ấn tượng xấu với Cừ Chính Khanh, sau này anh đến gặp phụ huynh nhà cô sẽ bị châm điếm thắp.

Chuyện này thì Cừ Chính Khanh không dám kháng nghị. Việc liên quan đến bố vợ tương lai, anh quả thật không dám mè nheo. Anh lại nhớ, Tần Văn Dịch từng nói sẽ đi uống trà với Doãn Quốc Hào, không biết ông ấy có nhắc tới anh hay không. Theo bản năng, Cừ Chính Khanh có chút lo lắng. Không những vậy, anh phát hiện Doãn Đình rất hay suy nghĩ nhiều. Cô bày ra vô số cách thức, thủ đoạn không chỉ để quản chế anh mà còn để đối phó với cả bố cô nữa.

Thấy anh nói vậy, Doãn Đình vênh mặt tự đắc nói: "Đương nhiên rồi, trước khi ra đi mẹ có nói với em, bảo em phải sống cho thật tốt, phải vui vẻ hạnh phúc cả đời. Em đã chuẩn bị rất nhiều kế hoạch cho việc này, cũng đã rất cố gắng đây".

Cừ Chính Khanh nhớ đến mấy tài liệu yêu đương mà Doãn Đình sưu tập. Cô viết vô số những bài đánh giá về các món ăn ngon, giới thiệu nhà hàng, nhật ký du lịch, chụp ảnh phong cảnh. Còn cả những câu đố vui chứa đầy trong đầu cô nữa. Từ khi quen biết Doãn Đình anh mới biết rằng, thì ra hạnh phúc và sự vui vẻ cũng được chia thành rất nhiều loại, có người tìm được chúng trong công việc, ví dụ như anh. Có người kiếm được tiền sẽ thấy hạnh phúc và vui vẻ, ví dụ như anh. Còn Doãn Đình lại thuộc nhóm người phải tìm kiếm và sẻ chia, cần tốn rất nhiều thời gian và tinh thần để có được chúng. Sau khi anh hiểu được suy nghĩ của Doãn Đình, cô đã chiêm trợn một nửa hạnh phúc và niềm vui mà anh có.

Còn cô thì sao, anh có phải là một nửa hạnh phúc và niềm vui của cô không? Cái này, Cừ Chính Khanh đã từng hỏi Doãn Đình rồi.

Lúc đó, Doãn Đình nhú mày đáp: "Chỉ có một nửa thôi à? Xem ra em còn phải cố gắng nhiều hơn mới được".

"Cái gì?" Cừ Chính Khanh không hiểu, bạn gái anh đang nói gì vậy?

"Nói theo cách của anh, chỉ có một nửa số cổ phần thì không thể nắm được ưu thế tuyệt đối." Tại sao cô chỉ chiêm được có một nửa sự hạnh phúc và vui vẻ của anh? Quả thật rất có tính khiêu chiến mà.

Cừ Chính Khanh sầm mặt, cuối cùng nói: "Có cổ phần là được rồi".

Doãn Đình bĩu môi, tỏ vẻ đáng yêu nhìn anh, sau đó thì cong khóe miệng lên, cuối cùng cô cười thật tươi. Cô kiễng chân hôn nhẹ lên môi Cừ Chính Khanh: "Lời ngọt ngào phiên bản nghiêm túc đứng đắn của anh nghe cũng động lòng lắm".

Nhưng rõ ràng anh đang nói nghiêm túc mà. Sở hữu một nửa số cổ phần đã đủ dùng rồi, vấn đề là phải xem hợp đồng ký kết thế nào. Được thôi, cô muốn xem nó là lời ngọt ngào thì cứ cho là vậy đi, có thể khiến cô cảm động, anh cũng rất hài lòng.

Doãn Đình vô cùng vui vẻ, Xin Nghiêm Chính nhà cô càng ngày càng biết nói chuyện tình cảm hơn rồi. Điều là nhờ cô biết cách dạy dỗ, thật có cảm giác thành tựu. Cô mang theo tâm trạng phơi phới này, đến chỗ Tần Vũ Phi cũng chưa khép miệng lại nổi.

"Nếu so sánh chỉ số hạnh phúc với người đang mang thai như mình, cậu thua là cái chắc." Tần Vũ Phi bực bội nói.

"Ai thèm so với cậu đâu." Thật ra Doãn Đình cũng không phục, bây giờ chỉ số hạnh phúc của cô so với bất cứ ai cũng phải "một chín một mười".

"Vậy hai người bây giờ thế nào?" Tần Vũ Phi hỏi Doãn Đình. Đối với đám bạn bè của họ, cô chẳng mấy bận tâm. Tần Vũ Phi chỉ lo cho cái đồ ngốc Doãn Đình này.

"Chẳng thế nào cả, bọn mình chỉ vừa bắt đầu thôi mà. Hai hôm trước anh ấy mới đi công tác về. Nhưng tụi mình đã bàn bạc xong rồi, hàng ngày mình sẽ cùng anh ấy ăn tối, anh ấy thì cố gắng tan ca đúng giờ. Mình định sẵn thời gian cho anh ấy rồi, nếu sau này anh ấy không về được thì phải báo trước. Anh ấy còn đưa tiền chợ cho mình nữa, vì mình chịu trách nhiệm mua thức ăn." Doãn Đình nói rất vui vẻ.

"Hai người kết hôn mười năm rồi à?" Tần Vũ Phi ngây ngẩn, đưa tiền chợ, lại còn định thời gian tan sở?

Doãn Đình nhăn mũi: "Hừ, mình sẽ cố gắng sau khi kết hôn mười năm, vẫn có thể duy trì được tình cảm như bây giờ".

Tần Vũ Phi cắn môi, nghĩ thầm một lúc: "Mình lại không thể tưởng tượng ra được mười năm nữa mình và Cố Anh Kiệt sẽ thế nào".

"Minh tưởng tượng ra được!" Doãn Đình giơ tay.

"Ừm, mình đoán chắc trong đầu cậu là một bức tranh đẹp vô cùng." Chuyện này Tần Vũ Phi không nghi ngờ chút nào, trong đầu Doãn Đình chuyện gì cũng là tốt đẹp cả.

"Đương nhiên rồi. Các cậu dắt theo hai đứa con, bọn mình dắt hai đứa, hai nhà cùng nhau chơi đùa vui vẻ."

"..." Tần Vũ Phi vẫn chưa kịp phản ứng: "Khỏi hai đứa đi, dù sao bây giờ trong bụng mình cũng có một đứa rồi. Cậu mới vừa biết yêu, ham vui cái gì?".

"Minh cũng muốn sinh hai đứa con." Doãn Đình nghiêm túc tuyên bố, "Xin Nghiêm Chính không còn người thân, có hai đứa con trong nhà, không khí mới náo nhiệt được".

"..." Tần Vũ Phi vỗ trán. Xem ra Doãn Đình đã nghĩ đến chuyện kết hôn luôn rồi. "Vậy là cậu xác định sau này chắc chắn sẽ kết hôn với anh ta? Xác định chồng tương lai của cậu là anh ta rồi à?"

"Không cần phải xác định." Doãn Đình nói: "Hai đứa mình yêu nhau, tự nhiên mối quan hệ sẽ phát triển đến tầm đó. Quan trọng là bọn mình phải giữ gìn tình cảm và cuộc sống cho tốt thôi. Nếu cần phải xác định cậu có yêu người này hay không, nhưng chuyện này không phải đã định từ trước rồi sao? Đơn đặt hàng đã có, phải sản xuất hàng thôi".

"..." Cái gì mà đơn đặt hàng đã có phải sản xuất hàng, là cách nói của Cừ Chính Khanh? Tiểu Đình nhà cô bị tẩy não rồi! Tần Vũ Phi thở dài, xem ra Cừ Chính Khanh rất biết cách dạy dỗ cô người yêu nhỏ.

Doãn Đình mặc kệ vẻ mặt của Tần Vũ Phi, tiếp tục ba hoa: "Minh cho cậu biết, hôm trước mình đã nói với anh ấy, sáu giờ rưỡi là phải rời khỏi công ty, bảy giờ mười phút phải về đến nhà. Hôm qua mình không nhắc anh ấy, không gọi điện cho anh ấy, vậy mà anh ấy về nhà rất đúng giờ".

"Có gì đâu chứ."

"Đối với người khác thì không có gì, đối với Xin Nghiêm Chính mà nói, anh ấy đã phải rất cố gắng để sửa đổi thói quen đó."

"Mới có một ngày chưa thể nhận xét được gì. Cậu đợi hai, ba tháng nữa rồi hãy nói."

"Ừm, đúng thật là vậy. Hai, ba tháng sau vẫn còn hơi ngắn, mục tiêu của mình là hai, ba năm. Thời gian đó để anh ấy quen dần, thả lỏng chút, cân bằng được công việc và cuộc sống, vậy mới tốt."

"Khó đấy." Tần Vũ Phi nói: "Có một số người không liều mạng làm việc sẽ muốn tự tử. Cừu Chính Khanh chính là loại người đó. Hơn nữa anh ta còn mong người khác cũng giống anh ta".

"Cho nên mới cần có người chăm sóc anh ấy." Doãn Đình ôm lấy cái gối, nói với Tần Vũ Phi những lời trong lòng mình: "Vũ Phi, khi Cừu Chính Khanh thổ lộ với mình, anh ấy đã soạn ra một cái đề cương, đó là kế hoạch cho mình và anh ấy. Cậu hỏi mình có xác định anh ấy là tình yêu một đời hay không, mình có thể hiểu, vì chúng mình chỉ mới bắt đầu, cậu lo lắng rằng mình nhất thời nôn nóng mà đâm đầu vào, nhưng mình có lòng tin. Bởi vì Xin Nghiêm Chính cũng đối với mình như thế. Anh ấy không theo đuổi mình để làm bạn gái, anh ấy theo đuổi người anh ấy thích để kết hôn. Trong kế hoạch của Cừu Chính Khanh có tương lai, bao gồm thỏa thuận tiền hôn nhân, chuyện sinh bao nhiêu đứa con, cả chuyện công việc nhà. Anh ấy muốn có một mái nhà. Không chỉ là tình yêu đơn thuần, mà là một gia đình. Mình nghĩ mình có thể làm được, mình cũng muốn mang đến cho anh ấy một gia đình. Anh ấy nói sẽ đưa tiền chợ, mình nhận. Doãn Đình mình không thiếu tiền, nhưng đó là trách nhiệm của anh ấy. Bọn mình đều cố gắng mang lại hạnh phúc cho đối phương. Điều đó rất thực tế. Vũ Phi, có một câu Cừu Chính Khanh từng nói làm mình rất cảm động". Đến đây, Doãn Đình bỗng ngừng lại.

Tần Vũ Phi không lên tiếng, Doãn Đình thúc giục cô: "Mau hỏi là câu gì đi".

"Cậu phiền quá." Tần Vũ Phi bực mình: "Là câu gì?".

"Anh ấy nói về chuyện có thể thích mình bao lâu, nếu mình cũng thích anh ấy, vậy thì cả hai cùng nhau cố gắng, vậy thì có thể sẽ kéo dài rất lâu."

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt, suy nghĩ một lúc, hỏi: "Cảm động ở chỗ nào vậy?".

Hỏi xong thì bị Doãn Đình đánh cho một cái, Tần Vũ Phi hét lên kháng nghị: "Mình thật sự không hiểu mà".

"Mình hiểu là được rồi." Doãn Đình ngược mặt lên: "Cảm động ở chỗ có lòng. Mình có thể cảm nhận được, khi anh ấy viết những lời đó, anh ấy rất thật lòng. Cừu Chính Khanh đã nghiêm túc suy nghĩ rồi mới đưa ra quyết định. Anh ấy không phải loại người 'ồ, cô kia thật đẹp', 'ái chà, cô gái kia thật đáng yêu, phải theo đuổi mới được'. Anh ấy cân nhắc rất kỹ lưỡng".

"Loại người mà cậu nói là lưu manh?"

"Nhưng cậu cũng phải thừa nhận, bây giờ trên đời có rất nhiều lưu manh kiểu này, không chỉ mình nam giới mà còn cả nữ giới nữa."

"Ừ." Tần Vũ Phi nghiêm túc gật đầu, "Lúc trước cậu theo đuổi con trai cũng gần giống thế. Haizz, anh ấy rất đẹp trai, ánh mắt rất dịu dàng, chu đáo, mình muốn theo đuổi xem sao". Tần Vũ Phi bắt chước giọng điệu của Doãn Đình, sau đó hạ giọng xuống, rút ra kết luận: "Nữ lưu manh!".

Doãn Đình ngẩn người, ngẫm nghĩ lại một lúc: "Cũng phải". Đột nhiên cô nhảy lên, lắc vai Tần Vũ Phi: "Nhưng bây giờ mình đã thay đổi rồi! Bây giờ mình đã học được cách nghiêm túc như Xin Nghiêm Chính. Không! Không được nói cho Xin Nghiêm Chính biết trước đây mình là người như thế, cảm cậu hé răng nửa lời với anh ấy".

"Đợi đã, đợi đã, mình là người đang mang thai mà." Tần Vũ Phi bị Doãn Đình lắc đến chịu không nổi.

"Ồ." Doãn Đình nhớ ra, vội dừng lại, xoa xoa cái bụng còn chưa lớn của Tần Vũ Phi, hỏi em bé: "Con không sao chứ?".

"Xê ra." Tần Vũ Phi đập tay Doãn Đình, "Mình không lo lắng những cái khác, chỉ sợ cậu ngày ngày ngô ngô bị anh ta bắt đi mất. Cậu xem, trước kia cậu yêu đương đại đột biết mấy".

"Mình không đại đột. Chẳng qua về mặt đó, giác quan thứ sáu của mình không nhạy bén thôi. Không đúng, cũng không phải vậy mà là giác quan thứ sáu của mình không có đất dụng võ. Bây giờ với Xin Nghiêm Chính, linh cảm của mình đến rất thường xuyên. Anh ấy rất đơn thuần, mình có thể hiểu được." Doãn Đình tựa đầu lên vai Tần Vũ Phi: "Vũ Phi, cậu không cần phải lo lắng cho mình. Mình chưa bao giờ có lòng tin như bây giờ cả".

Trong lúc Doãn Đình và Tần Vũ Phi đang tâm tình chuyện con gái với nhau, Tần Văn Dịch và Doãn Quốc Hào đang cùng ngồi uống trà. Họ cũng đề cập đến chuyện của Doãn Đình và Cừ Chính Khanh.

"Chàng trai trẻ này rất tốt." Tần Văn Dịch ra sức tâng bốc Cừ Chính Khanh. "Năm đó tôi phải tốn rất nhiều công sức mới kéo được cậu ta qua. Cậu ta cũng rất cẩn thận. Là người lí trí, không phải loại người xem trọng cái lợi trước mắt. Có tài, giỏi giang, có phong thái năm xưa của ông."

Doãn Quốc Hào cười cười, cầm một miếng bánh lên ăn, không lên tiếng.

Tần Văn Dịch tiếp tục: "Tôi cũng từng muốn gán ghép cậu ta với Vũ Phi, nhưng chúng nó không có duyên với nhau. Ai biết được cuối cùng cậu ta lại bị Doãn Đình nhà ông bắt mất".

Doãn Quốc Hào nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Mới bắt đầu thôi mà, ai biết được sau này ra sao".

Tần Văn Dịch nói: "Bọn trẻ có phúc riêng. Ông nhìn Vũ Phi và A Kiệt đi, trước đây chúng ta đâu ngờ tới, bây giờ thì chúng cũng sắp kết hôn rồi".

Doãn Quốc Hào không đáp lại, một lúc sau, đột nhiên nói: "Kể ra thì, tôi thích dạng như A Kiệt hơn".

"Sao, ông định giành con rể với tôi?" Tần Văn Dịch trừng mắt.

Doãn Quốc Hào cười lớn, rót cho ông ta một ly trà.

Cùng lúc đó, tại nghĩa trang.

Cừ Chính Khanh vừa viếng mộ bố mẹ mình, không có Doãn Đình ở bên, anh ở nhà cảm thấy hơi buồn chán, chẳng có tâm trạng xem tài liệu, thôi thì đến nghĩa trang. Anh mang một bó hoa đến trước mộ mẹ Doãn Đình, cung kính đặt hoa xuống, sau đó đứng thẳng người, có chút căng thẳng.

Người trong tấm hình trên bia mộ trông rất trẻ, vẻ ngoài quả thật có đôi nét rất giống Doãn Đình. Cừ Chính Khanh nhớ tới lời Tần Văn Dịch từng nói, Doãn Đình giống mẹ cô ấy, cả về tướng mạo cùng cá tính.

Cừ Chính Khanh khẽ hắng giọng, nghĩ xem nên nói gì. Không biết có phải vì bố mẹ mất sớm, trước mặt người lớn anh không biết nên mở lời thế nào. Anh đứng đó một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Chào cô, cháu tên là Cừ Chính Khanh, là bạn trai của Tiểu Đình ạ". Anh dừng một chút, lại nói tiếp: "Cảm ơn cô. Cháu rất yêu Tiểu Đình".

Tối hôm đó, Doãn Đình về nhà ăn cơm với bố cô, Doãn Quốc Hào hỏi cô: "Nỡ về nhà cơ à, con không hẹn hò à?".

"Có chứ ạ!" Doãn Đình cười hì hì: "Hẹn hò xong với bạn trai thì hẹn với bố".

Doãn Quốc Hào cười cười, "Đồ nịnh hót".

Doãn Đình rất vui, cảm thấy bố mình hôm nay tâm trạng không tệ. "Bố uống trà với chú Tần có vui không? Hôn lễ của Vũ Phi, cậu ấy cũng mời bố đúng không?"

"Đúng."

"Vũ Phi mời con làm phù dâu." Doãn Đình cười hì hì, tâm trạng rất phấn khởi. "Con nói với cậu ấy rồi, lúc ném hoa nhất định phải ném cho con." Ra chút ám hiệu, bố cô sẽ hiểu mà.

Doãn Quốc Hào từ tốn nói: "Cũng được, để giành được hoa thì con bắt đầu tập khinh công đi là vừa. Nhưng con đừng có học theo Vũ Phi vác bụng về nhà thông báo với bố là con muốn kết hôn. Làm vậy, bố sẽ chỉ đánh gãy chân thẳng nhóc khôn kiếp đó rồi giữ cháu ngoại lại tự mình nuôi".

Mặt Doãn Đình nhất thời đỏ bừng, "Làm gì có, sao mà thế được. Không có chuyện đó đâu ạ". Cô với Cừ Chính Khanh chỉ mới hôn thôi, đã làm gì vượt quá giới hạn đâu. A, nếu anh ấy muốn vậy thì cô... Mặt Doãn Đình càng đỏ thêm, cúi gằm mặt nhìn bát cơm.

Doãn Quốc Hào thảm "hừ" một tiếng, nhìn không lọt mắt chút nào, con gái ông lớn rồi, biết yêu rồi.

Buổi tối, trước khi đi ngủ Doãn Quốc Hào qua tìm con gái để chúc "ngủ ngon", lại thấy cô đang cúi đầu xuống bàn làm gì đó. Trên bàn chất một đồng giấy, để một xấp ảnh không biết đang định làm gì. Doãn Quốc Hào hỏi cô. Doãn Đình trả lời: "Con làm quà tặng bạn trai".

"Ồ." Doãn Quốc Hào không nói gì nữa, quét mắt qua chiếc khung ảnh điện tử ở đầu giường Doãn Đình, ông biết đó chắc chắn là Cừ Chính Khanh tặng, nét chữ viết tay vừa nhìn đã biết là của nam giới, lại thêm việc Doãn Đình xem nó như báu vật, lâu lâu lại cầm lên ngắm, cười ngây ngốc, còn suốt ngày lau chùi nữa.

Doãn Quốc Hào nhớ đến nhận xét của Tần Văn Dịch về Cừ Chính Khanh. Chàng trai đó ông đã gặp qua ở nghĩa trang, cậu ta trông nghiêm túc

chín chắn, nhìn qua đã thấy đây là một người dày dặn trong công việc. Những người trước đây con gái ông theo đuổi so với cậu ta hoàn toàn không cùng một loại người. Cho nên khi biết con gái đang hẹn hò với Cừ Chính Khanh, ông rất bất ngờ. Nhưng sau khi thấy cái khung ảnh điện tử kia, ông đã hiểu ra.

Đàn ông khi theo đuổi phụ nữ, trí thông minh đột nhiên cũng tăng lên không ít. Năm đó ông cũng thế. Con gái ông là người thích lãng mạn, ngày xưa mẹ Doãn Đình cũng vậy.

Doãn Quốc Hào không nói gì nữa, chỉ dặn Doãn Đình ngủ sớm, chúc con gái ngủ ngon rồi đi ra.

Chương 19

Hôm sau Doãn Đình gặp Cừ Chính Khanh, anh đã hỏi ngay chuyện liên quan đến bố cô, “Thứ Sáu Tàn tổng có nói sẽ đi uống trà với bố em, không biết họ có nhắc đến anh không?”.

“Ồ.” Doãn Đình nhớ đến lời bố nói, lại nhớ tới lúc nãy hai người ngồi trong xe hôn nhau cuồng nhiệt, cô có thể cảm nhận được Cừ Chính Khanh hơi kích động, còn “động chân động tay” với cô nữa. Cô không ngăn cản, còn anh tất nhiên cũng không dừng lại. Hai người ngồi một lúc để bình tĩnh lại rồi anh mới khởi động xe. Cứ theo đà này, có khi nào bọn họ sẽ thật sự phát sinh chuyện kia không? Bất chợt cô cảm thấy ngại nói ra.

“Ồ là có ý gì?” Cừ Chính Khanh vừa lái xe vừa nhìn cô: “Sao em lại đỏ mặt?”. Nói xong anh cũng nhớ tới nụ hôn khi nãy, bản thân có chút mất kiểm chế, anh ho khẽ, tỏ vẻ nghiêm túc rồi nói với cô: “Lần sau, em có thể đẩy anh ra, hoặc đánh anh một cái”.

Sao cô phải làm thế? Cô cũng không ghét anh “động chân động tay” với mình. Doãn Đình mím môi, quyết định tốt hơn hết vẫn nên truyền đạt lại tinh thần của ông Doãn: “Bố em nói, nếu em học theo Vũ Phi vắc bụng bầu về đòi kết hôn, bố sẽ đánh gãy chân của anh”.

Vô lăng trong tay Cừ Chính Khanh suýt thì xoay một vòng. Mất một lúc anh mới bình tĩnh lại được, hỏi cô: “Em nói gì mà để bố em có suy nghĩ này vậy?”.

“Em có nói gì đâu.” Doãn Đình đỏ mặt đánh anh một cái. “Không phải tại đàn ông các anh đều xấu xa như nhau sao? Nên bố mới cảnh báo trước

cho em thôi.”

Cừu Chính Khanh không cách nào phản bác lại câu này, đàn ông đúng là đôi khi có chút xấu xa. Nhất là khi hai người đang yêu nhau, phát sinh chuyện kia cũng là bình thường. Dừng, anh nghĩ đi đâu rồi. Thôi được, Cừu Chính Khanh thừa nhận, anh đúng là có “ý đồ” với Doãn Đình. Nhưng có “ý đồ” với bạn gái cũng là chuyện quá đỗi bình thường, huống hồ anh lại biết kiềm chế, cũng chưa làm chuyện gì xấu, bố vợ tương lai không thể trừ điểm mặt này của anh được.

Nhưng, thật sự không được làm chuyện xấu sao?

Doãn Đình đang nghĩ vẩn vơ, khi xe chạy qua một bệnh viện, Doãn Đình nhìn thấy, đột nhiên nhớ ra: “Qua Tết Tây, chúng ta phải dẫn mèo Đại Đại đến bệnh viện thôi, cũng đến lúc rồi”.

Cừu Chính Khanh giật mình: “Nó bị làm sao?”. Đại Đại nhà anh rõ ràng rất khỏe mạnh, cơ thể mạnh mẽ săn chắc, toàn thân sờ đâu cũng thấy thịt, mập mạp tròn trịa, ăn uống ngủ nghỉ đều rất tốt, sao lại phải đến bệnh viện?

“Thì để triệt sản.” Doãn Đình nháy mắt, “Đàn ông các anh hiểu mà”.

“...” Cừu Chính Khanh hiểu rõ rồi.

“Sau khi được bảy, tám tháng là có thể triệt sản, tuổi của Đại Đại đủ từ lâu rồi. Nếu nó động dục, sẽ tiểu tiện khắp nơi, sẽ phá hoại đồ đạc trong nhà, còn muốn bò ra ngoài nữa, mà cứ để vậy cũng không tốt cho sức khỏe của nó. Vậy nên trước đây em có hỏi bác sĩ về vấn đề này, bây giờ nó đã có nhà, anh cũng đã nuôi nó được một thời gian, sức khỏe của Đại Đại đã ổn định hơn. Lần trước em dẫn nó đi tiêm phòng, bác sĩ nói là có thể triệt sản được rồi.”

Doãn Đình giải thích rất nghiêm túc, qua tai Cừu Chính Khanh thì những lời cô nói lại có ý nghĩa hoàn toàn khác. Cô vừa mới truyền đạt lời cảnh cáo của cha vợ tương lai, tiếp theo lại nói với anh sẽ biến con mèo nhà

anh thành công công, hai chủ đề này tiếp nối nhau, cô có suy nghĩ đến cảm giác của người đàn ông là anh không vậy?

“Để anh suy nghĩ đã.” Đại Đại là mèo của anh, thân là chủ nhân, anh có quyền đấu tranh cho nó một chút. Cùng là đàn ông với nhau, chỉ có anh mới giúp được Đại Đại thôi.

“Ồ.” Doãn Đình nghiêng đầu nhìn anh: “Mèo với người không giống nhau. Để về em gửi những tài liệu em từng xem cho anh. Em còn có sách nuôi dạy mèo, có gì sẽ đem cho anh đọc luôn”.

“Thôi được.” Cừ Chính Khanh nghĩ, chắc là Đại Đại không thoát được số phận trở thành công công rồi. Anh có chút đồng cảm với nó. Giờ phải tốt với nó hơn mới được, vậy thì... nó muốn vào phòng sách chơi thì cứ cho nó vào, nó muốn lên giường ngủ thì cho nó lên giường ngủ, tối nay không cản nó nữa.

“Mặt anh làm sao vậy?” Doãn Đình nhìn anh, đột nhiên hiểu ra, cô bật cười lớn. “Bố em sẽ không làm vậy với anh đâu.”

Cảm ơn thiên sứ tiểu thư, em thật biết cách an ủi người khác.

Hôm nay, Cừ Chính Khanh cùng Doãn Đình muốn hoàn tất hợp đồng với Mao Tuệ Châu. Thật ra chi tiết bản hợp đồng, Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu đã bàn xong từ trước rồi, chỉ còn thiếu chữ ký của Doãn Đình thôi. Công ty này, Doãn Đình nắm bốn mươi phần trăm cổ phần, các hạng mục như phân chia hoa hồng, quan hệ tài chính, trách nhiệm quyền lợi... trong điều khoản hợp đồng đều đã ghi rất chi tiết. Về mặt này Cừ Chính Khanh cân nhắc rất kỹ lưỡng, không vì Mao Tuệ Châu là bạn bè mà qua loa. Việc chuẩn bị cho các điều khoản chi trả, Doãn Đình cũng đã giao cho bên kiểm toán chuẩn bị xong hết.

Hôm nay họ đến thăm quan văn phòng, cơ bản đã tu sửa xong xuôi. Doãn Đình đã đến vài lần, Cừ Chính Khanh thì mới đến lần đầu. Văn phòng nhìn qua rất có phong cách, đơn giản mà phóng khoáng. Mao Tuệ

Châu nói đa số đều là nhờ Doãn Đình góp ý khi sửa sang, mắt thẩm mỹ của cô rất tốt.

Doãn Đình thấy mình được khen thì cười rất vui, đợi Mao Tuệ Châu đi rồi, cô liền quay qua giơ tay chữ V với Cừ Chính Khanh, nói: “Anh xem, phòng bếp và phòng khách bây giờ đẹp biết mấy”.

Cừ Chính Khanh bắt đắ dĩ nói: “Xin đừng nhắc nhở anh nguyên nhân phòng bếp nhà anh phải sửa lại toàn bộ nữa”.

Doãn Đình đáp lại: “Em muốn thay rèm cửa trong phòng sách và phòng ngủ”.

Cừ Chính Khanh hỏi: “Giường có cần thay không?”.

Doãn Đình đỏ mặt, đánh nhẹ vào người anh một cái. “Anh đừng nói chuyện đen tối ở đây”.

Cừ Chính Khanh ngắ người, đúng là anh có ý trêu gheo Doãn Đình, nhưng sau khi cô nhắc thì anh lại có chút mơ màng, tưởng tượng Doãn Đình nằm trên giường lớn của anh... Lúc trước, bố vợ tương lai không nhắc tới chuyện này, anh cũng không nghĩ nhiều như thế. Giờ ông cảnh cáo xong, lúc nào anh cũng nghĩ tới chuyện đó. Không biết ông có “xử” anh không nếu biết anh có suy nghĩ đen tối với Doãn Đình. Cừ Chính Khanh nghiêm mặt giả ngốc: “Thay đổi nội thất thì sao lại đen tối?”.

“Anh phiền quá.” Doãn Đình bật cười, đánh anh một cái nữa, sau đó kẻ sát vào tai Cừ Chính Khanh, cố ý chọc anh: “Giường nhà anh có phát ra tiếng không vậy?”.

Cừ Chính Khanh suýt thì vấp phải chân của chính mình: “Cô Doãn Đình!”.

Doãn Đình che miệng cười.

“Không được lúc nào cũng trêu chọc bạn trai.”

Doãn Đình không hề tự kiểm điểm.

“Này hai người.” Mao Tuệ Châu đang dẫn họ tới xem phòng làm việc của Tổng giám đốc chợt quay đầu lại, nhắc nhở đôi tình nhân đang thân mật: “Nghĩ tới cảm giác của người độc thân có được không?”.

Doãn Đình chạy vọt về phía trước, “Đều tại anh ấy không tốt. Chị phê bình anh ấy đi”.

Cừ Chính Khanh trừng mắt, anh mới là người vô tội nhất. Cái gì mà suy nghĩ đen tối, cái gì mà giường phát ra tiếng, đều là do cô bày ra.

Doãn Đình quay đầu lại cười với anh. Nụ cười này làm cho sự tức giận của Cừ Chính Khanh đều bay biến hết.

Tiếp đó Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh bàn chuyện công việc, Doãn Đình nói, cô đến phòng trà rót nước cho họ, Mao Tuệ Châu nhân lúc đó nói với Cừ Chính Khanh: “Chúc mừng cậu. Tiểu Đình đúng là người con gái tốt. Cậu chọn cô ấy là rất sáng suốt”.

“Cám ơn.” Cừ Chính Khanh cũng thấy mình rất sáng suốt trong chuyện này.

Mao Tuệ Châu nói tiếp: “Hồi trước, mình từng tưởng tượng xem nếu chúng ta đến với nhau, chắc sẽ lúc nào cũng vừa ăn cơm vừa bàn chuyện công việc. Khi ăn thì thảo luận báo cáo tài chính, lúc ngủ thì thảo luận phương án tiêu thụ hàng hóa và nguồn khách hàng. Hoặc là cậu làm thêm giờ mình cũng tăng ca, cơm chẳng cần nấu, hai người nửa đêm mới về nhà rồi cùng nhau đi ngủ”.

Cừ Chính Khanh cười, ban đầu, anh thấy như vậy chẳng phải vấn đề gì to tát. Bây giờ thì anh không nghĩ như thế nữa.

“Cậu đúng là may mắn, Chính Khanh. Mình nói thật đó.” Mao Tuệ Châu nói: “Mình rất ngưỡng mộ cậu”.

“Cậu cũng sẽ gặp được người phù hợp thôi.”

“Mình?” Mao Tuệ Châu nhún nhún vai: “Mình không giống cậu, mình là phụ nữ, với tuổi của mình, sự lựa chọn rất hạn hẹp. Đương nhiên cũng không thể nói là không có, chẳng qua...”. Mao Tuệ Châu dừng lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó nói: “Bây giờ mình cảm thấy độc thân cũng ổn”.

“Theo mình, chúng ta cùng một loại người. Nên có lẽ cách nghĩ của chúng ta không khác biệt mấy. Trước năm ba mươi ba tuổi, mình và cậu đều nghĩ độc thân chẳng có gì không ổn, bây giờ mình mới phát hiện ra, có một người ở bên cạnh thật sự rất tuyệt.” Cừ Chính Khanh tiếp tục: “Ba mươi ba năm qua mình cho rằng bản thân đã đạt được tất cả mọi mục tiêu rồi. Bây giờ mới biết thực ra cuộc sống lại thiếu một thứ rất quan trọng. Khi không có được thì không nhận ra, đến khi có được rồi mới hiểu được cảm giác đó”.

Mao Tuệ Châu cười hỏi: “Ý cậu nói mình vẫn chưa có được, nên không biết đúng không?”.

“Mình đang nói bản thân mình.”

“Vậy thì chính là nói mình rồi. Nhìn cậu, mình có cảm giác như đang soi gương vậy.” Mao Tuệ Châu nói: “Nhưng chắc mình cũng không giống cậu được, vận khí khác nhau mà”.

Vậy sao? Cừ Chính Khanh chợt nghĩ đến Ngô Phi, Doãn Đình nói cậu ta có ý với Mao Tuệ Châu, không biết có đúng không. Nếu đúng, chẳng thể dự đoán được mối quan hệ của hai người họ sẽ thế nào. Cừ Chính Khanh đột nhiên phát hiện ra, con người anh đã phần nào thay đổi. Trước đây, anh không quan tâm đến những chuyện ngoài công việc và kinh doanh. Bây giờ thì anh không khác gì mấy ông già, quan tâm đến cả chuyện tình cảm của người khác.

Thật ra Cừ Chính Khanh nghĩ, anh cũng chẳng lo nỗi chuyện của người ta, chuyện của anh còn bao nhiêu vấn đề phải giải quyết nữa là.

Ví như tối hôm nay, đã rất khuya rồi, anh vẫn chưa thể ngủ được. Dưới sự nhắc nhở liên tục của bố vợ và bà xã tương lai, lòng anh làm sao mà “bình tĩnh” nổi chứ. Anh nhận ra bản thân quả thật đang suy nghĩ xem, giường của mình có phát ra tiếng động gì hay không.

Anh nằm trên giường dùng sức nhún vài cái, thấy giường rất chắc chắn, không kêu. Nhưng động tác này làm anh nghĩ đến Doãn Đình, thế là cơ thể anh cũng trở nên rất “chắc chắn”. Cừ Chính Khanh nằm trên giường một lúc lâu vẫn chưa “bình phục” lại, anh nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng xuống giường đi vào nhà vệ sinh. Trời mùa đông mà tắm nước lạnh khác gì tự tra tấn, nhưng làm cái “gì đó” lại càng không lành mạnh hơn.

Ngày hôm sau đi làm, tâm trạng của Cừ Chính Khanh không được tốt, cũng chẳng che giấu được. Không phải anh cố ý làm mặt ngầu, mà tâm trạng thật sự đang rất ủ ê. Thực ra cũng chẳng có chuyện gì xấu xảy ra, sáng sớm Doãn Đình còn nhắn tin chúc anh buổi sáng tốt lành. Thời tiết cũng không tệ, trời trong xanh, nắng ấm áp, cả bản báo cáo kế hoạch trong buổi họp sáng thường lệ cũng không tồi.

Nhưng tâm trạng của Cừ Chính Khanh vẫn không khá lên, có thể nói là mặt mày tối sầm. Mặt không biểu cảm, nói chuyện cứng nhắc, làm cho cấp dưới ai cũng run cầm cập.

Họp xong, Giám đốc Trần bị mọi người giao trọng trách đi tìm Cừ Chính Khanh nói chuyện, để tỏ lòng quan tâm của mọi người. Giám đốc Trần cảm thấy mình không phải lựa chọn tốt nhất, thấy thư ký của Cừ Chính Khanh thích hợp hơn nhiều. Nhưng thư ký lại nói: “Tôi là phụ nữ, Cừ tổng lại là người nghiêm túc như thế, lỡ anh ta hiểu lầm là tôi có ý với anh ta, muốn quấy rối tình dục anh ta tại nơi làm việc thì sao? Tôi không đi đâu”.

Giám đốc Trần lại chuyển tầm ngắm sang trợ lý của Cừ Chính Khanh. Trợ lý một mực từ chối: “Không được, nếu tôi đi, lỡ làm cho Cừ tổng không vui, công việc sau này phải tính sao? Giám đốc Trần đi đi, chức vụ

của ông cao, Cừ tổng sẽ nể tình vài phần, còn nữa, nếu tâm trạng của Cừ tổng càng trở nên tồi tệ hơn, sau này công việc có vấn đề gì, vẫn còn tôi ở lại báo tin cho ông”.

Nghe qua cũng có lí, nhưng tại sao nhất định phải đi nói chuyện? Giám đốc Trần bị tất cả nhân viên trừng mắt một cái. Vì quan tâm chứ sao!

Thôi được. Thật ra là vì muốn hóng hớt. Bản thân Giám đốc Trần cũng là người nhiều chuyện. Vì sau khi Cừ tổng biết yêu thì như trở thành một người khác, bỗng có tình người hơn, lại thích cười, tính tình ôn hòa, tan ca cũng sớm!

Đúng, Phó tổng giám đốc nghiêm túc đứng đắn trở nên ôn hòa thì không có gì đáng sợ cả, anh ta không tăng ca mới là chuyện đáng kinh ngạc nhất trong lòng mọi người. Giám đốc Trần và những đồng nghiệp khác đều tò mò. “Đình Đình Ngọc Lập 413” đúng là rất cao tay, không những theo đuổi được Cừ tổng mà còn thay đổi cả con người anh ta. Nhưng hôm nay Phó tổng giám đốc phiên bản ôn hòa dường như trở lại thành người khó gần năm xưa rồi. Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?

Thật muốn biết quá đi! Đám nhân viên đứng sau Giám đốc Trần chính là những con ma nhiều chuyện, Giám đốc Trần cũng thế. Vậy là ông ta đi... đi báo cáo công việc mà tuần trước Cừ tổng nói phải xử lí, “sẵn tiện” tỏ lòng quan tâm của mọi người với Cừ tổng.

Giám đốc Trần bàn chuyện công việc với Cừ Chính Khanh xong, dò hỏi thử: “Tâm trạng hôm nay của Cừ tổng hình như không được vui, trong nhà có chuyện gì à, chúng tôi có thể giúp gì không? Haha”.

Cừ Chính Khanh ngược mắt lên, ánh mắt chuyển từ bản hợp đồng lên mặt Giám đốc Trần. Chuyện gì đây, bây giờ mối quan hệ giữa anh và đồng nghiệp đã phát triển thành loại có thể nói chuyện phiếm tâm sự với nhau rồi sao?

“Không có gì không vui cả, tôi rất ổn.”

“Ồ, vậy là anh có chỗ nào không vừa ý về bản báo cáo hôm nay?”

“Không có, tháng này hiệu suất làm việc của mọi người rất khá”.

Cái gì cũng ổn thật à? Vậy sao lại nghiêm mặt? Giám đốc Trần không dám hỏi thẳng có phải Cừ Chính Khanh cãi nhau với bạn gái không, vậy là hỏi vòng vo một chút “Đình Đình Ngọc Lập gần đây không thấy đến”. Xem như hỏi chuyện nên hỏi rồi, ông ta ra ngoài cũng có thể đối phó được với mọi người.

Cừ Chính Khanh nhú mày: “Giám đốc Trần, Tiểu Đình là bạn gái tôi”.

“Đúng, đúng”. Giám đốc Trần gật đầu lia lịa, anh biết mà, ông đâu có ý định giành bạn gái với anh. Sau đó ông ta nhìn sắc mặt Cừ Chính Khanh, đột nhiên hiểu ra. “Ồ, ra là thế. Cừ tổng vất vả rồi.” Ông dùng giọng điệu của người từng trải nói: “Đàn ông là vậy, phải chịu cực khổ song cũng chỉ có thể nhịn. Tôi hiểu, tôi hiểu mà”.

Ông ta hiểu cái gì? Cừ Chính Khanh tỏ ra mơ hồ, anh không hiểu, nhưng ngẫm lại lời của Giám đốc Trần, anh giải thích một câu: “Tôi và Tiểu Đình không cãi nhau”.

“Phải, phải.” Vậy lại càng hợp logic, chắc chắn là do “cái kia”, ông thật sự đã hiểu ra vấn đề. Giám đốc Trần rút lui thành công, nói thêm vài câu với Cừ Chính Khanh rồi xin phép ra ngoài.

Buổi chiều, Cừ Chính Khanh tới phòng trà nước, vừa đến cửa, nghe được một đồng nghiệp nam đang an ủi một người khác vừa bị anh yêu cầu làm lại một bản kế hoạch cho quý II năm sau: “Được rồi, cậu cũng đừng buồn, sắp nghỉ Tết rồi, nhanh chóng nghĩ xem chỉnh sửa thể nào đi, trước kỳ nghỉ phải được thông qua. Về phía Cừ tổng, cậu cũng nên thông cảm một chút, nhu cầu không được thỏa mãn đương nhiên tâm trạng sẽ không tốt rồi. Cậu sửa lại đi, hai hôm nữa tâm trạng anh ta tốt hơn nói không chừng lại không có vấn đề gì nữa”.

Cừ Chính Khanh sầm mặt, người nào nhu cầu không được thỏa mãn cơ?

Lúc này hai người cầm theo cốc nước đi trở ra, người bị trả bản kế hoạch đang định than vãn, vừa quay đầu lại thấy Cừ Chính Khanh, lập tức im bật.

Cừ Chính Khanh nghiêm túc nói: “Thứ nhất, vấn đề của bản kế hoạch tôi có nói qua, mục tiêu đặt ra quá cao không thực tế, người của bộ phận các cậu nên ra ngoài khảo sát thị trường nhiều hơn. Tuy cuộc họp thường niên của phòng tiêu thụ vẫn chưa tiến hành, nhưng số liệu trong báo cáo năm nay có lẽ đã có, dự tính của quý I cao là vì lượng tiêu thụ trong đợt Tết, lại thêm quảng cáo và khuyến mãi cuối năm. Quý II dựa vào đâu mà lại đặt mục tiêu cao như thế? Kế hoạch sản phẩm các cậu đã phân tích chưa? Đã họp mấy lần với bên sản xuất rồi? Thảo luận được chi tiết đến đâu? Sản phẩm mới chưa xong, chưa có hướng tiêu thụ kèm theo ngân sách quảng cáo dự tính thì tôi sẽ không duyệt. Điều quan trọng là bản kế hoạch của các cậu chưa thuyết phục được tôi. Bất luận tâm trạng tôi thế nào, những chuyện này đều là nhận xét chuyên nghiệp, sẽ không thay đổi”.

Hai người bị nói đến á khẩu, không dám bỏ đi, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu vâng theo.

“Kế hoạch phải chuẩn bị từ sớm, hơn nữa phải có căn cứ, không phải đoán đại một con số rồi viết ra vài phương án thì gọi là chuẩn bị. Còn nữa, tôi không có nhu cầu nào không được thỏa mãn.” Cừ Chính Khanh mặt mày tối sầm đi vào phòng trà nước, hai đồng nghiệp kia nhanh chóng cụp đuôi chạy mất.

Khi Cừ Chính Khanh quay lại phòng làm việc, không khí trong văn phòng yên ắng vô cùng. Anh vừa bước vào trong, đám người bên ngoài liền thở phào một hơi. Còn nói không phải nhu cầu không được thỏa mãn, rõ ràng là như vậy mà!

Sáu giờ rưỡi, chuông báo thức của Cừ Chính Khanh vang lên. Lúc này anh mới nhớ ra đã tới giờ phải về nhà rồi. Nhưng kế hoạch làm việc hôm nay của anh vẫn chưa hoàn thành, năm giờ hơn anh lại vừa giáo huấn một cấp dưới xong. Sắp nghỉ lễ rồi, ai cũng hơi lơ là công việc. Nhưng nghỉ lễ là việc của nghỉ lễ, công việc cần làm thì vẫn phải hoàn thành cho xong.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ một lúc, anh giáo huấn cấp dưới một trận, bản thân cũng nên lấy mình làm gương, hơn nữa chưa làm xong việc anh thật sự không muốn về, buổi tối ăn cơm với Doãn Đình xong chắc chắn không có thời gian làm. Ngày kia là bắt đầu nghỉ lễ, anh chỉ còn hai ngày, thời gian thật sự không đủ dùng.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ, Doãn Đình nói là có thể xin “nghỉ phép”. Thế là anh gọi điện cho Doãn Đình.

“Anh tan ca rồi à?” Trong giọng nói của Doãn Đình mang theo cả ý cười, rất có sức sống.

“Ừm, vẫn chưa.” Cừ Chính Khanh có cảm giác việc xin phép tăng ca này không dễ dàng gì, anh rất ít khi xin nghỉ phép ở công ty, đúng hơn là chưa bao giờ xin qua. Anh chưa từng nghĩ rằng, với bạn gái mà cũng phải tiến hành trình tự này. “Công việc hôm nay của anh quá nhiều, thật sự chưa thể về được. Có lẽ anh sẽ về nhà muộn một chút.”

“Ồ.” Giọng Doãn Đình liền trở nên mất hứng.

Cừ Chính Khanh day trán: “Sắp tới Tết Tây, có rất nhiều công việc cần phải giải quyết cho xong, nếu không sau kỳ nghỉ lễ, mọi thứ sẽ rất rắc rối. Ngành nghề của bọn anh bận nhất là vào cuối năm. Xin lỗi em, tối nay anh phải tăng ca rồi”. Cừ Chính Khanh nói chuyện với Tần Văn Dịch cũng chưa từng hạ mình như vậy.

“Không sao.” Doãn Đình nói, “Vậy anh làm việc đi. Nhớ gọi cơm trước, đừng nghĩ đợi làm xong việc mới ăn, đến lúc đó cũng không biết mấy giờ rồi”.

“Được.” Cừ Chính Khanh rất nghe lời.

“Vậy em không đợi anh nữa, anh cứ yên tâm làm việc đi.” Doãn Đình nhìn những món ăn bày biện trên bàn, chúng vừa được giao tới, cô mới bày ra đĩa xong.

Cừ Chính Khanh hơi do dự: “Hay là em ở lại chỗ anh xem ti vi, chơi với mèo Đại Đại một lúc. Anh sẽ về ngay thôi”.

“Thôi không cần đâu. Nếu anh bận như vậy thì cứ yên tâm làm việc đi. Có em bên cạnh thì anh sẽ bị phân tâm, không cần phải lo cho em đâu. Với lại anh làm thêm giờ, lúc về tới nhà cũng mệt rồi, còn phải lái xe đưa em về, em cũng không muốn. Vậy anh cứ chuyên tâm làm việc đi. Nhưng phải gọi cơm ăn trước, cẩn thận vấn đề dạ dày đây. Dạ dày của bố em có vấn đề, lúc nào ông cũng than đau. Anh đừng để bị như thế đó.”

“Không đâu, lát nữa anh sẽ gọi cơm ngay.” Cừ Chính Khanh rất áy náy. “Vậy em về nhé, chú ý an toàn.”

“Vâng, em cúp máy đây.” Doãn Đình cười cười nói tạm biệt. Cúp máy điện thoại, mặt cô liền xị xuống, bĩu môi một cái. Nếu anh không về, vậy cô ăn một mình. Nhân lúc cơm canh còn nóng, khỏi phải hâm lại lần hai. Cô tự xới một bát cơm, ngồi xuống ăn được vài miếng, lại thấy không muốn ăn nữa. Bữa tối như vậy chẳng có ý nghĩa gì, cô về nhà ăn với bố mình còn hơn. Doãn Đình cất thức ăn vào tủ lạnh, rửa sạch bát đĩa. Sau đó, cô kiểm tra thức ăn và nước uống của mèo Đại Đại, dọn dẹp sạch sẽ nhà vệ sinh cho nó, rồi khóa kỹ cửa, đi về nhà.

Ở nhà họ Doãn, Doãn Quốc Hào vừa ăn tối xong, đang xem ti vi thì thấy con gái về.

“Con ăn tối chưa?” Ông rất ngạc nhiên, không phải nói là hẹn hò đến tối muộn rồi Cừ Chính Khanh mới đưa nó về sao? Bây giờ còn chưa tới giờ.

“Con chưa ăn. Hôm nay anh ấy tặng ca nên không về, con nghĩ chỉ bằng về nhà ăn. Anh Doãn Thực đâu ạ? Anh ấy qua quán bar rồi ạ?”

“Ừ.” Doãn Quốc Hào vội gọi cô giúp việc chuẩn bị cơm cho Doãn Đình, ông cũng ngồi xuống bàn ăn cùng con gái. Nhưng Doãn Đình lại không chịu ngồi yên, chạy vào nhà bếp đòi tự nấu, nói cô giúp việc đứng bên cạnh chỉ dạy là được. Doãn Quốc Hào cũng theo con gái vào, còn căn dặn: “Về nhà ăn tối cũng không báo trước một tiếng để bố biết mà đợi con”.

Doãn Đình cười hì hì: “Vậy lát nữa bố ăn thêm với con một bữa nữa”.

“Hừ, con cho là bố ăn được nhiều thế à.” Doãn Quốc Hào ngồi ngay bên cạnh vừa nói chuyện với con gái vừa nhìn cô xào rau. Bây giờ con gái ông cầm muôi cũng ra dáng lắm, nhưng vừa mới khen thầm trong lòng xong, thấy Doãn Đình nêm gia vị, ông không cần nêm thử cũng biết là cho nhiều muối rồi.

“Có mặn quá không hả cô?” Doãn Đình không dám chắc.

“Hơi hơi.” Cô giúp việc nói.

Doãn Đình thử một miếng, đúng là rất mặn. “Vậy thì để cháu đổ thêm nước vào.” Cô đổ nước vào rất dứt khoát. Cô giúp việc đứng bên cạnh cười: “Vậy đâu được, sẽ không ngon đâu”.

“Thì cứ coi nó như món rau luộc thôi ạ.” Doãn Đình đặt tên cho món ăn này.

Doãn Quốc Hào không thể tiếp tục nhìn được nữa. Trình độ thế này mà còn nâng nặc đòi xuống bếp.

Một lát sau, Doãn Đình vừa ăn món rau luộc mình tự làm, vừa hỏi Doãn Quốc Hào: “Bố còn thân với thầy dạy lái xe nào không? Giới thiệu cho con một người đi”.

“Làm gì?” Doãn Quốc Hào đau đầu, “Lại muốn học lái xe? Không phải con nói bỏ cuộc rồi à? Con phải nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho cơ chế tim mạch của các thầy và sự an toàn của người đi đường”.

“Con chỉ muốn thử học lại thôi mà.” Doãn Đình đang nhai món rau luộc chẳng ngon lành gì, tự động viên bản thân rằng vẫn còn thời gian để rèn luyện khả năng nấu nướng cho tiến bộ. “Con có kinh nghiệm tích lũy từ những lần trước, biết đâu lần này con thành công thì sao?”

Doãn Quốc Hào lắc đầu: “Hết rồi, mấy người trường dạy lái xe bố quen biết, đều đã bị con dọa cho hết hồn. Bây giờ người ta mà biết con muốn học lái xe chắc sẽ cáo ốm ngay thôi”.

“Làm gì đến mức đó.” Doãn Đình không phục, nhưng cô cũng biết mấy lần trước cô thảm hại đến mức nào, đến Doãn Thực cũng không dám dạy cô. Đối với kỹ thuật lái xe đúng là cô hơi ngốc. Không đúng, nên nói là cô không có khả năng về mặt này. Nhưng bây giờ cô thật sự muốn học, Cừ Chính Khanh đi làm về mệt như thế, không thể để anh ngày nào cũng đưa cô về được. Chạy tới chạy lui vất vả lắm. Nếu cô biết lái xe, sẽ giảm bớt một gánh nặng cho anh.

“Con bỏ ý định đó đi, cho dù miễn cưỡng lấy được bằng lái, bố cũng không yên tâm cho con lái xe. Con học cũng vô ích, đừng nói mục đích chính là vì muốn đến đón Cừ Chính Khanh tan sở đấy nhé!”

Ồ, cái này cũng không tệ, cô cảm thấy mình rất ngẫu. Còn có thể phóng xe phanh gấp trước mặt Cừ Chính Khanh, diễn một màn “không có thời gian giải thích đâu, lên xe nhanh” nữa. Doãn Đình tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, tự nhiên bật cười.

Doãn Quốc Hào rất muốn gõ đầu con gái, còn cười ngây ngô được cơ à?

Mười giờ tối ngày hôm đó, Cừ Chính Khanh gọi điện cho Doãn Đình, thông báo với bạn gái đại nhân là anh đã về đến nhà.

“Đã muộn lắm rồi, anh qua ôm hôn Đại Đại, sau đó tắm rửa rồi ngủ đi.” Doãn Đình ra chỉ thị.

“Ừ.” Cừ Chính Khanh đáp ứng, hỏi cô: “Em đang làm gì thế?”.

Doãn Đình vừa không ngừng tay vừa nói: “Đang làm chuyện em thích làm”.

“Chuyện em thích làm là chuyện gì?”

“Có nhiều lắm, hứng thú của em nhiều vô kể.” Doãn Đình hỏi: “Đúng rồi, công việc của anh làm xong chưa?”.

“Không phải em từng nói công việc của anh nhiều không đếm xuể sao? Ngày mai anh lại tiếp tục, em nói xem như vậy là đã làm xong chưa?”

“Vậy mai em không qua nữa. Anh tranh thủ thời gian làm việc đi, mai em hẹn bạn đi chơi, không thì họ lại trách em. Tết dương lịch, chúng ta sẽ có nhiều thời gian cho nhau hơn.” Doãn Đình nói ra kế hoạch của mình.

Cừ Chính Khanh nhíu mày: “Ngày mai em không đến? Không phải đã nói nếu xin phép trước thì không bị phạt sao?”.

“Không phải phạt. Nhưng anh cũng đâu có xin phép trước, sáu giờ rưỡi anh mới gọi điện mà, em đã mua xong cơm tối rồi. À, thức ăn để trong tủ lạnh, mai anh đi làm về thì hâm nóng lại mà ăn.”

“Nhưng anh muốn gặp em.”

“Mai không có cơ hội.” Doãn Đình tự nhắc nhở mình không được mềm lòng. “Nhưng em phải thông báo với anh một chuyện, nếu xin phép, cũng nên giới hạn số lần nhĩ. Ba lần đi, quá ba lần cũng phải phạt.”

“Vậy giống như tình huống ngày mai, anh cũng nên ghi lại để được em bù đắp.”

“Ha, còn mặc cả nữa.” Doãn Đình bật cười.

“Cứ vậy đi. Ngày mai em hẹn bạn bè tụ tập, xem như em nghỉ phép một lần, tính vào số lần được xin nghỉ phép của anh.”

Doãn Đình cười lớn, cô thật sự nghĩ là nếu anh quá bận thì không cần miễn cưỡng hẹn hò, hai người đều sắp xếp thời gian hợp lí, anh lại nắm bắt cơ hội mà tăng quyền lợi cho mình. “Được, em đây rất hào phóng.” Doãn Đình nhìn tờ giấy trên tay, tỏ vẻ hài lòng. Cô giục anh: “Anh mau đi tắm rồi ngủ đi”.

Cừu Chính Khanh đồng ý, cúp điện thoại. Anh đi vào phòng sách, hôm nay anh đã rút thêm tiền, định để trong ngăn kéo kia dự phòng, cũng để tiện cho Doãn Đình lấy tiền chợ. Anh mở ngăn kéo ra, phát hiện trong đó có thêm một túi bìa trong suốt in hình hoạt hình màu hồng phấn, nhìn qua là biết phong cách của Doãn Đình. Bên trong hình như có giấy và tranh vẽ. Anh hơi ngạc nhiên, nhất thời không đoán ra được ra cô đã để cái gì trong này.

Cừu Chính Khanh mở túi bìa, lấy tờ giấy bên trong ra. Tổng cộng có ba tờ.

Tờ đầu tiên là lời nhắn cho anh: Quý ngài Xin Nghiêm Chính, do món quà anh tặng em, em rất thích. Cho nên em định tặng lại anh một món quà đáp lễ không thua kém gì chiếc khung ảnh đó. Xin hãy bảo quản cẩn thận, đây là phiên bản độc nhất vô nhị đấy. Sau một năm yêu nhau, em định sẽ đem chúng đóng thành một cuốn sổ để làm kỷ niệm. Có thể lưu lại bao nhiêu kỷ niệm, toàn bộ dựa vào mức độ cẩn thận của anh đó.

Trịnh trọng đến thế cơ à? Cô còn muốn đóng thành sổ? Nhưng rõ ràng chỉ có hai tờ trong này thôi mà.

Cừu Chính Khanh xem tiếp.

Tờ thứ hai có một bông hoa do chính tay Doãn Đình vẽ, giữa bông hoa viết hai chữ: Thư tình.

Nhìn qua nó chỉ như một trang bìa.

Bên dưới trang bìa viết hàng chữ nhỏ: Chỉ ghi lại những chuyện tốt đẹp.

Tờ thứ ba, dán một tấm hình tòa nhà Vĩnh Khải. Bên dưới có viết chữ.

Em có hỏi Vũ Phi và Cố Anh Kiệt, họ đều không nhớ được hôm đó cụ thể là ngày bao nhiêu. Em cũng không nhớ. Chỉ nhớ hình như là tháng Năm. Đó là lần đầu tiên em gặp anh.

Tòa nhà đó, văn phòng đó, em đã đi qua rất nhiều lần. Nhưng những lần trước, em không nhớ được rằng mình có từng gặp qua anh không. Em nghĩ chắc là có đấy, dù gì anh cũng làm việc ở đó mà. Nhưng em không quen anh, anh cũng không quen em. Có lẽ chúng ta là hai người vô tình đi lướt qua nhau nhưng không để lại chút ấn tượng gì cho đối phương.

Mãi cho đến một hôm.

Hôm đấy, mục tiêu của em là Cố Anh Kiệt. Theo lệnh của Tần Vũ Phi, em phải kéo anh ấy đi. Còn anh, khi đó lại ngồi cùng với anh ấy.

Chuyện tốt đẹp xảy ra trong ngày hôm đó, chính là anh đã biết em, em đã biết anh. Tuy ấn tượng ban đầu của chúng ta về nhau không được tốt, chắc anh đã nghĩ em trốn việc đi chơi, là cô gái không có trách nhiệm, còn em lại thấy anh là một người cuồng công việc đến đáng sợ.

Tuy là như thế, nhưng mọi thứ vẫn tốt đẹp!

Phía sau có hình bàn tay chữ V do Doãn Đình vẽ.

Cừu Chính Khanh ngồi xuống ngay dưới sàn nhà. Anh đọc lại tờ giấy kia hai lần, cái này có thể xem là nhật ký tình yêu của họ nhỉ? Anh nhớ lại ngày hôm đó, lần đầu tiên anh gặp Doãn Đình. Cô giả vờ như vô tình thấy Cố Anh Kiệt, Cố Anh Kiệt hỏi có phải cô đến tìm Vũ Phi không, cô nói phải, nhưng Tần Vũ Phi không ở đây. Anh cho rằng cô là khách hàng của

Tần Vũ Phi, sợ Tần Vũ Phi bỏ lỡ công việc gì, vậy nên hỏi cô tìm Tần Vũ Phi làm gì.

Đây là đoạn đối thoại đầu tiên của họ.

Tính từ tháng Năm đến giờ, hai người quen biết nhau đã hơn nửa năm rồi.

Mèo Đại Đại chạy qua, rất có hứng thú với túi bìa mà Cừ Chính Khanh đặt trên sàn nhà, lại thấy ngăn kéo không đóng, nó bò lên tỏ ý muốn trèo vào. Cừ Chính Khanh vội đóng ngăn kéo lại, bế mèo Đại Đại, xoa xoa đầu nó, lấy điện thoại ra xem lại lịch trình làm việc, sau đó gọi điện cho Doãn Đình.

Điện thoại reo vài tiếng Doãn Đình mới nhận máy, Cừ Chính Khanh mở miệng, phát hiện cổ họng mình hơi khô, “Hôm đó chắc là ngày hai mươi hai”.

“Hả?” Doãn Đình chưa kịp hiểu.

Cừ Chính Khanh háng giọng, nói lại: “Lần đầu tiên chúng ra gặp nhau, chắc là ngày Hai mươi hai”.

“Anh nhớ được sao?” Doãn Đình ngạc nhiên.

“Ừm. Anh mới xem lại lịch làm việc, trên đó ghi ngày hai mươi hai có cuộc họp với Minh Đức.”

“Ồ.” Doãn Đình lắc đầu, cái người ta nhớ không phải lần đầu tiên họ gặp nhau, mà là cuộc họp. “Ngài Xin Nghiêm Chính, anh đúng là cá thể tổng hợp giữa sự lãng mạn và mâu thuẫn.”

“Danh từ mới gì đây?”

“Lần trước anh tặng em khung ảnh điện tử, em cảm động muốn chết, kết quả anh nói là nhìn phần mềm Power Point nên nảy ra ý tưởng đó. Em hỏi Vũ Phi và Cố Anh Kiệt họ đều không nhớ ngày đầu tiên chúng ta gặp

nhau là ngày nào. Anh thì lại nhớ, em rất cảm động, nhưng anh lại cho em biết là lịch làm việc ghi lại hôm đó có cuộc họp.”

“Ừm.” Cừu Chính Khanh không biết nên nói gì, anh nghĩ đây là chuyện bình thường, không phải à? Đúng thật trên lịch trình làm việc của anh ghi lại hôm đó có cuộc họp. Hơn nữa còn đúng vào lần đầu tiên anh gặp Doãn Đình.

Doãn Đình đợi mãi, chỉ thấy Cừu Chính Khanh “ừm” một tiếng rồi thôi. “Thôi được.” Cô biết hai người lại không cùng chung một suy nghĩ rồi. Không sao, cô suýt phát từ cảm tính, còn anh vẫn hiên ngang bước đi trên con đường lí tính, sau đó hai người gặp nhau tại giao lộ. Ừm, rất tốt, cô muốn ghi lại câu này, sau này có thể dùng.

“Sao em không nói gì nữa vậy?” Cừu Chính Khanh hỏi.

“Không có gì, em vừa có cảm hứng mới, đang ghi chép lại”.

“Không tập trung vậy à, có phải anh nên kháng nghị một chút không?” Cừu Chính Khanh thuận miệng nói.

“Tuy em thấy không cần thiết, nhưng em cũng muốn nghe thử xem anh sẽ kháng nghị thế nào.” Doãn Đình lại chọc ghẹo anh, cười hì hì: “Mời kháng nghị!”.

“...” Cừu Chính Khanh nhất thời cứng họng, sau đó nhớ lại chiêu của Doãn Đình, “Đợi anh tìm được từ ngữ thích hợp rồi nói cho em”.

Doãn Đình cười lớn: “Ngài Xin Nghiêm Chính mặt dày thật”.

“Chắc chắn là do em dạy hư rồi.”

“Anh đừng có đùn đẩy trách nhiệm.”

“Anh có đùn đẩy đâu, em chính là trách nhiệm của anh.”

“Câu này chẳng lãng mạn tí nào.” Doãn Đình thở dài, “Thật muốn xem như em chưa từng nghe qua”.

“Câu này có vấn đề ở đâu?”

“Trách nhiệm. Chúng ta mới bắt đầu yêu nhau, anh cảm thấy như đang gánh trách nhiệm sao? Tình cảm đâu?”

“...” Cừu Chính Khanh ngẩn người, có trách nhiệm và có tình cảm thì xung đột chỗ nào? Thiếu logic ở điểm nào?

“Kháng nghị chính là không cần logic mà.”

“Cái gì?” Sao cô lại lái qua vấn đề logic rồi?

“Lúc này em vừa làm mẫu cho anh thấy cách kháng nghị giữa hai người yêu nhau. Anh không cần cảm ơn em đâu.” Giọng nói của Doãn Đình còn mang theo ý cười.

“Em chắc chắn là bị anh nói trúng tim đen, không biết phản bác thế nào nên lấy chuyện làm mẫu ra làm cái cớ.”

“Ồ, thì anh cứ xem như em làm mẫu cho anh thấy cách tỏ ra mặt dày giữa hai người yêu nhau như thế nào đi. A, không đúng, mặt anh dày sẵn rồi, em không cần dạy.”

“...”

“Được rồi, vừa rồi em dạy anh cách cãi nhau của các cặp đôi đang yêu, anh học được chưa?”

Cừu Chính Khanh day trán, “Sự thông minh và tài trí của em đã được phản ánh đầy đủ”.

Doãn Đình cười ha ha, sau đó vui vẻ nói: “Tốt quá, nhật ký hôm nay có chuyện để ghi lại rồi. Có gì em sẽ viết, chúng ta tiến hành một cuộc đối thoại tình yêu vừa nhàm chán vừa thú vị. Cộng điểm cho việc tiếp xúc thân mật”.

“Đôi thoại tình nhân vừa nhàm chán vừa thú vị, đây là chuyện tốt đẹp?” Cừ Chính Khanh quét mắt qua trang bìa Doãn Đình làm, trên đó viết “chỉ ghi lại những chuyện tốt đẹp”.

“Phải đó, rất có ý nghĩa mà. Không lẽ lại ghi chuyện anh tặng ca không về ăn tối, đến sáu giờ rưỡi mới gọi điện xin phép trong khi cơm canh em đều đã dọn xong hết rồi?”

Cừ Chính Khanh ghen lòi, lại nghe tiếng Doãn Đình cười: “Lúc này là em dạy anh cách than vãn khéo léo giữa các cặp đôi đang yêu nhau.”

“Ừm, anh hiểu rồi. Lần sau anh sẽ nhớ gọi điện sớm hơn.”

“Còn gì nữa?” Giọng Doãn Đình vừa nũng nịu vừa mềm mỏng, Cừ Chính Khanh nghe được mà thấy lòng mềm nhũn, nhất thời chưa hiểu: “Còn chuyện gì nữa?”.

“Quan trọng nhất là sau này anh không được tranh thủ tặng ca nữa, cho dù nhất định phải làm vậy. Việc có thể mang về nhà làm thì mang về, đừng ở lại bên ngoài quá khuya khiến bạn gái phải lo lắng.” Doãn Đình nói một hơi, “Đây là dạy cho anh muốn thể hiện quyết tâm thì phải thể hiện đúng cách”.

“...” Cừ Chính Khanh hoàn toàn bị Doãn Đình đánh bại rồi. Trong đầu cô sao lại chứa nhiều thứ kì lạ cổ quái vậy, đến dạy dỗ người yêu mà cũng có đến mấy chục cách. Giáo trình dài quá khiến anh chưa thể tiêu hóa hết được. Hơn nữa sao anh có cảm giác rõ ràng là cô đang dạy dỗ bạn trai, nhưng lại như tính toán, đòi nợ vậy.

Lúc này Doãn Đình lại nói: “Anh yên tâm đi, những chuyện này em sẽ không ghi lại trong nhật ký đâu. Em chỉ ghi lại những chuyện tốt đẹp thôi. Vì những chuyện đó dễ bị lãng quên”.

Vậy sao? Chuyện vui thì dễ bị lãng quên?

“Em đều ghi lại hết, sau này khi vui chúng ta mở ra xem, sẽ có cảm giác hạnh phúc hơn. Khi chúng ta không vui hay gặp trắc trở mở ra xem, có thể nhớ lại, thì ra lúc đó chúng ta đáng yêu đến thế, vậy chúng ta sẽ cảm thấy tâm trạng vui lên ngay.” Doãn Đình lấy ra mấy tờ giấy cô để trong hộp bàn, đọc cho anh nghe: “Ngày Ba mươi một tháng Tám, xe đạp của em bị hỏng, anh lái xe đi ngang qua, giúp đỡ em, còn mời em ăn trưa, cho em vay tiền. Rất có phong độ. Nhưng tình hình hẹn hò của anh và chị Châu Châu khiến em cảm thấy anh rất cần sự giúp đỡ. Lúc đó chúng ta vẫn chưa yêu nhau, nhưng vẫn nghĩ đến việc phải giúp đỡ đôi phương. Ngày hôm đó thời tiết rất tốt, em nhớ có một đám mây rất đẹp, em mãi đuổi theo, đuổi không kịp, nhưng giữa đường lại bị anh ‘nhặt’ được”.

Cừ Chính Khanh im lặng nghe cô đọc, bất giác mỉm cười, anh thấy cảm động vô cùng.

“Ngày mừng Ba tháng Chín, em lại đến công ty anh, trả tiền cho anh, còn tặng anh một sợi chỉ đỏ. Lúc đó em nghĩ, anh thật sự cần sự chỉ dẫn của Thần Tình Yêu để có cảm hứng yêu đương, nếu không làm sao mà theo đuổi được người ta đây? Bạn gái tương lai sẽ ‘đá’ anh đó. Nhưng bây giờ, em đã trở thành bạn gái anh. Em thấy anh cũng tình cảm lắm, tuy ban đầu có hơi ngượng ngùng. Em cũng không muốn ‘đá’ anh, lúc đang viết những dòng này, em thậm chí mong chúng ta có thể ở bên nhau lâu dài.”

Cừ Chính Khanh nâng tay lên che mắt mình lại, nếu đàn ông vì nghe bạn gái mình đọc nhật ký mà rơi lệ, có mất mặt lắm không?

“Tết Trung Thu, chúng ta gặp nhau ở nghĩa trang. Thì ra mẹ em và bố mẹ anh lại là hàng xóm, thật có duyên mà. Lúc đó, em vẫn chưa biết rằng sau này chúng ta lại hy vọng họ có thể trở thành thông gia.”

“Em còn tặng anh một quả bưởi lớn, rất ngọt.” Cừ Chính Khanh nói, “Lần đầu tiên anh được ăn quả bưởi ngọt đến vậy, trước giờ anh chưa từng nghĩ nó lại ngon đến thế. Sau đó anh có mua một trái trong siêu thị, nó chua kinh khủng, chua đến độ anh rất muốn gọi điện bảo em qua mà ăn”.

Doãn Đình cười lớn, “Thật sao?”.

“Thật. Quả bưởi đó thật sự rất chua, anh đặt ra nhiệm vụ mỗi ngày ăn hai múi mới miễn cưỡng ăn được hết.”

Doãn Đình vẫn cười, cười đến chảy cả nước mắt, “Sao anh lại ngốc thế?”.

“Đây không phải ngốc, mà là không muốn lãng phí. Dù sao cũng không thể bỏ đi được.”

“Không phải, nếu chua quá, anh có thể lột bưởi ra, cắt miếng nhỏ rồi thêm đường ăn mà. Vị chua chua ngọt ngọt không phải sẽ ngon hơn à?”

“...” Cừ Chính Khanh ngây người, đúng quá, không ngờ còn có cách này.

“Ngốc chết đi được.” Doãn Đình cười lớn.

“Anh không ngốc...”

“Anh ngốc, em biết mà, biết mà.” Doãn Đình giảnh nói nửa câu sau, rồi đột nhiên cô hỏi: “A! Em lại nghĩ ra câu hỏi mới. Xin hỏi, vì sao bưởi lại chua?”.

“Vì cần em cho thêm đường.” Cừ Chính Khanh thở dài tiếp lời.

Doãn Đình cười ha ha: “Anh trở nên thông minh hơn rồi. Không sai, vì sao bưởi lại chua? Vì cần anh cho thêm đường. Tình yêu vì sao mất đi ý nghĩa? Vì cần anh cho thêm đường. Cuộc sống vì sao lại buồn chán? Vì cần anh cho thêm đường. Không phải những thứ đó vốn không tốt, mà là vì nó muốn để lại cho anh một cơ hội để thể hiện. Anh bỏ lỡ không làm, vậy thì không thể trách chúng được”. Doãn Đình hí hửng, “Em phải ghi lại, câu hỏi cảm hứng này em rất thích. Xin Nghiêm Chính, anh chính là nguồn cảm hứng của em”.

Cừu Chính Khanh bị cô chọc cười: “Vậy có cần ghi lại vào nhật ký rằng hôm nay anh đã tạo cảm hứng cho em không?”

“Cần chứ, cần chứ, phải ghi lại. Câu hỏi cảm hứng này cũng phải ghi lại.” Doãn Đình rất vui, “Em vốn cho rằng hôm nay không có gì đáng để nhớ, kết quả một lúc sau đã thu thập được rất nhiều chuyện ý nghĩa. Em còn phải ghi bù lại chuyện anh mua bưởi nữa”.

“Em viết được mấy tờ rồi?”

Doãn Đình đếm: “Sáu tờ ạ”.

“Sao chỉ để ở chỗ anh một tờ?”

“Em định là mỗi ngày sẽ để vào một tờ mà. Hôm nay là ngày đầu tiên. Sáu tờ đang chờ em tạm thời giữ lại. Em đang nghĩ, mỗi lần đến nhà anh để lại một tờ, mỗi lần đều để lại chút ít kỷ niệm tốt đẹp lại chỗ anh. Thế nào? Ý tưởng của em hay không?”

“Rất hay.” Suýt làm cho “ông già” như anh phải khóc rồi.

“Đúng rồi, sao anh lại mở ngăn kéo ra vậy?”

“Sợ tiền chợ của em không đủ, hôm nay anh mới đi rút tiền.”

“Tốt quá, cái này cũng phải ghi lại. Anh tặng ca cực khổ như thế, còn nhớ tới khoản tiền chợ của em, đây là biểu hiện của sự tỉ mỉ và chu đáo.”

“Đây đều là chuyện nhỏ mà thôi.” Còn cô lúc nào cũng tìm ra điểm cảm động trong những chuyện nhỏ nhặt. Đi rút tiền cho vào ngăn kéo, thật sự là việc rất nhỏ, rất nhỏ, không thể nhỏ hơn nữa. Nhưng cô lại phát hiện được sự tỉ mỉ chu đáo của anh. Anh nghĩ cô thật sự là thiên sứ.

“Chuyện nhỏ mới phải ghi lại, vì dễ bị bỏ qua, cũng dễ bị quên lãng. Em nói cho anh biết, mỗi ngày em phải để lại chỗ anh một tờ giấy kỷ niệm, chính là sợ bản thân em không kiên trì, lười biếng một cái là không ghi chép gì nữa. Nhưng nếu mỗi ngày em đến nhà anh đều phải để lại một tờ,

vậy thì em có động lực để làm tiếp rồi. Em sẽ nghĩ, anh thấy nó sẽ rất vui. Hơn nữa, cái này còn có tác dụng để báo động. Nếu em kiên trì ghi chép lại, bản ghi chép ở chỗ em ngày một nhiều, chúng tớ đã rất lâu chúng ta chưa gặp mặt. Báo động cấp 1. Nếu trong tay em không còn nữa, vậy chúng tớ chúng ta ngày ngày gặp nhau, nhưng mối quan hệ đã trở nên vô vị đến mức không còn chuyện gì đáng để ghi lại nữa. Báo động cấp 2.”

“Chiêu cao thâm như vậy, chỉ có em nghĩ ra được.”

“Nghĩ ra thì dễ, kiên trì làm được mới khó. Nếu em đánh mất sự kiên trì, anh phải cổ vũ em. Chuyện này có thể cho chúng ta một chủ đề chung để nói. Công việc và cuộc sống của chúng ta đều không có giao điểm, cũng nên có việc gì đó để làm cùng nhau chứ, đúng không? Bây giờ em chỉ mới bắt đầu, còn phải tiếp tục cố gắng. Em định ghi chép lại hết, đến ngày kỷ niệm một năm yêu nhau, anh đưa hết những tờ anh giữ lại cho em, em sẽ đóng lại thành một quyển sổ. Anh nhìn đi, ở bên trái em đã chừa chỗ để bám lỗ rồi.”

“Mỗi năm một cuốn?”

“Được đó.”

“Vậy anh phải dành riêng một ngăn tủ cho em bỏ mấy cuốn nhật ký này mới được.” Cừu Chính Khanh nói.

Doãn Đình cười, vậy có nghĩa là, hai người họ sẽ bên nhau rất nhiều rất nhiều năm. “Chúng ta sẽ ở bên nhau đến khi đầu bạc răng long nhỉ?”

“Sẽ như vậy.” Cừu Chính Khanh nói rất chắc chắn.

“Tuy em cũng nghĩ thế, nhưng cũng có lúc em lại phân vân, không biết có chuyện gì ngăn trở mình không. Anh nói xem, vì sao nhiều người yêu nhau rất sâu đậm, đến cuối cùng vẫn chia tay?”

“Vì họ không viết nhật ký.” Cừu Chính Khanh trả lời.

Doãn Đình cười lớn.

“Anh nghiêm túc đấy.” Cừ Chính Khanh lại nói, anh không nói đùa. Nếu hai bên có đủ quyết tâm và nghị lực để ghi lại những chuyện tốt đẹp nhỏ nhất trong cuộc sống, làm sao họ có thể chia tay nhau. Anh nghĩ không ra, cũng thấy không thể.

Doãn Đình nói: “Lúc em viết những dòng này, em từng phân vân, lần đầu tiên chúng ta cãi nhau mà chiến tranh lạnh, có cần ghi lại không? Vì cãi nhau chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng em lại thấy nó là chuyện rất đáng để lưu lại thành kỷ niệm”.

“Chúng ta không cãi nhau là được.”

“Nhất định sẽ có, nhưng em không nghĩ ra vì lí do gì. Có thể là vì lúc nào anh cũng tăng ca.”

“Ừm, em lại đang phổ biến kỹ năng trách móc một cách uyển chuyển sao?”

Doãn Đình bật cười, sau đó nói: “Em quyết định rồi, vẫn nên ghi lại, để tránh sau này chúng ta hối hận. Liệt nó vào mục những khó khăn trở ngại để gặp phải khi yêu nhau đi”.

“Sao mà cả khó khăn trở ngại cũng là chuyện tốt đẹp?” Không phải cô nói chỉ ghi lại những chuyện tốt đẹp thôi à.

“Chúng đương nhiên không phải. Nhưng khắc phục được khó khăn trở ngại thì lại chuyện tốt. Cho nên phải ghi lại.” Doãn Đình cười nói.

Lúc này Cừ Chính Khanh không nói được lời nào, anh nghĩ nếu cô có thể ghi lại rất nhiều chuyện tốt, đó là vì cô luôn quan tâm đến mối quan hệ của hai người, cô mới là điều tốt đẹp nhất. Cừ Chính Khanh chợt thấy hoang mang, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, anh thật sự có thể có được thiên sứ sao?

Anh không nghĩ ra được lí do sau này sẽ khiến họ cãi nhau, cũng không nghĩ ra họ có thể gặp phải trở ngại gì. Bây giờ, Cừ Chính Khanh chỉ cảm

thấy hạnh phúc và viên mãn. Nhưng Doãn Đình nói đúng, nhất định sẽ có những lúc khó khăn mà họ phải đối mặt, bởi đây là thực tế.

“Anh yêu em.” Cừu Chính Khanh đột nhiên thốt ra ba từ đó. Anh quyết định mỗi ngày sẽ nói với cô câu này. Tương lai không thể biết trước được, nhưng anh hy vọng cô biết, anh yêu cô, yêu trái tim thiên sứ của cô.

Chương 20

Tối hôm đó, Cừ Chính Khanh cất những tờ nhật ký tình yêu mà Doãn Đình tặng anh vào lại túi bìa, dọn một ngăn tủ rồi cẩn thận đặt nó vào. Anh quyết định Tết dương lịch sẽ cùng Doãn Đình đi chọn vài mẫu giấy thích hợp, sau đó bảo cô dạy anh cách làm, hai người cùng nhau bấm lỗ từng tờ nhật ký, đóng thành quyển. Sau này mỗi khi cô đem đến một trang, anh sẽ đóng luôn chúng vào quyển nhật ký tình yêu đó.

Anh không có thời gian và tâm tư để lãng phí cho những việc lãng mạn này, cũng không biết vẽ vời trang trí cho nhật ký đẹp đẽ như Doãn Đình. Việc anh có thể làm được, chính là trân trọng tất cả những gì cô đã làm.

Những chuyện tốt đẹp thường dễ bị quên lãng, quả đúng là như thế.

Cừ Chính Khanh nhớ lại trước đây, ấn tượng sâu sắc nhất được lưu giữ trong lòng chỉ có khoảng thời gian anh từng chịu khổ cực, chịu sự chỉ trích và thành công anh đã đạt được. Anh nhớ mùa đông đầu tiên của năm nhất đại học lạnh vô cùng, anh không có áo khoác ấm. Ký túc xá tắt đèn từ rất sớm, cổng trường cũng đã khóa. Anh chỉ có thể chạy xuống sân, đứng dưới đèn đường trước cửa ký túc xá mà học bài. Trời rất lạnh, thế là anh chạy bộ, chạy một vòng, học một lúc, lạnh đến chịu không nổi lại chạy một vòng. Năm đó anh đã thành công giành được học bổng. Anh nhớ được niềm vui và sự đặc ý của bản thân khi nhận được thông báo. Anh còn nhớ bạn bè cùng khóa tròng mắt nhìn anh, khinh thường sự nghèo khó và dân dã của anh.

Những chuyện lật vạt khác, anh thật sự không thể nhớ rõ. Anh chỉ luôn tâm niệm một điều, chịu cực khổ và thành công, muốn thành công – phải

chịu khổ.

“Thành công không có điểm dừng, cũng như niềm vui vậy.”

Anh chợt nhớ ra câu nói này của Tiêu Đình. Cô nói rất đúng, quả thực là không có điểm dừng. Anh càng ngày càng vui vẻ, anh có sự nghiệp, còn có cô.

Hôm sau là ngày ba mươi, qua một ngày nữa là bước sang kỳ nghỉ Tết dương lịch. Ngày hôm đó trôi qua trong bình lặng, lịch trình của Cừ Chính Khanh vẫn như cũ, họp hành-làm việc, làm việc-họp hành. Hôm nay không có hẹn với Doãn Đình, nên anh có thể thoải mái tăng ca. Chăm chỉ hơn một chút, có thể dành thêm thời gian rảnh cho kỳ nghỉ Tết, như vậy anh có thể toàn tâm ở bên Doãn Đình. Anh nghĩ kỹ rồi, ba ngày này, một ngày để dạo phố, một ngày ra nghĩa trang, một ngày ở trong nhà, không đi đâu hết.

Sắp hết giờ làm việc, Doãn Đình gọi điện cho Cừ Chính Khanh, thông báo cho anh biết địa điểm, số người và tên họ của bạn bè tham gia buổi tụ tập hôm nay. Doãn Đình nói cô đang chuẩn bị xuất phát, hỏi anh có phải làm thêm giờ không. Cừ Chính Khanh nói đúng là anh phải tăng ca, dặn dò cô đi đường cẩn thận, lúc xuống taxi thì phải chú ý túi xách và đồ đạc, đừng quên cầm theo người.

Buổi tối gần tám giờ, Cừ Chính Khanh vừa ăn xong hộp cơm mình gọi thì nhận được tin nhắn của Doãn Đình, cô hỏi anh đã ăn cơm chưa, nhắc anh đừng tăng ca quá khuya. Cừ Chính Khanh trả lời lại, hỏi cô đi chơi với bạn bè có vui không? Khi nào thì về? Có cần anh đến đón không.

Doãn Đình trả lời lại rất nhanh, nói mọi người sắp ăn xong rồi, lát nữa sẽ đi hát karaoke. Trước mười giờ cô sẽ về nhà, có một cô bạn đi cùng sẽ đưa cô về, bảo anh đừng lo lắng, không cần đến đón cô.

Mười giờ rưỡi, Cừ Chính Khanh về đến nhà là bắt tay vào dọn vệ sinh cho Đại Đại, vừa lấy gậy chọc mèo ra chơi đùa với Đại Đại, vừa nhắn tin cho Doãn Đình, hỏi cô đã về đến nhà chưa.

Doãn Đình rất nhanh đã gọi lại: “Báo cáo đại nhân, thần thiếp đã về đến nhà an toàn.”

Cừ Chính Khanh bị giọng điệu của cô chọc cười. Hai người nói với nhau vài câu, Cừ Chính Khanh tỏ ý tối mai nhất định sẽ về sớm, Doãn Đình nói cô sẽ đến nhà anh trước để đợi. Cừ Chính Khanh rất vui, đêm hôm đó anh ngủ rất ngon. Hôm sau đến công ty, anh nhận được một email do Doãn Đình gửi tới. Mở ra xem, thì ra là nhật ký tối qua cô ghi lại. Cô chụp hình để gửi cho anh.

Trên đó vẽ hình một chiếc điện thoại di động, kẻ đến là hình một cặp nam nữ nhỏ xíu đang tươi cười nắm tay nhau. Cô dùng bút màu vẽ thành một cái khung, trong đó viết: “Hôm nay chúng ta không gặp nhau, anh tặng ca, em đi chơi với bạn bè. Nhưng em đã gọi cho anh hai cuộc điện thoại, nhắn hai tin nhắn. Anh cũng nhắn hai tin nhắn cho em. Em lo lắng anh phải tặng ca đến khuya, không ăn uống đàng hoàng, anh lo em về muộn không người đưa đón không an toàn. Chúng ta đều quan tâm đến nhau, thật hạnh phúc”.

Dưới email còn thêm một câu nữa: “Ngoài ra, em đang giữ tới bảy tờ nhật ký”.

Cừ Chính Khanh cười, anh bị cô tẩy não rồi. Trước đây anh nhất định sẽ thấy những chuyện này vừa nhảm chán vừa lãng phí thời gian, bây giờ lại thấy nó thật đáng yêu, anh thích những điểm đáng yêu nho nhỏ này của cô. Cừ Chính Khanh gọi điện cho cô, câu đầu tiên là: “Tối qua em ngủ rất muộn”. Anh thấy thời gian gửi mail là mười hai giờ ba phút.

“Cũng có muộn lắm đâu.” Doãn Đình le lưỡi.

“Đã giữ bảy tờ rồi, đúng là không nên, tối nay mang một tờ qua nhà anh đi.”

Doãn Đình bật cười: “Có, có, em đã bỏ vào túi xách rồi”.

Cừ Chính Khanh cũng cười, nói với cô: “Ngày mai chúng ta đi mua sắm đi. Không phải em nói muốn đóng thành quyển nhật ký sao, đừng đợi đến một năm sau nữa, em phụ trách viết, anh phụ trách đóng. Nhưng anh không biết làm, em dạy anh nhé. Ngày mai chúng ta đi mua những phụ kiện em cần, cùng nhau làm bìa và bấm lỗ”. Anh ngưng lại, hỏi cô: “Đừng nói em đã chuẩn bị xong hết rồi nhé?”. Chắc không phải cả chút cơ hội để thể hiện cũng không cho anh chứ?

“Làm gì có, em chưa chuẩn bị đầy đủ dụng cụ, còn đang định từ từ chọn.” Doãn Đình rất ngạc nhiên và vui mừng: “Anh thật sự muốn làm cùng em?”.

“Phải. Chúng ta cùng làm một cái bìa thật đẹp, có cần trang trí thêm thứ gì không?” Cừ Chính Khanh tưởng tượng xem cái bìa có hình dạng gì, “Có loại bán sẵn không? Em cứ để lại chỗ anh một tờ thì anh sẽ đóng luôn tờ đó vào. Sau một năm chúng ta cùng ngồi xuống lật lại xem. Một năm một cuốn, dần dần sẽ chất đầy một tủ”.

Doãn Đình hưng phấn nhảy lên: “Loại bán sẵn thì nói làm gì, chúng ta tự tay làm đi. Anh chịu giúp em thì quá tốt rồi, em nói rồi mà, việc này sẽ cho chúng ta có thêm chủ đề chung để nói chuyện. Em đã sưu tập rất nhiều tài liệu làm sổ, ngày mai cùng đi chọn vải, bìa cứng, hồ dán...”.

“Cần cả vải?” Cừ Chính Khanh kinh ngạc.

“Ừm, không thì làm bìa da cũng được.”

“Cần cả da?” Cừ Chính Khanh sầm mặt. Thôi xong, có phải sự tình nguyện của anh hơi nhiệt tình quá rồi không?

“Sao vậy? Tất nhiên phải làm cho thật đẹp rồi. Đây là cuốn nhật ký tình yêu đầu tiên của chúng ta mà. Trang bìa em để chỗ anh chỉ là mẫu thôi, cuối cùng phải làm một cái bìa chính thức thật đẹp chứ. Anh vừa mới nói là sẽ giúp em cùng làm rồi đó.”

“Ừm.” Đứng bên cạnh hét “cố lên, em vất vả rồi”, pha trà rót nước cho cô cũng coi như giúp đỡ đó chứ. Cừ Chính Khanh tiếp tục: “Tối nay gặp nhau mình bàn tiếp. Anh phải nhanh chóng làm việc. Ba ngày nghỉ lễ anh đều rảnh, chúng ta có thể cùng nhau làm rất nhiều chuyện, anh đã lên kế hoạch xong hết rồi”.

Doãn Đình im lặng mấy giây, sau đó nhỏ giọng nói: “Sao em cảm thấy câu này của anh hơi đen tối vậy”.

Cừ Chính Khanh lại sầm mặt: “Đen tối đâu!”. Sau đó anh hiểu ra, tức giận nói: “Cô Doãn Đình! Trong đầu em chứa những gì vậy? Câu này của anh rõ ràng rất bình thường, vậy mà em cũng bẻ cong nó cho được! Rốt cuộc ai mới đen tối đây?”.

Doãn Đình đỏ mặt, cắn môi cười: “Dù sao vẫn là anh đen tối”.

Cừ Chính Khanh lầm bầm: “Xem ra anh phải làm chút chuyện thì mới xứng với nhận xét ‘đen tối’ này rồi”.

Mặt Doãn Đình càng đỏ hơn: “Tự nói một mình thì đừng lớn tiếng, làm vậy là không lịch sự với con gái”.

“Không phải có người nói với anh, phải nói lớn tiếng chút để đối phương nghe được mới vui sao?” Cừ Chính Khanh lí lẽ hùng hồn. Đây đều là những điều bạn gái dạy cho, anh học được rồi!

“Hừ, con gái như vậy được, con trai thì không.” Doãn Đình nũng nịu.

“Ồ, anh là đàn ông, không phải con trai.” Điềm này Cừ Chính Khanh lại càng thêm hùng hồn.

Bên kia điện thoại lại im lặng hai giây, tiếp đó Doãn Đình lại nhỏ giọng nói: “Câu này lại đen tối rồi”.

“Doãn Đình!” Cừ Chính Khanh sa sầm mặt, “Em cố ý có phải không?”.

Doãn Đình cười ha ha, “Không nói với anh nữa, anh mau làm việc đi. Tối nay gặp nhau”.

“Ừ, tối nay gặp.”

Cúp máy, Cừ Chính Khanh không còn bình thản nữa. Mẹ kiếp, sao anh lại thấy ba chữ “tối nay gặp” cũng đen tối vậy. Cô nhóc rắc rối này, lại trêu chọc anh! Thật sự cho rằng anh không biết đen tối có nghĩa là gì sao? Thôi được, anh rất đen tối, anh nghĩ đến tối nay gặp chợt có chút mong chờ.

Buổi tối! Đợi đến tối gặp, anh nhất định sẽ đòi lại hết những nụ hôn trong mấy ngày không gặp này của họ.

Cừ Chính Khanh tràn đầy mong đợi, vì cuộc gặp buổi tối mà vui mừng không ngớt. Lần đầu tiên, kỳ nghỉ lễ dài khiến lòng anh tràn đầy hưng phấn.

Hiệu suất làm việc trong ngày hôm đó của anh rất cao, tiến độ của các đồng nghiệp đều rất tốt, anh nghĩ tan ca đúng giờ không có vấn đề gì. Hôm nay không bị trừ điểm rồi, anh rất hài lòng. Hơn bốn giờ chiều, Doãn Đình gọi điện tới, Cừ Chính Khanh vừa thấy tên cô liền nở nụ cười.

Nhận điện thoại, anh cười nói: “Đừng lo, hôm nay nhất định anh sẽ tan ca đúng giờ”.

Không ngờ Doãn Đình lại áp úng, cuối cùng áy náy nói rằng vừa rồi bố cô đột nhiên nói muốn về quê một chuyến, sẵn dịp Tết dương lịch về gặp gỡ họ hàng và bạn bè cũ. Cô phải đi cùng ông.

Nụ cười trên môi Cừ Chính Khanh tắt ngấm: “Tết âm lịch em về không được à? Thường thì dịp đó mọi người mới về quê, không phải sao?”.

“Không phải lúc nào cũng vậy. Bố em rất ít khi về quê. Lúc nãy đột nhiên nói vậy, còn bảo thư ký đã đặt vé tàu cho em và bố rồi. Bây giờ em phải thu dọn hành lý, chuyến tàu khởi hành lúc bảy giờ hơn, khoảng bảy giờ sáng mai sẽ tới nơi.”

Cừu Chính Khanh rất không vui: “Sao đột ngột vậy? Không thương lượng được với bố em à? Bác mới xuất viện chưa lâu, đi đường dài như vậy có ổn không? Lại không có việc gì quan trọng, chỉ là về chơi, đợi đến Tết âm lịch rồi về không được sao?”.

“Anh đừng giận. Bố em tính tình hơi ngang ngạnh. Ông muốn về, em phải đi cùng, nếu không thì không yên tâm.”

“Vậy khi nào thì em về?”

“Bố em nói sẽ ở lại mấy hôm.”

Mấy hôm? Ý nói kỳ nghỉ này xem như xong? Cừu Chính Khanh nói không lên lời, cảm thấy tức giận vô cùng. Anh cố gắng nhịn, cuối cùng nói: “Không thể để người khác đi cùng bác sao?”.

“Em là con gái bố.” Doãn Đình nhẹ nhàng nói một câu, mang tất cả những lời Cừu Chính Khanh định nói phui sạch. Đúng, cô là con gái ông, đây là lí do chính đáng nhất. Cô đến xưởng in làm việc là vì muốn làm bạn với bố mình, bây giờ ông Doãn muốn về quê, đương nhiên cô cũng phải đi cùng rồi. Cô là đứa con gái hiếu thảo.

Cừu Chính Khanh thật không biết nói gì nữa. Tất nhiên cô không sai, nhưng anh lại thấy thất vọng, vô cùng thất vọng. “Vậy em đi đi”. Giọng điệu anh không tốt lắm, nói xong lại thấy lời này quá thừa thãi, tất nhiên cô sẽ đi rồi, vốn đâu cần anh phê duyệt.

“Đừng vậy mà.” Doãn Đình dỗ dành anh, “Anh phải nhìn nhận ưu điểm của việc này chứ”.

“Thế ưu điểm là gì?” Anh hoàn toàn không nghĩ ra.

“Là chúng ta tạm thời xa cách, có thể hâm nóng tình cảm.”

“Cần phải vậy sao?” Bây giờ lòng anh đã lạnh lắm rồi.

“Còn nữa, ở bên bố em sẽ có thêm kinh nghiệm chăm sóc người già, đợi sau này anh già rồi, em sẽ biết cách chiều chuộng anh.”

“Anh sẽ không ngang ngạnh như thế đâu.” Cừ Chính Khanh giận. Rõ ràng bố Doãn Đình biết con gái mới có bạn trai, khó khăn lắm mới có một kỳ nghỉ dài, nếu là anh, anh sẽ không kéo con gái về quê ngay như thế.

“Không sao, già rồi mà không ngang bướng thì chẳng thú vị gì.”

“Anh chẳng thấy thú vị chút nào.” Cừ Chính Khanh thực sự rất giận. Cô không hề tỏ ra thất vọng khi không được hẹn hò, hình như còn rất vui vẻ nữa. Anh có cảm giác ảm ức khi bị người yêu lạnh nhạt.

“Anh xem, bây giờ anh đã ngang bướng rồi này.” Doãn Đình dõ dành anh.

“Anh không có. Nếu anh mà giận dỗi thì đã cúp máy rồi.” Giọng điệu của anh vẫn chẳng vui vẻ hơn được là mấy.

Đột nhiên Doãn Đình im lặng, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta đừng vì chuyện này mà cãi nhau. Đây chỉ là chuyện nhỏ. Bố em tuổi đã cao, thời gian không còn nhiều như chúng ta. Những chuyện ông muốn làm, em nên ở bên cạnh ông. Em may mắn hơn người khác ở chỗ, em có thời gian ở bên bố”.

“Em đang trách anh sao?” Cừ Chính Khanh như bị đâm trúng điểm yếu. Anh liều mạng học hành, liều mạng bon chen vào công ty lớn, liều mạng muốn phát triển sự nghiệp của mình, kết quả mẹ anh bệnh nặng, anh bỏ lỡ cơ hội được đi cùng mẹ đoạn đường cuối cùng. Đây là chuyện khiến anh luôn canh cánh trong lòng, cho dù cố gắng bù đắp, chọn cho họ phần mộ tốt nhất, mua căn nhà lớn mà anh đã từng hứa với mẹ, nhưng vết sẹo thì vẫn còn đó. Bây giờ tâm trạng đang không tốt lại nghe Doãn Đình nói vậy, anh bỗng trở nên nhạy cảm. “Đúng là anh không được như em, anh không thể ở bên mẹ anh.”

Doãn Đình ngán người, một lúc sau mới phản ứng lại, trong lòng rất khó chịu. “Em không trách anh, anh đừng suy bụng ta ra bụng người như thế. Tóm lại em sẽ về quê với bố em một chuyến, mấy ngày nữa mới quay lại. Em sẽ gọi cho anh sau.”

Doãn Đình không đợi anh lên tiếng đã cúp máy. Hôm qua họ còn nói không biết sẽ cãi nhau vì chuyện gì, hôm nay gặp phải tình huống đó luôn rồi. Chuyện nhỏ khiến họ cảm động, cũng có thể làm cho họ cãi nhau. Doãn Đình thở dài, cô không thích cãi nhau với anh chút nào. Cô nghĩ với tính khí của Cừ Chính Khanh, khi có tuổi chắc chắn sẽ trở thành ông già khó tính như bố cô.

“Sao vậy?” Doãn Quốc Hào đi ra, thấy con gái đang sa sầm mặt mày. “Nói với bạn trai rồi, cậu ta nổi giận với con à?”

“Không có gì ạ.” Doãn Đình lắc đầu, cười với bố mình: “Tính khí anh ấy rất tốt, rất dễ giao tiếp. Hôm nào con dẫn anh ấy đến gặp bố nhé”. Doãn Đình thừa cơ làm nũng với ông Doãn, tranh thủ giúp Cừ Chính Khanh kiếm cơ hội gặp mặt phụ huynh nhà cô.

Doãn Quốc Hào cười, không hứa hẹn gì, quay người ngồi lên chiếc xe đang đợi ở bên cạnh. Tính khí cậu ta rất tốt? Nhưng ông lại nghe nói Cừ Chính Khanh làm việc vô cùng dứt khoát, cứng nhắc, khó khăn, từng không khách sáo gì mà khiển trách bà con xa của một vị Giám đốc. Anh chỉ đơn giản đưa ra yêu cầu thành tích và thái độ cứng rắn buộc người kia hiểu được rằng, Vĩnh Khải dưới tay Cừ Chính Khanh sẽ không có người có thể ngồi chơi nhàn hạ mà được lĩnh lương, cuối cùng người đó đã chủ động xin nghỉ việc.

Người đàn ông như vậy mà tính tình lại tốt? Doãn Đình xem Doãn Quốc Hào ông là trẻ con sao?

Cừ Chính Khanh quyết định tối nay tặng ca.

Dù sao Doãn Đình cũng không quản anh nữa, anh làm gì chẳng được. Vậy không phải rất tốt sao? Anh biết mình đang giận dữ cô, nhưng lại không kiềm chế được. Vốn trong lòng anh đang tràn đầy mong đợi vào buổi hẹn tối nay, lại bị một gáo nước lạnh dội xuống, quả thật anh không cách nào giữ được tâm tình thoải mái.

Đến giờ tan ca, mọi người trong công ty đều vội ra về, chưa đến mười phút văn phòng đã không một bóng người. Cừ Chính Khanh ngồi một mình trong phòng làm việc, thấy bên ngoài chỉ trong một chốc đã trở nên vắng vẻ yên tĩnh, anh lại càng không vui. Đáng ra anh cũng là một trong số những người kia, chờ đợi giờ tan ca, vui vẻ mà xông vào thang máy.

Nhưng bây giờ... Cừ Chính Khanh ngả người dựa vào ghế, hoàn toàn không có tâm trạng nhìn vào máy tính, cũng chẳng muốn về nhà.

Cừ Chính Khanh ngồi đó rất lâu, miễn cưỡng tập trung tinh thần phê duyệt hai hợp đồng. Sau đó thật sự không có tâm tư đọc tiếp nữa, Doãn Đình gửi tin nhắn cho anh. Cô viết: “Em và bố lên tàu rồi. Anh ăn cơm chưa?”.

“Vẫn chưa.” Cừ Chính Khanh trả lời.

“Nhanh đi ăn đi.” Doãn Đình đáp lại rất đơn giản.

Cừ Chính Khanh không có tâm trạng, cũng không trả lời lại. Anh xách túi tài liệu lên, đi về nhà.

Về đến nhà, Cừ Chính Khanh nấu mì ăn liền, ăn xong thì ôm mèo Đại Đại ngồi trước ti vi. Đại Đại muốn chạy, bị anh bắt trở về, nó lại chạy, lại bị tóm. Mèo Đại Đại bực mình, đập bàn chân nhỏ vào anh. Cừ Chính Khanh cũng đánh khế lên chân nó, nó đánh trả lại Cừ Chính Khanh.

Một người một mèo, anh đánh tôi một cái, tôi trả anh một cái, vậy mà chơi đến hơn mười hiệp như thế. Cuối cùng Cừ Chính Khanh bật cười, nói với mèo Đại Đại: “Mày đúng là dở hơi”.

Mèo Đại Đại mặc kệ anh, chạy đi mất. Một lúc sau nó quay lại, nhảy lên đùi Cừ Chính Khanh, tìm một tư thế thoải mái, cuộn mình lại nằm ngủ.

“Hừ.” Cừ Chính Khanh vò đầu nó, “Ôm thì mày không chịu, giờ bò qua làm gì”.

Mèo Đại Đại ngáp một cái, không trả lời.

Tâm trạng Cừ Chính Khanh đã khá hơn. Anh suy nghĩ một lát, lấy điện thoại nhắn tin cho Doãn Đình, hỏi cô đã ngủ chưa, ngòi tàu hỏa có mệt không.

Một lúc sau, Doãn Đình trả lời: “Em vẫn chưa ngủ, bố em mua vé giường nằm, không mệt. Nhưng hễ em đi tàu là bị đau đầu, chóng mặt. Chỉ có thể nằm một chỗ, nhưng lại không ngủ được”.

Đáng thương vậy. Cừ Chính Khanh hơi đau lòng, gọi điện cho cô, Doãn Đình bắt máy.

“Chóng mặt thì không nhắn tin với em nữa, không em nhìn điện thoại lại càng chóng mặt hơn.” Anh nói.

Anh nghe được tiếng Doãn Đình cười.

“Cố ngủ một giấc đi. Ngủ rồi sẽ không thấy chóng mặt nữa, mai thức dậy là đến nơi rồi.” Anh nói tiếp.

“Vâng.” Doãn Đình nhận lời, sau đó lại nhỏ giọng nói: “Chúng ta nói chuyện một lúc đi”. Giọng nói của cô mềm mỏng, mang theo ý cầu hòa.

Cừ Chính Khanh bắt giác cũng nhẹ giọng xuống: “Nói chuyện gì?”.

“Đại Đại có khỏe không? Hôm nay nó có ngoan không?”

“Vẫn thế thôi, thừa cơ là lên vào phòng sách, nhân lúc không ai chú ý là hạ thủ với cái ghế da. Anh khóa cửa lại rồi.”

“Móng của nó đã dài rồi à? Đến lúc phải cắt thôi.” Doãn Đình nói.

“Đúng vậy, đợi em về cắt cho nó.”

“Được ạ.” Doãn Đình rất vui. Cô cảm thấy Cừ Chính Khanh đã hết giận rồi.

“Hôm nay nó còn dùng chân đánh anh.” Cừ Chính Khanh mách tội của Đại Đại.

“Tại sao?”

“Nó không cho anh ôm.”

“Anh cứ phải ôm nó làm gì?”

“Mèo của anh, anh muốn ôm thì ôm.” Cừ Chính Khanh trả lời rất hùng hồn.

Doãn Đình không lên tiếng, thật ra cô thấy mặt mình đang đỏ lên, câu này sao nghe qua lại thấy hơi đen tối. Thấy cô không nói gì, Cừ Chính Khanh cũng nhạy cảm hơn: “Em lại nghĩ lệch lạc rồi hả?”

“Đâu có.” Doãn Đình không nhận.

“Em ngại nói ra vì có bố em ở bên cạnh chứ gì?”

Mặt Doãn Đình càng đỏ hơn, nếu bố cô không có bên cạnh, cô nhất định sẽ dạy dỗ anh một phen, nhắc nhở anh nói như vậy với bạn gái không lịch sự chút nào. Bây giờ cô đành ra vẻ nghiêm túc, đổi chủ đề: “Nó đánh anh, rồi sao nữa?”

“Thì anh đánh lại nó chứ sao.”

Doãn Đình giật mình, anh đánh cả mèo? “Anh đánh chỗ nào?”

“Đánh vào chân nó. Vỗ một cái lên đó.”

“À, ra vậy.” Doãn Đình nghĩ đến cảnh đấy, bật cười, hỏi tiếp: “Rồi sao nữa?”

“Nó lại đánh anh, anh lại đánh nó.”

Doãn Đình bật cười. Nghe tiếng cô cười, Cừ Chính Khanh cũng cười theo, tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn, dịu dàng hỏi: “Em muốn ngủ chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

“Có thể về sớm được không?”

“Được ạ.” Doãn Đình trả lời không chút do dự. Cừ Chính Khanh thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

“Quê anh ở đâu? Có phải đi tàu về không?” Doãn Đình hỏi.

Cừ Chính Khanh nói tên một địa danh, sau đó tiếp tục: “Trước đây chỉ có thể đi tàu, phải ngồi tận hai mươi sáu tiếng mới tới nơi. Bây giờ thì ngồi máy bay đến thành phố X, sau đó đón xe, chỉ khoảng hai tiếng là tới.”

“Em muốn nghe.”

“Nghe cái gì? Chuyện đi tàu à?” Cừ Chính Khanh bật cười, “Có gì hay đâu mà nghe”. Nhưng anh vẫn kể cho cô nghe. “Lúc còn đi học anh không có tiền, phải ngồi tàu mới đến được trường. Bốn năm đại học, anh không về quê lần nào. Kỳ nghỉ cũng phải đi làm thêm kiếm tiền trang trải phí sinh hoạt. Lúc đó là lần đầu tiên anh ngồi tàu hỏa đi xa đến thế, cảm thấy rất hưng phấn, cũng rất căng thẳng, không biết trường đại học sẽ ra sao. Để tiết kiệm tiền, anh mua vé đứng.”

“Anh đứng suốt hai mươi mấy tiếng đồng hồ?”

“Phải.” Cừ Chính Khanh nhớ lại khoảng thời gian ấy, “Lúc đó anh còn trẻ, chịu đựng được. Rất nhiều người cũng mua vé đứng, gian tàu chật lắm, đến mức không còn chỗ để đứng. Suốt quãng thời gian đấy anh không hề chớp mắt”.

“Đứng thì đương nhiên không ngủ được rồi.”

“Cũng không hẳn, chẳng qua khi đấy anh quá hưng phấn. À, anh nhớ lúc đó đứng bên cạnh anh là một cô gái, do mệt quá, cô ấy đứng mà ngủ luôn. Cô ấy cứ đứng dựa vào người anh, đầu còn tựa lên vai anh nữa.”

“Anh không đánh thức cô ấy à?”

“Không. Đi tàu rất mệt, cô ấy cũng đứng rất lâu rồi. Nếu không mệt đến vậy, cô ấy sẽ không ngủ thiếp đi đâu. Anh còn chịu được nên cứ để cô ấy dựa. Cô ấy ngủ cũng khá lâu, lúc tỉnh dậy thì tỏ ra ngại ngùng, còn mời anh uống một chai nước khoáng.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó. Tàu dừng rồi thì mạnh ai người nấy xuống. Anh không gặp lại cô ấy. Nhưng dù có gặp chắc cũng không nhận ra. Anh hoàn toàn không có ấn tượng cô ấy trông như thế nào.”

Doãn Đình bên kia im lặng mấy giây.

Cừ Chính Khanh hỏi: “Sao em không lên tiếng?”.

“Em nghĩ mình nên tỏ ra ghen tỵ, nhưng lại cảm thấy anh đã làm rất tốt.”

Cừ Chính Khanh nghiêm túc nói: “Cũng có thể vì cô ấy là nữ. Nếu là ông chú nào đó, anh sẽ đánh thức ngay”.

Doãn Đình cười ha ha: “Vậy thì em cần phải tỏ ra là mình đang ghen rồi”.

Cừ Chính Khanh cũng cười, sau đó nói: “Em ngủ đi được không? Cúp điện thoại, sau đó nhắm mắt lại. Ngủ rồi sẽ không mệt nữa”.

“Dạ.” Doãn Đình nghe lời anh, sau đó hai người cúp máy.

Cừ Chính Khanh nhìn điện thoại buông tiếng thở dài, xoa xoa đầu của mèo Đại Đại, hỏi nó: “Kỳ nghỉ tới phải làm thế nào đây? Những ba ngày cơ

đấy”.

Mèo Đại Đại đôi tư thế, ngửa bụng lên, tỏ ý muốn anh xoa. Cừ Chính Khanh mặc kệ nó, ôm nó đặt lên sofa, còn mình thì đứng dậy đi tắm rồi chuẩn bị đi ngủ. Lúc tắm, anh nghe thấy tiếng mèo Đại Đại ở bên ngoài cào cửa. Cừ Chính Khanh mặc kệ nó. Từ sau khi nuôi mèo, đến tắm anh cũng phải khóa cửa lại. Mở cửa ra, thấy mèo Đại Đại vẫn nằm chắn ngang trước cửa phòng tắm, Cừ Chính Khanh bước qua người nó như thường lệ. Mèo Đại Đại giơ chân ra chọc vào chân anh.

Cừ Chính Khanh tự mình lằm bằm: “Tao biết, tao biết, mày đang thay Tiểu Đình giờ thói đeo bám chứ gì. Nhưng tao thích Tiểu Đình đeo bám hơn, biết chưa?”. Mèo Đại Đại theo sát phía sau anh, lúc anh lấy quần áo thì lại giơ chân cào.

Cừ Chính Khanh thấy mèo Đại Đại như muốn làm loạn, lại nhớ đến Doãn Đình. Anh thở dài, để vượt qua kỳ nghỉ ba ngày, thật không dễ chút nào.

Mặc xong quần áo, anh cầm điện thoại lên, thấy Doãn Đình nhắn tin tới, anh vội mở ra đọc. Doãn Đình viết: “Bố em ở bên cạnh, em không tiện nói qua điện thoại. Em nhớ anh. Ngủ ngon nhé”. Cừ Chính Khanh mỉm cười, nhắn lại cho cô: “Anh cũng nhớ em, ngủ ngon”.

Nửa đêm, Cừ Chính Khanh nằm trên giường cố chớp mắt. Lúc sắp chìm vào giấc ngủ, anh đột nhiên tỉnh lại, nhớ ra hôm nay mình vẫn chưa nói ba chữ “anh yêu em”. Anh ngồi dậy tìm điện thoại, thấy giờ đã là mười hai giờ hai mươi ba phút. Anh bỏ lỡ mất ngày ba mươi một tháng mười hai rồi.

Cừ Chính Khanh thở dài, nằm lại xuống giường. Chỉ có ba chữ “anh yêu em”, vậy mà anh không thể kiên trì nói liên tục mỗi ngày, đã ba ngày liên tiếp không nói rồi. Anh nhắn tin cho Doãn Đình, viết ba chữ “anh yêu em”. Coi như dùng trước lượt của ngày mừng một tháng một đi, vậy mới yên tâm ngủ được.

Không ngờ anh nhận được tin nhắn trả lời rất nhanh, Doãn Đình viết: “Em cũng yêu anh”. Phía sau là một ký hiệu vui vẻ.

Cừ Chính Khanh nhắn lại cho cô: “Em vẫn chưa ngủ à? Anh gọi điện cho em được không?”

“Thôi đừng, sẽ làm ảnh hưởng đến bố em. Ông đã ngủ rồi.” Doãn Đình trả lời.

Ừm, lại là vì bố cô. Cừ Chính Khanh thật không muốn thừa nhận anh có chút ghen tỵ với ông. Anh chỉ có thể nói “Vậy em ngủ ngon nhé”.

“Anh ngủ ngon.” Cô trả lời.

Lần này Cừ Chính Khanh thật sự đi ngủ. Một lúc sau, anh đã chìm vào mộng đẹp luôn rồi.

Khi Cừ Chính Khanh ngủ dậy, Doãn Đình đã gửi cho anh tin nhắn từ lúc tờ mờ sáng, thông báo cô đã đến nơi rồi. Cừ Chính Khanh vội gọi điện qua, một lúc sau Doãn Đình mới bắt máy, nói cô cùng ông Doãn đang ăn sáng ở nhà hàng, mới liên lạc với người bà con xong, chiều sẽ đi thăm họ. Cô định ngủ bù một giấc trước.

“Cả đêm em không ngủ sao?”

“Em không ngủ được, cứ nửa tỉnh nửa mê vậy đó.”

Cừ Chính Khanh thấy đau lòng: “Nhanh ngủ đi, anh không nói chuyện với em nữa, đợi khi nào em tiện thì gọi cho anh. Lúc nào anh cũng rảnh”.

Doãn Đình cười hì hì: “Có phải anh đau lòng vì em không?”.

Bạn gái anh đúng là không biết ngại. Cừ Chính Khanh cũng cười: “Phải! Cho nên em nhanh chóng ngủ đi. Nhớ về sớm với anh một chút”.

“Dạ được.” Cừ Chính Khanh nghe thấy Doãn Đình vừa cười vừa trả lời, sau đó nghe một tiếng chụt~ rất rõ.

“Anh cũng nên hôn lại đi chứ?” Doãn Đình hỏi anh.

“Thôi.” Cừ Chính Khanh hơi ngại, nên giọng nói cũng trở nên nghiêm túc. Doãn Đình bĩu môi, đang định chê anh không nhiệt tình, anh nói: “Anh muốn hôn thật, em về nhanh đi”.

Doãn Đình cười.

Cừ Chính Khanh không thích nghi lễ, lần này cũng thế.

Ngày đầu tiên, anh gọi điện cho cô hỏi thăm tình hình, sau đó tới nghĩa trang. Anh đến viếng bố mẹ mình và mẹ Doãn Đình. Tiếp đó, anh mua hai thùng trái cây, ghé qua cô nhi viện một chuyến để thăm bọn trẻ, nhất là tiểu thiên sứ Thạch Lượng.

Tiểu Thạch Đầu thấy Cừ Chính Khanh thì vui mừng vô cùng. Lúc mua trái cây, Cừ Chính Khanh đặc biệt để riêng quả táo lớn nhất đẹp nhất cho Tiểu Thạch Đầu. Anh không phủ nhận mình thiên vị Tiểu Thạch Đầu vì cô bé rất giống Doãn Đình. Hơn nữa táo có một thùng, anh nghĩ như vậy không tính là làm trái quy định của Doãn Đình, ai cũng có táo, những đứa trẻ khác sẽ không đố kỵ với Tiểu Thạch Đầu đâu. Và lại có anh canh chừng, bảo Tiểu Thạch Đầu ăn trước, người khác sẽ không biết.

“Mau ăn đi, chú đã rửa sạch rồi.” Lúc Cừ Chính Khanh đưa quả táo cho Tiểu Thạch Đầu, thấy đôi mắt cô bé sáng bừng lên, anh rất vui. Vẻ mặt Tiểu Thạch Đầu khi vui vẻ, thật sự có nét giống Doãn Đình.

Tiểu Thạch Đầu nhận lấy, nuốt nước miếng, sau đó nhỏ giọng hỏi Cừ Chính Khanh: “Chú Xin Nghiêm Chính, cháu không đói, cháu có thể tặng quả táo này cho bà không?”.

“Bà của cháu?” Cừ Chính Khanh hơi ngạc nhiên, Tiểu Thạch Đầu có người thân?

“Không phải bà của cháu, là bà bán bánh trứng trước cổng cô nhi viện.” Tiểu Thạch Đầu nói, “Trước đây ông bà cùng nhau bán. Giờ nhẫn trên tay bà không còn nữa. Cháu đoán chắc ông bị bệnh rồi, bà không có tiền chữa bệnh cho ông, nên bán chiếc nhẫn đi. Bây giờ bà vất vả dọn hàng, kiếm tiền”. Tiểu Thạch Đầu ngược ngùng nói tiếp: “Cháu không có tiền, cũng không dám hỏi bà. Cháu muốn tặng táo cho bà để bà vui”.

Cừ Chính Khanh ngẩn người, vội nói: “Được chứ”.

“VẬY cháu đi nhé.” Tiểu Thạch Đầu tỏ vẻ rất vui, nhắc đôi chân nhỏ chạy ra ngoài cổng. Cừ Chính Khanh đi theo sau cô bé, thấy Tiểu Thạch Đầu chạy đến một gian hàng bán bánh trứng bên cổng cô nhi viện, nở nụ cười ngọt ngào, không biết nói gì với bà lão kia, bàn tay nhỏ đưa quả táo cho bà.

Bà lão rơi nước mắt, đưa bàn tay run run ra nhận lấy quả táo. Cừ Chính Khanh đi qua, đúng lúc nghe thấy bà nói cảm ơn với Tiểu Thạch Đầu.

Cừ Chính Khanh nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt Tiểu Thạch Đầu, lại nhớ tới Doãn Đình. Bất luận nghèo khó hay giàu sang, trái tim của thiên sứ đều như nhau cả.

Bà lão thấy có người đến, vội vàng lau mặt, hỏi Cừ Chính Khanh: “Cậu đến mua bánh trứng sao? Bảo đảm vừa giòn vừa thơm”.

“Bánh rất ngon đấy ạ.” Tiểu Thạch Đầu ra sức gật đầu, nhưng cô bé chợt nhớ là mình chưa từng ăn, thế là nói thêm: “Chỉ nhìn đã thấy ngon rồi ạ”.

Cừ Chính Khanh cười, nói anh muốn mua hai cái. Bà lão rất vui, vội đi làm bánh. Cừ Chính Khanh nói với Tiểu Thạch Đầu: “Chú mời cháu ăn một cái”.

Tiểu Thạch Đầu gật đầu, không khách sáo với anh. Đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào chiếc bánh đang được rán trên chảo. Cừ Chính Khanh trò chuyện với bà lão, hỏi sao lại chỉ có mình bà dọn hàng. Tiểu Thạch Đầu đứng bên cạnh nói, vốn trước đây còn có cả ông nữa. Bà lão cho hai người biết, ông lão ngã bệnh rồi, mới xuất viện, phải nằm trên giường điều trị. Vậy nên chỉ có mình bà ra dọn hàng.

Cừ Chính Khanh nghe xong, trao đổi ánh mắt với Tiểu Thạch Đầu. Sức quan sát và phán đoán của cô nhóc này không tệ. Tiểu Thạch Đầu đoán đúng rồi, con bé không tỏ ra đắc ý, mà còn lộ ra vẻ mặt buồn bã. Cừ Chính Khanh ngồi xôm xuống, nói với Tiểu Thạch Đầu: “Cháu đi hỏi cô giáo, chú có thể mời các bạn ăn bánh trứng được không?”.

Tiểu Thạch Đầu ngẩn người, sau đó khuôn mặt bỗng sáng bừng, vui vẻ ra mặt rồi chạy trở vào cô nhi viện. Một lúc sau, một giáo viên đi ra hỏi thăm tình hình, Cừ Chính Khanh thuật lại câu chuyện của bà lão với cô, cô giáo kia suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng đồng ý.

Tiểu Thạch Đầu đã kéo theo Tiểu Hàn và mấy đứa trẻ nữa ra hàng bánh trứng. Thấy cô giáo đồng ý, tất cả đều rất vui mừng. Cừ Chính Khanh lại đi nói với bà lão bán bánh, anh đặt trước năm trăm cái để mời bọn trẻ ở cô nhi viện ăn, anh đưa tiền trước, nói với bà lão rằng khi nào bọn trẻ muốn ăn thì làm cho chúng. Trong lúc họ đang nói chuyện, đã có vài đứa nhỏ đến xếp hàng. Bà lão đứng ngây người ở đó. Cừ Chính Khanh trả trước tiền của năm trăm cái bánh theo giá bán của cửa hàng cho bà cụ.

“Tôi... tôi không có nhiều nguyên liệu như vậy.” Bà cụ hơi căng thẳng.

“Vậy thì mai bác làm tiếp, mai làm không hết thì ngày kia lại làm. Không cần chuẩn bị thêm nguyên liệu, cứ chuẩn bị theo số lượng hàng ngày bác làm là được. Bác bán hết rồi thì dọn hàng ra về.” Cừ Chính Khanh nói, tiền mặt anh không mang đủ, chỉ có thể đặt năm trăm cái thôi.

Bà cụ do dự một lúc, nhưng sau đó vẫn quyết định nhận tiền bánh của Cừ Chính Khanh. “Được, tôi nhận năm trăm cái.” Bà lấy một cuốn sổ nhỏ

từ dưới xe lên, “Tôi sẽ ghi lại, tuyệt đối không làm thiếu cho bọn trẻ đâu”.

“Vâng, cháu cảm ơn bác.” Cừ Chính Khanh mỉm cười. Anh thấy Tiểu Thạch Đầu cười rất vui, anh cũng thấy vui vô cùng. Hôm đó khi Cừ Chính Khanh chuẩn bị về, anh để lại số điện thoại của mình cho Tiểu Thạch Đầu, bảo cô bé nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì gọi cho anh, “Khi chị Đình Đình không ở đây, cháu có thể tìm chú”.

Anh không mang danh thiệp theo, phải bảo Tiểu Thạch Đầu đi mượn giấy bút, anh viết cho cô bé số điện thoại di động, Tiểu Thạch Đầu nói không cần, cô bé có thể nhớ được.

“Vậy sao?” Cừ Chính Khanh cố ý đọc số thật nhanh, không ngờ rằng Tiểu Thạch Đầu lại có thể nhớ hết. Hai người trò chuyện thêm một lúc nữa, Cừ Chính Khanh đột nhiên hỏi cô bé số điện thoại của anh là bao nhiêu, Tiểu Thạch Đầu trả lời rất trôi chảy.

Cừ Chính Khanh nhìn Tiểu Thạch Đầu bằng con mắt khác, cô bé nói với anh mình học không giỏi, anh còn tưởng cô bé là đứa trẻ phản ứng hơi chậm nữa. Bây giờ xem ra, không phải cô bé phản ứng chậm, mà là không có hứng thú với chuyện học hành. “Tiểu Thạch Đầu à.” Cừ Chính Khanh nói với cô bé: “Cháu phải cố gắng học tập cho tốt. Anh Tiểu Hàn thích học như vậy, nếu thành tích của cháu không tốt, anh ấy sẽ không thích cháu đâu”. Anh dỗ cô bé.

“Vậy ạ?” Tiểu Thạch Đầu mở to đôi mắt.

Cừ Chính Khanh nghiêm túc gật đầu.

Tiểu Thạch Đầu trầm tư, vấn đề này nghiêm trọng rồi. Cô bé sắp vào lớp một, xem ra phải cố gắng mới được.

Tối đến, Cừ Chính Khanh gọi điện cho Doãn Đình, kể cho cô nghe những việc hôm nay mình đã làm. Doãn Đình nghe đến đoạn bà cụ bán bánh thì rất cảm động, “Xin Nghiêm Chính, em thật sự rất yêu rất yêu anh”.

“Hừ!”. Cừ Chính Khanh lên mặt, “VẬY em mau về đi”.

“Vâng.” Doãn Đình cười. Cô nói tiếp: “Em giống Tiểu Thạch Đầu, không phải tinh anh của xã hội, anh có chê em không?”.

“Em về nhanh thì anh sẽ không chê.”

Doãn Đình cười ha ha: “Được ạ”.

Cô nhận lời rồi, nhưng kỳ nghỉ Tết tây đã qua, cô vẫn chưa trở lại.

Cừ Chính Khanh rất nhớ cô, thật sự rất nhớ. Ngày đầu tiên đi làm lại, anh vẫn hơi mất tinh thần. Cứ cảm thấy Doãn Đình còn chưa về, sao đã phải đi làm rồi?

Nhưng anh biết trách nhiệm của mình với công ty, cũng rất nghiêm túc khi làm việc. Không phải anh mới ký xong một chồng giấy tờ và bàn giao cho thư ký đó sao, anh rất hài lòng với hiệu suất làm việc của mình. Nhưng chưa được bao lâu, thư ký mang theo vẻ mặt khó xử bước vào: “Cừ tổng”.

“Chuyện gì vậy?” Cừ Chính Khanh đã quen nói giọng nghiêm túc trong lúc làm việc.

“Ừm... bản hợp đồng này ký sai rồi.” Thư ký đưa một phần giấy tờ qua.

Cừ Chính Khanh nhíu mày, ký sai? Bản hợp đồng đó có chỗ nào không đúng?

Anh nhận hợp đồng từ tay thư ký, đột nhiên muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Ở chỗ ký tên, nét chữ rồng bay phượng múa của anh lại ghi “Tiểu Đình” thay vì “Cừ Chính Khanh”.

Cừ Chính Khanh ép mình phải bình tĩnh, nghiêm mặt nói với thư ký: “In lại một bản khác cho tôi”.

“Đây ạ.” Giọng nói của thư ký còn mang theo ý cười, đưa bản hợp đồng mới đã chuẩn bị trước cho anh.

Cừu Chính Khanh hậm hực đọc lướt qua hợp đồng lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì rồi ký xuống ba chữ “Cừu Chính Khanh” ở vị trí ký tên. Anh hạ bút hơi mạnh, cũng có phần chột dạ, ký xong nhìn lại lần nữa mới đưa lại cho thư ký. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt anh đều rất lạnh lùng, nghiêm túc vô cùng. Thư ký đứng một bên đợi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cầm lấy bản hợp đồng đã được ký lại, thư ký đi ra ngoài. Ngay khi cô ta vừa ra khỏi cửa, Cừu Chính Khanh đỡ trán, không nhìn được xoa xoa mặt mình, còn thư ký ở bên ngoài thì điên cuồng cười trong im lặng, thu hút ánh mắt của mọi người.

Rất nhanh, trong công ty lan truyền một tin đồn, Phó tổng giám đốc xưa nay cẩn thận chưa từng sai sót đã phạm một sai lầm rất đáng yêu.

Người đàn ông đang yêu, đúng là đáng yêu mà.

Ngoài Cừu Chính Khanh ra, mọi người trong công ty đều đã biết anh rất đáng yêu, thậm chí các bộ phận ở tầng khác cũng đã nghe đồn. Buổi chiều sắp đến giờ tan ca, Doãn Đình gọi điện cho Cừu Chính Khanh.

“Nghe nói hôm nay anh đã làm một chuyện rất dễ thương.”

Cừu Chính Khanh sầm mặt, trực giác cho anh biết cô đang nói chuyện gì. Nhưng cô đâu có thiên lí nhãn hay thuận phong nhĩ, sao lại biết được? “Khi nào em về?” Anh nghiêm túc hỏi.

“Không ngờ anh lại ký nhầm thành tên em, thật đáng yêu quá đi.” Doãn Đình mặc kệ việc anh đang giả vờ nghiêm túc, trực tiếp vạch trần chuyện xấu hổ của Cừu Chính Khanh.

Cừu Chính Khanh rất muốn nói đó là do mình cố ý, nhưng vậy quá khiên cưỡng. Vậy là anh tiếp tục tỏ ra nghiêm túc, cố chống lại cảm giác ngượng ngùng của bản thân, làm như không có gì hỏi: “Em cài tai mắt trong công ty anh, hay đã mua chuộc thư ký của anh?”.

Doãn Đình cười hì hì: “Là Vũ Phi nói cho em biết”.

Bà bầu đó đâu có đi làm, vậy mà cũng biết chuyện này?

“Cô ấy nói là thư ký của bố cô ấy nói với cô ấy.”

Thì ra là thư ký của Tần Văn Dịch ở lầu trên!

Cừu Chính Khanh nghe thấy tiếng uy nghiêm của Phó tổng giám đốc đang vỗ vụn.

Da mặt Cừu Chính Khanh không chống đỡ nổi nữa, anh chống tay lên trán, “Có phải lúc đó anh nên giết người diệt khẩu hay không?”.

Doãn Đình cười ha ha: “Xin Nghiêm Chính, anh thật sự trở lên đáng yêu rồi”.

“Không được đánh trống lảng, khi nào thì em về?” Cừu Chính Khanh gào thét trong lòng, em yêu à, em chắc chắn hai chữ “đáng yêu” phù hợp để dùng với một người đàn ông trưởng thành nghiêm túc như anh chứ?

“Phần hợp đồng đó anh có giữ lại không? Chụp hình lại cho em xem đi. Đó là chứng cứ cho việc anh nhớ em, em sẽ trân trọng nó, đóng khung treo đầu giường.”

“Chuyện cơ mật công ty không thể truyền ra ngoài.” Còn định treo đầu giường, thế thì mặt anh biết giấu đi đâu!

“Em chỉ xem chỗ ký tên thôi.”

“Đã bỏ và máy hủy tài liệu rồi.” Thật ra anh tiện tay ném nó vào hộp bàn, hoàn toàn không thèm nhìn đến.

“Chụp vụn giấy bị cắt cho em, thư tình hôm nay của em phụ thuộc vào nó đó.”

“Khi nào thì em về?” Giọng nói Cừu tổng đại nhân rất ngầu.

Tiếc là Doãn Đình không sợ hãi chút nào, cô cười hì hì: “Ngày mai”.

“Thật sao?” Chuyện tốt đến cửa, Cừ Chính Khanh có chút không dám tin. Không biết có lại gặp trắc trở gì không? “Có thể gặp anh không?” Chắc sẽ không phát sinh chuyện bố cô muốn thế này, bố cô muốn thế kia chứ?

“Có thể chứ.” Doãn Đình nói: “Tôi mai bạn em có mở tiệc, tuần sau cô ấy và chồng mới qua Hy Lạp kết hôn, họ không tổ chức ở Trung Quốc. Vậy nên lần này cô ấy tổ chức tiệc để tiếp đãi bạn bè trước. Chúng ta cùng đi nhé”.

Cừ Chính Khanh ngẩn người, phản ứng đầu tiên là không vui: “Em vì bữa tiệc của bạn em nên mới về à?”.

“Không phải. Bố em vốn định ngày kia mới về, nhưng bạn em tổ chức tiệc, em nói với bố, thế là ông ấy đồng ý về sớm một ngày, còn bảo em thay bố gửi quà chúc mừng nữa.”

Cừ Chính Khanh cảm thấy vô cùng chua xót, “Vậy còn không phải vì bữa tiệc của bạn mới về sao?”.

“Vẫn là về sớm một ngày đó thôi.”

Cừ Chính Khanh mím chặt môi, rất muốn hỏi cô vì sao không thể về sớm vì anh. Nhưng làm vậy thật mất phong độ, lại thể hiện rõ tính nhỏ nhen của anh, anh nhin.

“Nên anh đi cùng với em được không?”

Cừ Chính Khanh do dự một lúc, anh không thích những nơi quá ồn ào, hơn nữa anh không quen biết bạn bè của Doãn Đình. Lần trước tham gia bữa tiệc của Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt, anh cảm thấy nó rất nhạt nhẽo.

“Đi đi mà.” Doãn Đình dỗ dành anh, “Em giới thiệu bạn em cho anh làm quen dần. Em cũng muốn giới thiệu bạn trai của em cho mọi người biết”.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ, hỏi: “Mấy giờ em về đến nơi?”.

“Bảy giờ ạ.”

“Bảy giờ tôi à?”

“Đúng rồi ạ.”

Cừ Chính Khanh nhú mày, vậy không phải vừa xuống tàu đã vội qua chỗ bạn cô rồi sao? Anh rất không vui. Cô lúc nào cũng bảo người khác chú ý giữ gìn sức khỏe, bản thân mình thì vì tham gia tiệc của bạn mà chẳng buồn bận tâm đến vấn đề đó.

“Được, anh đi.” Cừ Chính Khanh đồng ý, chỉ vì anh rất muốn gặp cô. Nếu không đi cùng, cô sẽ đi dự tiệc một mình, vậy là coi như lãng phí mất một đêm. Anh sợ đến ngày kia hai người mới gặp nhau được. Hơn nữa cô vừa xuống tàu đã vội vã đến chỗ hẹn, anh lo sức khỏe cô không được tốt, lại lo buổi tối không ai đưa cô về. Tóm lại là anh phải đi, gặp Doãn Đình rồi anh mới có thể yên tâm được.

“Tốt quá.” Doãn Đình rất vui. “Vậy anh có thể đi mua quà giúp em không? Vì bạn em mới nhận lời cầu hôn của người yêu, kế hoạch của họ hơi gấp, tổ chức bữa tiệc này cũng rất vội vàng. Hôm qua cô ấy mới gọi điện hẹn em. Em chưa kịp chuẩn bị quà.”

Cừ Chính Khanh âm thầm thở dài, “Được, em nói xem muốn mua gì nào?”.

Doãn Đình nói cho anh biết thứ cô muốn mua, nhãn hiệu, kiểu dáng và màu sắc. Cừ Chính Khanh đã ghi lại yêu cầu của bạn gái, chuẩn bị hai món quà cho cô và ông Doãn.

“Còn phải mua một tấm thiệp nữa, viết tân hôn vui vẻ, bạc đầu giai lão. Rồi ký tên anh và em. Anh ký tên anh trước đi, em về rồi ký tên em.”

“Được.”

Doãn Đình ngừng lại một chút, cười nói: “Hay là anh đợi em về rồi cùng ký, em sợ anh lại ký sai tên”.

“Ha ha, buồn cười quá.” Cừu Chính Khanh cứng miệng.

“Đúng đó.” Doãn Đình đáp trả lại anh bằng một tràng cười. Cừu Chính Khanh xoa trán, có cảm giác bị bắt nạt nhưng lại không có sức phản kháng. Trong lòng anh vừa chua lại vừa thấy ngọt ngào.

Chương 21

Buổi tối tan ca, Cừ Chính Khanh cố ý tránh giờ cao điểm, gọi một phần cơm, ở lại làm thêm giờ một lúc, ngồi trong phòng làm việc ăn xong bữa tối rồi mới ra về. Anh phải đến trung tâm thương mại mua quà mà bạn gái đại nhân chỉ định.

Thang máy mở ra, không ngờ Tần Văn Dịch và ba lãnh đạo ở tầng trên cũng ở thang máy. Cừ Chính Khanh bình tĩnh bước vào, mọi người lên tiếng chào hỏi nhau.

Cửa thang máy đóng lại, bắt đầu đi xuống. Đột nhiên Tần Văn Dịch hỏi: “Chính Khanh à, Tiểu Đình vẫn chưa về sao?”.

Cừ Chính Khanh vừa trò chuyện vài câu cùng một vị lãnh đạo, nghe được thì suýt sặc nước bọt của chính mình. Anh ho khẽ, vội nói: “Vẫn chưa, cô ấy nói ngày mai mới về ạ”.

“Ồ, cũng sắp rồi. Mai là hai đứa được gặp nhau rồi.” Tần Văn Dịch nói. Những người khác trong thang máy đều cười.

Mặt Cừ Chính Khanh nóng lên, giả bộ chăm chú nhìn con số đang nhảy trên bảng điều khiển thang máy. Uy nghiêm của Phó tổng giám đốc gì đó, sau hôm nay chắc chỉ còn là truyền thuyết mà thôi.

Tần Văn Dịch vỗ vai anh, nói: “Yêu đương cho tốt, đàn ông nên có một gia đình. Có một gia đình đàng hoàng, mới có thể có sự nghiệp ổn định, mới là người đàn ông thành công”.

Cừu Chính Khanh lung túng đáp lại. Đột nhiên anh nghĩ đến Doãn Quốc Hào, cha Doãn Đình. Ông từ bỏ tất cả ngay lúc sự nghiệp huy hoàng nhất, vì gia đình ông đã không còn hạnh phúc viên mãn như lúc đầu sao?

Thang máy đến nơi, Tần Văn Dịch trước khi bước ra còn nói với Cừu Chính Khanh: “Có thời gian thì dẫn Tiểu Đình tới, chúng ta cùng ăn bữa cơm”.

“Được ạ.” Cừu Chính Khanh nhận lời. Một vài lãnh đạo kia lại cười. Cười đến nỗi khiến Cừu Chính Khanh cảm thấy xấu hổ.

Khi Cừu Chính Khanh ngồi vào xe, đột nhiên cảm thấy cảm giác này không tệ, tuy có hơi gượng nhưng mọi người trên anh cũng vì đã nhận định anh và Doãn Đình là một đôi. Cả thế giới đều biết Doãn Đình là bạn gái anh. Có thể sau này sẽ thăng cấp lên thành bà xã anh. Nghĩ đến là thấy hạnh phúc rồi.

Cho nên, tham gia bữa tiệc của bạn Doãn Đình cũng không phải chuyện gì xấu, sau này cả thế giới đều biết bạn trai của Doãn Đình là anh. Buồn thì cũng buồn, chán thì chán, dù sao cũng nên nhẫn nhịn, thân phận này đã nằm trong tầm tay rồi. Nghĩ vậy, Cừu Chính Khanh bắt đầu thấy mong đợi bữa tiệc ngày mai.

Đến trung tâm thương mại mua đồ xong, anh gọi điện báo cáo với Doãn Đình. Doãn Đình nói: “Tốt lắm, sau này có thể giao thêm cho anh nhiều trọng trách hơn rồi”.

Cừu Chính Khanh bật cười, cảm giác khi yêu thật tuyệt vời. Thân là bạn trai, việc anh cần làm đâu chỉ có hẹn hò không thôi.

Hôm sau, Cừu Chính Khanh quyết tâm ăn diện một phen, hy vọng có thể để lại ấn tượng tốt với bạn bè Doãn Đình. Khi tan ca anh ăn một bữa nhẹ, rồi lái xe đến trước cổng chung cư nhà Doãn Đình đợi cô. Doãn Đình chưa xuống, điện thoại của anh đổ chuông, nhìn qua, là số máy bàn lạ. Cừu Chính Khanh nhận điện thoại, không ngờ người gọi lại là Tiểu Thạch Đầu.

“Chú Xin Nghiêm Chính, cháu là Tiểu Thạch Đầu.”

Cừu Chính Khanh giật mình, “Tiểu Thạch Đầu, cháu sao vậy, gặp rắc rối gì sao?”. Anh đề phòng hờ, chẳng lẽ mới đây đã có chuyện xảy ra?

Tiểu Thạch Đầu cười:” Không có gì ạ, cháu đang ở trong phòng làm việc của cô giáo. Cô giáo cho phép cháu gọi điện, cháu gọi để nói lời cảm ơn chú”.

“Cảm ơn chuyện gì?” Cừu Chính Khanh tỏ ra khó hiểu.

“Bà bán bánh trứng đó gặp được người tốt rồi.” Tiểu Thạch Đầu hí hửng nói:”Sau hôm chú đến, chị Đình Đình có gọi điện hỏi thăm tình hình. Chị ấy bảo sẽ lên mạng kêu gọi mọi người giúp đỡ bà, nhưng cháu không hiểu lắm, tóm lại thì hai hôm nay có rất nhiều người đến mua bánh. Bà có thể dọn hàng sớm, về nhà chăm sóc ông. Hôm nay lúc cháu tan học, bà ở trước cổng đợi cháu, bà nói cảm ơn cháu. Vì có một chú bán mì đặc biệt đến tìm bà, nói rằng bà có thể mở một gian hàng trước tiệm mì chú ấy. Chú ấy còn không thu tiền của bà. Như vậy, bà không cần sợ gió sợ mưa nữa. Những người ăn mì cũng có thể mua bánh, bà không phải lo bánh bị ế rồi. Chú nói xem, chú kia có phải người tốt không?”.

“Tất nhiên rồi.” Cừu Chính Khanh mỉm cười, “Chú ấy là người rất tốt.” Anh không ngờ chuyện này, Doãn Đình chu đáo hơn anh nhiều, cô nghĩ ra cách tuyên truyền, kêu gọi người khác cùng giúp đỡ. Còn bà cụ bán bánh kia lại may mắn gặp được chú bán mì này.

“Chú ơi, cháu vui lắm. Nhưng cháu không có điện thoại, chỉ có thể nhờ cô giáo mới có thể gọi cho chú. Cháu còn muốn kể cho chị Đình Đình và tất cả mọi người biết.”

Cừu Chính Khanh nghe những lời Tiểu Thạch Đầu nói, trong lòng anh thấy ấm áp hẳn. “Chị Đình Đình về rồi, lát nữa chú sẽ gặp chị ấy, chú sẽ kể cho chị ấy nghe.”

“Cảm ơn chú.” Tiểu Thạch Đầu nói, “Khi lớn lên, cháu cũng muốn trở thành người tốt”.

“Tiểu Thạch Đầu, bây giờ cháu đã là người tốt rồi.”

Tiểu Thạch Đầu cười hì hì, trong tiếng cười còn có sự thẹn thùng. “Cháu phải cúp máy rồi.”

“Được, khi nào rảnh, chú sẽ cùng chị Đình Đình đến thăm cháu.”

“Dạ vâng.” Tiểu Thạch Đầu tỏ ra rất vui.

Cừu Chính Khanh chào tạm biệt Tiểu Thạch Đầu rồi cúp máy. Anh dùng điện thoại để lên mạng, mở xem Weibo của Doãn Đình. Mấy hôm nay Doãn Đình đi vắng, không cập nhật thường xuyên, anh cũng không vào xem mấy. Kết quả bỏ lỡ mất một bài đăng của cô. Doãn Đình viết địa chỉ quầy hàng của bà cụ bán bánh, kể lại hoàn cảnh của bà, nói mọi người nếu tiện đường thì ghé qua, sẵn tiện ăn thử một cái. Có rất nhiều người hưởng ứng bài viết. Có một tài khoản kể lại chuyện hôm anh ta ghé ăn bánh, nói bà cụ không nhận tiền khách biếu thêm, chỉ bán bánh thôi. Rất nhiều người chia sẻ lại bài viết, hy vọng giúp được cho bà cụ vừa kiên cường vừa hiền lành này.

Cừu Chính Khanh lướt Weibo được một lúc thì nghe thấy tiếng Doãn Đình gọi anh. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Doãn Đình đang chạy về phía anh, trên mặt còn mang theo nụ cười ngọt ngào. Cừu Chính Khanh nhìn cô, cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Có một số người có thể toả sáng cũng như truyền hơi ấm cho người bên cạnh. Rồi hơi ấm đó lại được truyền tiếp cho người khác.

Doãn Đình tươi cười ngồi vào xe của anh, lớn tiếng hét ầm lên: “Xin-Hãy-Nghiêm-Chính-Chút! Nhớ em không?”

Cừu Chính Khanh không trả lời, chỉ kéo cô qua, hôn lên đôi môi cô.

Nụ hôn dịu dàng, kéo dài mấy giây. Khi anh ngừng lại, thấy Doãn Đình hai má ửng hồng, đôi mắt lấp lánh.

Anh thở hắt ra, kéo cô lại hôn tiếp. Lần này anh ôm cô sát vào người mình hơn, tách đôi môi cô ra, trao cho cô một nụ hôn sâu và nóng bỏng.

Nụ hôn này lâu hơn lúc nãy. Sau khi hôn xong, mặt Doãn Đình càng đỏ hơn, mắt càng thêm lấp lánh.

Cừ Chính Khanh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, ánh mắt anh nóng rực như muốn bốc lửa. Ngay lúc Doãn Đình định nhào qua hôn anh, Cừ Chính Khanh đột nhiên nghiêm túc nói: “Hay là em ra ghế sau ngồi đi, vậy anh mới tập trung lái xe được”.

Doãn Đình cười ha ha, nũng nịu vỗ anh một cái.

Cừ Chính Khanh thở dài.

Doãn Đình lại cười, cuối cùng vẫn nhào qua giữ mặt anh lại rồi hôn lên môi anh. “Nhanh lái xe đi! Chúng ta muộn mất rồi.”

“Em nói gì đó để anh bình tĩnh lại đi.” Cừ Chính Khanh yêu cầu.

“Phần hợp đồng ký sai anh có mang theo không?” Doãn Đình hỏi, “Em rất muốn tận mắt nhìn thấy nó”.

“Được rồi, anh bình tĩnh rồi.”

Doãn Đình lại cười lớn, sau đó nói: “Anh nói xem, bây giờ em mới kết thân với thư ký của anh, có kịp không? Sau này có vấn đề gì, bảo cô ấy báo cho em trước”.

“Ha ha ha.” Cừ Chính Khanh cố ý cười vài tiếng, “Bây giờ thì anh vô cùng bình tĩnh rồi”.

Trên đường đi, Cừ Chính Khanh kể với Doãn Đình chuyện Tiểu Thạch Đầu, biết bà cụ bán bánh đã được giúp đỡ, Doãn Đình vui mừng khôn xiết. “Em còn đang nghĩ, đến khi về sẽ tiếp tục nghĩ cách giúp bác ấy

lâu dài. Không ngờ chú bán mì đã đi trước một bước rồi. Chú ấy đúng là người tốt mà. Em cảm động quá.”

Cừ Chính Khanh cười.

Kết quả Doãn Đình nói thêm một câu: “Nhưng không cảm động bằng chuyện anh ký sai tên”.

Cừ Chính Khanh không cười nữa, ho khẽ hai tiếng.

Doãn Đình cười hì hì: “Đúng rồi, bữa tiệc tối nay anh trai em cũng đến dự. Anh ấy qua đó giúp một tay trước rồi”.

“Ừm.” Cừ Chính Khanh gật đầu, “Vậy em có gì muốn dặn dò anh không?”. Ý anh muốn nói, hôm nay anh chính thức ra mắt anh vợ tương lai, phải để ý điều gì không?

“Không có.” Doãn Đình hưng phấn nói: “Em sợ đến lúc đám bạn em qua lôi em đi chơi, bỏ anh lại một mình sẽ làm anh buồn, nên đã dặn anh trai em để mắt đến anh, nếu có chuyện như vậy thì anh ấy sẽ phụ trách làm bạn và chăm sóc anh”.

“...” Thôi được, người bị dặn dò là anh vợ tương lai. Nhưng anh cũng đâu phải trẻ con, làm gì cần đến người khác bầu bạn, chăm sóc.

“Đúng rồi, May cũng đến nữa.”

“Ồ.” Chuyện này không quan trọng, cô gái đó với anh mà nói chẳng qua là người qua đường nào đó mà thôi.

“Sao anh không hỏi em có gì dặn dò anh nữa không?”

“Cái này phải dặn dò à?” Cừ Chính Khanh sầm mặt, “Anh và cô ấy chẳng liên quan”.

“Ai nói, hai người trước đây là quan hệ người theo đuổi và người được theo đuổi.”

“...” Cừ Chính Khanh thở dài, “Được, vậy em muốn dẫn dò gì?”.

“Không có gì, em chỉ muốn chính thức giới thiệu bạn trai của em cho cô ấy biết, mong là anh chuẩn bị tâm lí trước.”

“Ồ.” Cừ Chính Khanh nhận lời.

“Anh cứ bàng quan như vậy là không được.” Doãn Đình nói, “Cô ấy chần chẫn sẽ trêu chọc chúng ta, ví dụ như nói: Haizz, sao anh lại chọn trúng người như Doãn Đình thế”.

“Ừm.” Cừ Chính Khanh lại đáp. Khi tiếp xúc với người không liên quan, tỏ ra bàng quan thì có làm sao? “Thật ra không phải anh không bận tâm, mà là anh có lòng tin.”

Doãn Đình nhìn anh, đột nhiên nói: “Anh tìm một chỗ được dừng xe ở đường trước rồi tấp vào đi”.

Cừ Chính Khanh giật mình, nhìn thấy phía trước có một chỗ đỗ xe, vội lái qua đó, dừng xe lại. “Sao thế?” Anh hỏi.

Doãn Đình không nói gì, chồm qua dùng sức ôm chặt Cừ Chính Khanh, “Anh đẹp trai quá, em muốn ôm anh một cái”.

Cừ Chính Khanh nhất thời ngỡ ngác: “Ha ha, sự kiềm chế của em đâu rồi hả, quý cô?”.

“Bạn trai em khi tự tin rất đáng yêu, thế nên tính kiềm chế của em chạy mất rồi.”

Cừ Chính Khanh lại nói: “Bạn gái anh quá đáng yêu, anh muốn nhân lúc cô ấy không kiềm chế mà dẫn về nhà, không đến dự tiệc với bạn nữa, có được không?”.

Doãn Đình đỏ mặt, khẽ đánh anh một cái: “Đừng đùa nữa, anh nhanh lái xe đi, muộn giờ rồi”.

“Lúc này là ai bảo dừng xe?” Cừ Chính Khanh phản bác, khởi động xe lên đường.

“A, sự kiểm chế quay về rồi.” Doãn Đình nheo mắt nghiêng đầu nói.

“Hừ.” Cừ Chính Khanh cố ý phát ra tiếng cho cô nghe. Doãn Đình cười híp mắt: “Xin Nghiêm Chính, em nghĩ em thật sự rất thích anh”.

Cừ Chính Khanh mỉm cười: “Em còn nói nữa, anh lập tức quay xe đưa em về nhà”.

Doãn Đình bĩu môi, ngồi được một lúc lại lên tiếng: “Em nói thật mà.”

Cừ Chính Khanh không đáp lại, một lúc sau anh nói: “Anh cũng nói thật lòng mà, thật sự rất muốn dẫn em về nhà”. Nói xong anh nhìn qua Doãn Đình, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt hai người chạm nhau, tim bỗng loạn nhịp. Khi thấy mặt Doãn Đình đỏ bừng, Cừ Chính Khanh lập tức quay đầu lại tập trung nhìn đường.

Trong xe yên lặng được một lúc, Doãn Đình lẩm bẩm: “Thật đen tối, coi chừng bố em đánh gãy chân anh đó”.

“Chân nào?” Cừ Chính Khanh hỏi.

Doãn Đình nghĩ ngợi một lúc: “Em chắc chắn câu này của anh không được trong sáng. Anh lại học linh tinh ở đâu rồi”.

Cừ Chính Khanh không hiểu: “Đánh chân trái hay chân phải, cái này có chỗ nào không trong sáng?”.

Doãn Đình mím môi không lên tiếng, một lúc sau Cừ Chính Khanh mới hiểu ra. Thở dài một hơi: “Doãn Đình!”.

“Sao?”.

“Trong đầu em rớt cuộc chứa cái gì vậy?”.

“Suy nghĩ chứ cái gì.” Doãn Đình trả lời.

Cừ Chính Khanh bật cười, lại còn suy nghĩ. Suy nghĩ của Doãn Đình chắc chắn cũng như cuộc sống của cô, đầy đủ sắc màu.

Lát sau, họ đã đến nơi tổ chức tiệc. Cừ Chính Khanh đỗ xe, lấy phần quà đã chuẩn bị ra cho Doãn Đình xem. Hai người cùng ký tên lên thiệp chúc mừng. Cừ Chính Khanh mua thừa ra một tấm thiệp, vì còn một món quà của bố Doãn Đình.

Hai người chuẩn bị xong, mang theo quà đi vào đại sảnh. Đột nhiên Doãn Đình hỏi Cừ Chính Khanh: “Anh có thể tổng kết lại những điểm chính của cuộc nói chuyện suốt dọc đường đi của chúng ta không?”. Cô thấy chúng rất thú vị, muốn ghi lại, nhưng lại không nghĩ ra nên tóm tắt thế nào.

Cừ Chính Khanh trả lời: “Đấu tranh với sự kiêu chế và khắc chế”.

Doãn Đình bật cười, cười đến đi không nổi, cô cứ ôm lấy cánh tay anh cười ngặt nghẽo. Cừ Chính Khanh đành bắt đắc dĩ đứng đó dịu để cô cười cho đã. Về khoản giữ bình tĩnh, điểm số của bạn gái anh đúng là hơi thấp.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên: “Aizz, ai đây nhỉ, tâm trạng có vẻ kích động qua đi!”. Vừa dứt lời thì người đó đã đi đến, gương mặt tươi cười, chính là Thẩm Giai Kỳ.

“Thẩm tổng, xin chào.” Cừ Chính Khanh lịch sự chào hỏi cô ấy.

Thẩm Giai Kỳ cũng cười, chào lại: “Cừ tổng”. Sau đó quay qua véo má Doãn Đình: “Cậu đến muộn nhé, còn cười như điên nữa, đợi A Lâm mắng cậu đi”.

“Làm gì có.” Doãn Đình đánh vào tay cô ta: “Mình khó khăn lắm mới đến được mà”.

Thẩm Giai Kỳ lại cười: “Còn nữa, cậu dám tranh giành việc khoe khoang tình yêu mặn nồng với cô ấy trong bữa tiệc, A Lâm thế nào cũng sẽ cho cậu biết tay”.

“Cậu phiền quá.” Doãn Đình chê cô ta. Thẩm Giai Kỳ cười lớn. Lúc này lại có thêm hai cô gái chạy tới, thấy Thẩm Giai Kỳ và Doãn Đình thì vội hét âm lên: “May, cậu ở đây à? Bọn mình tìm cậu khắp nơi. Tiểu Đình, cậu tới rồi. Nhanh vào đi, đám chị em chúng ta cùng nhau chụp ảnh, A Lâm nói cậu mà không tới thì sẽ giận cậu đó”. Mấy người họ vừa nói vừa kéo Doãn Đình và Thẩm Giai Kỳ đi mất.

“Đợi đã.” Doãn Đình bị lôi đi, quay đầu nhìn Cừ Chính Khanh đang xách quà, choáng váng đứng tại chỗ. Cô hét lên với anh: “Lát nữa em sẽ quay lại, anh đi tìm anh trai em đi”. Vừa nói cô vừa bị lôi đi, càng đi càng xa, sau đó không thấy đâu nữa.

Cừ Chính Khanh đứng như trời trồng, làm gì vậy? Đám tiểu thư này có biết lễ phép không? Họ đến dự tiệc hay đến ăn cướp vậy? Cướp thì cướp quà được rồi, sao lại cướp người?

Cừ Chính Khanh không vui. Anh mang quà đi một vòng, cuối cùng đã thấy Doãn Thực. Anh đi qua, giơ quà trong tay lên, nói với Doãn Thực. “Mới vào cửa, Doãn Đình đã bị lôi đi chụp ảnh rồi, cô ấy bảo tôi qua tìm anh”.

“Áy, lần nào cũng như vậy.” Doãn Thực cần nắn, “Đám con gái này hơi thiếu lễ phép, tính tình lại bướng bỉnh, ngang ngược. Anh đừng để ý”.

“Không sao.” Cừ Chính Khanh nghĩ thầm, anh có để ý cũng vô ích. Chỉ cần những bữa tiệc như thế này không diễn ra thường xuyên, thỉnh thoảng tham dự với Doãn Đình anh còn chịu được.

Doãn Thực dẫn Cừ Chính Khanh đến chỗ để quà tặng, rồi lại dẫn anh đi tìm chỗ ngồi. Xung quanh đều là những người Cừ Chính Khanh không quen biết. Doãn Thực giới thiệu anh với họ, mọi người cùng nhau ăn uống. Có người rót rượu cho Cừ Chính Khanh, anh vội từ chối: “Xin lỗi, tôi còn phải lái xe”. Người đó định nói gì đó, Doãn Thực đứng bên cạnh vội giúp

Cừ Chính Khanh giải vây: “Được rồi, được rồi, anh uống cái này đi”. Anh ta rót đầy nước cam vào ly của Cừ Chính Khanh, vậy mới được cho qua.

Cừ Chính Khanh thở phào một hơi, quả nhiên Doãn Đình suy nghĩ chu đáo. Những trường hợp này anh vẫn cần có anh vợ tương lai giúp đỡ.

Những người ngồi cùng bàn đang trò chuyện. Cừ Chính Khanh không chen lời vào được. Những chuyện họ nói đều là về những người bạn cùng quen biết, người này thế này, người kia thế kia. Doãn Thực thấy vậy, quay qua nói chuyện riêng với Cừ Chính Khanh.

“Anh có rảnh thì ghé quán của tôi chơi.”

“Được.” Cừ Chính Khanh khách sáo nhận lời.

Doãn Thực lại nói: “Em gái tôi hồ đồ hơn người ta, tính tình lại hơi ngốc, anh bao dung với nó một chút”.

“Không đâu, cô ấy rất thông minh. Phản ứng rất nhanh nhạy, ý tưởng cũng nhiều. Nhiều khi tôi phải mất một lúc lâu mới theo kịp tư duy của cô ấy.”

Doãn Thực ngẩn người, suy nghĩ một lúc lại nói tiếp: “Ồ vậy anh cũng nhường nó một chút. Doãn Đình có rất nhiều tật xấu, lại hay tùy hứng, nghĩ gì làm nấy, lúc nào cũng vút đồ lung tung. Khi thì quên chìa khoá, lúc lại quên điện thoại”.

Cừ Chính Khanh: “Thật ra cũng không hẳn, có nhiều chuyện cô ấy suy nghĩ rất chu đáo. Chẳng qua cô ấy nhìn nhận vấn đề ở góc độ khác với chúng ta thôi”.

Doãn Thực lại ngây ngẩn: “Ồ, anh nói cũng phải. Dù sao anh cũng vẫn nên bao dung với con bé”.

Cừ Chính Khanh cười cười.

Doãn Thực lại nói: “Đúng rồi, nó còn dễ xúc động, còn gái mà, có lúc thì hơi bướng bỉnh, lại thích khóc, hay giận hờn, anh đừng để bụng nhé”.

Cừ Chính Khanh nhíu mày: “Cô ấy rất có lòng, không hay giận dỗi linh tinh, lúc nào cũng lạc quan tích cực”.

Doãn Thực ngậy mặt ra, tự nhủ trong lòng, chúng ta đang cùng nói về một người con gái sao?

Lúc này Cừ Chính Khanh lịch sự tiếp lời: “Cô ấy là bạn gái tôi, cho nên, xin anh đừng phê bình cô ấy nữa có được không?”.

Doãn Thực sầm mặt, này, nó cũng là em gái của tôi mà. Tình bạn của đàn ông không phải được xây dựng từ việc cùng trò chuyện và nói xấu người thân, bạn bè sao? Doãn Thực nhìn Cừ Chính Khanh, vẻ mặt anh nghiêm túc, đầy khí chất của tinh anh xã hội, cứ như nơi này không phải bữa tiệc ồn ào náo nhiệt, mà là phòng họp ở công ty anh vậy.

Đúng là “Xin hãy nghiêm chỉnh chút” mà. Doãn Thực cuối cùng đã hiểu biệt danh đó từ đâu mà có, cũng hiểu vì sao em gái lại nhờ mình để mắt đến anh ta rồi. Anh ta đúng thật không thể hoà nhập với đám người chỉ lo ăn uống vui chơi kia. Loại người này, sao lại bò được lên vị trí Phó tổng giám đốc của tập đoàn Vĩnh Khải vậy?

“Em về rồi.” Cuối cùng Doãn Đình cũng xuất hiện. Doãn Thực thở phào một hơi, đang định trả Cừ Chính Khanh lại cho cô, kết quả bên kia có người gọi lớn: “Tiểu Đình. Tiểu Đình”.

Doãn Đình nhìn quanh, có cô bạn từ bên kia chạy qua lớn tiếng nói với cô: “Bọn mình đang bảo A Lâm ném hoa. Vì cô ấy không tổ chức đám cưới ở Trung Quốc nữa, lần này phải làm cho giống một chút, phải bảo cô ấy ném bó hoa, coi như ném hoa cưới vậy”.

Doãn Đình nghe xong, ánh mắt sáng ngời: “Ném hoa à, mình muốn! Mình muốn!”. Cô muốn lấy chồng, giờ đối tượng cũng có luôn rồi, chỉ thiếu vận may và thời cơ thôi.

“Ha ha, có nhiều người muốn lắm.” Cô bạn kia nói.

“Mình phải đi giành mới được!”. Doãn Đình quay lại chai Doãn Thực và Cừ Chính Khanh một tiếng, “Em đi đây”. Nói xong cô tung tăng chạy theo người bạn kia. Giữa hội trường, cô dâu tương lai cầm một bó hoa, đứng giữa đám bạn bè chuẩn bị tung hoa.

Mọi người vỗ tay, hò reo cổ vũ. Rất nhiều cô gái trẻ giành giật vị trí để chuẩn bị bắt bó hoa. Doãn Đình tỏ ra rất tích cực, vẫy vẫy tay, hét lên với cô dâu: “A Lâm, bên này, ném cho mình! Ném cho mình!”.

Những người khác cũng hét lên: “Bên này, ném bên này”.

Doãn Thực bịt mắt, thật mất mặt. Em gái dẫn bạn trai đến, sau đó bày ra dáng vẻ như bà cô già rất muốn lấy chồng, người làm anh như anh biết giấu mặt mũi vào đâu đây. Nhưng nói đi thì phải nói lại, chuyện này đâu liên quan gì đến anh, chủ yếu là bạn trai nó mà. Doãn Thực quay đầu, muốn an ủi Cừ Chính Khanh mấy câu, lại phát hiện Cừ Chính Khanh biến mất rồi.

Cô dâu tương lai chuẩn bị ném hoa. Trong tiếng hò reo của mọi người, bó hoa được tung lên cao, bay một đường vòng cung về phía đám đông. Mỗi lúc một gần, mỗi lúc một thấp, sắp rơi xuống đến nơi...

Một cánh tay dài đột nhiên vươn ra, bàn tay lớn nắm chặt bó hoa trong tay.

Là Cừ Chính Khanh.

Doãn Thực suýt nữa thì ngã khỏi ghế ngồi. Mẹ ơi, cái này còn mất mặt hơn em gái anh!

Tất cả mọi người đều im lặng.

Doãn Đình tức tốc chạy tới chỗ Cừ Chính Khanh.

Cô vừa động đậy, Thẩm Giai Kỳ liền có phản ứng, la lớn: “Sao anh lại giành hoa với một đám con gái?”.

Lúc này Doãn Đình đã chạy tới bên cạnh Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh không để ý tới lời của Thẩm Giai Kỳ, đưa bó hoa qua cho Doãn Đình, nói: “Là anh hay em bắt được nó, kết quả đều như nhau”.

Doãn Đình đỏ bừng mặt, nhận lấy bó hoa. Mọi người xung quanh bắt đầu reo hò, những cô gái trẻ thì bắt đầu hò hét, vây lấy hai người họ. Thẩm Giai Kỳ không tin được, lần nữa nói: “Anh mà lại đi giành hoa với một đám con gái?”

Lần này Cừ Chính Khanh mới chú ý đến cô ta. Anh nghiêm túc đáp trả: “Tôi chỉ đứng bên cạnh, sau đó đưa tay ra”. Anh không hề che lấn xô đẩy chút nào, chỉ cần dựa vào dáng người cao, cánh tay dài. Vốn anh định đứng bên cạnh nhìn thôi, nhưng bó hoa này lại tự bay tới, không lí nào lại không giành lấy cho Doãn Đình. Cho nên, không phải anh cố ý, chỉ là kế hoạch phát sinh ngoài dự định mà thôi.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Doãn Đình tỏ vẻ ngượng ngùng, vô thức trốn ra sau lưng Cừ Chính Khanh, ôm lấy bó hoa, chỉ lộ đôi mắt ra. Thẩm Giai Kỳ xắn tay áo: “Tiểu Đình, cậu ra đây”. Đám chị em cũng la hét ồn ào theo.

Doãn Đình không dám bước ra, kiên quyết trốn sau lưng Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh đưa tay về phía sau, giữ chặt cô. Một đám cô gái trẻ vây lại, đòi anh giao người. Cừ Chính Khanh không nhúc nhích, che chở cho Doãn Đình.

Thẩm Giai Kỳ cầm đầu đám con gái, lớn tiếng nói: “Cừ tổng, bây giờ tôi theo đuổi anh lại từ đầu có còn kịp không?”.

“Muộn rồi!”. Chưa đợi Cừ Chính Khanh trả lời, Doãn Đình đang đứng phía sau anh đã lộ đầu ra đáp. Khiến cho mọi người cười ồ lên.

Doãn Thực tự nhủ, thật mất mặt quá. Hai người này rốt cuộc có nghĩ cho cảm nhận của người thân là anh hay không vậy?!

Sau cùng, Doãn Đình bị lôi đi rồi. Vì đích thân cô dâu tương lai ra mặt, Doãn Đình phải nể tình mà bước ra, trước khi bị đám chị em “áp giải” đi, cô còn trịnh trọng giao lại bó hoa bảo bối cho Cừ Chính Khanh, việc này lại khiến mọi người hò hét một phen nữa.

Doãn Thực chưa kịp giải vây giúp Cừ Chính Khanh, người ta tự mò về. Anh cầm theo bó hoa nhưng tỏ ra không có việc gì, dường như nhân vật chính của màn trình diễn tình cảm trước đám đông lúc này không phải anh vậy.

Khi quay lại, Cừ Chính Khanh đã thu hút được sự chú ý của mọi người. Đám đàn ông con trai bắt đầu bắt chuyện với anh, rất tò mò về lai lịch của anh. Nghe nói anh làm việc cho Vĩnh Khải, vậy là họ lại có thêm chủ đề để trò chuyện. Cừ Chính Khanh rất hiểu biết chuyện trong ngành, có thể trả lời rất trôi chảy những câu hỏi của mọi người. Vấn đề quản lí, kinh doanh là sở trường của Cừ Chính Khanh. Anh nói chuyện lại nghiêm túc, không kiêu căng, thảo luận với anh không mấy áp lực. Vậy là dần dần, cái bàn này trở thành nơi thảo luận những vấn đề kinh doanh.

Quả nhiên bàn tiệc đã biến thành phòng họp rồi.

Doãn Thực ngồi bên cạnh không chen lời vào được. Anh thầm than trong lòng, Em gái à, em chỉ dặn khi Cừ Chính Khanh thấy bị bỏ rơi thì anh phải chăm sóc anh ta, em lại không nói anh trai em khi bị “ra rìa” thì ai chăm sóc anh.

Trong bữa tiệc này, Cừ Chính Khanh làm quen được vài người bạn. Thật sự có thể trò chuyện và thảo luận thì chỉ có hai người, nhưng Cừ Chính Khanh cảm thấy không tệ, cũng xem như có thu hoạch. Mọi người trao đổi cách thức liên lạc với nhau, lúc tan tiệc hai người kia còn hẹn Cừ Chính Khanh hôm nào ra uống vài ly rồi nói tiếp.

Doãn Đình đã được đám chị em trả về bên cạnh anh. Cô cười híp mắt, khoác lấy cánh tay Cừ Chính Khanh, dáng vẻ rất vui.

Sau khi ra khỏi bữa tiệc, Cừ Chính Khanh hỏi cô: “Bạn em à?”.

“Em biết họ, nhưng không thân.” Doãn Đình nói, “Nhưng em rất vui khi anh có thể trò chuyện với họ. Xem như anh đã tấn công thành công vào đám bạn bè của em”.

Doãn Thực đứng một bên ho một tiếng, nói: “Vô cùng thành công”.

Đoán chừng bây giờ đám bạn của Doãn Thực ai cũng biết em gái Doãn Đình của anh có bạn trai giữ chức vụ Phó tổng giám đốc rồi, hơn nữa hai người còn trình diễn một màn tình cảm trước mặt công chúng. Em gái ơi, em nhất định phải gả cho anh ta bằng được, nếu không sau này người ta tám chuyện tầm phào thế nào cũng cười nhạo em, sẵn tiện cũng sẽ cười nhạo anh trai em một phen.

Cừ Chính Khanh và Doãn Đình rõ ràng không nghĩ xa như thế. Doãn Đình ngửi bó hoa trong tay, rất vui vẻ nói: “Bước tiếp theo, đến lượt em tấn công vào đám bạn của anh rồi”.

“Đám bạn của anh?”. Cừ Chính Khanh suy nghĩ, bạn bè riêng của anh không nhiều. Đại đa số đều là quan hệ qua lại trong công việc.

“Ừm. Chẳng hạn như thư ký của anh hay gì đó.” Doãn Đình nở nụ cười ngọt ngào.

Cừ Chính Khanh nhướng mày, nghiêm mặt nhìn cô. Doãn Đình lại bật cười.

Doãn Thực thật sự không nhìn nổi nữa, anh lại ho một tiếng, hỏi Doãn Đình: “Được rồi, về chưa?”. Hai anh em họ vừa hay cùng nhau về.

“Tôi đưa cô ấy về.” Cừ Chính Khanh nói. Doãn Đình ra sức gật đầu.

Lần này đến lượt Doãn Thực nghiêm mặt, người anh em, giành người như vậy cũng được à? Hơn nữa anh đưa nó về, sao không mở lời đưa tôi về luôn. Doãn Thực có uống rượu, còn phải tìm người lái xe hộ.

Doãn Đình gật đầu xong mới thấy ngại, nói giúp cho bạn trai: “Dù sao cũng thuận đường mà, hướng này về nhà anh ấy cũng đi qua nhà mình”.

Doãn Thực không lên tiếng, quay đầu đi trước. Lại lấy chuyện thuận đường làm lí do. Anh ta thuận đường bằng anh sao? Anh thuận tới cửa phòng luôn, Cừ Chính Khanh có được như thế không?

Doãn Đình làm mặt quỷ với bóng lưng của anh trai, quay lại nói với Cừ Chính Khanh: “Thuận mà anh nhỉ?”.

“Đúng rất thuận.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc đáp. Nếu cô cùng về nhà với anh thì càng thuận hơn.

Khi khởi động xe lên đường, Cừ Chính Khanh nhìn Doãn Đình, hỏi cô: “Hay là chúng ta đi hóng gió một lúc nhé?”.

“Được ạ.” Doãn Đình cười híp mắt.

Xe chạy đảo hai vòng trên đường. Hai người ngồi trên xe đều không lên tiếng, nhưng trong lòng đều cảm thấy rất thoải mái, cảm thấy có đi xa hơn nữa cũng chẳng sao. Nhưng một lúc sau, Cừ Chính Khanh vẫn phải lái xe về hướng nhà Doãn Đình. Cô còn chưa phải vợ anh, vẫn phải trả cô về nhà. Thật sự anh không nỡ làm vậy chút nào, đi được nửa đường, anh lại nói: “Hôm nay thời tiết đẹp thật, hay là, chúng ta đi dạo đi?”.

“Được ạ.” Doãn Đình vẫn cười híp mắt như cũ.

Tìm một chỗ đỗ xe, hai người nắm tay nhau đi bộ bên đường.

“Ngày mai anh còn đi làm nhi?”

“Đúng.” Cái này không cần nghi ngờ gì rồi.

“Mai bố em không đi làm, hôm nay ông ngồi tàu hoả mệt rồi, nói sẽ nghỉ ngơi một ngày. Nên mai em cũng không phải đến xưởng. Em định ghé qua cô nhi viện, xác định lại tình hình bà cụ bán bánh trứng. Sau đó còn muốn ghé qua chỗ chị Châu Châu, xem có gì cần em giúp không. Ngoài ra hôn lễ của Vũ Phi cũng sắp đến rồi, em phải qua giúp. Em làm phù dâu mà.”

“Ừm.” Nghe qua cô còn bận hơn cả anh.

“Em sẽ tranh thủ sáu giờ rưỡi tới nhà anh.”

“Được.” Cừu Chính Khanh cười.

“Vậy mai anh có tang ca không?”

“Không đâu.” Nhất định anh phải tranh thủ về nhà sớm.

Doãn Đình cũng cười, tỏ vẻ hài lòng. Cô còn chưa nói đến kế hoạch học nấu ăn và học lái xe nữa. Cô thật sự rất bận.

“Cuối tuần này đi dạo phố không?”

“Được.” Cừu Chính Khanh liền nhận lời, anh vẫn nhớ chuyện hai người còn chưa mua nguyên liệu thủ công để làm cuốn nhật ký tình yêu.

“Anh còn phép năm không?” Doãn Đình lại hỏi.

Cừu Chính Khanh do dự một lúc, phép năm anh vẫn còn, nhưng trước giờ anh chưa từng xin nghỉ ngày nào. Những ngày lễ chung anh còn chê nhiều, đương nhiên sẽ không nghỉ phép năm làm gì. “Sao vậy?” Anh cẩn thận hỏi.

“Không có gì, chỉ muốn xác định xem thời gian anh sắp xếp thế nào. Không phải sắp đến Tết Nguyên Đán rồi à, phải lên kế hoạch trước chứ.”

“Ừ. Tết thì anh nghỉ.” Nhưng phép năm thì anh chưa bao giờ dùng đến, nghỉ phép dài trong ngày làm việc bình thường đối với anh mà nói là chuyện không thể chấp nhận được.

“Giữa năm em có bàn với đám bạn, định là Tết này sẽ cùng ra nước ngoài một chuyến, nhưng vẫn chưa nghĩ ra đi đâu. Anh có muốn đi cùng không?” Doãn Đình hỏi anh, “Nhưngg có khả năng không thể đi ngay trong kỳ nghỉ Tết được, có khi sẽ kéo dài qua Tết vài ngày, là lúc cần dùng đến phép năm”.

Phản ứng đầu tiên của Cừ Chính Khanh là không muốn đi. Tốn tiền, tốn sức, tốn thời gian, không có hiệu suất, chỉ là đi đây đi đó, nhìn ngắm loanh quanh, ăn ăn uống uống mà thôi. Đối với anh mà nói, du lịch không thú vị bằng làm việc. Trên thực tế, trước nay anh đến thành phố khác hay ra nước ngoài cũng đều là đi công tác, đi vì chuyện công. Anh không thích đi du lịch, cảm thấy hoạt động này chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa còn phải đụng đến phép năm, vậy có phải làm chậm trễ công việc của anh hay không?

Cừ Chính Khanh không lên tiếng, Doãn Đình cũng hiểu rồi. Cô chuyển qua chuyện khác: “Dù sao cũng chưa quyết định mà, đến lúc đó hãy nói đi”.

“Được.” Cừ Chính Khanh trả lời cho có, cũng không muốn làm cô mất vui.

“Cuối tuần chúng ta đến một nhà hàng mới ăn thử nhé, em thấy trên mạng đánh giá rất tốt.” Doãn Đình đổi đề tài.

“Được.” Cừ Chính Khanh thở phào, nhanh chóng nhận lời. Anh nắm tay cô, khế siết chặt, cô quay đầu lại cười với anh. Cừ Chính Khanh đột nhiên kích động, họ đang đi ngang một cửa hàng đã đóng cửa tắt đèn, góc tường rất tối. Cừ Chính Khanh nhẹ nhàng ấn Doãn Đình vào góc tường, cúi đầu xuống hôn cô.

Thật ra, nếu quả thực buộc phải nghỉ, dù có là bao nhiêu ngày đi chẳng nữa, anh cũng chẳng muốn đi đâu cả, chỉ muốn ở bên cô. Cùng ăn cơm, cùng chơi với mèo Đại Đại, cùng nằm trên sofa xem ti vi, dù cho ti vi

chẳng có gì hay để xem, dù cho hai người không nói gì, chỉ lười biếng ngồi đó, anh cũng thấy rất hạnh phúc.

Dưới bờ môi anh, Doãn Đình thở dốc và rên khẽ, anh càng dùng sức ôm chặt lấy cô. Thật sự anh chẳng muốn đi đâu hết, chỉ muốn cùng cô trốn trong nhà là được rồi.

Tim Doãn Đình đập thành thịch. Rõ ràng anh không nói ra lời ám muội nào, rõ ràng không khí lúc này còn có chút lúng túng, sao đột nhiên anh lại trở nên nhiệt tình như thế? Đàn ông quả nhiên đen tối mà. Ngay cả người nghiêm túc đứng đắn như Xin Nghiêm Chính cũng đen tối luôn. Nhưng cô thích, thích anh nhiệt tình với cô.

Bên này, Doãn Thực đã về đến nhà, Doãn Quốc Hào đang ngồi trong phòng khách xem ti vi. Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, ông liền đảo mắt qua. Chỉ thấy còn trai về nên ông hỏi: “Tiểu Đình đâu rồi?”

“Tất nhiên là đi hẹn hò với bạn trai rồi ạ.” Doãn Thực thật thà trả lời.

Doãn Quốc Hào nhíu mày, nhìn qua có vẻ không vui. Doãn Thực rút cổ, ông già này đối với anh hơi nghiêm khắc, anh không biết dỗ dành ông như em gái. Hơn nữa nói thật lòng, anh biết bố thiên vị em gái, một là vì Doãn Đình rất giống mẹ, hai là do cô rất kiên nhẫn trò chuyện với ông. Công việc trong xưởng in nhàm chán như thế, em gái anh cũng kiên trì đi làm mỗi ngày, chỉ vì muốn để bố mỗi ngày đều nhìn thấy mình. Anh nghĩ nếu đổi lại là anh, anh không làm được. Cho nên việc Doãn Quốc Hào thiên vị, anh thấy hoàn toàn chấp nhận được. Chỉ là có lúc cha sẽ đem chuyện của em gái đổ lên đầu anh, Doãn Thực cũng thấy uất ức lắm.

Chẳng hạn như lúc này đây.

“Muộn như vậy rồi còn hẹn hò gì. Bên ngoài an toàn lắm à? Con về nhà sao không dẫn nó về theo?”

“Cừu Chính Khanh đi cùng nó mà, có gì không an toàn đâu.” Doãn Thực than thở trong lòng, em gái rồi cũng phải lấy chồng thôi, lúc đó bố

anh phải làm sao đây.

Doãn Quốc Hào không lên tiếng. Doãn Thực thấy sắc mặt ông thì hối hận vì đã về sớm, biết vậy anh qua quán bar cho rồi. “Vậy con về phòng đây ạ.”

“Ừm.” Doãn Quốc Hào đáp lại một tiếng. Doãn Thực đi được mấy bước, Doãn Quốc Hào lại nói: “Gọi điện cho em con, bảo nó về sớm một chút. Khuya rồi, ở ngoài lạnh lắm”.

“Dạ vâng dạ vâng.” Doãn Thực liên tục nhận lời, tức tốc chạy về phòng mình. Anh lấy quần áo, định đi tắm trước, sau đó mới thông thả gọi điện cho em gái. Nếu không gọi ông già lại hối thúc anh, anh không biết phải trả lời thế nào. Nhưng bây giờ mà gọi, anh lại thấy có lỗi với em gái, mới đi có một lúc mà đã giục con bé về nhà, rõ ràng là gây rối mà. Ông già ấy muốn làm người tốt trước mặt Doãn Đình nên mới bắt anh làm chuyện chia rẽ uyên ương thế này.

Doãn Thực tắm rất lâu, còn ở bên trong xông hơi một lúc. Tắm xong anh thoải mái bước ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt tức giận bưng bưng của bố mình, anh mới giả vờ nói: “Ồ, đúng rồi, đúng rồi, gọi điện cho Tiểu Đình. Con mặc quần áo đã, mặc xong sẽ gọi điện ngay”.

Doãn Thực thông thả mặc quần áo, nhìn đồng hồ, anh về nhà đã được gần một tiếng. Chắc hai người đó tình tứ cũng đủ rồi. Anh nhấn mặt gọi điện thoại cho Doãn Đình. Mãi một lúc sau, Doãn Đình mới bắt máy.

“Có phải bố giục em rồi không?” Doãn Đình hỏi ngay.

“Em biết là tốt rồi, nhanh về cứu người anh trai ruột thịt duy nhất này của em đi.” Doãn Thực nhấn mạnh quan hệ huyết thống, kêu gọi tình thân.

“Anh đỡ bố đi.”

“Đỡ thế nào? Ôm tay bố nói xem em nó kìa, thật đáng ghét, còn chưa về nữa, nó về con phải nói nó mới được chắc.” Doãn Thực bắt chước giọng

điều bình thường khi Doãn Đình nói chuyện với ông già nhà anh, “Anh mà làm vậy, ông ấy không đập anh xuống tầng mới lạ”.

Doãn Đình bật cười: “Được rồi, anh cố gắng chịu đựng thêm một lúc đi, bọn em đang trên đường về rồi”.

“Được, được, về nhanh nhanh đi”.

Hai mươi phút sau, Doãn Đình về đến nhà. Cô ôm theo một bó hoa, vẻ mặt đầy ngọt ngào. Có mù cũng nhìn ra được đây là một cô gái đang yêu.

Doãn Quốc Hào không thể hiện biểu cảm gì, vẫn ngồi xem ti vi như lúc nãy. Thấy con gái về rồi, ông nhàn nhạt chào hỏi một câu: “Con về rồi”.

“Dạ, con đã về.” Doãn Đình nhào qua, dựa vào người bố mình, bàn tay lạnh chạm vào mặt ông, đưa bó hoa cho ông xem. “A Lâm ném hoa, con giành được đó.”

Doãn Thực nghe tiếng em gái đã về, giả bộ ra ngoài rót nước, thật ra muốn xem vở kịch em gái diễn dành bố, có vài chiêu anh học mãi không được, đúng là muốn “đắc đạo” thì phải có năng khiếu. Nghe Doãn Đình nói hoa là do cô giành được, mắt Doãn Thực khẽ giật, được lắm, cô em gái nhỏ này còn biết giữ thể diện cho bạn trai. Nếu nói Cừ Chính Khanh đường đường là một nam tử hán mà đi giành hoa với đám con gái, sau này cậu ta thật sự không còn mặt mũi nào đi gặp phụ huynh bạn gái nữa rồi.

“Chỉ là hoa thôi mà.” Doãn Quốc Hào không thèm liếc mắt lấy một cái.

Doãn Đình không để ý, cười hì hì: “Đây là bó hoa của hạnh phúc”.

Doãn Quốc Hào bị giọng điệu của con gái chọc cười. Doãn Đình lại nói: “A Lâm và bạn trai tranh thủ đi du lịch rồi tổ chức hôn lễ ở Hy Lạp luôn. Con thấy ý tưởng này rất hay, vừa đơn giản lại thoải mái”.

“Hừ, hay chỗ nào? Kết hôn đương nhiên phải đãi tiệc, mời bạn bè người thân đến, đám cưới thì phải đông vui náo nhiệt chứ.” Tư tưởng của Doãn Quốc Hào vẫn còn bảo thủ, ông nghiêm giọng: “Bố của A Lâm than

thở với bố suốt, nhưng A Lâm thì kiên quyết làm vậy, ông ta cũng chiều con gái quá, thế nên vẫn đồng ý. Bố cảnh cáo hai đứa bọn con trước”. Ông vừa nói vừa chỉ tay về phía Doãn Thực đang hóng chuyện cách đó không xa. Doãn Thực ra vẻ vô tội, mắc mớ gì đến anh, anh chỉ ra rót cốc nước thôi mà. Vả lại anh còn chưa có bạn gái, lần chia tay trước cũng đã gần nửa năm, người tiếp theo thì chưa thấy bóng dáng đâu, nói gì đến chuyện kết hôn.

“Hai đứa kết hôn mà dám làm càn, bố đánh gãy chân hai đứa.” Doãn Quốc Hào nói.

“Bố đánh gãy chân con được rồi, anh còn phải kiếm tiền nuôi gia đình nữa.” Doãn Đình giả bộ khóc lóc đáng thương nói.

“Con thôi ngay.” Doãn Quốc Hào cốc đầu cô một cái.

Doãn Đình đổi lại gương mặt tươi cười, ôm lấy Doãn Quốc Hào nói: “Bố, Tết này chúng ta đừng đi đâu nữa, cứ ở nhà thôi, không thì mệt lắm”.

“Ừm.” Doãn Quốc Hào cũng nghĩ như thế, lần về quê này ông cũng mệt rồi, suýt thì không chịu nổi, tình trạng sức khỏe của mình, bản thân ông hiểu rõ.

“Quyết định vậy nhé bố.” Doãn Đình cười ngọt ngào, tiếp tục nói: “Đúng rồi, Cừ Chính Khanh Tết cũng chỉ có một mình, người nhà anh ấy không còn ai, vừa hay mời anh ấy qua đón tết với chúng ta, bố thấy thế nào?”.

Doãn Thực vì muốn hóng chuyện, uống một hơi hết cốc nước rồi lại rót thêm cốc nữa.

Doãn Quốc Hào không lên tiếng.

Doãn Đình hơi căng thẳng. Ý của Cừ Chính Khanh cô đoán ra được, anh không muốn đi xa, cũng không muốn xin phép để vui chơi. Tuy cách nghĩ của hai người khác nhau, nhưng cô có thể hiểu và tôn trọng ý nguyện

của anh. Cô cũng biết nếu muốn ở bên nhau lâu dài, họ sẽ phải dần dần dung hợp những chuyện khác nhau này. Bây giờ cô đồng ý nhường anh, không đi chơi xa nhưng vẫn phải đón Tết mà, nên cô phải giải quyết bố mình trước, nhân cơ hội này để anh ra mắt gia đình cô.

Nếu bố cô không đồng ý, từ giờ đến Tết vẫn còn thời gian, cô từ từ nghĩ cách khác. Tóm lại cứ tính toán trước chuẩn bị quà sớm, còn đặt com đêm giao thừa, sắp xếp hoạt động cho kỳ nghỉ Tết nữa.

Doãn Thực cũng lo lắng thay em gái, anh biết em gái nghiêm túc với mối quan hệ này. Cừu Chính Khanh lại càng không phải bàn, vì Tiểu Đình mà có thể tạm bỏ qua thể diện. Không sớm thì muộn, hai đứa cũng phải kết hôn thôi. Nhưng thái độ của ông già nhà anh, quả thật không được nhiệt tình cho lắm.

“Được thôi.” Doãn Quốc Hào chột lên tiếng. “Bảo cậu ta đến đi, trong nhà cũng không thiếu đồ ăn, trên bàn bày thêm một đôi đĩa cũng chẳng sao”.

Doãn Đình thở phào một hơi. Doãn Thực bĩu môi, ông già nhà anh chẳng đáng yêu chút nào, đã đồng ý rồi, miệng còn nói lời khó nghe nữa.

Hai anh em nhìn nhau một cái. Doãn Đình mím môi tỏ ý mình đang vui. Cô phải báo tin tốt này cho Xin Nghiêm Chính. Bố cô đồng ý gặp anh rồi!

Cừu Chính Khanh sau khi nghe tin này thì vừa mừng vừa lo. Lo nhiều hơn hay mừng nhiều hơn anh cũng không rõ, dù sao cái nào cũng có.

“Năm nay Ba mươi Tết là ngày nào hả em?” Anh hỏi.

“Mười tám tháng hai ạ.” Doãn Đình cũng vừa tra xong.

“Còn hơn một tháng nữa.”

“Phải đó.” Doãn Đình nói: “Hơn một tháng, đủ để chúng ta chuẩn bị rồi”.

Cừ Chính Khanh bây giờ mới có chút cảm giác chân thực. Đêm giao thừa mười tám tháng hai, anh sẽ cùng ăn cơm tất niên với bố vợ tương lai.

“Anh phải mua quà gì đây?”

“Bố em thích uống trà, em sẽ tìm xem có bộ ấm chén nào đáng để sưu tầm không. Mua thêm cân trà ngon nữa. Đến lúc đó sẽ cho chúng vào trong hộp quà gói lại cho đẹp.”

“Được.” Cừ Chính Khanh chỉ có kinh nghiệm với khách hàng, không có kinh nghiệm với sách lược đối với bố vợ, anh nghĩ mọi chuyện cứ nghe theo Doãn Đình là được.

“Để em tìm vài bộ đồ mới cho anh, lúc đến nhà em, anh cũng phải sửa soạn một chút.”

“Được.”

“Lúc đó nhớ phải cắt tóc, em sẽ nhắc anh.”

“Được.” Đầu tóc anh rất bình thường mà, đúng chuẩn công sở. Không quê mùa cũng không theo trào lưu, không dài cũng không ngắn, giống hệt kiểu tóc của đám đàn ông trong văn phòng chỉ cần lướt mắt qua là thấy. Không phải đến lúc đó cô sẽ bắt anh đổi kiểu tóc chứ? Thôi kệ, cứ nghe theo Tiểu Đình vậy.

“Làm thế nào đây, Xin Nghiêm Chính, em hơi căng thẳng.” Giọng điệu của Doãn Đình, nghe qua đúng thật là rất căng thẳng.

“Không phải người nên căng thẳng là anh à?” Cừ Chính Khanh nghiêm túc nói.

“Nghe giọng anh chẳng thấy căng thẳng gì cả.”

“Thế em lại càng không cần phải căng thẳng.” Cừ Chính Khanh an ủi cô.

“Đúng rồi, anh biết chơi cờ tướng không?” Doãn Đình hỏi.

“Không biết.” Cừ Chính Khanh thành thật trả lời.

“Cờ nhảy?”

“Cũng không biết.”

“A, vậy lúc nhỏ anh chơi trò gì?” Doãn Đình không mong đợi lắm vào thời kì trưởng thành của Cừ Chính Khanh, chắc chắn anh chỉ học hành - làm việc, làm việc - học hành.

“Lúc nhỏ?” Cừ Chính Khanh cố gắng nhớ lại, đó là chuyện rất lâu về trước rồi, khi bố anh còn sống. Nhưng phần lớn thời gian anh đều giúp ông làm ruộng. Sau này ruộng đất không còn, cha anh phải ra thành phố làm thuê. Anh thì liêu mạng học hành, hy vọng lớn lên không để bố mẹ phải vất vả như thế nữa. Lúc nhỏ anh làm những gì nhỉ? “Ừm, cắt cỏ hoang, trộn thức ăn cho gà, muối rau...”

“Không phải làm việc, mà là chơi.” Doãn Đình ngắt lời anh, nghe những điều này cô thấy rất thương anh.

“Chơi à?” Cừ Chính Khanh cố nhớ tiếp. “Đúng rồi, ném bao cát, đua xe đạp, đến ao trộm cá, ném đá xuống mặt nước xem đá của ai nảy được xa nhất...” Anh ngưng lại, hỏi: “Cái này có tính không?”

Doãn Đình suy nghĩ: “Bố em cũng rất thích câu cá”. Nhưng kỹ năng xuống ao cá trộm cá với kỹ năng câu cá hình như không giống nhau. “Anh biết dùng cần câu không?” Cô hỏi.

“Không biết.” Cừ Chính Khanh còn chưa từng thấy chiếc cần câu trông như thế nào.

Biết ngay mà! Doãn Đình ngừng một lát, nói tiếp: “Không sao, vẫn còn thời gian mà, chúng ta vẫn kịp chuẩn bị. Mình dùng hơn một tháng này để luyện tập. Đến Tết có thể sắp xếp vài hoạt động, anh đi với bố em, tiếp xúc nhiều một chút, tranh thủ ghi điểm với ông”.

“Được...thôi.” Cừu Chính Khanh trả lời không quyết đoán lắm, vì trong lòng anh không chắc chắn. Sắp xếp hoạt động với người già, bao nhiêu năm nay anh chưa từng làm. Hơn nữa những thứ Doãn Đình vừa nói anh đều không biết. Luyện tập hơn một tháng thật sự có thể được cộng điểm sao?

“Anh phải có lòng tin chứ.” Doãn Đình nghe ra được sự do dự trong lời nói của anh. “Tuy có thể hơi vất vả, anh sẽ không thích, nhưng liều một phen đi. Chỉ cần ấn tượng đầu tiên tốt là được, chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cũng không bắt anh phải thường xuyên phải đi cùng bố em, chỉ mấy ngày Tết thôi. Vẫn còn có em nữa mà. Đúng rồi, em thấy bố em cũng có ấn tượng tốt về anh. Em nghĩ, chú Tàn thích anh như vậy, còn từng muốn anh làm con rể chú ấy, bố em và chú Tàn lại thân thiết, cách nghĩ của hai người chắc là giống nhau.”

“Ừm.” Cũng mong là thế. Anh rất muốn làm con rể của ông Doãn, không biết ông ấy có cảm nhận được không.

Những ngày tiếp theo, Doãn Đình và Cừu Chính Khanh bị cuốn vào vòng xoáy điên cuồng của sự bận rộn.

Cừu Chính Khanh thì không cần nói, anh vốn đã vậy rồi, cuối năm là thời điểm bận rộn nhất, nhờ có “gia quy”, anh không thể tăng ca mỗi ngày, một tuần xin phép vài ngày làm thêm giờ với Doãn Đình còn phải dè dặt cẩn thận, sợ cô không vui. Thật ra Doãn Đình cũng chẳng tỏ thái độ gì, cô chỉ nghiêm túc chấp hành theo chế độ thưởng phạt trước đây đã nói. Anh không về ăn tối, hôm sau cô sẽ không đến. Khi mới bắt đầu thì Cừu Chính Khanh cũng có để tâm một chút, sau này dường như thành thói quen, cảm thấy vừa hay anh có thể làm thêm giờ để theo kịp tiến độ công việc. Hơn nữa anh nghĩ Doãn Đình cũng lợi dụng thời gian này để làm việc của cô. Hôn lễ của Tàn Vũ Phi đã định vào ngày mười bốn tháng hai. Thân là phù dâu kiêm bạn thân của Tàn Vũ Phi, Doãn Đình tự nhiên cũng bận rộn vô cùng.

Thế là, kế hoạch ngày ngày gặp mặt, thi thoảng nghỉ phép gì đó mà hai người lập ra khi vừa xác định quan hệ yêu đương chưa lâu, biến thành một tuần gặp một lần hoặc vài ba lần, còn lại thường xuyên nghỉ phép.

Ngày cuối tuần sau kỳ nghỉ Tết dương lịch, hai người cùng nhau ra phố mua giấy bìa về làm nhật ký. Cừu Chính Khanh đích thân bấm lỗ, tự tay đóng thành cuốn. Hôm đó hai người rất ngọt ngào, hứa hẹn sẽ cùng nhau làm cho cuốn nhật ký thật dày.

Gặp được chuyện cảm động thì ghi lại. Mỗi lần gặp mặt thì đóng vào cuốn nhật ký một tờ. Nếu trên tay giữ quá nhiều trang nhật ký, chứng tỏ đã lâu họ chưa gặp mặt nhau. Nếu cuốn nhật ký không dày thêm nữa, chứng tỏ chuyện vui vẻ giữa họ không còn nhiều, tình cảm cũng nhạt dần.

Hai người đều biết, hai tình huống này đều là hồi chuông cảnh báo trong mối quan hệ của họ. Một khi rơi vào tình huống đáng báo động, họ phải cẩn thận.

Nhưng, họ lại chưa bàn đến tình huống thứ ba. Chính là số trang của cuốn nhật ký không tăng cũng không giảm là mấy. Vì khoảng thời gian này họ rất ít gặp nhau, cũng vì ai cũng bận việc người này, những câu chuyện lãng mạn thường ngày có thể ghi lại cũng ít đi. Mỗi ngày đều trôi qua như nhau. Quay đi quay lại cũng chỉ có từng đó việc. Anh nói những lời ngọt ngào với cô, cô làm chuyện gì đó khiến anh vui. Anh vì cô mà tan ca đúng giờ, cô vì anh mà đến nhà anh từ sớm để đợi.

Mỗi chuyện nhỏ khiến người ta cảm động, nếu lặp đi lặp lại mười lần, đều sẽ trở thành chuyện nhỏ nhất bình thường trong cuộc sống. Sự cảm động cũng nhạt dần theo thời gian, đây chính là thực tế.

Sự thay đổi nho nhỏ này, trong sự bận rộn vô tình trở thành thói quen.

Chương 22

Hôm đó, Doãn Đình trong lúc ghi chép lại những chuyện cần thiết chuẩn bị cho hôn lễ của Tần Vũ Phi thì chợt nhớ ra, mấy ngày rồi cô không viết nhật ký tình yêu. Cô lật những trang đã ghi ra xem, không ngờ lại ít hơn so với tưởng tượng của mình. Rõ ràng đã qua rất nhiều ngày, ghi chép lại chẳng được bao nhiêu. Cô thần thờ một lúc rồi thở dài. Thì ra một việc tưởng chừng rất đơn giản, lại chẳng hề đơn giản chút nào.

Hôm nay Doãn Đình lãng xãng bên ngoài suốt một ngày, đến tối muộn mới về đến nhà. Cô nhớ ra mình chưa kiểm tra điện thoại, khi lấy ra xem, thấy có một tin nhắn của Cừ Chính Khanh: “Báo cáo, anh đã tan ca về nhà. Tối sẽ xem qua tài liệu câu cá mà em gửi.”

Doãn Đình trả lời anh: “VẬY anh xem kỹ vào nhé, cuối tuần nếu không có gì phải làm bên Vũ Phi, chúng ta đi câu cá, tranh thủ thực hành luôn. Đến lúc nhắc đến chuyện câu cá với bố em thì anh cũng có kinh nghiệm để chia sẻ với ông”.

Rất nhanh đã thấy Cừ Chính Khanh gọi đến: “Em về đến nhà rồi à?”.

“Dạ, em về rồi.”

“VẬY thì tốt.”

Hai người lại im lặng, chẳng biết nên nói gì.

“Khuya lắm rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi.” Doãn Đình nói, ngày mai anh còn phải đi làm, sáng mai cô cũng phải đi lấy lễ phục. Tình hình này có

chút không ổn, không giống môi quan hệ yêu đương trong suy nghĩ của cô. Hai người đều quá bận rộn, không cách nào giữ được lời hứa.

Cúp máy xong, Doãn Đình nhìn lại sổ ghi chép của mình. Trong đầu nhớ lại một lượt, hôm nay chẳng có chuyện gì đáng ghi lại cả

Cuối tuần, Doãn Đình và Cừ Chính Khanh đều rảnh, thế là họ mang cần câu mới mua đi câu cá. Doãn Đình rất vui, vì hai người đã rất lâu không được hện hò đàng hoàng như thế rồi.

Trời mùa đông, người câu cá rất ít, buổi thực hành của Cừ Chính Khanh không được thuận lợi, chỉ câu được mỗi một con cá. Nhưng hai người ngồi được một lúc thì đã thấy buồn chán. Cừ Chính Khanh vừa câu cá vừa lấy điện thoại ra trả lời mail. Doãn Đình thấy vậy thì tỏ ra không vui, rồi lại cảm thấy không có gì phải thất vọng cả. Anh rất phối hợp với cô, cô không thể nhỏ nhen quá. Nhưng nghĩ vậy rồi vẫn thấy không vui. Vậy là cô lại một mình ngồi ủ rũ.

Tình trạng này cứ thế kéo dài đến lễ tình nhân mười bốn tháng hai, thời điểm Tần Vũ Phi kết hôn.

Hôn lễ của Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt rất đơn giản và ấm áp. Doãn Đình là phù dâu, từ đầu đến cuối cô đều cảm nhận được cảm giác hạnh phúc khi kết hôn của người bạn thân. Tuy nhiên, do Tần Vũ Phi đang mang thai nên suốt buổi lễ gần như không ngừng ăn. Cứ một lúc là cô ấy lại đói, phải ăn, một lúc nữa lại đói, phải ăn. Chú rể Cố Anh Kiệt hoàn toàn không để ý đến tình hình xung quanh, bà xã anh đang nghén, muốn ăn thì cứ ăn. Thế là phù dâu cùng phù rể chạy khắp nơi giúp họ chống đỡ cục diện.

Cừ Chính Khanh là khách mời, vì anh không có bạn bè gì, nên được dẫn đến bàn của Doãn Thực. Anh trai lại lần nữa gánh trọng trách chăm sóc cho em rể tương lai. Doãn Quốc Hào vốn ngồi cùng bàn với Tần Văn Dịch, nhưng họ hàng của nhà họ Tần đến thêm hai người nữa, nên phải điều chỉnh lại chỗ ngồi. Doãn Quốc Hào chủ động nhường chỗ, qua ngồi chung với con trai. Bên cạnh con trai ông, chính là Cừ Chính Khanh.

Doãn Thực căng thẳng vô cùng. Mẹ ơi, đây coi như là gặp nhau rồi nhỉ? Nhưng em gái không ở đây, lỡ xảy ra chuyện gì, không phải sẽ đổ hết lên đầu anh chứ?

Cừ Chính Khanh cũng rất căng thẳng, vội ôn lại một lượt trong đầu những “bài tập” Doãn Đình đã bảo anh làm. Nào là nghiên cứu về trà đạo, nào là kỹ thuật câu cá, những bộ phim truyền hình đang ăn khách hiện nay. Anh đã sẵn sàng chiến đấu với bố vợ tương lai, cũng nghiêm túc ứng phó.

Kết quả Doãn Quốc Hào lại làm như không có gì. Chào hỏi anh xong, ông bắt đầu hàn huyên tâm sự với những người cùng bàn khác. Doãn Thực dùng khẩu hình nói với Cừ Chính Khanh: “Anh cứ bình tĩnh, đừng lo lắng”, sau đó tức tốc nhắn tin cho em gái.

“Bố qua ngồi cùng bàn với người đàn ông của em, nhanh đến cứu mạng.”

Doãn Đình trả lời rất nhanh: “Bình tĩnh, đừng cuống. Bây giờ em không qua được, đây là lúc anh phô diễn thực lực đó”.

Doãn Thực nhìn tin nhắn mà sầm mặt. Mắc mớ gì đến anh, anh vô tội mà. Anh cũng không có năng lực gì. Thật sự cần cứu mạng. Anh nhìn Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh cũng đang nhìn anh. Anh lại nhìn qua bố mình, ông già đang đùa giỡn với một đứa nhỏ cùng bàn.

“Ăn đi.” Cách duy nhất Doãn Thực nghĩ ra được chỉ có thế, “Anh ăn nhiều một chút. Không thì lát nữa ăn không nổi đâu”.

Cừ Chính Khanh nhướn mày, cậu ta đúng là biết cách an ủi người khác mà. Nhưng lời Doãn Thực nói đúng là tình huống hiện tại. Bố vợ tương lai đang ngồi bên cạnh anh, tất nhiên anh không thể “không biết điều” mà nói chuyện với người khác, tất nhiên cũng không thể “quá biết điều” mà ngồi im một chỗ. Ăn là sự lựa chọn duy nhất. Thế là hai người đàn ông ngồi ăn rất nghiêm túc. Không chú ý đến Doãn Quốc Hào đang lén đưa mắt nhìn hai người họ.

Một lúc sau, Doãn Đình chạy đến.

Doãn Thực và Cừ Chính Khanh thở phào. Doãn Đình không để ý đến hai người, chạy thẳng đến chỗ Doãn Quốc Hào, ôm rồi hôn một cái lên má ông: “Bố, sao bố lại ngồi ở đây? Con đang bận, hôm nay không chăm sóc bố được. Anh, anh nhớ để ý đến bố nhé”.

Một câu hai ý, Doãn Thực cũng cười không nổi. Độ khó của nhiệm vụ có phải cao quá rồi không?

Doãn Quốc Hào cười cười, nói với con gái: “Con làm việc của con đi, không cần để ý đến bố. Bố ngồi đây cũng được”.

Doãn Đình cười, nhìn Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh mỉm cười, cố giữ bình tĩnh gật đầu với cô. Bên cạnh có người trêu ghẹo: “Tiểu Đình à, bạn trai chị đẹp quá, khi nào thì đến lượt chị báo tin vui đây?”

Doãn Đình nhìn sắc mặt của Doãn Quốc Hào, ông đang cười, nhìn qua không có gì bất thường, Doãn Đình yên tâm hơn, trả lời người kia: “Vấn đề này tôi phải giả vờ thẹn thùng một chút mới được”. Mọi người bật cười. Doãn Quốc Hào cũng cười, Doãn Thực và Cừ Chính Khanh cũng đành hòa theo.

Doãn Đình ôm bố mình một cái nữa, “VẬY con đi trước nhé, có chuyện gì thì bố gọi điện cho con”.

“Đi đi, đi đi.” Doãn Quốc Hào xua tay. Lúc đi qua bên cạnh Cừ Chính Khanh, anh đưa tay ra, nắm lấy tay Doãn Đình một cái. Sau đó cô đỏ mặt cười ngọt ngào rồi chạy đi mất.

Doãn Quốc Hào nhìn thấy cảnh này, chỉ cúi đầu ăn.

Một lúc sau, Tần Văn Dịch và mấy người bạn già qua mời rượu, kéo Doãn Quốc Hào ra chỗ khác trò chuyện vui vẻ. Doãn Thực và Cừ Chính Khanh chưa nhẹ nhõm được bao lâu, Doãn Quốc Hào đã trở lại. Sau đó,

ông ra hiệu cho con trai né qua một bên, ngồi xuống bên cạnh Cừ Chính Khanh.

Doãn Thực tránh đi rất nhanh, lập tức nhường chỗ. Cừ Chính Khanh điều chỉnh tư thế ngồi ngay ngắn, lịch sự.

Doãn Quốc Hào làm như không có gì, vừa gấp thức ăn vừa trò chuyện với Cừ Chính Khanh. Nói tới nói lui, không ngờ lại nói toàn chủ đề về chuyện kinh doanh. Lúc này Cừ Chính Khanh thật sự thờ phào nhẹ nhõm, chủ đề khác anh không biết nên nói thế nào, chứ chuyện này thì đúng là sở trường của anh. Từ sự thay đổi của những thương hiệu cũ và sự biến hoá của thị trường những năm gần đây, tới việc thiết lập kênh phân phối mới và lợi dụng phương tiện truyền thông để xây dựng nền tảng tiếp thị mới, từ chuyện tâm lí của người tiêu dùng cho đến sự thay đổi về nhu cầu sản phẩm, Doãn Quốc Hào trò chuyện với Cừ Chính Khanh rất nhiều. Doãn Thực nhắn tin báo cáo với em gái: “Bố và người đàn ông của em trò chuyện rất ăn ý”.

“Thật sao?” Tin nhắn trả lời của Doãn Đình thể hiện sự nghi hoặc.

“Đương nhiên là thật rồi. Không tin thì em về hỏi anh ta mà xem.”

Sau khi tan tiệc, Doãn Đình thật sự đã hỏi. Cừ Chính Khanh gật đầu, tự thấy mình đã làm rất tốt, “Bác trai trao đổi góc nhìn kinh doanh với anh, anh và bác có rất nhiều ý tưởng giống nhau, nói chuyện hợp cạ lắm”. Đây đúng là kết quả tốt đẹp ngoài mong đợi. Anh có thể cảm thấy sự coi trọng của Doãn Quốc Hào, đây thật sự là niềm vui bất ngờ. Cho nên nói, làm đàn ông thì nhất định phải cố gắng, cố gắng mới có thể thành công, mới có thể được coi trọng.

Mới có thể, ừm...giải quyết được bố vợ tương lai.

Doãn Đình vô cùng vui vẻ. Cô ôm lấy Cừ Chính Khanh reo hò: “Tốt quá, cộng điểm cộng điểm. Vậy là em có thể thờ phào rồi. Tết anh đến nhà em, cũng không thấy căng thẳng nữa”.

Cừ Chính Khanh gật đầu, anh cũng nghĩ vậy.

Doãn Đình dựa vào lòng anh, thở ra một hơi thật dài. Hôm nay cô rất mệt, nhưng cũng rất vui. Chị em tốt nhất của cô lấy được chồng như ý, sống thật hạnh phúc, họ còn có cả em bé, hạnh phúc càng thêm viên mãn. Còn bố cô và người đàn ông cô yêu trò chuyện vui vẻ với nhau, cô nghĩ không còn hạnh phúc nào hơn thế.

“Xin Nghiêm Chính, gần đây em không đủ tốt với anh. Do cả hai đều bận, cơ hội gặp nhau cũng ít đi. Nhưng bên Vũ Phi hết bận rồi, qua Tết, chúng ta phải phấn chấn lên, yêu đương cho ra hồn”.

“Chúng ta có lúc nào yêu đương không ra hồn sao?” Cừ Chính Khanh không hề cảm thấy có gì thay đổi trong mối quan hệ của họ.

Doãn Đình cười, đàn ông đúng là chậm hiểu, Cừ Chính Khanh là đồ đại ngốc. Cũng may, cô thích anh, bố cô cũng thích anh.

“Nói gì thì nói, đợi qua Tết, em sẽ tranh thủ đến nhà anh hàng ngày để cùng anh ăn tối. Lúc đấy anh cũng không quá bận rộn như bây giờ, không cần lúc nào cũng phải tăng ca.”

“Được.” Đợi qua Tết, anh sẽ bớt làm thêm giờ.

Bốn ngày sau, vào đêm giao thừa, Cừ Chính Khanh mang quà đến nhà Doãn Đình ăn cơm Tết niên.

Anh tràn đầy tự tin, cảm thấy sau hôn lễ của Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt, có lẽ anh không phải bận tâm chuyện bố vợ tương lai nữa.

Quà Cừ Chính Khanh mang tới là một cân trà cùng một chiếc ấm pha trà. Đây là loại trà ngon, nghe nói được trồng ở nơi đặc biệt, giá những hơn sáu nghìn tệ một cân. Ấm pha trà là do một nghệ nhân nổi tiếng làm, hơn hai mươi nghìn tệ. Đây đều là do Doãn Đình chọn. Cô nói trà và ấm của vị nghệ nhân này bố cô đã ngưỡng mộ từ lâu, cô nhờ bạn tìm rất lâu mới được.

Vốn Doãn Đình định mua về tặng bố, bây giờ cứ xem như quà do Cừ Chính Khanh chuẩn bị.

Món quà cộng lại hơn ba mươi nghìn. Cừ Chính Khanh thấy quá xa xỉ, trà thì cũng chỉ để uống, theo cách anh pha thì cứ bỏ vào trong ấm rồi đổ nước sôi là xong, loại trà hơn bốn trăm đồng một cân uống cũng được lắm, sáu nghìn hơn thì ngon đến cỡ nào được. Pha bằng cái ấm kia thì trà sẽ thơm hơn à? Nhưng anh không nói vậy với Doãn Đình, còn nhất quyết tranh trả tiền. Quà gặp mặt cho bố vợ tương lai, dù thế nào thì cũng phải do anh chi, đây là lòng tự tôn của đàn ông.

Doãn Đình vốn định trả tiền quà, cô đã mua rồi, lấy danh nghĩa ai đem tặng cũng như nhau thôi. Cô biết thói quen tiêu xài của mình và Cừ Chính Khanh khác nhau, lo lắng rằng anh sẽ không vui. Nhưng Cừ Chính Khanh lại cương quyết như thế, cô cũng đành nghe theo.

Thế là đêm Ba mươi Tết, Cừ Chính Khanh mang theo hộp quà đắt đỏ kia đến nhà người yêu.

Tới nhà họ Doãn, cơm tất niên cũng đã chuẩn bị xong, họ đặt đồ ăn tại nhà hàng quen, chỉ cần bày ra đĩa sắp xếp lại và dọn bàn. Bây giờ hai vị đầu bếp của nhà hàng đó đang bận rộn trong phòng bếp của nhà họ Doãn.

Doãn Quốc Hào thấy Cừ Chính Khanh đến, liền híp mắt cười. Doãn Đình và Cừ Chính Khanh nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy rất vui.

Doãn Quốc Hào nhận quà, nghe Cừ Chính Khanh giới thiệu qua, gạt đầu, nói cảm ơn, sau đó nói: “Cậu phải tốn kém rồi, lát nữa ăn xong cơm chúng ta pha trà rồi cùng uống”.

Doãn Đình cười nói: “Vậy bây giờ con đi tráng ấm trước”. Cô lấy ấm trà đi, vào trong phòng bếp.

Cừ Chính Khanh trải qua sự huấn luyện của Doãn Đình, biết được ấm trà cần một vài công đoạn tráng rồi mới pha được trà. Anh ngồi xuống theo ám hiệu của Doãn Quốc Hào, tìm vài đề tài về trà nói với ông. Doãn Quốc

Hào chỉ lắng nghe chứ không nói gì nhiều, dường như không có hứng thú lắm với chủ đề này. Cừ Chính Khanh cảm thấy căng thẳng. Chẳng lẽ anh cực khổ học bài mà lại không dùng được sao?

May mà chưa bao lâu sau, Doãn Đình đã trở lại phòng khách. Cả nhà cười nói vui vẻ, không lâu sau, hai vị đầu bếp trẻ đã bày xong thức ăn, tạm biệt ra về. Cả nhà chuyển qua bàn ăn, bữa cơm tất niên bắt đầu.

Cừ Chính Khanh ngồi bên trái Doãn Đình, bên phải là Doãn Thực, đối diện là Doãn Quốc Hào.

Chỉ có bốn người mà trên bàn có tận tám món ăn. Bữa ăn cơm phong phú thật đấy.

Doãn Đình múc cho bố mình một bát canh trước, kế đến là múc cho Cừ Chính Khanh, sau đó cho anh trai, cuối cùng mới là mình. “Ăn cơm thôi.” Cô vui vẻ tuyên bố rồi cầm chai vang đỏ rót vào ly cho mọi người.

Doãn Quốc Hào nâng ly lên, nói một câu ngắn gọn: “Chúc...các con năm mới tốt hơn năm cũ”.

Doãn Đình cười hì hì kéo Cừ Chính Khanh đứng lên: “Bố, chúng con chúc bố năm mới sức khoẻ dồi dào, vạn sự như ý”. Cừ Chính Khanh vội vàng gật đầu. Doãn Thực cũng góp vui: “Bố, trong ‘chúng con’ có cả con đó”.

Doãn Quốc Hào không trách tội lười biếng của con trai, chỉ nói: “Được, hy vọng bố vạn sự như ý như lời chúc của các con”. Ông nhìn Cừ Chính Khanh cười, khiến anh ngay lập tức thấy căng thẳng. Anh không khỏi suy đoán xem trong cái “vạn sự như ý” này còn có ý gì.

Chọn một ông chồng như ý cho con gái, có phải một sự trong “vạn sự” không?

Ăn thôi! Trong bữa cơm, nhờ Doãn Đình nói chuyện rôm rả, không ngừng pha trò, không khí trong phòng rất vui vẻ. Thỉnh thoảng Cừ Chính

Khanh lại được Doãn Đình gấp thức ăn cho, Doãn Thực cụng ly cùng, Doãn Quốc Hào trò chuyện với anh. Nước mắt anh suýt nữa thì rơi xuống.

Đã bao năm anh chưa được ăn bữa cơm tất niên rồi. Cũng đã lâu lắm anh chưa được cảm nhận không khí gia đình, cùng mọi người ngồi quây quần bên nhau trong phòng ăn như thế này.

Thật hy vọng, thời gian có thể dừng lại ngay thời khắc này. Tuy chỉ đơn giản như vậy, nhưng anh lại thấy vô cùng hạnh phúc.

Một lúc sau, Cừ Chính Khanh không nhịn được nữa, đứng lên vào nhà vệ sinh để bình ổn lại tâm trạng. Anh muốn có được hạnh phúc như hiện tại, anh hy vọng được trở thành một thành viên của gia đình này.

Khi Cừ Chính Khanh bước ra khỏi nhà vệ sinh thì gặp Doãn Đình, cô đang đứng ngoài cửa đợi anh, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Sao vậy? Anh không khoẻ à?”.

Cừ Chính Khanh không nói gì, dang tay ôm cô vào lòng. Ôm thật chặt, Doãn Đình bật cười, vỗ vỗ lên lưng anh, ngẩng mặt nhìn chân hôn lên má anh: “Anh giống hệt bố em, đặc biệt thích làm nũng”.

Cừ Chính Khanh không phục, trước giờ anh đâu có làm nũng cô. Từ nhỏ anh đã cảm nhận được sự vất vả khi là trụ cột gia đình. Hoàn cảnh không cho phép anh làm thế, cũng không có người cho anh làm nũng. Cừ Chính Khanh ôm chặt Doãn Đình, thật ra, anh thích cô làm nũng với mình. Sau khi yêu cô anh mới biết, thì ra con gái làm nũng rất đáng yêu. Anh hy vọng, cô có thể luôn ở bên cạnh anh.

“E hèm.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng hắng giọng. Là Doãn Thực. “Anh không muốn làm phiền đâu, nhưng anh thật sự chịu hết nổi rồi. Hai người có thể tránh còn đường độc đạo ra vào nhà vệ sinh này không? Đi thân mật ở nơi nào có không khí lãng mạn ấy!”.

Doãn Đình đỏ mặt, làm vẻ muốn đánh Doãn Thực. Doãn Thực nhanh chóng nhảy qua một bên, luồn qua sau lưng Cừ Chính Khanh, Doãn Đình

nhào qua đánh một cái, Doãn Thực kêu oai oái, ôm đầu chạy vào trong nhà vệ sinh. Cừ Chính Khanh bật cười giữ Doãn Đình lại.

Doãn Thực vào nhà vệ sinh liền đóng cửa lại, còn la lên: “Hai người đi chỗ khác đi, đừng chắn trước cửa, nếu không bị hai người nghe thấy anh sẽ ngại đó”.

Cừ Chính Khanh cười lớn, lôi Doãn Đình ra ngoài.

Anh nghĩ, anh thích ông anh vợ này. Trở lại phòng ăn, trên bàn cơm chỉ còn lại mình Doãn Quốc Hào đang ngồi, Cừ Chính Khanh lại nghĩ, anh cũng thích ông bố vợ này. Ông lịch sự lại khách sáo, không làm cao. Nói chung, anh thích cả gia đình Doãn Đình.

Sau bữa ăn tối, cả nhà chuyển ra ngoài phòng khách. Doãn Thực gọt hoa quả, Doãn Đình pha trà, Cừ Chính Khanh ngồi đó. Doãn Quốc Hào xem ti vi một lúc, sau đó lên tiếng: “Có mấy người gọi điện sang, nói muốn qua chúc Tết, bố từ chối hết rồi. Ngày mai, chúng ta cùng ra nghĩa trang, đi thăm mẹ các con”. Ông ngừng một chút, hỏi Cừ Chính Khanh: “Chính Khanh có đi cùng không? Bố mẹ cậu cũng ở đó nhỉ?”.

“Dạ được, cháu cũng định Tết sẽ đến thăm họ ạ.” Cừ Chính Khanh vội nói, nhìn qua Doãn Đình, cô đang vui vẻ nháy mắt với anh. Cừ Chính Khanh cũng rất vui, cảm thấy quan hệ của anh và Doãn Đình đã được Doãn Quốc Hào chấp nhận rồi. Thậm chí ông còn đồng ý dẫn anh đi viếng mộ nữa, có thể thấy ông đã xem anh như thành viên trong nhà.

Cừ Chính Khanh không giấu được sự vui mừng, cười đến hớn hở.

Doãn Quốc Hào nói tiếp: “Đi thăm mẹ các con xong, chúng ta tranh thủ ra công viên đi dạo, đang dịp Tết, ở đó chắc cũng náo nhiệt lắm”.

“Dạ được.” Lần này Doãn Đình giành nói trước, “Xin Nghiêm Chính đi cùng nhà mình. Hay là mai để anh ấy lái xe đến đón chúng ta, vừa hay ngồi đủ một chiếc xe, con thấy như vậy cũng tiện”.

Cừ Chính Khanh nhanh chóng nhận lời: “Được ạ, chuyện đó không thành vấn đề”.

Doãn Quốc Hoà không phản đối, việc này cứ quyết định như vậy đi.

Đón xong giao thừa, Cừ Chính Khanh mới ra về. Doãn Quốc Hoà dặn anh lái xe cẩn thận, Cừ Chính Khanh nói cảm ơn ông. Doãn Đình tiễn anh xuống dưới nhà, cô vui mừng nhào vào lòng anh, lớn tiếng cười: “Tốt quá, tốt quá, anh xem, chỗ bố em không có vấn đề gì rồi. Ông ấy thích anh! Em biết mà, ông ấy thích anh!”.

Cừ Chính Khanh ngậy ngốc cười, ôm Doãn Đình thật chặt.

Đêm hôm đó, Cừ Chính Khanh kích động đến nỗi mất ngủ. Anh nghĩ nửa đời trước tuy có chút khó khăn vất vả, nhưng sự cố gắng phấn đấu của anh, trời cao đều nhìn thấy rõ, nên cuối cùng anh đã được đền đáp. Giờ trong tay anh có sự nghiệp, có tình yêu.

Ừm, đúng rồi, còn có một con mèo mập. Cừ Chính Khanh giơ tay ra sờ soạng mèo Đại Đại, nó dựa vào bên cạnh anh, nằm trên chần của anh ngủ ngon lành. Cuối tuần nào đó sau đợt nghỉ Tết dương lịch, anh đã cùng Doãn Đình đưa nó đến bệnh viện để triệt sản. Lúc đợi thuốc mê tan sau khi phẫu thuật xong, Doãn Đình đau lòng đến rơi nước mắt. May mà mèo Đại Đại rất cừ, hồi phục rất nhanh. Xem ra thức ăn trước đây anh mua cho nó không uổng phí rồi.

Nhưng sau khi phẫu thuật thì mèo Đại Đại trở nên bám người vô cùng, Cừ Chính Khanh mà ở nhà thì nó nhất định phải ở bên anh, đến tối cũng phải ngủ cùng. Cừ Chính Khanh cũng thương Đại Đại nên đồng ý để nó lên giường ngủ. Kết quả tên tiểu tử này lại quen thói, tối nào cũng đứng giờ leo lên giường đợi anh ngủ cùng.

Tay Cừ Chính Khanh vuốt ve bộ lông trơn mượt của mèo Đại Đại, nói với nó: “Đến khi tao và Tiểu Đình kết hôn rồi, mày không được ngủ trên giường nữa, biết chưa? Phải ngoan”.

Nghĩ đến chuyện kết hôn với Tiểu Đình, Cừ Chính Khanh mỉm cười. Anh muốn có một gia đình, một gia đình có Tiểu Đình. Nếu Doãn Quốc Hào không nỡ xa Tiểu Đình, anh nghĩ ông sẽ đồng ý đến sống cùng hai người họ. Tuy thế giới hai người thì tự do tự tại hơn, nhưng anh hiểu được tấm lòng của người làm bố. Dù sao anh cũng chỉ có một mình nên thế nào cũng được. Cừ Chính Khanh có thể thấy ông Doãn rất ỷ lại vào Tiểu Đình. Cho nên, nếu ông thật sự muốn đến ở cùng vợ chồng anh...

A, không được! Anh nhớ ra rồi. Vừa tiếp tục vuốt ve Đại Đại, Cừ Chính Khanh vừa nghĩ đến chuyện bố vợ tương lai dị ứng với lông mèo. Vậy thì ông không thể sống chung với họ được rồi. Thôi vậy, đành phải tiếp tục kế hoạch thế giới hai người thôi.

Cừ Chính Khanh biết mình nghĩ hơi xa, nhưng nghĩ đến tương lai tốt đẹp sẽ làm người ta vui vẻ. Anh thật sự rất vui.

Hôm sau ở nghĩa trang, Cừ Chính Khanh thăm báo tin vui cho bố mẹ mình. Đây không phải lần đầu tiên anh đến viếng mộ cùng Doãn Đình, nên bố mẹ anh đã gặp qua Doãn Đình rồi. Anh báo tin đã cùng ăn cơm tất niên như người một nhà với gia đình bạn gái, hôm nay anh lại cùng nhà cô đến viếng mộ. Anh nói: “Bố mẹ cứ yên tâm, bây giờ con đang sống rất tốt”.

Doãn Quốc Hào không dừng lại trước mộ bố mẹ Cừ Chính Khanh quá lâu, ông chỉ nói chúc mừng năm mới, để lại một bó hoa, sau đó đi đến trước mộ vợ mình. Ông đứng ở đó rất lâu, không biết đã nói gì với mẹ Doãn Đình. Sau đó, cả nhà họ cùng nhau đến công viên.

Doãn Quốc Hào nói tên công viên đó cho Cừ Chính Khanh. Tuy nhiên, anh chưa từng đến nên không biết đường, do vậy đã nhập sai tên đường trên hệ thống chỉ đường điện tử. Doãn Đình phải chỉ đường cho Cừ Chính Khanh thì mới tìm được đến nơi.

Mùng một Tết, công viên rất náo nhiệt, đông vui hơn nhiều so với tưởng tượng của Cừ Chính Khanh. Anh còn chưa kịp thích ứng.

Doãn Đình tràn đầy sức sống, chạy khắp nơi. Cô mua nước, mua đồ ăn cho họ, giúp họ chụp hình. Doãn Đình còn kéo Cừ Chính Khanh chơi cầu trượt. Doãn Quốc Hào cười không khép miệng, nhìn con gái vui chơi. Cuối cùng Cừ Chính Khanh bại trận trở về, đổi Doãn Thực ra chơi với Doãn Đình, Cừ Chính Khanh ngồi bên cạnh Doãn Quốc Hào, trò chuyện với ông.

Doãn Quốc Hào cười nói với anh: “Công viên này thay đổi nhiều quá. Máy giàn hoa và vật trang trí này tháng trước còn chưa có, do Tết nên người ta mới trang trí lại đó”.

Vậy sao? Cừ Chính Khanh cười trừ. Anh không biết, anh ở thành phố này bao nhiêu năm, nhưng chưa từng đến công viên. Lúc còn đi học anh cũng ít đi chơi. Mà đâu, phải nói là chưa từng đi. Sau khi đi làm càng không bao giờ hẹn khách hàng ra công viên bàn bạc, cho nên cũng không tránh khỏi việc anh không biết đường.

Doãn Quốc Hào nhìn ra được điều đó, hỏi anh: “Cậu chưa đến đây bao giờ à?”.

Cừ Chính Khanh gật đầu.

Doãn Quốc Hào lại hỏi: “Vậy khi cậu và Doãn Đình hẹn hò, hai đứa thường đi những đâu?”.

“Dạ...” Cừ Chính Khanh bắt đầu luống cuống, chín mươi chín phần trăm hẹn hò ở nhà anh, nói như vậy chắc chắn sẽ bị hiểu lầm. Trước mặt Tiểu Đình, anh luôn cố gắng kiềm chế, giữ phép tắc, còn chưa vượt quá giới hạn, điều này bố vợ tương lai phải minh giám! “Bọn cháu thường...đi dạo phố và ăn tối ạ.”

“Hai đứa đi đâu ăn?” Doãn Quốc Hào lại hỏi.

“Dạ...” Cừ Chính Khanh vắt óc, cố nhớ ra tên mấy tiệm cơm để báo cáo với bố vợ đại nhân.

Doãn Quốc Hào mỉm cười gật đầu.

Cừ Chính Khanh thở phào. Nhưng Doãn Quốc Hào lại hỏi tiếp: “Thế có đi xem phim không?”.

“Dạ...” Hai người họ chưa từng đi. Câu hỏi này ý nói trong rạp chiếu phim tối đen như mực dễ làm chuyện xấu à? “Dạ chúng cháu chưa đi bao giờ ạ.” Cừ Chính Khanh nghĩ không ra đành thành thật trả lời.

Doãn Quốc Hào cười cười, lại gật đầu.

Cừ Chính Khanh dè dặt cẩn thận, đây là tỏ ý hài lòng sao?

Doãn Quốc Hào lại hỏi: “Ngày mai chúng ta có kế hoạch gì nhỉ?”.

Đang hỏi anh à? Cừ Chính Khanh hơi bất ngờ. Anh không biết nên làm gì cả, nếu để anh chọn thì chắc chắn sẽ là ở nhà thôi. Cừ Chính Khanh cố gắng suy nghĩ, trong lúc không nghĩ ra hoạt động gì thú vị, Doãn Đình lại đang vui đùa trên thuyền hải tặc, cô không cứu được anh rồi.

Doãn Quốc Hào bắt đầu gọi điện thoại: “A Kiện à, chú Hào đây. Chú muốn hỏi cháu xem, câu lạc bộ của cháu ngày mai có phòng karaoke nào trống không? Để cho chú một phòng nhé”.

Cừ Chính Khanh ngẩn người.

“Được, cứ vậy đi. Chiều chú sẽ qua, có gì ăn tối bên đó luôn. Không sao, cháu báo cho Giám đốc bên cháu một tiếng, mai đến giờ chú sẽ qua thẳng đó, không cần đón đầu. Được, năm mới vui vẻ.”

Đi hát sao? Người lớn tuổi bây giờ đều thời thượng như vậy à? Cừ Chính Khanh thấy mình không xong rồi.

Anh-không-biết-hát!

Khi Doãn Đình quay lại, Cừ Chính Khanh tìm cơ hội nói cho cô biết kế hoạch của ông Doãn.

“Đi hát karaoke á?” Doãn Đình không ngờ tới việc bố mình sẽ xuất chiêu này. Nó hoàn toàn không nằm trong phạm vi diễn tập của họ. “Anh biết hát thể loại nhạc gì?” Cô phải tìm hiểu một chút mới biết giúp anh thế nào.

Cừ Chính Khanh cố gắng suy nghĩ. Doãn Đình thấy vẻ mặt của anh, đã hiểu ra vấn đề. “Anh không biết hát bất cứ bài nào sao?”

Cừ Chính Khanh nhướn mày, “Quốc ca chắc không được tính rồi”. Thật ra Quốc ca anh cũng hát không được hết bài. Đúng rồi, anh biết bài “Sông lớn chảy về đông”, trước đây xem đoạn phim Doãn Đình quay, nhưng chỉ biết mấy câu Doãn Đình hát thôi.

Doãn Đình cũng bắt chước anh nhướn mày lên: “Được rồi, em hiểu rồi”.

“Thật ra bình thường anh cũng có nghe nhạc”. Cừ Chính Khanh muốn giữ lại chút điểm cho mình, nhưng anh nghe thì nghe, không nhớ vào đầu, vả lại anh nghe nhạc không lời nhiều hơn.

Doãn Đình hết cách, bắt đầu gọi điện tìm cứu binh, rủ thêm vài người bạn nữa cùng đi hát. Nhiều người giành micro, có thể đẩy người không biết hát hò là Cừ Chính Khanh qua một bên, vậy thì anh sẽ không bị lúng túng nữa.

Kết quả gọi xong mấy cuộc điện thoại, người quen và chơi với gia đình cô, không đi du lịch thì cũng đã có kế hoạch khác. Tết mà, cái gì cũng phải chuẩn bị trước. Doãn Đình cắn răng, vỗ vai Cừ Chính Khanh, âm thầm cổ vũ cho anh, chỉ có thể dựa vào sức mình thôi.

Tối đến, gia đình họ Doãn và Cừ Chính Khanh cùng ngồi trong nhà hàng ăn cơm. Doãn Đình quyết định tiên hạ thủ vi cường, ngày mai đi hát là chuyện không thay đổi được nữa, mấy ngày tới phải sắp xếp hoạt động trước, tránh để bố lại đi hỏi Cừ Chính Khanh muốn chơi cái gì.

“Đúng rồi, bố, hôm nào đi câu cá đi, ngày lễ nhưng chỗ câu cá chắc cũng hoạt động mà nhỉ?”

“Đang mùa đông câu cá làm gì?” Doãn Quốc Hào không khách khí phủ quyết.

“Câu được mà.” Doãn Đình tiếp tục vận động hành lang, “Mấy hôm trước con với Cừ Chính Khanh còn đi câu đấy, tuy là mùa đông, nhưng cá vẫn còn hoạt động nhiều lắm, hai người có thể so xem ai câu được nhiều hơn”. Những gì đã được luyện tập trước mới là tiết mục tốt nhất để sắp xếp cho kỳ nghỉ lễ này.

“Cá có thể hoạt động, nhưng bộ xương già này của bố thì không. Kể ngồi đó chịu lạnh đâu phải là mấy con cá, mà là bố.” Doãn Quốc Hào nói.

Doãn Đình bĩu môi, không vạch trần chuyện bố cô rõ ràng mới tháng trước còn cùng bạn đi câu cá, lúc đó so với bây giờ lạnh hơn nhiều.

Doãn Quốc Hào nói tiếp: “Người trẻ tuổi nên có sức sống một chút, câu cá chỉ ngồi không một chỗ thì có ý nghĩ gì. Thôi thì leo núi đi, hoạt động gân cốt, không sợ lạnh”.

Leo núi? Doãn Đình lén đưa mắt nhìn Cừ Chính Khanh, hoạt động này chắc không có vấn đề gì chứ. Cừ Chính Khanh vội nói: “Dạ được, leo núi rất tốt”.

Doãn Đình cũng thấy rất tốt, chợt thấy bố cô thật chu đáo, chắc là sợ Cừ Chính Khanh buồn quá, cố ý chọn những chuyện thích hợp với người trẻ tuổi hơn. Nghĩ vậy, cô cảm thấy thương bố mình quá. “Bố, chúng con thì không sao, nhưng sức khoẻ của bố có ổn không?”

“Đương nhiên là ổn. Đừng xem thường bộ xương già này. Bố định ngồi trong quán cà phê dưới chân núi đợi mấy đứa. Mấy đứa leo đến đỉnh núi, vào trong miếu cầu nguyện cho năm mới, giúp bố xin một lá bùa bình an xuống.”

“Đừng xem thường bộ xương già này” và “bố ngồi trong quán cà phê dưới chân núi đợi mấy đứa” ăn nhập gì với nhau sao? Nghĩ vậy nhưng Cừ Chính Khanh không dám phát biểu ý kiến.

“Được ạ.” Doãn Đình thấy thì ra bố muốn xin lá bùa, liền nhận lời ngay.

“Quyết định vậy đi. Cứ giống hôm nay, mai Chính Khanh qua đón chúng ta, ngày kia nghỉ ngơi, không thể ngày nào cũng ra đường. Mừng Bốn mới đi leo núi.”

Doãn Đình rất vui, mừng Ba nghỉ ngơi, vậy cô có thể hẹn hò với Cừ Chính Khanh rồi. Có vẻ bố chỉ sắp xếp chương trình đến mừng Bốn thôi, những ngày sau đó là có thể ở bên anh. Doãn Đình cười với Cừ Chính Khanh, cô thấy bố thật sự thích Cừ Chính Khanh, làm gì cũng nghĩ cho anh.

Cừ Chính Khanh cười lại với cô, trong đầu đều là buổi karaoke ngày mai. Loại chuyện hát hò này không phải một sớm một chiều là tập được, ngày mai anh làm phục vụ, châm trà rót nước cho mọi người là được rồi.

Hôm sau, một nhà ba người họ Doãn cùng với Cừ Chính Khanh đến câu lạc bộ hát hò.

Doãn Thực được Doãn Đình dặn dò, phải hát thật nhiều, giữ chắc micro trong tay. Cái này thì Doãn Thực không sợ, vừa đến nơi anh liền chọn một đồng bài hát. Doãn Đình cũng rất hoạt bát, chọn không ít bài, sau đó còn cố ý lớn tiếng căn dặn Cừ Chính Khanh: “Anh giúp em chăm sóc bố nhé”.

Cừ Chính Khanh nhanh chóng nhận lời. Doãn Quốc Hào không nói gì, chỉ nhìn hai đứa con mình hát hết bài này qua bài khác. Chớp mắt đã hát mười mấy bài, Doãn Quốc Hào cuối cùng cũng lên tiếng: “Hai đứa các con chẳng ra làm sao, giữ khư khư cái mic làm gì, chút lễ phép cũng không biết, nhường Chính Khanh hát vài bài đi”.

Cừ Chính Khanh vội khách khí nói: “Không sao, cứ để họ hát đi ạ”.

Doãn Quốc Hào làm như không nghe thấy, hỏi Cừ Chính Khanh: “Muốn hát bài nào, bảo Tiểu Đình chọn cho cậu.”

Cừ Chính Khanh hết cách, chỉ đành mặt dày nói: “Cháu hát không hay lắm, không sao đâu, cứ để họ hát đi ạ”.

Doãn Đình thấy tình hình, vừa định giải vây giúp thì Doãn Quốc Hào cười nói: “Cậu không hát thì để bác. Không thể để chúng nó chiếm hết được”.

Cừ Chính Khanh mặt đen xì, đây là gia đình ca sĩ sao? Doãn Quốc Hào sáng khoái nói: “A Thực, chọn cho bố bài Trí Thủ Uy Hồ Sơn”.

Doãn Thực nhanh chóng chọn bài, Doãn Đình tức tốc nhường chỗ. Âm nhạc vang lên mạnh mẽ. Doãn Đình ngồi xuống bên cạnh Cừ Chính Khanh, ăn trái cây. Doãn Quốc Hào bắt đầu cất tiếng hát, Cừ Chính Khanh chỉ có thể nín thở mà xem: “Sao karaoke lại có cả kinh kịch?”.

“Ông chủ ở đây là bạn cũ của bố em, nơi này xem như phòng hát ngưng của hai người. Những bài người lớn tuổi thích hát ở đây có cả”.

Thì ra là thế. Cừ Chính Khanh không biết nên nói gì nữa.

Kế tiếp, Doãn Thực và Doãn Quốc Hào luân phiên hát, một bài nhạc thịnh hành, một bài kinh kịch, tiếp đó nữa, Doãn Quốc Hào đòi chọn nhạc Đặng Lệ Quân, sau đó ông ngồi ngay trước màn hình, hát hết bài này tới bài khác, cuối cùng hát đi hát lại bài “Câu chuyện thành phố nhỏ”.

Doãn Đình nhìn ba, nói với Cừ Chính Khanh: “Mẹ em thích nhất là Đặng Lệ Quân. Lúc còn sống, mẹ nghe đi nghe lại nhạc của bà ấy không chán. Sau khi mẹ mất, đổi thành bố nghe, cũng nghe đi nghe lại”.

Lúc này thì Doãn Thực nghe chán rồi, nói với Doãn Quốc Hào: “Bố nghỉ chút đi, để con hát với nào”.

“Ngồi qua một bên đi.” Doãn Quốc Hào không chịu nhường, Doãn Thực ỉu xìu quay lại chỗ ngồi.

Cừ Chính Khanh hiểu rồi, thì ra ông Doãn mới là người chiếm micro. Vậy anh thua người lớn, cũng không tính là mất mặt.

Đêm hôm đó cả nhà lại cùng nhau ăn cơm, Doãn Quốc Hào trò chuyện với Cừ Chính Khanh, hỏi trong nhà anh còn những ai, quan hệ với họ hàng thế nào. Cừ Chính Khanh trả lời từng câu một. Doãn Thực nói khẽ với em gái: “Đây mới là chủ đề nói chuyện bình thường khi bố vợ gặp mặt chàng rể này”.

Doãn Đình cũng nghĩ vậy. Cô thấy bố mình nghe xong hoàn cảnh của Cừ Chính Khanh, sắc mặt vẫn bình thường, hoà nhã dễ gần, cô khó giấu được sự vui mừng, gấp rau cho bố nịnh nọt.

Mùng Ba không có chuyện gì đặc biệt, có bà con họ hàng đến thăm nhà họ Doãn. Doãn Đình ở nhà tiếp đón, tối mới chạy qua nhà Cừ Chính Khanh một chuyến. Hai người ngồi dựa vào nhau trên sofa trò chuyện, nói thì ít, cười ngây ngô thì nhiều.

“Xin Nghiêm Chính, sau Tết, chúng ta phải sống những ngày thật tốt.”

“Không cần hết Tết chúng ta cũng phải sống cho tốt.” Cừ Chính Khanh trả lời.

Doãn Đình đánh anh một cái, “Ý em là, hết Tết, không còn bận nữa. Chúng ta sẽ yêu đương đàng hoàng”.

“Lúc anh bận, chúng ta cũng vẫn yêu đương đàng hoàng mà.” Cừ Chính Khanh trả lời. Theo anh thấy, lúc anh bận rộn công việc cũng đang yêu Tiểu Đình, làm gì có chuyện yêu đương không đàng hoàng.

Doãn Đình lại đánh anh một cái. “Nghiêm túc chút đi”.

“Anh rất nghiêm túc.” Cừ Chính Khanh cảm thấy mình vô tội.

Doãn Đình nói tiếp: “Đúng rồi, anh nói em gọi anh là gì mới được. Lần này ở chỗ bố em, mấy lần em gọi tên anh đều gọi sai. Quen gọi là Xin Nghiêm Chính rồi, nhưng sau này gặp họ hàng bạn bè, không thể gọi mãi như thế được”.

“Cuối cùng em cũng biết đặt biệt hiệu cho người khác là không hay rồi.” Cừ Chính Khanh vò đầu cô, “Còn dạy hư trẻ con nữa”. Tiểu Thạch Đầu cũng toàn gọi chú Xin Nghiêm Chính.

Doãn Đình làm mặt quỷ: “Trước đây còn có thể gọi là Cừ tổng đại nhân, nhưng trước mặt người quen mà gọi Cừ tổng đại nhân thì kì quá”.

“Bố và anh trai em, bạn bè anh đều gọi anh là Chính Khanh.”

Doãn Đình nghiêng đầu nhướn mày: “Em gọi anh là Chính Khanh có phải hơi kì lạ không?”. Theo lí mà nói thì đây là cách gọi bình thường, nhưng sao cô cứ thấy là lạ, gọi là Xin Nghiêm Chính thuận miệng hơn.

“E hèm.” Cừ Chính Khanh hừ hừ với cô, “Em cũng có thể gọi khác với họ”.

“Gọi gì?”

“Ông xã.”

“...” Doãn Đình ngẩn người mấy giây, đỏ mặt lắm lắm “Đồ mặt dày” rồi thẹn thùng lấy cái gối ôm đập vào anh. Cừ Chính Khanh bật cười, “Anh có nói sai đâu”.

“Hừ.” Doãn Đình trừng mắt với anh, nhưng mặt lại đỏ bừng, dáng vẻ e thẹn, không có khí phách gì. Cừ Chính Khanh chòm qua, hôn lên môi cô một cái. Mặt cô càng đỏ hơn. Cừ Chính Khanh nhìn cô cười.

Doãn Đình hung hăng nhào qua, ép lên người anh dùng sức hôn vài cái, ra lệnh cho anh: “Nhanh đỏ mặt đi”.

Cừ Chính Khanh cười lớn, Doãn Đình đè anh xuống hôn thêm mấy cái, “Đỏ mặt đi”.

Cừ Chính Khanh cười đến đau cả bụng, ôm lấy Doãn Đình nằm trên sofa. Hai người cuối cùng cũng yên lặng, ôm lấy nhau, lặng lẽ nghe nhịp tim của đối phương.

“Nếu cứ thế này mãi thì hay biết mấy.” Doãn Đình nói.

“Thế nào?”

“Giống bây giờ này, chúng ta ở bên nhau...”

“Không phải thành hiện thực rồi sao? Chúng ta đang ở bên nhau mà.”

“Bố em thích anh, em thật sự rất vui.”

Cừ Chính Khanh nghĩ, anh cũng vậy, anh cũng thấy rất vui.

Hôm sau là mừng Bốn. Hoạt động của hôm nay là leo núi. Những thứ Cừ Chính Khanh mua trước đây cuối cùng cũng có dịp dùng tới. Anh vác theo ba lô mới toanh, đi đôi giày cũng mới toanh, trong lòng hồi hộp, lần đầu tiên được trải nghiệm hoạt động mất sức này. Lúc xuống núi ba người trẻ tuổi đều thở dốc không ngừng, chỉ có người luôn ngồi trong quán cà phê nghỉ ngơi là Doãn Quốc Hào bình thản nhàn nhã. Cừ Chính Khanh thấy ông mỉm cười, trong lòng đoán thầm có phải ông đang muốn thử thể lực của anh không, sợ anh lớn tuổi hơn Doãn Đình nhiều, lại thường ngồi trong văn phòng nên thể lực không tốt.

Mùng Năm, Doãn Quốc Hào đột nhiên nói muốn qua thị trấn cổ lân cận một chuyến, dạo chơi ở đó hai hôm. Ông nói mừng Sáu xuất phát, mừng Tám trở về, hỏi Cừ Chính Khanh có thời gian đi cùng hay không.

Mùng Tám là ngày đi làm. Cừ Chính Khanh do dự một chút, nhưng Doãn Quốc Hào đã mời, anh cũng không tiện từ chối, bèn nhận lời. Anh gửi mail cho thư ký, nói mừng Tám anh nghỉ phép một ngày, thủ tục xin nghỉ

sau khi trở về sẽ bỏ sung sau, bảo thư ký nếu công ty có vấn đề gì thì phải liên lạc kịp thời với anh.

Mùng Sáu, Cừ Chính Khanh làm tài xế lần nữa, anh với Doãn Thực luân phiên lái xe đi thị trấn cổ. Doãn Đình đã đến đó rất nhiều lần, lai lịch của mỗi con phố mỗi tháng cảnh nơi đây đều thuộc nằm lòng, thế là cô trở thành hướng dẫn viên, chủ yếu là giới thiệu cho Cừ Chính Khanh. Doãn Thực và Doãn Quốc Hào đều đã từng đến, chỉ có Cừ Chính Khanh hoàn toàn xa lạ với nơi này.

Du lịch, không có gì ngoài đi dạo, nghe kể chuyện, thưởng thức cảnh đẹp, thử món ngon. Cừ Chính Khanh đi với nhà họ Doãn, hoàn thành chuyến du lịch ba ngày hai đêm này.

Chuyến đi rất thuận lợi, không có chuyện không vui hay sự cố ngoài ý muốn nào. Anh cũng thân với Doãn Thực hơn, nghe hiểu được những câu chuyện đùa của anh ta, anh cũng hiểu hơn về Doãn Quốc Hào, biết thêm không ít về sở thích và khẩu vị của ông. Anh nghĩ, lần sau cần chọn quà tiếp thì anh biết nên tặng gì rồi.

Nhưng anh không đợi được đến lần tặng quà tiếp theo.

Sau kỳ nghỉ Tết chưa bao lâu, Doãn Quốc Hào hẹn anh ra gặp mặt. “Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu, đừng nói cho Tiểu Đình biết.”

Giọng điệu của Doãn Quốc Hào nhẹ nhàng và bình tĩnh, không nghe ra có gì khác thường. Nhưng trong lòng Cừ Chính Khanh chùng xuống, đừng nói cho Tiểu Đình biết, yêu cầu này khiến anh lo lắng vô cùng.

Doãn Quốc Hào hẹn anh bảy giờ tối tại nhà hàng nào đó.

“Cháu phải nói với Tiểu Đình một tiếng là cháu không về ăn cơm đã. Nếu không cô ấy sẽ đợi. Chúng cháu hẹn rồi, khi cần làm thêm giờ thì phải xin phép.” Cừ Chính Khanh nói, anh cũng chỉ có thể lấy lý do tặng ca để xin phép với Doãn Đình thôi.

“Cứ nói là phải đi gặp khách hàng.” Cả cái cố Doãn Quốc Hào cũng nghĩ xong giúp anh.

“Dạ.” Cừu Chính Khanh thềm mắng mình ngốc, vừa lo lắng một chút là loạn hết lên.

“Vậy tôi nay gặp.” Doãn Quốc Hào đợi Cừu Chính Khanh đồng ý xong thì cúp máy.

Cả buổi chiều Cừu Chính Khanh đều đứng ngòì không yên. Doãn Quốc Hào đột nhiên hẹn gặp khiến anh có rất nhiều suy đoán. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không ra rốt cuộc ông tìm anh để nói chuyện gì. Anh rất muốn gọi điện nói cho Doãn Đình biết để cô cùng nghĩ với mình, nhưng Doãn Quốc Hào đã nghiêm túc yêu cầu không được nói, anh đành nghe xem rốt cuộc ông muốn nói gì trước đã, sau đó mới chọn đối sách vậy.

Chương 23

Sáu giờ năm mươi phút, Cừ Chính Khanh đến nhà hàng sớm mười phút, Doãn Quốc Hào đã ngồi đó đợi anh.

“Cậu đến rồi.” Doãn Quốc Hào cười rất khách sáo.

Cừ Chính Khanh càng thêm bất an. Anh ngồi xuống, lịch sự chuyện trò vài câu với Doãn Quốc Hào, sau đó gọi món, rót trà cho ông.

Doãn Quốc Hào cũng tỏ ra rất khách khí, không giành nói nhiều, ngược lại chỉ đảo qua một số chuyện thường ngày. Thức ăn được dọn lên, hai người họ bắt đầu dùng bữa. Ăn cũng sắp xong, Cừ Chính Khanh lại rót trà cho Doãn Quốc Hào, anh biết, ông chuẩn bị nói rồi.

“Chính Khanh, tôi rất xem trọng cậu.” Doãn Quốc Hào trước khi vào đề chính đã nói như thế.

“Cảm ơn bác.” Cừ Chính Khanh mỉm cười gật đầu. Tim anh đập thình thịch liên hồi, bất an, vô cùng bất an.

“Từ góc độ của người làm ăn mà nói, cậu thật sự rất giỏi. Là một nhân tài hiếm có.” Doãn Quốc Hào nói.

“Cảm ơn bác.” Cừ Chính Khanh không cười nổi nữa. Người làm ăn? Nhưng trước mặt Doãn Quốc Hào, anh nên có thân phận khác mới đúng chứ? Cừ Chính Khanh càng thêm bất an, anh rất căng thẳng, vô cùng căng thẳng.

“Tôi đã nghe danh cậu từ rất lâu. Trước khi lão Tần mời cậu về làm cho ông ấy, một người bạn khác lúc uống trà với tôi cũng có nhắc đến cậu, trong

giới có một chàng thanh niên rất có tài, rất đặc biệt. Ông ta nghe nói chàng thanh niên đó tên là Cừ Chính Khanh. Nghe qua rất giống Xin Nghiêm Chính, nên tôi rất ấn tượng với cái tên này. Sau này, lão Tần nhắc đến cậu với tôi, nói muốn mời cậu, không ngờ cậu lại không hề có hứng thú. Ông ấy nói cậu tên Cừ Chính Khanh, tôi vừa nghe liền nghĩ là cùng một người.”

Cừ Chính Khanh nghe những lời của Doãn Quốc Hào, cố gắng đè những lo nghĩ trong lòng xuống. Doãn Quốc Hào không trực tiếp nói thẳng vào mục đích của ông, mà lại bắt đầu từ chuyện trước kia, đây không phải một mở đầu tốt.

Cừ Chính Khanh không ngắt lời ông, cũng không ngăn ông lại, Doãn Quốc Hào càng nói nhiều, Cừ Chính Khanh càng có lợi thế để xử lý chuyện này. Một là anh có thời gian để ổn định tinh thần, bình tĩnh lại, hai là Doãn Quốc Hào nói càng nhiều, anh càng dễ hiểu ông muốn gì, vậy thì bất luận tình huống gì, cũng dễ nghĩ ra đối sách hơn.

Dựa vào cách nói của Doãn Quốc Hào, ông vẫn rất tôn trọng anh. Nghĩ vậy, Cừ Chính Khanh bình tĩnh hơn nhiều.

“Lão Tần thấy định lực của cậu trước danh lợi tốt hơn ông ấy tưởng tượng rất nhiều, chứng tỏ cậu là người có tầm nhìn xa, đáng để bỏ công sức mời về. Ông ấy khen cậu rất nhiều trước mặt tôi. Rất lâu sau đó nữa, ông ấy nói với tôi, cậu đã nhận chức Tổng giám đốc ở công ty con của ông ấy. Sau đó thì tôi không nghe tin tức gì của cậu nữa. Mãi cho đến khi lão Tần đề cậu giữ cả chức phó tổng của tập đoàn.”

Doãn Quốc Hào nói đến đây, uống một ngụm trà. Ông nhìn Cừ Chính Khanh, vẻ mặt anh bình tĩnh, chăm chú lắng nghe.

Doãn Quốc Hào cười: “Cậu là tướng tài đặc lực của lão Tần, ông ấy cũng từng có ý để cậu làm rể. Ông ấy có nói, nếu cậu và Vũ Phi đến với nhau, sau này Vĩnh Khải sẽ giao cho cậu, ông ấy có thể yên tâm rồi.” Ông ngừng một chút, tiếp tục nói: “Lão Tần và tôi không giống nhau, ông ấy tiếc

chuyện làm ăn của mình, muốn đời này truyền cho đời khác. Ông ấy may mắn hơn tôi”.

Cừ Chính Khanh nhớ ra hai gia đình Tần Văn Dịch và Doãn Quốc Hào, một thì vợ chồng ân ái, một thì sớm đã sinh ly tử biệt, về mặt này mà nói, Tần Văn Dịch đúng là may mắn hơn Doãn Quốc Hào.

“Sau khi vợ tôi ra đi, mọi chuyện tôi đã nghĩ thoáng hơn. Không có gì không buông được cả. Sống không mang đến, chết không mang theo, làm việc bạt mạng như vậy làm gì? Làm ăn lớn hơn nữa, thành công hơn nữa, người mình yêu lại không ở bên, có ích gì? Cho nên tôi chuyên nhượng hết những chuyện làm ăn, bây giờ tôi sống rất thoải mái, rất vui vẻ”.

Tuy biết là không nên lên tiếng, nhưng Cừ Chính Khanh không nhịn được sửa lại quan điểm của ông: “Nhưng nếu lúc đó bác không cố gắng phấn đấu, tạo ra cơ nghiệp kia, thì bác lấy đâu ra để chuyên nhượng, không đủ điều kiện tài chính, làm sao có được cuộc sống thoải mái, vui vẻ như hiện nay?”

Doãn Quốc Hào giật mình, ngược mắt nhìn Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh thâm than cho sự kích động của mình, nhưng lời đã nói ra, anh cứ nói cho hết vậy. “Bác trai, bác gái đã mất sớm, đúng là chuyện đáng tiếc. Bố mẹ cháu cũng mất rất sớm, nên cháu có thể hiểu được cảm giác của bác. Nhưng có nhiều chuyện không thể chỉ nhìn từ một phía. Nhiều người không phải lo nghĩ, không phải làm việc gì, cũng sẽ mắc bệnh nặng. Có một số người làm lụng vất vả, ngày lo ba bữa, lại thọ trăm tuổi. Xin bác đừng vì bệnh của bác gái mà tự trách mình, cũng không cần canh cánh mãi trong lòng, nghĩ mọi chuyện quá cực đoan”.

Doãn Quốc Hào không ngờ Cừ Chính Khanh lại dám lên lớp mình. Ông nhìn Cừ Chính Khanh, đột nhiên cười phá lên: “Tiểu Đình cũng đã từng nói những lời này. Nó cố ý tìm mấy bài báo cho tôi đọc, người nào đó không vất vả chút nào, lại chết vì ung thư. Ai đó hút thuốc uống rượu, lại sống đến chín mươi tám tuổi. Nó bảo tôi đừng vì cái chết của mẹ nó mà áy

náy. Hai đứa cũng biết lấy ví dụ lắm, nhưng hai đứa có từng nghĩ, ví dụ hai đứa đưa ra, vốn cũng là cực đoan không?”

Lần này đến lượt Cừ Chính Khanh giật mình.

“Đúng là có người trời sinh mang bệnh, có người sống không lành mạnh nhưng lại thọ đến trăm tuổi, nhưng không phải là rất ít những trường hợp như vậy sao? Đại đa số mọi người, đều vì cách sống không lành mạnh mà mắc bệnh, vì không tuân thủ luật lệ giao thông mà xảy ra tai nạn, vì tham cái lợi nhỏ mà bị lừa gạt. Những thứ này, mới chiếm tỉ lệ lớn nhất trong hiện thực cuộc sống”.

Cừ Chính Khanh mím môi, lời ông nói đúng thật, anh không cách nào phản bác lại.

“Nhưng cậu nói cũng đúng, nếu năm đó không phải tôi và vợ cùng nhau lập nên cơ nghiệp, tôi cũng không có đủ tài chính, cũng không thể sống cuộc sống thoải mái như ngày hôm nay được.” Lúc Doãn Quốc Hào nói, ánh mắt có chút mất mát, dường như còn có tiếng thở dài. Sau đó ông lại nói: “Nhưng tôi thà không có gì, thà cả hai đầu tắt mặt tối đi làm, thà không có tiền đi ăn hàng, ngày ngày ở nhà nấu bữa cơm gia đình, thà...”. Ông im lặng vài giây, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần bà ấy còn sống”.

Cừ Chính Khanh nói không nên lời, lẳng lẳng lắng nghe.

Doãn Quốc Hào uống thêm một hớp trà, ngược mắt lên nhìn Cừ Chính Khanh, nói tiếp: “Tiểu Đình rất giống mẹ. Về ngoài giống, ngay cả tính tình cũng rất giống. Tôi biết từ khi mẹ nó mất, nó cũng chịu áp lực rất lớn. Nó cảm thấy chăm sóc bố, chăm sóc anh trai, là trách nhiệm của nó. Nó là đứa trẻ hiểu chuyện, trước giờ không tùy tiện oán trách người khác, việc gì cũng cố gắng nghĩ theo hướng tích cực, nó chu đáo, cũng biết nghĩ cho người khác. Sau khi mẹ nó qua đời, Tiểu Đình trưởng thành hơn hẳn. Bản thân tôi kiếp này đã không còn vương bận nữa, chỉ có đứa con gái này.” Nói đến đây thì ông cười, “Nói như vậy tuy có chút không công bằng với A Thực, nhưng đúng thật là trong lòng của tôi, A Thực là con trai, kiên cường

hơn Tiểu Đình. Tiểu Đình ấy à, đừng thấy nó tối ngày hi hi ha ha, có vẻ như rất vô tư, nhưng thật ra nó là đứa rất nhạy cảm”.

Cừ Chính Khanh thấy lúc này thì mình cần tỏ chút thái độ: “Cháu nhất định sẽ đôi tốt với Tiểu Đình”.

Doãn Quốc Hào gật đầu, lại lắc đầu. Cừ Chính Khanh không hiểu ý của ông.

Doãn Quốc Hào im lặng một lúc mới nói tiếp: “Có một số chuyện, trong suy nghĩ thì rất tốt đẹp. Nhưng thực tế lại lực bất tòng tâm”.

Cừ Chính Khanh nhú mày, ý nói anh tốt với Doãn Đình không được bao lâu sao?

Nhưng Doãn Quốc Hào lại không nói vậy. Thậm chí ông còn không nhắc gì đến chuyện Cừ Chính Khanh và Doãn Đình ở bên nhau. Ông nói: “Lúc nhỏ Tiểu Đình có một ước mơ, nó nói muốn làm lữ hành gia. Tôi hỏi nó, lữ hành gia là như thế nào? Nó bảo chính là người được đặt chân đến rất nhiều nơi, ngắm thật nhiều cảnh đẹp. Tôi lại hỏi, vì sao lại muốn làm lữ hành gia? Nó nói có những nơi cảnh rất đẹp, nhưng nhiều người lại không có cơ hội đến, nó muốn đi, sau đó ghi lại những điều tốt đẹp ấy, kể cho mọi người biết. Lúc đó tôi và mẹ nó đều cười, chúng tôi nói, muốn đi nhiều nơi thì cần rất nhiều tiền, vì ước mơ của con gái, chúng ta phải kiếm thật nhiều tiền mới được. Tiểu Đình cũng cười, nói đợi nó lớn lên, sẽ tự mình kiếm tiền”.

Cừ Chính Khanh không ngắt lời. Tiểu Đình bây giờ không phải lữ hành gia. Ước mơ quá xa vời với cô, vì mẹ cô qua đời sao?

“Sau này mẹ nó đi rồi.” Doãn Quốc Hào cuối cùng nói tới điểm này, “Tiểu Đình không thể trở thành lữ hành gia, không phải vì không có tiền, mà là nó không đi được. Nó cứ muốn ở bên lão già như tôi. Nó cũng hay đi chơi với bạn bè, nhưng đều là những chuyến đi ngắn. Một năm cũng chỉ đi hai ba lần, thời gian còn lại, nó đến xưởng in làm với tôi. Trong xưởng

không có các nữ công nhân trẻ, người ít tuổi nhất cũng đã ba mươi chín tuổi. Nhưng Tiểu Đình lại quyết tâm tới làm công, còn rất hòa đồng với mọi người”.

“Tiểu Đình là thiên sứ.” Cừ Chính Khanh cuối cùng không nhịn được nữa nói.

“Đúng vậy.” Doãn Quốc Hào gật đầu, lại im lặng một lúc. Ông nói: “Năm ngoái, à không, là năm trước nữa, tôi có nói với nó, cứ làm những việc con thích đi, làm lữ hành gia, sống cuộc sống con muốn. Nó nói đây chính là cuộc sống mà con muốn, ngày nào nó cũng rất vui. Tôi nói con không làm lữ hành gia nữa à? Không cần lo cho bố, cứ đi xa, đi ngắm những cảnh đẹp thế giới mà con muốn. Nó nói nó lớn rồi, mới biết lúc nhỏ mình suy nghĩ quá hạn hẹp, không phải cứ đi khắp thiên sơn vạn thủy mới là du lịch, cảnh đẹp không phải xa hay gần. Những thứ đang có được, mới là tốt đẹp nhất. Tôi biết nó đang nói tôi, nó còn có bố, có anh trai, nó trân trọng. Tiểu Đình nói bây giờ nó cũng đang là một lữ hành gia, nó chia sẻ những thứ tốt đẹp mình phát hiện ra với mọi người, nó không hề đánh mất ước mơ của mình, mỗi ngày nó đều đang cố gắng vì ước mơ đó, như vậy nó cảm thấy bản thân mình đã là một lữ hành gia rồi”.

Cừ Chính Khanh nhớ đến những bài đăng trên Weibo của Doãn Đình, những nhận xét về món ăn trên mạng, những câu hỏi đố vui, những bài chia sẻ. Hoa dại ven đường, lá xanh, ốc sên, bầu trời, mây trắng, cốc cà phê trên bàn... quả thực cô có rất nhiều thứ muốn chia sẻ với mọi người. Anh yêu cô, nghĩ đến đây liền cảm thấy tự hào.

Doãn Quốc Hào vẫn đang tiếp tục nói: “Chuyện A Thực làm ăn thua lỗ tôi biết, nó sĩ diện, không nhờ tôi nghĩ cách giúp nó, tôi cũng mặc. Nhưng Tiểu Đình lại để ý, cuối cùng A Thực từ bỏ công việc lúc đầu, chuyển sang mở quán rượu. Đó vốn là việc nó muốn làm, nhưng lại sợ tôi không vui vì nghề này hơi phức tạp. Thật ra tôi không muốn quản xem chúng làm những gì, chỉ cần chúng thấy tốt là được. Tiểu Đình lén lút đưa tiền cho A Thực,

thật ra tôi cũng biết. Bây giờ việc làm ăn của A Thực rất tốt, tuy thời gian làm việc và nghỉ ngơi không được lành mạnh cho lắm, nhưng nó rất vui”.

Cừ Chính Khanh thấp thỏm, anh nghĩ mình hiểu được một phần ý của Doãn Quốc Hào rồi. Chắc ông muốn nói con trai có thể làm được việc mình muốn, còn con gái lại không thể, ông nợ con gái một ước mơ. Bây giờ con gái có bạn trai, nhưng lại không phải là người có thể cùng cô đi đây đi đó để ghi lại những điều tốt đẹp, cho nên ông muốn khuyên anh thay đổi, hy vọng anh có thể chiều theo ý của Doãn Đình, cùng làm những chuyện cô thích.

Chắc chắn là vậy, Cừ Chính Khanh nghĩ. Anh đang định bày tỏ mình sẽ cố gắng hạn chế làm thêm giờ, sau này sẽ ở bên Doãn Đình nhiều hơn, anh cũng sẽ nghỉ phép, trước đây anh độc thân thì sống thế nào cũng được, bây giờ anh đã có Doãn Đình, sau này hai người kết hôn, tất nhiên anh sẽ phải điều chỉnh lại cuộc sống.

Nhưng chưa để anh tỏ lòng quyết tâm, Doãn Quốc Hào đã giành nói trước: “Đừng nói sẽ thay đổi bản thân, Chính Khanh, vô ích thôi”.

Cừ Chính Khanh sững người, miệng vừa mở ra liền cứng lại. Đây là ý gì?

“Cậu và Tiểu Đình rõ ràng là hai kiểu người khác nhau. Hai đứa có hai cách sống khác nhau. Tôi đã quan sát rồi, cậu không thích du lịch, không thích ra ngoài, không nghiên cứu về các món ăn, không thích xem phim ca hát, cậu chỉ thích làm việc”.

Cừ Chính Khanh mấp máy môi muốn nói, Doãn Quốc Hào xua tay với anh: “Chuyện này không có gì là xấu. Tôi không trách cậu. Sở thích của mỗi người mỗi khác, đó là chuyện bình thường”.

Cừ Chính Khanh rất cảnh giác, là chuyện bình thường cho nên?

“Chẳng qua cậu và Tiểu Đình đều nên ở bên người có chung sở thích với mình, vậy mới có thể vui vẻ”, ông ngừng một lúc, “và lâu dài”.

“Tiểu Đình và cháu rất hạnh phúc khi ở bên nhau”. Cừ Chính Khanh nói. Anh không nói “cháu và Tiểu Đình”, mà nói “Tiểu Đình và cháu”, anh cố ý nói như vậy, mong rằng Doãn Quốc Hào có thể hiểu được, hai người họ ở bên nhau, người cảm thấy viên mãn không chỉ có mình Cừ Chính Khanh anh mà Doãn Đình cũng thế.

Doãn Quốc Hào lắc đầu: “Lâu dần sẽ không còn vui nữa.” Ông nhấp một ngụm trà, nói: “Cậu có trách nhiệm với công việc của cậu, có niềm vui khi làm việc của cậu, còn Tiểu Đình rất sợ làm việc mệt nhọc, nó giống tôi vậy, tuy cười hì hì không nói, nhưng nó thật sự rất sợ hãi. Cho nên nó mới uốn nắn cậu như uốn nắn trẻ con vậy. Không phải cậu từng nói đó sao, phải xin phép với nó? Bình thường nam nữ yêu nhau sẽ như thế sao?”.

“Đương nhiên là...” Cừ Chính Khanh còn chưa nói hết câu đã bị Doãn Quốc Hào ngắt lời.

“Đương nhiên là không bình thường.” Doãn Quốc Hào cương quyết, “Tôi nói rồi, tôi đã quan sát hai đứa. Cậu làm thêm giờ, Tiểu Đình về nhà ăn cơm, hôm sau nữa nó cũng về nhà ăn cơm, tôi hỏi, nó nói hai người đã giao kèo với nhau như thế. Ba lô leo núi của cậu là mới mua, giày cũng thế, cậu chưa dùng lần nào. Hiểu biết về trà của cậu cũng là học thuộc lòng, câu cá cũng chỉ mới học gần đây, cậu vì Tiểu Đình mà bỏ công sức, tôi rất cảm động. Nhưng cậu có từng nghĩ, những thứ này không phải cậu muốn, không phải việc cậu thích làm. Tiểu Đình rất ngang ngược, thích tự mình làm chủ mọi việc. Còn cậu, cậu cũng là một người mạnh mẽ, rất có chủ kiến. Hai đứa đang trong giai đoạn yêu nhau nồng nhiệt, tất nhiên sẽ thấy cái gì cũng có thể thay đổi vì nhau được. Nhưng lâu dần, cậu sẽ thấy nó phiền phức, thấy sao nó lại có nhiều yêu cầu đến thế. Còn với Tiểu Đình, yêu nhau lâu như vậy, chưa từng cùng nhau đi xem một bộ phim, cũng chưa từng đi đâu xa. Bây giờ nó thấy không có gì, nhưng sau này, nó còn vui vẻ được sao?”

Cừ Chính Khanh mím chặt môi.

“Hai đứa không làm gì sai, cho nên đều không có cơ để trách cứ đối phương. Cứ cho là nhẫn nhịn chiều chuộng, giấu trong lòng không nói ra, nhưng cũng sẽ tích tụ bất mãn. Cậu nghĩ việc cậu làm là chính sự, công ty trên dưới hơn trăm người, tập đoàn cả ngàn người, cậu thân là lãnh đạo, tất nhiên phải cố gắng gấp đôi, vậy mới không phụ sự nhờ cậy của nhân viên, không phụ sự kỳ vọng của lão Tần. Còn cuộc sống mà Doãn Đình muốn, là bạn trai về nhà đúng giờ, kỳ nghỉ thì đi du lịch, thi thoảng có những trò tiêu khiển lãng mạn”.

Doãn Quốc Hào nhìn Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh cũng đang nhìn ông.

“Hai đứa không hợp đâu, Chính Khanh”

Một câu ngắn gọn, nặng tựa nghìn cân, so với bài diễn thuyết dài lê thê trước đó càng khiến Cừ Chính Khanh nhói lòng hơn.

“Hai đứa thật sự không hợp. Cậu rất ưu tú, Tiểu Đình cũng rất ưu tú. Chẳng qua sự ưu tú của cả hai không cùng một loại, hai người ở bên nhau, sau này chắc chắn sẽ có một bên chịu tổn thương, tiếp đó, cả hai đều tổn thương. Tôi không hy vọng người ưu tú như hai đứa lại bị tình yêu hủy hoại. Cậu thuộc về thương giới, đó là thế giới của cậu. Tiểu Đình thuộc về tự do, đó là thế giới của nó. Tôi đã liên lụy đến nó, khiến nó không được tự do bay nhảy, tôi không muốn thấy thêm một người nữa trói buộc đôi cánh của nó. Sự liên lụy của tôi chỉ là nhất thời, nhưng nếu cậu và nó không chịu buông tay, thì sẽ là cả một đời. Tôi không muốn con gái mình phải chiều theo cách sống của cậu”.

Ngữ khí của câu cuối cùng rất nghiêm nghị, rất có sự uy nghiêm của người cha.

Cừ Chính Khanh cô kiềm chế. Bây giờ trong lòng anh đang dậy sóng, tâm tình kích động, nhưng anh biết như vậy là không được, anh cần phải bình tĩnh, lần đám phán này rất quan trọng. Anh đếm thầm trong bụng đến mười, hít thở sâu, sau đó nói: “Tiểu Đình và cháu yêu nhau. Trên đời này

không có việc gì không cần cố gắng mà làm được. Yêu đương cũng vậy. Bác phản đối cháu, đổi lại là một người đàn ông khác, Tiểu Đình cũng sẽ giống như bây giờ thôi. Huống hồ trong mắt người làm bố, có lẽ không có người đàn ông nào xứng đáng với con gái mình cả”.

“Cái tôi nói không phải là vấn đề xứng hay không xứng. Mà là hợp hay không hợp. Cậu không thích hợp với nó, nó không thích hợp với cậu. Tiếp tục hẹn hò, hai đứa nhẫn nhịn lẫn nhau, tự cảm thấy mình hy sinh vì tình yêu, lâu dần, tình yêu nhạt mất, lúc đó lại oán trách lẫn nhau, nhưng tuổi xuân đã không còn, cái mất đi không chỉ là tình yêu. Thời gian trôi đi, chẳng ai có thể quay đầu, nếu vậy, chi bằng để tôi làm người xấu, cậu cứ xem như tôi chia rẽ hai đứa đi”.

Cừu Chính Khanh hít thở sâu, trong lòng đếm ngược từ hai mươi, khi mở miệng nói, giọng điệu vẫn xem như bình tĩnh: “Vậy theo bác, người đàn ông thế nào mới thích hợp với Tiểu Đình. Chẳng lẽ người đàn ông không có công việc, có thể cùng cô ấy chu du tứ xứ, cùng nhau viết những bài đăng kích lệ người khác, biết hát, thích du lịch, có thời gian và tiền bạc để phung phí, người như vậy mới thích hợp với Tiểu Đình sao?”

“Không phải.” Giọng Doãn Quốc Hào cũng xem như bình tĩnh, “Cậu lại nghĩ cực đoan rồi. Chỉ cần trách nhiệm không nặng nề như cậu, áp lực không lớn như cậu, thích một cuộc sống nhẹ nhàng thoải mái, không đam mê sự thách thức trong sự nghiệp là được. Chỉ cần hai đứa có thú vui cuộc sống giống nhau như chụp hình, như du lịch, như ăn uống, thì rất nhiều chàng trai có công ăn việc làm đều đủ điều kiện để tôi yên tâm gửi gắm Doãn Đình. Một người cuồng công việc không thích hợp, không có nghĩa phải là kẻ ăn chơi lêu lổng mới thích hợp. Cậu hiểu không?”

Cừu Chính Khanh không lên tiếng, anh đang đếm thầm trong lòng để bình tĩnh.

Doãn Quốc Hào tiếp tục nói:” Cậu và Tiểu Đình, là hai người cực đoan. Một người yêu thích công việc đến cực đoan, tìm kiếm giá trị của bản

thân trong công việc, một người thì tự do thông thả đến cực đoan, tất cả tinh lực đều đổ dồn cho việc chia sẻ niềm vui. Đương nhiên, vấn đề của Tiểu Đình tôi đã nói rồi. Tôi ích kỷ, hy vọng nó có thể cứ sống thông thả như vậy, có thời gian thì bầu bạn với tôi. Tôi nghĩ, từ lúc bắt đầu học đại học, cậu chưa từng nghỉ ngơi ngày nào đúng không? Cậu vừa cầm được tấm bằng tốt nghiệp trên tay thì đã lao đầu vào làm việc nhỉ? Tôi cho cậu biết, Tiểu Đình chưa từng sống nghiêm chỉnh một ngày nào. Sự khác biệt giữa hai người quá lớn, cậu không nhìn ra sao?”.

Lúc này Cừ Chính Khanh đã đếm ngược xong, anh hỏi: “Lần nói chuyện này, bác muốn có kết quả thế nào?”.

“Tôi bảo cậu đừng cho Tiểu Đình biết, không phải vì muốn làm người tốt gì. Trên thực tế, những lời hôm nay, tôi sẽ về nói lại lần nữa với Tiểu Đình. Bảo cậu giấu Tiểu Đình là vì tôi không muốn nó đến cản trở cuộc gặp hôm nay của chúng ta, để chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau. Tiểu Đình thiên về cảm tính, còn cậu chắc là người vô cùng lí trí, tình hình thực tế tôi đã phân tích cho cậu nghe, cậu hãy đứng ngoài lập trường tình cảm mà nghĩ xem, có phải như tôi nói không? Có lẽ cậu cũng cảm thấy hai đứa không thích hợp, nhưng bị tình cảm tác động, lí trí của cả hai đều lui bước, không đành lòng chia tay. Bây giờ kẻ xấu là tôi đến giúp hai đứa lí trí một chút, kết quả tôi muốn chính là nhân lúc tình cảm hai đứa chưa sâu đậm, hãy chia tay đi”.

“Nếu không thì sao ạ?”

“Tôi vẫn kiên quyết.” Doãn Quốc Hào bình tĩnh nói, nhưng lại vô vùng cứng rắn.

Cừ Chính Khanh ngả người ra sau, ngẩng đầu lên, “Rất tiếc là, cháu cũng kiên quyết.” Anh ngưng một chút, nhấn mạnh nói: “Kiên quyết không chia tay”.

Doãn Quốc Hào mỉm cười, nhưng lại không mang theo ý cười: “Cậu nên suy nghĩ kỹ rồi mới trả lời. Tuy nhiên, tôi sẽ không hề để ý đến nội

dung câu trả lời của cậu. Như vậy cũng tốt cho cậu, cậu có thể thả lỏng, không cần tự tạo áp lực cho mình”.

Cừ Chính Khanh cũng mỉm cười: “Cuối cùng cháu cũng hiểu vì sao họ đều nói trước đây bác là một nhân vật lớn trong giới kinh doanh, đại ca dẫn đầu, hôm nay cháu đã được học hỏi rồi. Cảm ơn bác, cháu không có áp lực gì hết. Bác đã phản đối chúng cháu, cháu đã mất hết quyền lợi đàm phán, còn áp lực gì nữa? Nếu bác nói, điều kiện thế này thế kia tôi mới yên tâm giao con gái cho cậu, vậy thì cháu mới áp lực, phải tính toán xem mình có làm được hay không. Nhưng bây giờ bác không để cho chúng cháu có chút khoảng trống nào, cho nên cháu bình tĩnh, cũng lí trí mà nói với bác, cháu sẽ không từ bỏ Tiểu Đình, sẽ không chia tay”.

Doãn Quốc Hào khép hờ đôi mắt, nhưng không tỏ ra tức giận. Ông nói: “Vậy những vấn đề tôi nêu ra không tồn tại hay sao?”

“Những vấn đề đó có tồn tại.” Cừ Chính Khanh thừa nhận. “Thiếu chút nữa thì bác đã thuyết phục được cháu. Thiếu một chút, một chút đó chính là tình cảm. Bác nói đúng, cháu và Tiểu Đình hoàn toàn không giống nhau, điều này cháu đã biết từ sớm, Tiểu Đình cũng biết. Nhưng chúng cháu vẫn yêu nhau. Tuy trong lúc hẹn hò đúng là có một số vấn đề, nhưng chúng cháu sẽ cố gắng giải quyết. Tương lai ảm đạm mà bác nói, chỉ là một khả năng. Sao chúng cháu phải vì khả năng chưa biết có xảy ra hay không đó mà làm tổn thương chính mình của hiện tại? Vấn đề có tồn tại, nhưng có ai không có vấn đề? Gặp phải vấn đề thì lùi bước né tránh, vậy sao có thể phát triển được nữa?”

“Biết rõ nhảy vào hồ lửa sẽ có kết quả gì, sao lại không tránh?” Doãn Quốc Hào bình tĩnh hỏi lại.

Cừ Chính Khanh im lặng hai giây, hỏi ngược lại: “Sao bác lại chắc chắn chúng cháu nhất định sẽ nhảy vào hồ lửa?”

“Hai đứa muốn ở bên nhau không phải sao? Hai đứa yêu càng lâu, những thứ xen lẫn trong tình cảm càng thêm phức tạp, có thói quen, có

trách nhiệm, còn có rất nhiều những áp lực khác. Đợi đến khi cả hai phát giác ra, thì đã đứng giữa rừng đao biển lửa rồi. Lùi lại, thương tích đầy mình, không lùi, bị đốt thành tro, sao không nhân lúc chưa bước vào mê trận kia mà kịp thời thoát thân? Cậu sẽ gặp được người con gái thích hợp hơn, Tiểu Đình cũng sẽ gặp được chàng trai thích hợp hơn. Mất đi cuộc tình này thì vẫn còn cuộc tình khác, sao không cho mình thêm cơ hội?”

Cừ Chính Khanh không lên tiếng.

Doãn Quốc Hào nói tiếp: “Chính Khanh, cậu là người đàn ông thành công, cậu cần người phụ nữ tề gia nội trợ, làm hậu thuẫn cho cậu, hoặc một người có đầu óc kinh doanh như cậu, có thể cùng cậu kề vai chiến đấu. Cả hai loại đó Tiểu Đình đều không phải. Cậu không cần vì một người con gái mà từ bỏ thành công của mình, sau này cậu sẽ càng có thêm nhiều thành công hơn. Tiểu Đình cũng không cần vì một người đàn ông mà từ bỏ lý tưởng sống của mình. Niềm vui và sở thích của nó đều nên được bảo vệ. Tôi là bố nó, tôi chỉ biết nghĩ cho nó”.

Cuối cùng Cừ Chính Khanh cũng đáp lại: “Cháu biết bác thật lòng muốn tốt cho cô ấy. Bác là bố cô ấy, cô ấy rất yêu bác. Đây cũng là lí do cháu ngồi đây tiếp tục bàn bạc với bác. Bác có lí của bác, nhưng đạo lí đó đều đặt chung một tiền đề, chính là cháu và Doãn Đình đều sẽ giữ nguyên hiện trạng, chúng cháu ở bên nhau sẽ phá hỏng nó, nên chúng cháu đều sẽ đau khổ, cuối cùng bị tình cảm với đối phương làm tổn thương. Bác nghĩ tiền đề này không thể thay đổi, đương nhiên dẫn đến hậu quả như bác giả thiết mà thôi”.

“Chẳng lẽ không phải?” Doãn Quốc Hào hỏi.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ: “Bây giờ cháu chưa nói được. Có nhiều kênh phân phối không có nghĩa là lượng tiêu thụ sẽ lớn, kênh phân phối ít không có nghĩa chất lượng sản phẩm kém. Bán không hết để tồn kho đem bán từ từ có khi tổn thất còn lớn hơn là tiêu hủy. Sản phẩm và kênh phân phối đúng là yếu tố quan trọng quyết định sự thành bại của việc buôn bán,

nhưng cách thức tiêu thụ cũng có thể là điểm mấu chốt quyết định thành tích kinh doanh. Bây giờ, chúng ta ngồi chung với nhau...” Anh nâng cổ tay lên xem đồng hồ, “Ngồi với nhau chưa đến nửa tiếng đồng hồ. Cháu đã phải mất rất nhiều thời gian xác nhận rằng mình thích Tiểu Đình và quyết định theo đuổi cô ấy, cháu biết chúng cháu không phải cùng một loại người, cháu cũng thừa nhận lúc đầu khi thích cô ấy, cháu đã tự hỏi bản thân liệu chuyện này có ổn không? Cô ấy có thích hợp không? Sau đó cháu nói với mình, được, chính là cô ấy. Tình cảm chúng cháu từ lúc nhen nhóm cho đến khi phát triển, đã phải qua một quá trình cân nhắc, không phải là sự xung đột nhất thời của não bộ, không phải thứ tình cảm chớp nhoáng. Nếu cháu vì nửa tiếng đồng hồ này mà đưa ra quyết định hay dao động với cuộc tình này, há chẳng phải cháu đã phụ sự tín nhiệm của bác dành cho lí trí của cháu hay sao?”.

Doãn Quốc Hào dựa vào lưng ghế phía sau, nhìn Cừ Chính Khanh, không nói gì.

Cừ Chính Khanh tiếp tục nói: “Cháu không thể vì những lời của bác mà từ bỏ Tiểu Đình được, làm vậy là thiếu trách nhiệm và cũng không công bằng với cháu và cô ấy. Khi quyết định theo đuổi Tiểu Đình, cháu đã lấy mục tiêu là kết hôn. Cháu rất thực tế, cháu muốn kết hôn, cháu không yêu đương chơi bời, đối tượng kết hôn lúc đầu cháu nhận định quả thật không phải người như Tiểu Đình, cháu không có khái niệm về tình yêu, cháu chỉ đánh giá loại hình, cho đến khi gặp được Tiểu Đình”.

Về mặt Cừ Chính Khanh nghiêm túc, rất nghiêm túc, “Tiểu Đình là mối tình đầu của cháu, cũng là người cháu muốn cưới làm vợ. Lúc này cháu đã nói, cháu không yêu đương chơi bời, người con gái cháu muốn cưới là người cháu yêu thật lòng, hơn nữa cô ấy cũng rất yêu cháu. Chúng cháu ở bên nhau, cố gắng để thích ứng với cuộc sống của nhau. Bác cho rằng những cố gắng như vậy là hi sinh bản thân, là mài mòn cái tôi của mình, nhưng sao lại không nhìn vào mặt tốt của nó, trải qua quá trình cố gắng này, chúng cháu sẽ tìm được cách sống tốt nhất, suy nghĩ cho nhu cầu của nhau”.

“Nói nghe thì rất dễ dàng”.

“Không sai, vậy nên hai chữ chia tay, nói nghe thì rất dễ dàng. Mất đi cuộc tình này vẫn còn cuộc tình khác, nói nghe thật dễ dàng. ‘Cậu gặp được người con gái tiếp theo sẽ càng thích hợp hơn, Tiểu Đình gặp chàng trai tiếp theo có lẽ sẽ thích hợp với nó hơn’, nghe thật dễ dàng”.

“Cho nên?” Doãn Quốc Hào nhướn mày.

“Cho nên cháu sẽ không vì bác khuyên ngăn mà chia tay. Bác nói thời gian lâu dần bị nhiều thứ phức tạp khác như trách nhiệm, áp lực xen vào, nên tình yêu sẽ phai nhạt mất. Nhưng nghĩ theo mặt khác, không có trách nhiệm, không có áp lực thì tình cảm sẽ dài lâu sao? Đó không gọi là tình cảm thuần túy, mà gọi là đùa giỡn. Ý thức trách nhiệm là nền tảng của tình yêu. Nhân viên không có cảm giác cống hiến cho công ty, chỉ muốn nhận lương thì sẽ không làm được lâu dài. Tình yêu không thể nào chỉ có cảm xúc thuần túy được.” Cừ Chính Khanh nhìn chằm chằm Doãn Quốc Hào, “Còn nữa, nếu dễ dàng nói chia tay, cứ nghĩ mất đi cuộc tình này vẫn còn cuộc tình khác, người này không thích hợp thì người kế tiếp sẽ tốt hơn, thì sẽ không thể yêu lâu dài được, vì anh ta không coi trọng cái đang có trước mắt mà lại đặt hy vọng vào một tương lai mơ hồ. Người đối xử với tình cảm hiện có như vậy, thì cũng có thể làm vậy với cuộc tình tiếp theo. Cho nên phương án giải quyết mà bác đưa ra, nghe thật dễ dàng, nhưng với cháu, với Tiểu Đình chưa chắc đã tốt. Đối với cháu bác thấy không sao cả, bác cứ thử nghĩ cho Tiểu Đình, thật sự bác muốn đối xử với cô ấy như thế sao?”.

Doãn Quốc Hào phản kích: “Cậu nói phương án giải quyết của tôi không tốt, vậy phương án của cậu thì sao? Đừng nói với tôi chỉ cần yêu là đủ, tôi không muốn lặp lại những lời mình vừa nói, cậu biết những gì tôi nói quả thật có lí”.

Cừ Chính Khanh im lặng, một lúc lâu sau, anh nói: “Những vấn đề bác nói đúng là có tồn tại, cháu và Tiểu Đình đúng là cần hi sinh vì nhau rất nhiều...”. Nói đến đây anh dừng lại, không biết làm sao để diễn đạt tiếp,

trong cuộc sống làm sao không có chút thiệt thòi và oán thán nào được, nhưng như vậy là lại quay về tình trạng mà Doãn Quốc Hào đã nói rồi. Nói cho cùng, hình như chỉ cần tình yêu là đủ, dựa vào tình yêu để duy trì. Cừ Chính Khanh lắc đầu, nói như thế thì không thể thuyết phục Doãn Quốc Hào được. Không thuyết phục được, ông sẽ trở thành vật cản giữa anh và Doãn Đình. Doãn Đình rất yêu bố mình, không có sự ủng hộ và chúc phúc của bố, mỗi tình này làm sao có được hạnh phúc.

“Tạm thời cháu chưa nghĩ ra phương án có sức thuyết phục, lâu ngày biết lòng người, câu này với bác mà nói, chắc không dùng được rồi?” Cừ Chính Khanh nói.

“Đúng là không dùng được. Vì câu ‘lâu ngày biết lòng người’ này, cũng có thể làm lời thoại cho tôi”.

Cừ Chính Khanh im lặng, đúng vậy, sau này nếu kết quả không may đúng như những gì Doãn Quốc Hào nói, vậy thì câu này đúng là trở thành lời thoại của ông rồi.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ rồi nói: “Cháu sẽ không vì cuộc nói chuyện hôm nay mà chia tay với Tiểu Đình. Làm vậy là không có trách nhiệm, cũng không phải mong muốn của cháu. Nhưng cháu phải cảm ơn bác đã nhắc nhở, vấn đề giữa cháu và Tiểu Đình lớn hơn nhiều so với những gì bản thân chúng cháu cảm thấy. Cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ và tìm cách xử lí. Mong là có một ngày, chúng cháu có được sự chấp nhận và chúc phúc của bác”.

Doãn Quốc Hào lắc đầu: “Cậu ngay cả nói chuyện cũng mang giọng điệu của người làm ăn, bảo tôi làm sao có lòng tin được?”

Cừ Chính Khanh cũng lắc đầu: “Hôm nay dù cháu có làm gì thì bác cũng không có lòng tin”.

Hai người nhìn nhau, im lặng một lúc. Không khí xung quanh bị sự căng thẳng bao trùm, ánh mắt của Doãn Quốc Hào sắc bén, rất có khi

phách. Cừ Chính Khanh lặng lẽ nhìn lại ông, không hề né tránh. Một lúc lâu sau, Doãn Quốc Hào khẽ gật đầu, mở miệng nói: “Tôi không thuyết phục được cậu?”

“Dạ đúng”.

“Vậy tôi về thuyết phục Tiểu Đình”.

“Việc này chắc đã nằm trong kế hoạch của bác từ sớm”.

“Đúng vậy”.

Cừ Chính Khanh cười: “Cháu nên cảm ơn sự tôn trọng của bác đã dành cho cháu.”

Doãn Quốc Hào cũng cười: “Tuy tôi là một lão già cố chấp, nhưng tôi cũng biết lí lẽ. Hơn nữa tôi nói rồi, tôi coi trọng cậu, đó là lời thật lòng”.

Cừ Chính Khanh mỉm cười.

“Tôi thấy cậu thật sự không thích hợp với Tiểu Đình, tôi sẽ phản đối hai đứa ở bên nhau, cũng là lời thật lòng.” Doãn Quốc Hào nói tiếp.

Cừ Chính Khanh không cười nổi nữa, anh chỉ có thể nói: “Cháu hy vọng có cơ hội chứng minh với bác, hai người hoàn toàn khác nhau cũng có thể ở bên nhau”.

“Hy sinh cậu hay hy sinh nó đây?” Doãn Quốc Hào hỏi.

Cừ Chính Khanh không lên tiếng. Đây không phải vấn đề hy sinh người nào, anh không thể trở thành người đàn ông mà Doãn Quốc Hào muốn. Nhưng anh cũng sẽ không hy sinh Tiểu Đình, anh không thể yêu cầu Tiểu Đình trở thành một người khác được. Nhưng nếu không có ai hy sinh, làm sao để chiều nhau đây?

Cừ Chính Khanh thấy mình bị Doãn Quốc Hào lôi kéo rồi. Anh vốn thấy yêu nhau là chuyện rất đơn giản, nhưng giờ bị mấy lời phân tích này

làm nó trở nên nghiêm trọng hơn. Tác dụng tâm lý này thật khiến người ta đau đầu.

“Bác định tối nay về sẽ nói với Tiểu Đình?” Cừ Chính Khanh hỏi.

“Đúng vậy, tôi về nhà sẽ tìm nó nói chuyện ngay.”

“Dạ, vậy cháu phải nói trước với Tiểu Đình một tiếng, cháu sẽ gọi điện cho cô ấy chuyện này và thái độ của cháu.” Giọng điệu của Cừ Chính Khanh hòa nhã, nhưng không tỏ ra yếu mềm.

Doãn Quốc Hào gật đầu: “Cái này tôi không can thiệp.”

Cừ Chính Khanh dừng lại vài giây, nói tiếp: “Lỡ như, Tiểu Đình đau lòng, hay kích động, xin bác bỏ qua, đừng trách cô ấy.”

“Tôi là bố của nó, tôi biết nên đối xử với con gái mình thế nào.”

“Chính vì bác là bố của cô ấy, nên cháu nghĩ chắc không thể bình tĩnh như khi ngã bài với người ngoài được. Cứ coi như cháu nhắc nhở trước đi ạ.”

Doãn Quốc Hào không nói nữa, gọi phục vụ tới tính tiền rồi đi.

Hai người cùng ra khỏi cửa nhà hàng. Doãn Quốc Hào đợi tài xế lái xe tới, Cừ Chính Khanh đứng bên cạnh đợi cùng ông. Hai người đều không lên tiếng, ai cũng có suy nghĩ riêng của mình. Doãn Quốc Hào đột nhiên nói: “Chính Khanh, đây là nước cờ chết, không giải được. Tôi nghĩ một tiếng đồng hồ bảo cậu chấp nhận sự thật này quả thật không dễ. Cậu suy nghĩ thêm đi, cậu sẽ hiểu ra thôi”.

Cừ Chính Khanh cũng bình tĩnh đáp: “Cháu hiểu, chỉ là không đồng tình và chấp nhận. Cháu không tin đây là nước cờ chết”.

Xe dừng lại trước mặt Doãn Quốc Hào. Ông bước qua mở cửa xe, rồi quay lại nói với Cừ Chính Khanh: “Nếu Tiểu Đình chấp nhận thì sao? Nếu nó đồng tình với cách nghĩ của tôi và đồng ý chia tay thì sao?”.

Cừ Chính Khanh trịnh trọng và nghiêm túc nói: “Cô ấy phải hỏi xem cháu có đồng ý hay không.”

Doãn Quốc Hào nhìn anh cái nữa, lên xe rời đi.

Cừ Chính Khanh đi tới bãi đỗ xe, ngồi lên xe. Sau khi bình tĩnh lại, anh lấy điện thoại ra, gọi cho Doãn Đình.

Điện thoại reo một lúc Doãn Đình mới bắt máy. Giọng cô rất vui vẻ, đầy sức sống: “Xin Nghiêm Chính, anh tan ca chưa?”

“Ừm.” Cừ Chính Khanh đáp lại một tiếng, phát hiện ra cổ họng mình khô cứng, anh hắng giọng, nghe thấy Doãn Đình lại hỏi: “Anh có uống rượu không? Nếu có thì đừng lái xe, nhớ tìm người đưa về.”

“Anh không uống rượu.” Cừ Chính Khanh chợt thấy mình chưa đủ bình tĩnh, bây giờ tim đập liên hồi, suy nghĩ rối loạn, bỗng nhiên không biết phải mở lời với cô như thế nào.

“Không uống thì tốt. Anh mới ra hay đã về tới nhà rồi?”

“Mới ra, đang ở bãi đỗ xe.”

“Vậy mau về đi, về đến nhà rồi gọi lại cho em.”

“Ừm, Tiểu Đình”, Cừ Chính Khanh sợ cô cúp máy, vội gọi cô lại.

“Sao thế?” Doãn Đình cười hì hì.

“À, mai là thứ Bảy rồi.”

“Đúng vậy. Mai chúng ta có thể hẹn hò rồi.” Doãn Đình nói: “Hôm nay anh đi gặp khách hàng, không phải là làm thêm giờ, nên không bị trừ điểm, mai có thể hẹn hò.”

Cừ Chính Khanh nhắm mắt lại, nhớ đến những lời Doãn Quốc Hào đã nói. Cách thức chung sống của hai người thật sự có vấn đề sao? Những thứ

anh và Doãn Đình theo đuổi và yêu thích, là hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau? “Ngày mai, chúng ta đi xem phim nhé?” Anh nói.

“Thật sao?” Giọng nói của Doãn Đình lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng rõ ràng. Cừ Chính Khanh chợt thấy đau lòng. Chỉ là đi xem một bộ phim, vậy mà anh chưa từng đưa cô đi.

“Anh mà lại chủ động muốn đi xem phim. Bất ngờ quá.” Doãn Đình rất vui, “Vậy thì mai chúng ta ra ngoài ăn trưa, rồi đi xem phim luôn. Buổi sáng anh phải đến phòng tập đúng không? Đúng rồi, bố em còn chưa về, lát nữa em sẽ hỏi xem mai bố định làm gì, nếu chỗ bố không có kế hoạch gì, thì em sẽ ăn trưa với bố, sáng anh đến phòng tập, buổi chiều chúng ta gặp nhau vậy. Ra ngoài ăn tối, xem phim. Vậy thì thời gian bên nhau sẽ nhiều hơn.”

Doãn Đình hí hửng lên kể hoạch: “Nếu mai bố phải đi ra ngoài vào buổi sáng, em vẫn phải về ăn tối với bố thôi”.

“Lúc này anh cùng ăn cơm với bố em.” Cuối cùng Cừ Chính Khanh cũng bắt lấy cơ hội, nói vào đề chính. “Bây giờ bác đang trên đường về”.

“Anh gặp bố em à? Trùng hợp thế. Gặp ở đâu vậy? Anh đi gặp khách hàng mà còn ngồi chung bàn với bố em được sao? Mọi người đều biết nhau à?”

“Không phải, thật ra...” Cừ Chính Khanh suy nghĩ, không nghĩ ra từ nào nhẹ nhàng hơn một chút, thế là cứ nói thẳng. “Thật ra hôm nay bố em hẹn gặp anh, bác bảo anh đừng cho em biết, nên anh mới nói với em là anh đi gặp khách hàng.”

Doãn Đình bên kia chợt im lặng, một lúc sau, cô hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Chuyện là, ừm, bác thảo luận với anh một chút về vấn đề khác biệt giữa chúng ta và những rủi ro đang tồn tại trong tình cảm”

Doãn Đình lại im lặng hai giây, sau đó giọng nói có chút không chắc chắn: “Có thể dùng từ ngữ đơn giản nói thẳng ra không?”

“Thì là,” Cừ Chính Khanh khẽ hắng giọng, “thì là bác không có lòng tin với việc chúng ta có thể duy trì được tình cảm hiện tại và tính lâu dài của nó.”

“Vậy thì sao?” Doãn Đình thật không dám tin. Cô thấy bố mình đối với Cừ Chính Khanh khách sáo, Tết còn cùng nhau trò chuyện rôm rả, sao đột nhiên lại tìm tới Cừ Chính Khanh để nói những lời này.

“Tiểu Đình.” Cừ Chính Khanh không trả lời cô ngay, anh bình tĩnh nhẹ nhàng nói: “Hôm nay bố em về tới nhà chắc sẽ nói chuyện với em. Anh nói với bác, anh sẽ gọi điện cho em trước để nói về chuyện này và bày tỏ lập trường của mình.”

Doãn Đình không nói nữa, cô cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang giảm xuống. Sao có thể? Sao đột nhiên lại như thế này?

“Bố em có lập trường của mình, cũng có lí riêng. Chẳng qua cách nghĩ của anh là, trên đời này những chuyện khó khăn trắc trở xưa nay đâu có ít, nhưng tìm được một người mình thích và người đó cũng thích mình, cơ hội lại rất nhỏ. Nói thật bây giờ anh hơi bí từ, anh cũng không biết bố em sẽ nói với em thế nào, anh chỉ muốn cho em biết, bác ấy không thuyết phục được anh.”

Trong lòng Doãn Đình rối ren, không biết phải làm sao: “Rốt cuộc có chuyện gì, sao lại thành ra thế này? Bố đã nói gì với anh?”

“Bác nói, qua sự quan sát và suy nghĩ của mình, đã phát hiện sự khác biệt của hai chúng ta, sau này nếu tiếp tục hẹn hò sẽ có vấn đề. Bác đã phân tích và biểu đạt cách nghĩ của mình. Là vậy đó.” Cừ Chính Khanh khẽ nhú mày, sự hoang mang trong giọng Doãn Đình khiến anh thấy đau lòng.

“Anh gọi điện, là muốn cho em biết bố em không có lòng tin với chúng ta, nên bác sẽ tìm em nói chuyện, anh hy vọng em chuẩn bị trước tâm lý.

Còn nữa, anh phải nói với em, anh rất yêu em, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ em. Em nghe thấy không?”

Trong đầu Doãn Đình trống rỗng, Cừ Chính Khanh lại gọi cô một tiếng, cô mới phản ứng lại.

“Em hiểu những lời anh vừa nói không?”

“Em hiểu rồi.”

“Vậy em lặp lại lần nữa được không?”

“Chính là, bố em không muốn chúng ta ở bên nhau, nên tìm anh nói chuyện.”

“Không phải, anh đang nói câu cuối kia.”

Doãn Đình ôm đầu, cắn môi: “Xin Nghiêm Chính, lòng em rối quá”.

“Anh biết, nhưng em phải ghi nhớ lời anh nói. Anh nói, anh rất yêu em, tuyệt đối sẽ không từ bỏ em, nghe rõ chưa?”

“Em rõ rồi.”

“Vậy lặp lại lần nữa cho anh nghe được không?”

“Anh yêu em, sẽ không từ bỏ em.”

“Rất tốt.” Cừ Chính Khanh nói tiếp: “Bây giờ bố em đang trên đường về, bác biết anh sẽ gọi điện cho em. Khi nói chuyện với anh, bác và anh không có xung đột, cũng không có đấu khẩu, chỉ lí trí và bình tĩnh nói chuyện với nhau. Em không cần lo lắng, được không?”

Doãn Đình gật đầu, nhưng nhớ ra anh không nhìn thấy, thế là nói: “Được ạ.”

“Cho nên anh hy vọng em bình tĩnh nghe bác nói, đừng tức giận, đừng kích động, đừng buồn. Bác cũng vì muốn tốt cho em, anh có thể hiểu được,

nên bác không làm tổn thương anh. Chuyện này em cần biết, không cần phải lo lắng, được không?”

“Được ạ.” Cổ họng Doãn Đình khô khốc, cô sợ.

“Câu lúc nãy anh bảo em lặp lại là gì?”

“Anh yêu em, sẽ không từ bỏ em.”

“Đúng lắm, nói lại lần nữa cho anh nghe được không?”

“Anh yêu em, sẽ không từ bỏ em.” Nước mắt Doãn Đình rơi xuống, cô đưa tay gạt đi.

“Nhớ chưa?”

“Em nhớ rồi.”

“Anh biết mình có rất nhiều tật xấu, sẽ khiến em không thích, nhưng anh nhất định sẽ sửa đổi, chúng ta có thể tìm ra cách chung sống với nhau. Từ khi bắt đầu yêu đến giờ, chúng ta vẫn luôn cùng nhau cố gắng mà. Anh sẽ tiếp tục cố gắng, sẽ cùng em làm những việc mà em thích, sẽ tìm ra cách điều chỉnh thời gian làm việc và sinh hoạt. Anh hứa, được không?”

“Được ạ.” Nói xong chữ này cô đã không nén được nghẹn ngào.

Cừ Chính Khanh hận không thể đứng ngay trước mặt cô lúc này để có thể ôm chặt cô, an ủi cô. Hiện giờ anh chỉ có thể thể hiện quyết tâm mình nhất định sẽ tốt với cô. Nhưng vốn từ hạn hẹp, anh thấy không thể biểu đạt được một phần mười tâm ý của mình dành cho Doãn Đình. “Đừng khóc.” Anh nghĩ mãi cũng chỉ được câu này.

“Em cũng yêu anh.” Doãn Đình đột nhiên nói.

“Anh biết.” Cừ Chính Khanh nói, “Anh biết. Không thì anh cố gắng làm cái gì nữa.”

Câu này làm cho Doãn Đình cuối cùng không nhịn được nữa phải bật khóc, cô sụt sùi: “Xin lỗi, em không biết bố em lại nghĩ như vậy, em còn tưởng là bố rất thích anh.”

“Đừng khóc, em nghe anh nói, bác không ghét anh, chẳng qua yêu cầu đối với con rể không phải chỉ cần thích là được. Bác không làm khó anh, rất tôn trọng anh, anh nói rồi, bác và anh không tranh cãi, chỉ nghiêm túc nói chuyện mà thôi. Em đừng sợ, đừng buồn, bác không gây bất lợi cho anh. Bác có lí của bác, nhưng anh cũng có tình cảm của anh. Em bình tĩnh lại, lát nữa ngoan ngoan nghe bác nói, đừng giận, đừng kích động, cũng đừng lo cho anh.”

“Dạ.” Doãn Đình đồng ý.

“Bây giờ thì đi rửa mặt, rót cho mình một cốc nước, sau đó hít thở sâu, đếm từ một đến một trăm. Được không?” Giọng nói dịu dàng và kiên định của Cừ Chính Khanh cổ vũ cho Doãn Đình.

“Được ạ.” Doãn Đình lại nhận lời. Thật sự không thể nói nữa, cô sẽ khóc lớn mất, cô không muốn anh phải lo lắng.

Doãn Đình cúp máy, đi rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, mắt hơi đỏ, mũi cũng thế, cô rửa mặt lần nữa, thấy thoải mái hơn rồi. Sau đó cô ra ngoài, bày bàn trà ra, lấy dụng cụ pha trà, pha một ấm, rồi thì uống liên tiếp hai chén, nước trà nóng rục khiến cô thấy ấm hơn. Cô nhìn về hướng cửa lớn, bố vẫn chưa về đến nhà. Cô nghĩ tới Cừ Chính Khanh, tự nhủ đừng hoảng hốt, nghe xem bố nói thế nào đã, cô làm nũng, dỗ dành bố một chút, sẽ xong thôi.

Doãn Đình hít một hơi thật sâu, bắt đầu chậm chậm nhắm đếm. Vừa đếm được hơn hai mươi, số loạn hết rồi. Doãn Đình đếm lại từ đầu, lần này đếm rất suôn sẻ. Đếm tới một trăm năm mươi bảy, ngoài cửa truyền tới tiếng mở khóa.

Doãn Đình đứng lên, thấy Doãn Quốc Hào bước vào nhà. Hai cha con bốn mắt nhìn nhau, đều biết rằng đối phương đã biết chuyện gì xảy ra.

Chương 24

Doãn Quốc Hào thay giày, sắc mặt vẫn như bình thường, nói: “Bố về rồi”.

Doãn Đình cố mỉm cười: “Con pha trà rồi”.

“Tốt.” Doãn Quốc Hào bước qua, ngồi xuống sô pha, “Rót cho bố một chén nào”.

Doãn Đình đổ nước nóng vào ấm, rót trà ra một cái chén, lại rót qua một cái chén nhỏ, sau đó đặt xuống trước mặt Doãn Quốc Hào. Một chuỗi động tác liên tiếp, cô làm rất chậm, rất tỉ mỉ.

“Cảm ơn con.” Doãn Quốc Hào nhìn chén trà nhưng không uống, hỏi cô: “Chính Khanh gọi điện cho con rồi?” .

Doãn Đình gật đầu.

Doãn Quốc Hào mỉm cười, “Vậy bố nói chuyện với con một chút được không?” .

Doãn Đình gật đầu, còn chưa nói gì, vành mắt đã đỏ hoe. Doãn Quốc Hào cười: “Phê chuẩn cho con đi lấy khăn giấy qua đây thủ sẵn” .

Doãn Đình đi thật. Một lúc sau cô quay lại, trình trọng đặt hộp khăn giấy xuống bên cạnh.

Doãn Quốc Hào bắt đầu nói, nói đi nói lại, thật ra cũng chỉ có những lời đó, nhưng lí lẽ lại khác nhau. Với Cừ Chính Khanh, ông nói ước mơ của con gái, với con gái, ông lại nói thành tựu của Cừ Chính Khanh. Đó là

một người đàn ông ưu tú, ông không phủ nhận điều đó. Thậm chí ông còn ra sức khen ngợi anh yêu nghề thế nào, chuyên nghiệp ra sao. Quản lý công ty là chuyện gì, sự nghiệp của đàn ông là chuyện gì. Thân là người quản lý một doanh nghiệp cần có trách nhiệm phải gánh vác, sự nhờ vả và mong đợi của nhân viên và cấp trên. Ông cũng nói tới sự tài hoa và lí tính của Cừ Chính Khanh, ông nghĩ Cừ Chính Khanh biết rõ mình đang làm gì, anh đối với công việc của mình rất có chừng mực, anh đối với cuộc sống của mình rất biết tiết chế. Cho nên ông tin anh có thể xử lý được vấn đề giữa công việc và sức khỏe.

Ông nói rất nhiều, phân tích những điểm khác biệt và mâu thuẫn giữa Doãn Đình và Cừ Chính Khanh. Ông hỏi Doãn Đình có hiểu Cừ Chính Khanh cần gì hay không? Công việc chính là cuộc sống và sở thích của anh, còn cô?

Doãn Đình ngồi một bên không lên tiếng, một câu cũng không chen vào. Cô cũng không hề rơi nước mắt, mắt cô đã đỏ hoe, tay cô đặt trên đầu gối siết lại thật chặt, nhưng cô không hề rơi nước mắt. Cô đã hứa với Cừ Chính Khanh phải ngoan ngoãn nghe bố nói. Phải bình tĩnh và lí trí.

Doãn Quốc Hào nói với con gái nhiều hơn nói với Cừ Chính Khanh. Ông muốn con gái có thể thực hiện được mơ ước của mình, không bị ràng buộc nữa, cũng mong con gái hiểu được người đàn ông như Cừ Chính Khanh, không làm ảnh hưởng đến sự vinh quang của anh. “Cậu ta sẽ không trở thành người đàn ông tan ca đúng giờ của gia đình, ít nhất trong mười mấy năm tới là vậy. Cậu ta ngồi ở vị trí đó, nhận phần lương đó, vốn chẳng thể nhẹ nhàng như những người làm công ăn lương khác. Con đặt ra quy tắc với cậu ta, cậu ta yêu con, hứa là sẽ tuân thủ, nhưng tình hình thực tế là cậu ta không thể, cậu ta vốn không làm được, cậu ta cũng không muốn làm. Rồi con sẽ tức giận, cậu ta thì thất vọng. Con nói xem, có phải vậy không?”

Đây gần như đã là lời kết thúc rồi, cuối cùng Doãn Đình không nhịn được nữa lên tiếng, ghen ngào nói: “Vậy con... con không đặt quy tắc cho anh ấy nữa, không được sao?” .

Doãn Quốc Hào thở dài, ôm con gái vào lòng: “Con không sai khi đặt ra quy tắc, chỉ là đặt sai đối tượng. Con nên đặt ra quy tắc này, nhưng không nên đặt với cậu ta. Hai đứa không hợp đâu, con gái à. Con không nhìn ra sao?” .

Cuối cùng, Doãn Đình cũng bật khóc. Doãn Quốc Hào rút khăn giấy cho cô lau nước mắt: “Con muốn tốt với cậu ta, thì chắc chắn sẽ phải hi sinh chính mình. Cậu ta muốn tốt với con, cũng nhất định phải hi sinh bản thân. Con thấy, làm vậy hai đứa sẽ vui vẻ sao? Con từng nói, mây ở trên trời tự do tự tại, biến hóa khôn lường, con rất thích, thấy nó con sẽ vui. Nhưng nếu con lấy nó xuống, cất vào trong hộp, nó còn là đám mây mà con thích không?” .

Doãn Đình khóc lớn: “Con thật sự rất thích anh ấy, bố à, thật sự rất thích. Trước giờ con chưa từng thích ai đến thế cả”.

“Trước đây con theo đuổi bạn trai bất thành, khi quay về khóc nức nở, cũng từng nói như thế”. Doãn Quốc Hào nhắc cô.

Doãn Đình khóc càng lớn hơn: “Không phải, không giống mà. Con biết, hoàn toàn không giống”.

Doãn Quốc Hào hỏi cô: “Con thích gì ở cậu ta?”.

Doãn Đình vừa khóc vừa cố gắng nói: “Anh ấy rất tốt. Khi nói chuyện với trẻ con sẽ cúi người xuống, để chúng không cần phải ngẩng đầu nhìn anh ấy. Anh ấy rất nhẫn nại, cho dù thấy những lời người khác nói là vô nghĩa thì cũng không ngắt lời dằn mặt người ta. Anh ấy làm việc rất chăm chỉ, có mục tiêu. Anh ấy rất ưu tú, còn rất tốt bụng. Anh ấy yêu động vật nhỏ, anh ấy đối với Đại Đại rất tốt”. Cô nhớ đến dáng vẻ dịu dàng nói chuyện của Cừ Chính Khanh, vẻ mặt nghiêm túc của anh, nhớ Cừ Chính Khanh giúp Tiểu Thạch Đầu sửa lại cổ áo, nhớ anh giúp Tiểu Hàn lau giày da. Lại nhớ dáng vẻ anh ôm mèo Đại Đại nằm ngủ trên sofa. Cô khóc không ra tiếng, sau đó nói không nên lời nữa.

Doãn Quốc Hào lẳng lẳng nhìn con gái, “Những thứ này, người đàn ông khác cũng làm được”.

Doãn Đình ra sức lắc đầu: “Nhưng những người đó không phải anh ấy”.

“Đúng vậy, vì vậy con nên để cậu ta là chính mình đi.”

Doãn Đình ngẩn người ra, như bị giáng một bạt tai vậy.

Doãn Quốc Hào ôm Doãn Đình vào lòng, nhẹ giọng hỏi cô: “Con nói xem, có đúng không? Hai đứa vốn đã không thích hợp mà”.

Ở nơi khác, Cừ Chính Khanh bắt an nhìn chăm chăm điện thoại, không biết bây giờ Doãn Đình ra sao rồi. Anh không dám gọi điện. Nếu họ đã nói chuyện xong, Doãn Đình chắc chắn sẽ gọi cho anh. Nên anh phải kiên nhẫn chờ đợi, phải kiên nhẫn.

Khi Doãn Đình trở về phòng đã gần mười một giờ, cô biết Cừ Chính Khanh nhất định đang đợi điện thoại của mình, cô nên gọi cho anh để báo lại tình hình. Nhưng bây giờ tâm trạng của cô rất kém, nước mắt tuy đã lau khô, nhưng nỗi buồn vẫn không thể đè nén. Cô nằm trên giường, không muốn động đậy cũng không muốn nói chuyện, cảm thấy áy náy và đau lòng.

Cô tự nhủ mình nên đợi thêm chút nữa, đợi khi cô bình tĩnh lại rồi hãy gọi điện cho Cừ Chính Khanh, đừng khiến anh lo lắng.

Nhưng đợi một lúc, đầu cô vẫn trống rỗng như cũ, nước mắt thì lại rơi xuống. Cô không biết vì sao mình lại khóc, rõ ràng không nghĩ nữa rồi mà. Cô không dám nghĩ, không biết nên làm thế nào. Cừ Chính Khanh nói đúng, bố cô có chủ kiến của ông, nhưng cô lại thấy bố nói đúng. Cô yêu cầu Cừ Chính Khanh phải thế này thế kia, nhưng lại không nghĩ cho hoàn cảnh và vị trí của Cừ Chính Khanh. Cô chỉ thấy làm thêm giờ là không tốt, mà không nghĩ tới áp lực công việc của anh.

Cô tự cho rằng mình là một người bạn gái chu đáo, thật ra thì không phải. Như việc cô muốn vì anh mà học nấu ăn, nhưng lại phá hỏng cả phòng bếp của anh vậy. Tự cho là đúng, kết quả lại trở thành việc xấu.

Doãn Đình lau nước mắt, nhớ đến câu cuối Doãn Quốc Hào nói: “Bố không đồng ý hai đứa bên nhau, con suy nghĩ lại đi, nhân lúc còn sớm hãy chia tay đi, đừng làm chậm trễ đôi bên”.

Lời nói tuy không hề nghiêm khắc, nhưng lại kiên định vô cùng. Ông không đồng ý. Chuyện này khiến cho Doãn Đình đau lòng. Cô biết bố mình không tùy tiện mà nói như vậy, ông nghiêm túc phản đối họ ở bên nhau.

Không ở bên nhau? Trong cuộc sống của cô không có Cừ Chính Khanh? Doãn Đình không dám nghĩ tới.

Cô nằm dài trên giường, không biết bao lâu, đột nhiên chuông điện thoại vang lên làm cô giật mình ngồi dậy.

Là Cừ Chính Khanh gọi. Doãn Đình lập tức cầm cốc nước trên tủ đầu giường uống một ngụm, cốc nước đó hình như rót từ tối qua, lạnh ngắt. Tinh thần cô lập tức tỉnh táo hơn. Cô hắng giọng, lại hắng giọng, xong rồi mới nhận điện thoại.

“A lô.” Cô nhỏ tiếng, sợ anh nghe được sự bất thường trong giọng cô.

“Nói chuyện với bố em xong chưa?”

“Ừm.” Doãn Đình ưỡn lưng, cố để mình tỏ ra có tinh thần một chút.

Cừ Chính Khanh bên đầu kia im lặng, dường như đang đợi cô lên tiếng, nhưng cô chỉ “ừm” một tiếng rồi không nói gì nữa, vậy nên anh chủ động hỏi: “Có suy nghĩ gì không?”.

Suy nghĩ, Doãn Đình lắc đầu, đầu óc trống rỗng. “Em không biết nên làm sao nữa”. Cô thành thật nói.

“Anh hiểu.” Giọng Cừ Chính Khanh rất dịu dàng.

Nước mắt Doãn Đình lại rơi xuống: “Bố em, nói rất có lý”.

“Cái này không thể phủ nhận. Nhưng em cũng biết, lí lẽ cũng không phải lúc nào cũng đúng hết.” Cừ Chính Khanh an ủi cô.

Doãn Đình quệt nước mắt trên mặt mình: “Em mới biết, thì ra mình lại ấu trĩ như thế, quy định thời gian về nhà với anh, giống trẻ con chơi trò gia đình vậy. Còn phạt trừ điểm gì đó nữa, vừa ấu trĩ vừa ích kỷ”.

“Anh không thấy thế.” Cừ Chính Khanh nói.

“Lâu dần anh sẽ thấy, hơn nữa sẽ thấy em phiền phức, không hiểu chuyện.”

Cừ Chính Khanh im lặng vài giây, trả lời: “Anh của ngày trước có lẽ sẽ nghĩ như thế, bây giờ thì không. Có một cô gái rất đáng yêu đã dạy cho anh biết, phải nhìn vào mặt tích cực của sự việc. Tan ca đúng giờ tuy sẽ giảm thời gian làm việc của anh xuống, vài việc sẽ bị trì hoãn lại, nhưng điều anh nhớ là, trong nhà anh, có người anh yêu mở cửa cho anh. Chuyện này rất quan trọng với anh”.

Nước mắt Doãn Đình lại tràn ra khỏi khóe mắt. Giờ cô mới nhớ ra mình đã quên. Lúc đầu cô muốn làm anh cảm động, mở cửa cho anh, sau này đã quên mất. Cô chỉ nhớ nếu anh không về nhà đúng giờ, cô sẽ không gặp anh một ngày xem như phạt, để hy vọng anh sẽ cố gắng về nhà thật sớm. Giờ nghĩ lại, lần nào anh về nhà, cũng sẽ ấn chuông cửa. Thật ra lúc đầu người muốn ở nhà anh đợi anh về, là cô, cho nên lúc nào anh cũng sẽ ăn cơm ở nhà, không đi ăn hàng.

Thế mà cô lại quên mất. Bố đã nói đúng rồi.

“Xin lỗi, em quên mất.”

“Quên cái gì?”

“Quên mất lúc đầu chúng ta chỉ hẹn hò trong nhà là vì chuyện này. Rõ ràng em là người đề xuất, là em muốn làm, em lại quên mất vì sao lại làm thế. Sau này em chỉ một mực nghĩ đến chuyện khác.”

“Nhưng em đã ghi lại rồi. Em đã ghi trong nhật ký. Hôm nào đó anh còn mở ra xem, anh nhớ rất rõ.”

Doãn Đình lau nước mắt, hít hít mũi: “Anh còn mở ra xem sao?”

“Đúng vậy.”

“Có tổng cộng bao nhiêu tờ rồi?”

“Anh không đếm. Chỉ mở ra xem nội dung thôi.”

Doãn Đình lại lau nước mắt, không nói nữa.

“Cho nên cách làm nhật ký tình yêu này của em rất hay. Em lúc nào cũng rất thông minh, vậy nên chúng ta nhất định sẽ tìm ra cách điều chỉnh lại.” Cuối cùng Cừ Chính Khanh cũng mở lời được, nói ngay vào trọng tâm.

Thật sao? Doãn Đình không có lòng tin. Cô thấy phân tích của bố mình thật sự có lí, bản thân cô yêu cầu anh cái này cái kia, chưa từng đứng trên góc độ sự nghiệp của Cừ Chính Khanh mà nghĩ cho anh. Cô không có sự nghiệp, cô đã quen nhàn hạ, nên cô vốn không nghĩ cho sự nghiệp của Cừ Chính Khanh.

Vấn đề không phải tiền bạc hay lương bổng, vấn đề là điều người đàn ông theo đuổi và cảm giác thành tựu của anh ta.

Cuộc sống cô kỳ vọng và thành tựu mà anh theo đuổi, đã xung đột với nhau.

Đây là một nước cờ chết, bố cô đã nói thế.

Bây giờ cô đang cố gắng suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra làm thế nào để phá giải. Nếu cô cứ luôn ở trong nhà đợi anh, cô thật sự sẽ không vui. Cô

phải thừa nhận điểm này. Cho dù nhường nhịn, cho dù nuông chiều, cô vẫn sẽ không vui. Cừ Chính Khanh chắc chắn cũng thế.

“Chúng ta nên làm thế nào đây?” Cô hỏi anh.

“Tiếp tục thôi. Ở bên nhau, cùng nhau đối mặt.” Cừ Chính Khanh vô cùng kiên định.

“Có thể sao?”

“Sao lại không thể?” anh hỏi ngược lại cô.

Doãn Đình ghen lời, cô muốn tiếp tục, nhưng cô rất sợ, sợ kết quả sẽ như bố cô dự đoán. Hơn nữa, bố đã nói là không đồng ý, cô không thể phớt lờ chuyện này.

Cừ Chính Khanh thở dài trong lòng, anh biết, ảnh hưởng của những lời Doãn Quốc Hào nói đối với Doãn Đình chắc chắn sẽ lớn hơn đối với anh. Doãn Đình vì muốn ở bên bố mình mà từ bỏ những chuyến đi xa, đủ thấy được tầm quan trọng của bố trong lòng cô. Doãn Quốc Hào nói không muốn họ ở bên nhau, với Doãn Đình chắc chắn sẽ có ảnh hưởng. Đối thủ mạnh nhất của anh không phải Doãn Quốc Hào, mà là Doãn Đình.

Nếu Doãn Đình không thể nghĩ thoáng hơn, cứ luẩn quẩn trong cái vòng vây này, vậy anh có cố gắng đến mấy cũng vô ích. Một người một khi đã chấp nhận kết quả dự tính, sự việc chắc chắn cũng sẽ đi theo những hướng đó.

“Em còn nhớ em từng nói những gì không?”

“Nói gì?”

“Mặt trời sao lại cao, lại xa, lại sáng như thế?”

Vì chúng ta có mục tiêu. Mục tiêu cao xa và tươi sáng.

Doãn Đình lại rơi nước mắt.

“Mặt trăng sao lại có mờ tỏ tròn khuyết?”

Bởi vì sự đổi thay cũng rất tốt đẹp.

Doãn Đình lại che miệng, không để mình khóc thành tiếng.

“Cà Phê sao lại thơm đến thế?”

Vì Cà Phê sau khi nếm trải sự khổ đau thì gặp được Sữa!

Cà Phê gặp được Sữa, còn anh đã gặp được cô.

“Xin Nghiêm Chính, em rất muốn gặp anh.” Doãn Đình khóc không thành tiếng.

“Được, em xuống dưới nhà đi.” Cừ Chính Khanh nói.

“Cái gì?” Doãn Đình giật mình.

“Em xuống nhà đi, nơi anh đỗ xe mỗi lần đưa em về.”

Doãn Đình ngơ ngác hai giây mới hiểu được ý của câu nói này! Không ngờ anh vẫn ở dưới nhà! Ngay trước cổng khu chung cư nhà cô!

Doãn Đình mặc kệ tất cả, mặt cũng không rửa, áo khoác cũng không mặc, giày cũng không thay. Cô xông ra khỏi cửa phòng, khi mở cửa ngoài thì thấy bố mình kinh ngạc lộ đầu từ trong phòng ra, cô lớn tiếng nói: “Con ra ngoài chút, lát nữa về ngay”, dứt lời thì chạy ra khỏi cửa, ra sức ấn vào nút gọi thang máy.

Thang máy xuống rất nhanh. Doãn Đình đứng trong thang máy, nhìn con số đang nhảy trên bảng điều khiển, tim đập liên hồi.

Anh đang ở đây, không ngờ anh lại ở đây!

Chưa đợi cửa thang máy mở hết, Doãn Đình đã xông ra. Cô chạy về phía cổng khu chung cư, chạy một mạch, cô đã thấy xe của Cừ Chính Khanh.

Bên cạnh chiếc xe, người đàn ông cao lớn ấy đang đứng nơi đó.

Người cô yêu.

Nước mắt Doãn Đình tuôn rơi, cô nhìn không rõ đường đi, chỉ cảm đầu chạy qua đó. Chạy nhanh quá, chiếc dép đi trong nhà rơi ra, cô vấp chân, ngã vào một vòng tay quen thuộc.

Cô nghe tiếng thở dài của Cừ Chính Khanh: “May thật, lần này chỉ là chiếc dép”.

Không thì sao? Còn may được gì nữa? Doãn Đình ôm anh thật chặt, đúng là sợ hết hồn, suýt nữa thì ngay trong thời khắc cảm động này ngã xuống dưới chân anh mà “hôn” đất rồi.

Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng đó, chợt không nhịn được cười khúc khích, rồi chuyển thành cười lớn.

Mặt cô toàn là nước mắt, mà lại cười đến hết cả hơi. Cô ôm thật chặt Cừ Chính Khanh, cảm thấy mình thật mát mẻ. Cừ Chính Khanh ôm ngang người cô lên, bế đến bên xe, mở cửa ở ghế sau ra, Doãn Đình tự giác chui vào, ngồi lên ghế sau.

Cừ Chính Khanh cúi đầu nhìn cô, thật là hết cách. Vừa khóc vừa cười, mặt mũi lấm lem. Anh đi lên ghế lái, lấy khăn giấy, mở điều hòa lên rồi đưa khăn giấy cho cô, quay người đi tìm chiếc dép không biết đã bay đến nơi nào của cô.

Anh khom lưng mò mẫm trong bóng tối tìm dép làm cô lại muốn trêu anh. Doãn Đình vừa lau mặt vừa bật cười ha ha. Cừ Chính Khanh quay lại rất nhanh, trong tay cầm theo chiếc dép đáng thương của cô. Cô nhích người vào trong nường chỗ, Cừ Chính Khanh chui vào, ngồi xuống bên cạnh.

Anh khom lưng xuống, xỏ chiếc dép vào cho cô rồi đóng cửa xe, cởi áo khoác, gói cô lại: “Sao em không mặc thêm áo vào rồi hăng chạy xuống đây, lạnh không?”.

“Không lạnh.” Cô vẫn còn muốn cười anh, nhưng bây giờ anh cách cô rất gần. Áo khoác của anh thật ấm áp, còn mang theo mùi hương của anh. Cô kéo áo, không cười nữa. Đang lúc nghiêm túc như vậy, không nên cười.

Cừ Chính Khanh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Doãn Đình nhất thời kích động, kêu lên một tiếng rồi vươn tay ra ôm lấy cổ Cừ Chính Khanh, làm nụ hôn càng thêm sâu.

Hôn đến khi hai người đều thở hổn hển, Doãn Đình khẽ lui ra, cô nhìn vào mắt anh, trong đó đều là tình ý anh dành cho cô, nụ hôn này giúp lòng cô lại ấm lên. Cô chợt nhớ tới lúc cô té ngã, nếu không phải anh chạy lên đỡ cô, chắc cô đã thật sự nằm sõng soài dưới chân anh. Lỡ như miệng chưa kịp khép chặt, răng đập vào vũng bùn...

Doãn Đình lại bật cười. Cừ Chính Khanh nhìn cô khó hiểu, cô miêu tả cảnh tượng trong đầu cho anh nghe.

Cừ Chính Khanh hỏi cô: “Em có biết vì sao chiếc dép lại bay đi không?”.

Doãn Đình cười lớn: “Anh mau nói lí do đi”.

“Nó muốn làm em cười.” Cừ Chính Khanh trả lời rất nghiêm túc.

Doãn Đình lại cười, không phải câu trả lời này buồn cười, cũng không phải câu trả lời hay, mà cười về mặt nghiêm túc của Cừ Chính Khanh. Cô cứ cười mãi, cười mãi, sau đó mềm mại dựa vào người Cừ Chính Khanh, ôm lấy anh rồi không cười nữa. Nếu không có anh, cô vẫn sẽ vui vẻ như thế này sao?

“Cho nên hiệu quả của dép và kẹo cũng giống nhau, dù nhìn qua thì chúng là hai thứ hoàn toàn không có chút liên hệ gì.” Cừ Chính Khanh nói tiếp.

Doãn Đình lại cười: “Đây rõ là nói ngang.”

“Nhưng lúc này em cười rồi đó thôi.” Cừ Chính Khanh xoa đầu cô.

“Thôi được, nếu anh muốn dùng nó để hình dung hai người chúng ta, em muốn làm kẹo.” Vậy anh chính là dếp.

Cừ Chính Khanh im lặng mấy giây, không cam tâm: “Ít nhiều gì anh cũng phải là đôi giày da chứ”.

Doãn Đình lại cười ha ha. “Anh thật lắm chuyện.” Rõ ràng là người không có óc hài hước gì, nhưng sao trong lúc đáng ra phải đau buồn lại khiến người ta vui như thế.

“Anh muốn nói cho em biết, anh sẽ không chia tay.”

Doãn Đình ngừng cười, ngược mắt nhìn anh.

“Nhìn theo mặt tích cực thì, sự phản đối của bố em hôm nay cũng có lợi cho chúng ta. Chúng ta có thể thấy được kết quả xấu nhất từ sớm, vậy thì có thể dự tính được tình huống xấu nhất, tất nhiên cũng tìm ra được vấn đề, giải quyết nó. Như vậy so với không có phòng bị, đến cuối cùng hóa thành bị kịch thì hay hơn nhiều.”

Doãn Đình nhìn anh.

“Em biết không? Xưa nay anh chưa từng từ bỏ mục tiêu đã đặt ra. Lúc nhỏ đi học là thế, sau này đi làm cũng vậy. Bây giờ đối với em lại càng phải thế. Đừng lo, anh sẽ không bị bố em dọa chạy mất đâu.”

Doãn Đình nép vào lòng Cừ Chính Khanh không lên tiếng. Một lúc lâu sau, cô mới nhỏ tiếng hỏi anh: “Vậy chúng ta nên làm thế nào đây?”.

Cừ Chính Khanh không trả lời ngay. Doãn Đình lại giành nói trước: “Em... em không quy định thời gian tan ca cho anh nữa”.

“Vậy cũng không thể để em chờ đợi được.” Biết cô đang ở nhà đợi anh về ăn cơm, anh ở công ty làm thêm giờ cũng không yên tâm được.

“Vậy em không qua nhà anh nữa.” Doãn Đình nói.

Cừ Chính Khanh nghẹn lời, cô không đến nữa, anh lại thấy trong lòng không thoải mái. Quả nhiên con người đều tham lam. Thế này không được, thế kia không xong. Anh thở dài, thật sự là nước cờ chết sao?

“Hay là thế này, chúng ta hẹn hò ít lại, không đặt quy tắc như trước kia nữa, thuận theo tự nhiên, hôm nào anh không làm thêm giờ, nói trước với em, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, ở nhà cũng được, ra tiệm cũng không sao. Giống như những cặp tình nhân khác vậy. Có những người cả tuần cũng không được gặp một lần mà.”

“Ừm.” Cừ Chính Khanh gật đầu. Nghĩ lại: “Thật ra chúng ta cũng đâu có hẹn hò thường xuyên”. Lúc đầu thì có, sau Tết thì ai bận việc nấy, kế hoạch sớm đã loạn hết rồi.

Doãn Đình cũng nhớ ra, “Trước đây có phải chúng ta yêu cầu và kỳ vọng quá cao không, nên mới xử lí không tốt?” Nghĩ quá tốt, làm quá ít, hoặc không làm được như dự định, nên trong lòng mới thâm oán trách, mới thấy bất mãn và thiệt thòi.

“Yêu cầu của anh chính là, em là bạn gái của anh.” Cừ Chính Khanh nói, “Những cái khác em cứ từ từ mà làm”.

Doãn Đình bật cười: “Người không có yêu cầu, thật ra yêu cầu mới cao đó”. Cô hắng giọng, bắt chước giọng điệu của Cừ Chính Khanh: “Yêu cầu của em chính là anh làm việc cho thật tốt là được, những cái khác anh cứ từ từ mà làm”. Cô cười hì hì: “Anh nghe xem giọng điệu như thế, nội dung thì ít, nhưng yêu cầu cao biết mấy”.

Cừ Chính Khanh ngẫm nghĩ, cũng bật cười.

“Vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi. Rảnh rồi thì hẹn hò, không thì cùng nhau cố gắng. dù sao bây giờ kết quả xấu nhất đã bày ra trước mắt rồi, không có gì tệ hơn thế được nữa.” Cừ Chính Khanh nói, thật ra đúng như những lời anh nói với Doãn Quốc Hào, anh không còn cảm thấy áp lực nữa,

vì Doãn Quốc Hào đã không cho anh đường lui, ông trực tiếp yêu cầu hai người họ chia tay, không còn gì tệ hơn chuyện này. Cho nên, dù không thể thường xuyên gặp mặt, dù Doãn Đình nói không đặt quy tắc nữa khiến anh cảm thấy hơi mất mát, nhưng đều không sao cả.

Họ vẫn đang yêu nhau.

“Bố em có yêu cầu anh làm gì không? Chẳng hạn như không được gặp em hay gì đó.”

“Không, bác chỉ nói không đồng ý cho chúng ta ở bên nhau. Trước giờ bác vẫn không quản chúng ta, nói vậy là đã nghiêm khắc lắm rồi.”

Cừu Chính Khanh im lặng một lúc, việc phân tích ý đồ của đối thủ là vô cùng quan trọng. Anh biết đương nhiên Doãn Quốc Hào không ngốc đến mức vừa bắt đầu đã đe dọa không cho họ gặp lại nhau nữa, nhưng ông đã nói là không đồng ý và yêu cầu họ chia tay, vậy thì việc quản chế họ gặp nhau chắc sẽ can thiệp dù ít hay nhiều.

Anh đang suy nghĩ thì Doãn Đình lên tiếng: “Em... ừm... anh đừng buồn nhé. Ý em nói, tạm thời cuối tuần này chúng ta đừng gặp nhau. Bố em mới nói chuyện này, chúng ta cứ coi như không có gì mà hẹn hò, sẽ khiến người lớn không vui, làm vậy không hay lắm. Người già cần phải dễ dàng mà, chúng ta biết mình vẫn đang kiên trì là được. Có thể thuận theo bố trước, đợi khi bố không để ý chuyện này nữa, chúng ta mới từ từ dùng hành động để chứng minh cho bố thấy, chúng ta có thể ở bên nhau”.

“Ừm.” Cừu Chính Khanh cũng nghĩ vậy. Nhưng cách nghĩ của anh là không nên xung đột chính diện với người không cùng ý kiến, làm vậy sẽ càng tạo thêm mâu thuẫn, sẽ chặt hết đường lui. Cứ tránh đi trước, đổi một góc độ khác từ từ khiến đối phương thay đổi chủ ý, từ đó giành lấy thắng lợi.

“Vậy anh cũng đừng giận nhé.” Quả thật Doãn Đình đã bị những lời của bố ảnh hưởng. Nhưng vừa nghe được Cừu Chính Khanh đang đứng

dưới nhà đợi mình, mọi suy nghĩ của cô đều bay mất. Đến khi gặp nhau rồi, cô bật cười, thấy niềm vui đã quay trở lại. Cô nghĩ, dù sao cũng phải thử một lần. Trước kia cô làm chưa tốt, vậy cô đổi cách làm khác. Cô không muốn làm phai mờ sự vinh quang của Cừ Chính Khanh, cũng không muốn là cho Cừ Chính Khanh chán ghét cô, nhưng cô cũng không thể dễ dàng từ bỏ anh như thế.

Nếu tình yêu có thể bị thuyết phục, vậy chắc chắn không phải yêu rồi.

“Anh không giận. Chúng ta còn cả đoạn đường rất dài phải đi. Và lại, anh còn biết nói lí lẽ hơn cả bố em.” Anh thật sự không chịu khuất phục.

Doãn Đình bật cười, ôm lấy eo Cừ Chính Khanh: “Gặp anh rồi thật tốt, không thì đêm nay, ngày mai, sau này em không biết sống thế nào, trong đầu em toàn một mớ hỗn độn. Những lời bố em nói rất có lí, em thật sự bị thuyết phục mất rồi”.

“Nên anh vẫn luôn đợi.” Nếu không gặp được cô, anh cũng không biết phải sống thế nào.

“May mà có anh ở đây.” Doãn Đình ôm eo anh nũng nịu.

Cừ Chính Khanh cúi đầu hôn lên tóc cô. Doãn Đình ngược mặt lên nhìn anh, chạm nhẹ vào môi anh, sau đó thì cười hì hì giơ ngón tay lên nói: “Được rồi, tình yêu của chúng ta, tiếp theo là thực thi kế hoạch B”.

Cừ Chính Khanh bật cười lớn.

Doãn Đình nói tiếp: “Kế hoạch B vẫn không xong, làm tiếp kế hoạch C. Tóm lại, xe vì sao phải bẻ lái?”.

Cô đợi mấy giây, không thấy Cừ Chính Khanh trả lời, lấy cánh tay huých vào bụng anh: “Anh phối hợp chút đi. Một hỏi một đáp mới vui chứ”.

Cừ Chính Khanh bất đắc dĩ, đáp án đó là thế nào: “Vì đến lúc phải rẽ rồi?”

“Đúng.” Vẻ mặt Doãn Đình rất sinh động. “Trước mắt kế hoạch A không dùng được, vậy chúng ta phải linh hoạt cơ trí, lên kế hoạch B thôi.”

Cừ Chính Khanh lại bật cười, bị Doãn Đình trừng mắt: “Người ta đang nói chuyện nghiêm túc”.

Cừ Chính Khanh càng cười lớn hơn, chuyện rất nghiêm túc qua lời cô nói không còn nghiêm túc chút nào. “Anh chỉ nhớ hôm đó, anh nhặt được em ở bên đường. Xe đạp của em bị hỏng, em cũng nói em có kế hoạch ABC gì đó.”

“Đó là đương nhiên.” Doãn Đình hất cằm. “Em cho anh biết, phụ nữ không ngốc, chẳng qua họ không muốn tỏ ra thông minh cho anh xem thôi.”

“Đúng, em là thông minh nhất.” Cừ Chính Khanh nịnh nọt.

Doãn Đình dựa lên vai anh, đột nhiên nhìn tấm kính cửa sổ xe một lúc lâu. Cô nhìn thấy gì, chẳng lẽ bố cô đến? Tóc gáy Cừ Chính Khanh dựng hết lên, quay đầu qua nhìn, ngoài kia không có gì cả.

“Sẽ bị em dọa chết mất.” Anh trách cô.

“Dọa gì?”

“Không có gì.” Trước mặt bố vợ lá gan của anh sẽ nhỏ lại, khuyết điểm này không thể cho cô biết được.

“Xin Nghiêm Chính, anh nói xem, tấm kính chắn trong tình yêu là gì?”

“Tình yêu đồng tính.” Cừ Chính Khanh trả lời rất nhanh, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Doãn Đình đánh anh một cái: “Đầu óc đồ vui ở đâu mau quay lại”.

Lại đồ vui? Cừ Chính Khanh nhìn cửa sổ xe: “Che mưa chắn gió, đó là tình yêu sao?”.

“Không. Là lí trí. Nó khiến anh thấy được cảnh vật bên ngoài và nơi xa, lại bảo vệ anh khỏi gió mưa.”

“Ừm, có gì khác với anh nói đâu.”

“Nhưng nó cũng ngăn cản anh tiến về phía trước. Nếu anh muốn bước ra ngoài, thì phải đập vỡ nó, một khi đã vỡ, mảnh vụn của nó sẽ làm anh bị thương, cũng không thể che mưa chắn gió cho anh được nữa.”

“Vậy thay bằng kính cường lực.” Cừ Chính Khanh phát biểu xong thì bị Doãn Đình trừng mắt.

“Đừng bắt bẻ em. Mà làm vậy thì không dễ đập vỡ, nó sẽ giam anh lại trong vòng bảo vệ. Anh sẽ chỉ có thể ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhưng lại không thể đến gần.”

“Ồ.”

Đàn ông đứng là không hiểu phong tình gì cả. Doãn Đình bĩu môi: “Giống như nhìn người ta có đôi có cặp còn mình thì một mình lẻ bóng vậy đó.”

“Ừm.”

“Chúng ta bây giờ có giống vậy không?”

“Không giống lắm.” Cừ Chính Khanh nghĩ thiên sứ nhà anh thích viết truyện tình cảm quá rồi. Dưới ánh mắt của Doãn Đình, anh nghiêm túc suy nghĩ lại: “Thôi được, cũng hơi giống.”

Lí trí bảo vệ họ, nhưng nếu phá vỡ lí trí mà theo đuổi mong muốn của mình thì có thể sẽ bị thương.

“Cho nên chúng ta cần nghĩ ra cách. Đây chính là việc chúng ta cần làm.”

“Việc chúng ta cần làm là xử lí cho tốt để khác biệt không hóa thành mâu thuẫn, còn phải giải quyết bố em nữa.” Cừ Chính Khanh thấy vấn đề hiện tại cấp bách hơn.

“Đúng, bước đầu tiên, em phải đưa hết mấy trang nhật ký ở chỗ em cho anh. Không chơi trò để dành gắp mặt mới giao nữa.” Doãn Đình buông một tiếng thở dài, “Em vốn nghĩ mình rất nghiêm túc, kết quả sau khi nghe bố phân tích, mới thấy thì ra mình vẫn còn rất ấu trĩ. Hơn nữa làm như vậy là đang tạo áp lực cho anh. Lâu dần, chúng ta không tuân thủ nữa, nó trở nên vô ích, giống trò chơi gia đình lúc nhỏ vậy, không còn giữ được mục đích ban đầu từ lâu rồi.”

“Vậy anh sẽ giữ giúp em. Chúng ta đã giao hẹn, một năm sau cùng xem lại. Mỗi năm một cuốn, kế hoạch này không thay đổi được không?” Cừ Chính Khanh nói, “Anh rất mong những cuốn nhật ký này có thể chắt đây một ngăn tử”.

“Được.”

Vừa dứt lời, điện thoại Doãn Đình reo lên, Doãn Quốc Hào gọi tới.

“Bố em gọi.” Doãn Đình nói, hai người cùng xị mặt xuống, thấy đối phương cũng như mình thì đều bật cười.

Doãn Đình nhận điện thoại, Doãn Quốc Hào hỏi cô đang ở đâu, giục cô mau về nhà. Doãn Đình dạ dạ vâng vâng.

“Anh đi với em.” Cừ Chính Khanh nói.

Doãn Đình cảnh giác nhìn anh.

“Thôi nào, không phải anh muốn ra oai với bố em. Anh đâu có thừa hơi đến thế.” Cừ Chính Khanh vò đầu cô, “Em đi lấy nhật ký của em đưa anh, hôm nay anh mang về, dù sao cuối tuần cũng không hẹn hò, anh ở nhà làm nhật ký.”

Doãn Đình bật cười. “Anh như trẻ con vậy.” Cô cười giọng điệu của Cừ Chính Khanh, cứ như anh đang giận dỗi.

Sau cùng Doãn Đình vẫn dẫn Cừ Chính Khanh theo, cô vào nhà lấy mấy trang nhật ký đưa cho anh, nhân lúc anh cúi đầu xuống xem, cô lén hôn anh một cái rồi chạy đi, nhưng bị anh bắt lại hôn thật sâu rồi mới buông ra.

Doãn Đình cười tủm tỉm đỏ mặt chạy về nhà, thấy Doãn Quốc Hào đang đứng trong phòng khách trừng mắt nhìn cô. Doãn Đình nghiêm mặt, nói với Doãn Quốc Hào: “Bố, đừng giận mà, con với Cừ Chính Khanh đã bàn bạc rồi. Những gì bố nhắc nhở là rất đúng, chúng con sẽ chú ý hơn.”

Không nói bố yêu cầu chia tay, mà nói bố nhắc nhở là rất đúng. Doãn Quốc Hào “hừ” một tiếng, Doãn Đình nói tiếp: “Chúng con sẽ cùng bình tĩnh mà suy nghĩ lại. Con không hẹn hò nữa, mai con đi câu cá với bố nha”.

Doãn Quốc Hào không lên tiếng, nhìn cô một lúc, nói: “Câu cá gì, câu cá với con chẳng có gì vui. Mai đi xem phim”.

“Dạ được.” Doãn Đình cười hì hì đáp.

“Ngày kia đi dạo phố, bố muốn mua hai bộ đồ mới.”

“Được ạ.” Doãn Đình vẫn cười híp mắt.

Doãn Quốc Hào nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng không nói lời hờn mát nữa, quay người trở về phòng.

Doãn Đình về đến phòng lập tức gọi điện cho Cừ Chính Khanh: “Anh lái xe đi chưa? Còn chưa à? Em vừa có một cuộc đụng độ nhỏ với bố”.

“Thế nào?”

“Bố nói mai muốn đi xem phim, ngày kia muốn đi dạo phố.”

Cừ Chính Khanh bật cười: “Tuyên chiến à?”

“Chắc là bố cũng có kế hoạch B.”

“Chắc vậy.”

“Xin Nghiêm Chính, trặc trở nhỏ nhỏ xem như khích lệ.” Doãn Đình bây giờ không còn buồn bã chán nản nữa.

“Em nghĩ được như thế là tốt nhất.”

“Xin Nghiêm Chính, anh biết vì sao xe hơi lại cần xăng hoặc dầu để tạo lực không?”

Cừu Chính Khanh cười lớn: “Tiểu Đình à, người ta có gì khó khăn trặc trở hay buồn vui gì thì gửi gắm vào thơ ca, còn em thì gửi vào mấy câu hỏi này sao?”

“Sai rồi, như em gọi là đầu óc xoay chuyển nhanh chóng.”

“Được, vậy vì sao lại phải dùng xăng dầu?” Chẳng lẽ là đốt cháy không khí thì có thể khởi động sao?

“Vậy mới có thể lớn tiếng kêu ‘bơm xăng, thêm dầu’ đó.”

Cừu Chính Khanh bật cười: “Thật trẻ con.”

“Làm gì có.”

“Câu này trẻ con thật mà.”

“Làm gì có.”

Khi Cừu Chính Khanh lái xe trên đường về nhà vẫn không nhịn được cười, vậy mới có thể lớn tiếng kêu “bơm xăng, thêm dầu”!

Nhưng bố vợ tương lai đã bắt đầu kế hoạch B rồi, xem ra họ cũng cần thêm dầu mới được.

Hôm sau Doãn Đình đi xem phim với Doãn Quốc Hào.

Ông chọn suất chiếu sáng lúc mười giờ hơn. Phim tình cảm, nói về chuyện tình của một đôi nam nữ, vừa gặp đã yêu, tình yêu bùng cháy nhanh

chóng, sau một đêm kích tình, họ có con với nhau, thế là vội vàng đi tới hôn nhân. Trước khi kết hôn hai người đều rất trông đợi vào tương lai, cảm thấy con cái là món quà do trời cao ban tặng. Nhưng cuộc sống hiện thực sau khi kết hôn khiến tình cảm mãnh liệt của họ dần dần nguội lạnh, họ bắt đầu cãi vã rồi chiến tranh lạnh, từ chóng đôi những kế hoạch lớn cho đến chê bai từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống của người kia. Họ oán trách, chỉ trích lẫn nhau, cuối cùng do sự lơ là của người cha, sự cố chấp của người mẹ, đứa bé đã không còn, hai người không thể chịu đựng tiếp, mỗi người một ngả. Mười năm sau, họ đã có gia đình mới của mình, gặp lại nhau, nhìn lại chuyện đã qua, chỉ còn tiếng thở than.

Doãn Đình thấy bố mình chọn phim này thì không nói nên lời, rõ ràng đây là bộ phim mang tính giáo dục mà, rõ ràng đang bóng gió cô và anh.

Doãn Đình thâm thờ dài, cô chụp lại tâm áp phích của phim này đặt trước cửa rạp chiếu, sau đó nói với Doãn Quốc Hào: “Con đăng lên Weibo nhé.”

Doãn Quốc Hào không phản đối, Doãn Đình lập tức đăng bài: “Bố dẫn mình đi xem phim, chọn phim này này”. Cô nghĩ chắc là Cừ Chính Khanh có thể thấy được, chắc anh cũng hiểu đây là ý gì.

Vào trong rạp, Doãn Đình và Doãn Quốc Hào ngồi xuống xem phim. Nhưng Doãn Đình không thể tập trung, cô chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, thỉnh thoảng lại lấy ra xem Cừ Chính Khanh có phản hồi gì không. Nhưng xem mấy lần cũng không thấy tung tích của anh, ngược lại có mấy người bạn trên mạng nhấn thích, khen bố của Doãn Đình thời thượng, không ngờ lại xem phim tình cảm của giới trẻ.

Doãn Đình tự nhủ thầm, trong này có ý sâu xa mà mấy người không hiểu thôi, xem ra chỉ có Xin Nghiêm Chính nhà cô có thể hiểu được. Nhưng sao Xin Nghiêm Chính còn chưa xuất hiện vậy?

Mười mấy phút sau, Doãn Đình lại mở điện thoại lên. Lần này thấy Cừ Chính Khanh có phản hồi, nhưng không phải bình luận trong bài đăng

của cô, mà tự anh đang một bài mời.

Trên Weibo là hình một trạm xăng, nhân viên đang đổ xăng cho anh. Anh viết: “Biết vì sao xe hơi lại phải nhờ xăng dầu mà hoạt động không?”.

“Ha ha!!!” Doãn Đình không nhịn được bật cười.

Tong rạp vô cùng yên tĩnh, trên màn hình đang chiếu đến cảnh nam chính quỳ xuống cầu hôn nữ chính một cách đầy tình cảm, nữ chính rung rung nước mắt nhận lời, rất cảm động. Mọi người đều đang đắm chìm trong bầu không khí tốt đẹp của chuyện tình này, còn Doãn Đình lại bật cười khúc khích, khiến cho tất cả mọi người đều quay lại nhìn. Doãn Quốc Hào cũng trừng mắt liếc con gái, xấu hổ lắm có biết không?

Doãn Đình che miệng, nhưng vẫn không thể nhịn cười được.

Vì sao phải nhờ vào xăng dầu mà hoạt động? Vì có thể mạnh miệng kêu lớn thêm dầu! Thêm dầu! Thêm dầu!

Doãn Đình càng nghĩ càng buồn cười, hôm qua người nào đó còn chê câu hỏi này của cô trẻ con, kết quả ngày hôm nay chính anh lại lấy ra dùng. Thật đáng yêu! Cô thấy anh vô vùng đáng yêu.

Thấy bài đăng này, Doãn Đình đã yên tâm hơn. Cô bắt đầu chăm chú xem phim. Thật ra bộ phim này cũng không tệ, tuy tình tiết hơi chậm, nhưng quay rất nghệ thuật. Nam nữ chính đều rất đẹp, sự nhiệt tình của tình yêu đến và đi cũng nhanh như nhau. Câu chuyện nói lên được rất nhiều vấn đề thực tế. Sau cùng, nữ chính bị sảy thai, tình cảm của hai người tan vỡ, ở trong căn phòng bị phá tan nát điên cuồng la hét, chửi bới lẫn nhau. Cảnh phim rất kịch tính, kết hợp cảnh quay lại lúc hai người mới cưới còn đang yêu đương nồng nhiệt cùng nhau bài trí căn phòng, khiến người ta ngậm ngùi.

Việc lí trí nhất họ làm lúc bấy giờ chính là ký tên lên đơn ly hôn. Bước ra từ văn phòng luật sư, mỗi người quay đầu lại vào một thời điểm khác nhau, để lỡ mất ánh mắt của đối phương, tuy oán hận chất đầy trong lòng,

nhưng vết tích của tình yêu nồng cháy vẫn còn đó. Chỉ là nó đã qua đi, đã trở thành quá khứ rồi.

Xung quanh có rất nhiều khán giả rơi lệ, có tiếng sụt sùi. Doãn Đình không khóc, tuy trước nay cô vẫn không có sức đề kháng với những bộ phim tình cảm kiểu này, nhưng vì hôm nay tâm trạng khi xem bộ phim này của cô rất khác. Cô không thể nhập tâm vào nó được, ngược lại cô lại suy nghĩ nhiều hơn về tình hình của cô và và Cừ Chính Khanh. Vậy nên bộ phim này mang đến cho cô sự cảnh giác và nguồn cảm hứng nhiều hơn.

Cô mở Weibo lên, thấy Cừ Chính Khanh lại đăng bài mới.

Lần này nội dung chủ yếu là mèo Đại Đại. Nó mặc bộ quần áo nhỏ, đội cái mũ nhỏ rất đáng yêu, bị Cừ Chính Khanh ôm trên khuỷu tay đứng trước gương chụp hình. Trong hình mèo Đại Đại mở lớn đôi mắt vô tội. Đôi mắt tròn xoe lấp lánh, đầy vẻ tò mò.

Kèm theo tám hình là hai chữ: Con tin.

Doãn Đình lại bật cười khúc khích. Cười xong cô mới phát hiện mình lại làm phiền người khác rồi, vội che miệng lại. Nhưng không kịp nữa, khán giả xung quanh đang cảm động vì tình tiết trong phim đã quay lại khó chịu nhìn cô.

Lần này Doãn Quốc Hào không quay qua nhìn con gái nữa, mắt mặt quá, cứ vờ như không quen vậy.

Doãn Đình rụt vai lại, trượt người xuống thấp, cố gắng thu nhỏ mình lại trên ghế. Sau đó che miệng tiếp tục xem tám hình trên Weibo kia, vẻ mặt vô tội lại đáng yêu của mèo Đại Đại, đúng là càng nhìn càng giống con tin.

Doãn Đình che miệng cười, cố gắng kìm nén, cười đến nỗi hai vai run lên. Khích lệ cô chưa đủ, còn lấy con tin ra uy hiếp cô sao?

Cừ Chính Khanh thật đáng yêu quá!

Buổi tối, hai người lên mạng mở video chat nói chuyện với nhau, kể cho nhau nghe hôm nay mình đã làm những gì. Doãn Đình đi xem phim rồi ăn tối với vợ mình, cùng ông đi thăm một người bạn cũ, xong thì về nhà. Cừu Chính Khanh đến phòng tập, về nhà thì dọn vệ sinh và cho “con tin” ăn, sau đó thì làm việc.

Ừm, hôm nay cũng không tệ. Hai người cười ha ha. Thật ra thì cũng như trước kia thôi, chẳng qua lúc trước nếu không thể hẹn hò thì sẽ thấy tiếc nuối, còn có cảm giác chưa làm xong việc. Bây giờ bỏ được chuyện hẹn hò này, lại thấy thật ra cũng tốt, hai người đều rất hài lòng. Doãn Đình lại bắt đầu kể cho Cừu Chính Khanh nghe nội dung của bộ phim, xen thêm bình luận của cô. Cừu Chính Khanh vừa nghe, thảo luận với cô, vừa làm gì đó.

Doãn Đình nói xong rồi, anh gửi cho Doãn Đình một tập tin. Doãn Đình vừa mở ra, xem xong thì vô cùng kinh ngạc và vui mừng, là những trang nhật ký cô đã đưa anh!

Anh scan lại từng tờ một, làm thành một bản điện tử, còn đánh số, viết thêm chú thích của chính mình.

Doãn Đình đọc từng trang từng trang, chậm chậm thưởng thức, cảm động đến rơi nước mắt. Thật sự cảm động hơn bộ phim kia nhiều, cô nghĩ. Đây là cuộc sống hiện thực.

Cừu Chính Khanh bên kia nói: “Được rồi, bây giờ hai chúng ta, mỗi người đều có một phần, ai cũng sẽ không quên được”.

Doãn Đình rung rung nước mắt bật cười: “Kế hoạch B của anh phức tạp quá”. Nào là khích lệ động viên, nào là con tin uy hiếp, nào là dịu dàng cảm động.

“Không phức tạp chút nào, đây mới là bắt đầu thôi.” Cừu Chính Khanh nghiêm túc nói.

Doãn Đình hít hít mũi, nói với anh: “Kế hoạch B của em đơn giản hơn nhiều.”

“Đơn giản thế nào?”

“Chính là ‘tốt tốt tốt’. Tốt với bố, tốt với anh. Tốt đến mức hai người đều chịu không nổi nữa, sau đó đều nghe lời em.”

“Nghe qua thì rất trẻ con.”

“Hoàn toàn không có.”

“Em giải quyết bố em là được. Mỗi khi em đối tốt với anh, anh đều nhớ, không cần tốt hơn nữa đâu.” Cừu Chính Khanh nói.

Doãn Đình cười, làm gì có ai chê “tốt” chứ. Vả lại trước kia cô sai rồi, cái “tốt” mà cô nghĩ chưa chắc đã tốt thật. Cô sẽ tìm cách thay đổi.

Chương 25

Hôm sau là Chủ nhật, Doãn Đình đi dạo phố với Doãn Quốc Hào, chuyển mùa rồi, phải mua quần áo và giày mới cho ông. Cô lên xem qua hàng dành cho giới trẻ, không dám chọn đồ cho Cừ Chính Khanh trước mặt Doãn Quốc Hào, cô định đợi có cơ hội sẽ dẫn anh đến đây dạo một vòng.

Hôm đó Cừ Chính Khanh cho Doãn Đình một bất ngờ, anh đã đi xem bộ phim kia. Một mình. Buổi tối chat video với nhau, Cừ Chính Khanh thảo luận tình tiết phim với Doãn Đình, anh nói anh phải đi chứng thực xem bộ phim có giống như Doãn Đình nói hay không. Kết quả, lập trường và quan điểm của cả hai quả nhiên không giống nhau.

“Rất thú vị mà, lần sau chúng ta cũng tìm một bộ phim rồi cùng đi xem nhé.” Cừ Chính Khanh nói. Trước giờ anh không xem phim nhiều, ngoài những buổi công chiếu của đối tác ra, anh chưa từng chủ động đến rạp chiếu phim. Bây giờ mới biết, thì ra tranh cãi tình tiết trong phim với bạn gái, cũng thú vị lắm.

“Được. Mục tiêu tiếp theo, phim kinh dị.” Doãn Đình xoa xoa hai tay, phim kinh dị thì sẽ càng có nhiều tình tiết để tranh cãi! Trong lúc xem còn có thể thừa cơ ôm lấy bạn trai mà làm nũng. Tuy cô không sợ hãi gì, nhưng làm nũng thì nhất định phải có!

Nhật ký tình yêu ngày hôm đó, Doãn Đình viết: “Anh đi xem phim một mình, tuy không dẫn em theo, nhưng em vẫn rất cảm động. Cảm nhận về bộ phim của chúng ta khác nhau, quan điểm khác biệt, khi tranh luận không ai nhường ai, đây là lần đầu tiên. Chúng ta đã hẹn lần sau sẽ đi xem phim kinh

dị, dáng vẻ nhíu mày của anh rất buồn cười. Anh đã cho em biết rằng, có lúc biểu hiện của sự thay đổi và cảm động không phải kích động và nước mắt, mà chỉ đơn giản là cứ làm đi, sau đó cùng nhau cười.”

Hôm sau, thứ hai, đi làm thôi!

Cừu Chính Khanh vẫn như thường lệ, họp hành, kiểm tra thư, phê báo cáo, ký duyệt, đàm phán, ra quyết định. Doãn Đình gọi điện qua, nói mấy ngày tới e là không thể gặp anh được.

“Bố em nói, thời gian này em đừng ra ngoài chơi, bây giờ đang có dịch bệnh, rất dễ bị lây.”

“Ừm.” Trong này có ý gì đương nhiên Cừu Chính Khanh cũng rõ. Kế hoạch B của phụ huynh quả nhiên là kiểu ‘tôi không mắng không chửi cậu, chỉ hạn chế không cho các người gặp nhau’. Nếu con cháu cố ý không vâng lời, cãi nhau với ông, ngược lại dẫn đến mâu thuẫn và xung đột. “Cứ nghe bố em trước đi.”

“Em cũng nghĩ thế.” Doãn Đình nhẹ nhàng cất tiếng, thấy Cừu Chính Khanh cũng nghĩ giống mình, cô khẽ thở phào một hơi. Trước đây cô còn lo lắng anh sẽ không vui. “Vậy hôm nay anh sẽ làm thêm giờ?”

“Ừ.” Thứ Hai nào cũng khá bận rộn, chiều còn hai cuộc họp, đồng giấy tờ anh cần xem đang chắt đóng.

“Vậy em gọi cơm cho anh nhé.”

“Được.” Cô không cần nhàn việc anh làm thêm giờ là tốt rồi.

Khoảng sáu giờ rưỡi, Cừu Chính Khanh kết thúc cuộc họp cuối cùng trong ngày trở về phòng làm việc, thấy trên bàn anh có một gói đồ lớn. Thư ký nói: “Cô Doãn nhờ người giao tới, nói là bữa tối của anh, bảo tôi nhận thay. Cô ấy còn nói có gửi email cho anh”.

Cừu Chính Khanh chậm chậm liếc nhìn thư ký một cái. Anh nhớ lại lời Doãn Đình đã nói.

“Tiếp theo em muốn tấn công vào đám bạn của anh. Bắt đầu từ thư ký của anh trước.”

Cừ Chính Khanh bật cười, nói cảm ơn với thư ký. Thư ký hỏi anh còn việc gì không, Cừ Chính Khanh dặn dò công việc đã bàn trong cuộc họp, sau đó bảo cô về trước. Anh quay lại chỗ ngồi, mở gói đồ ra, hai hộp cơm, một tròn một vuông, rất lớn và rất đẹp.

Anh mở hòm thư lên, thấy thư của Doãn Đình. Cô nói không muốn quấy rầy cuộc họp của anh, nên không gọi điện hay nhắn tin. Cô bảo anh cho hộp cơm vào lò vi sóng hâm lại, đừng ăn đồ nguội. Hộp hình vuông có hai tầng là cơm và thức ăn, hộp hình tròn là canh, ăn xong thì rửa sạch hộp, đừng vứt đi.

Câu cuối cùng trong thư là: Tuy em không thể cùng anh ăn tối, nhưng vẫn hy vọng anh có thể ăn được một bữa ngon lành và nóng hổi. Cố lên, ăn thật no mới có sức làm việc.

Hôm đó Cừ Chính Khanh ăn rất no, toàn là những món anh thích. Trong công ty có lò vi sóng, cơm canh đều nóng hổi, nuốt xuống thấy ấm áp vô cùng.

Cừ Chính Khanh và Doãn Đình đã hơn hai tuần không gặp nhau.

Doãn Quốc Hào quản Doãn Đình rất chặt. Ông không mắng cô, cũng không nói ngang, chỉ kiểm đủ loại có không cho Doãn Đình ra khỏi cửa. Doãn Thực muốn giúp em gái còn nửa thật nửa giỡn nói Cừ Chính Khanh là người đàn ông tốt. Kết quả Doãn Quốc Hào trả lời: “Đúng là người đàn ông rất tốt, nhưng bố không muốn cậu ta làm con rể, mà bố cũng không nghĩ là cậu ta thích đàn ông đâu”.

Doãn Thực cứng họng. Bị bố trêu chọc thì thôi, còn để em gái lại nghe bố nói không đồng ý Cừ Chính Khanh, anh thấy rất áy náy.

Doãn Thực thương lượng với Doãn Đình: “Thế này không được, anh yểm trợ cho em, em lén chạy ra ngoài.”

Doãn Đình chớp mắt hỏi anh: “Có cần trở về không?”.

“Đương nhiên có rồi!” Doãn Thực sầm mặt. Chẳng lẽ định bỏ trốn sao? Nếu cô bỏ nhà đi, bố sẽ đánh gãy chân anh cho xem.

Doãn Đình tiếp tục chớp mắt: “Vạy trốn ra được một hai lần thì có ý nghĩa gì?”.

“Hả?” Doãn Thực ngỡ ngác, yêu cầu cao thế à? Lâu rồi không được gặp mặt, không được hẹn hò, không phải nên vội vàng chuồn ra rồi trở về chịu đòn sao? Đương nhiên bố sẽ không đánh, cùng lắm chỉ mắng vài câu, không sao.

“Em không cần anh yểm trợ cũng chạy được mà, đâu phải là bị giam lỏng. Nhưng ra ngoài hẹn hò một hai lần thì có ích gì? Chọc giận bố thì càng thêm mâu thuẫn, không hay chút nào. Em và Xin Nghiêm Chính mỗi ngày đều gặp nhau trên mạng, cũng không tệ. Bọn em có thể kiên nhẫn mà. Kiên nhẫn chờ đến một ngày bố đổi ý. Đợi bố mềm lòng, hoặc khi có cơ hội thích hợp, bọn em mới gặp nhau.”

“Bố rất cố chấp.” Doãn Thực thấy em gái như vậy thật đáng thương.

Doãn Đình cười hì hì: “Em cũng thế”.

Thôi được. Nụ cười này khiến Doãn Thực thấy, thật ra không cần thương tiếc cho nó.

Doãn Đình nói lại với Cừ Chính Khanh chuyện anh trai cô muốn giúp, Cừ Chính Khanh cười lớn. Sau đó, anh đến quán bar của Doãn Thực, cảm ơn anh ta. Doãn Thực uống vài ly với Cừ Chính Khanh, hai người nói với nhau rất nhiều chuyện, đều là những chuyện liên quan đến Doãn Quốc Hào và Doãn Đình.

Lần này Doãn Thực mới phát hiện ra, đối với một vài người đàn ông, tình bạn thiết lập không phải dựa trên việc cùng chèo bai bạn bè và người thân, mà cùng thảo luận và khẳng định người mình yêu.

Doãn Thực muốn khuyên Cừ Chính Khanh đừng trách bố anh, bố anh cũng không dễ chịu gì, tuy là một ông già khó tính, nhưng những năm qua, ông vẫn luôn cố gắng làm một người cha tốt. Không ngờ Cừ Chính Khanh không cần anh khuyên, kể với Doãn Thực quá trình Doãn Quốc Hào gặp anh, cả những lời ông đã nói.

Người lớn có lí của người lớn, anh hiểu được. Hơn nữa sau khi đắn đo rất lâu, anh thấy Doãn Quốc Hào thật ra không hẳn là không để chút đường lui nào cho họ. Ít nhất, ông không dùng thủ đoạn gì quá hiểm, vì vậy anh và Doãn Đình đều thống nhất khi tìm cách giải quyết thì tránh đối đầu với ông, không làm tăng thêm mâu thuẫn. Chỉ cần mọi người đều dùng cách ôn hòa để giải quyết, vậy thì vẫn còn chút cơ hội.

Thật ra Doãn Quốc Hào đang quan sát họ, họ cũng đang quan sát ông.

Hàng ngày Doãn Đình đều gọi người mang cơm đến cho anh, hộp cơm ba món thay đổi liên tục. Phải chọn món, phải gọi cho nhà hàng, chắc chắn tốn không ít thời gian và công sức. Cừ Chính Khanh nghĩ Doãn Quốc Hào chắc chắn biết, nhưng ông không ngăn cản.

Có một ngày cuối tuần Doãn Quốc Hào lại kiếm cơ đi dạo phố mà chiếm dụng thời gian của Doãn Đình, Doãn Đình bèn thử trong lúc chọn giày giúp bố, đã mua một đôi cho Cừ Chính Khanh. Doãn Quốc Hào không ngăn cản.

Đôi giày Cừ Chính Khanh đang đi dưới chân chính là đôi Doãn Đình mua. Anh nghĩ tâm tư của Doãn Quốc Hào không kiên định được như anh và Doãn Đình. Nhưng ông vẫn ngăn không cho anh và Doãn Đình gặp mặt, nên họ cũng không có ý định thử thăm dò giới hạn của Doãn Quốc Hào. Tạm thời nghe theo lời ông, sau đó dùng hành động chứng minh cho ông biết rằng họ thật sự có thể làm được. Cho dù tính cách và lối sống khác

nhau, nhưng một khi đã yêu, họ có thể điều chỉnh bản thân để mang lại hạnh phúc cho nhau.

Doãn Thực thở dài: “Gặp anh vợ tương lai còn nhiều hơn bà xã tương lai, cái này không được chút nào”.

Cừ Chính Khanh bật cười.

Doãn Thực vừa thở dài vừa cười, Doãn Đình và Cừ Chính Khanh cũng cười. Rốt cuộc thì ông già ấy đang phản đối ai vậy?! Hai người này chẳng thấy buồn bã gì cả, bố anh cứ như đang đọc diễn văn, thật là đáng thương.

Doãn Thực hỏi Cừ Chính Khanh: “Anh có muốn gửi gì cho em gái tôi không? Tôi sẽ giúp anh chuyển phát nhanh đến cho con bé.”

Cừ Chính Khanh nghĩ một lúc lâu: “Hay là, anh mang tôi về đi”.

“...” Doãn Thực sầm mặt. Mẹ kiếp, lúc này là ai bình tĩnh như không nói không gặp cũng không sao, không muốn đối chọi với ông già nhà anh, dùng cách ôn hòa để giải quyết, đợi ông ấy mềm lòng rồi mới dạn dàng phản kích? Bây giờ vừa mở miệng đã yêu cầu con trai ruột của ông dẫn quân địch về nhà. Ông già không đánh em gái, nhưng sẽ đánh anh đó.

Nửa giờ sau, điện thoại của Doãn Đình đổ chuông, thấy người gọi là Doãn Thực.

Cô bắt máy: “Anh!”.

“Anh trai em uống say rồi, em xuống đón cậu ta đi.” Giọng nói ở đầu bên kia không phải Doãn Thực, mà là Cừ Chính Khanh.

Doãn Đình ngây người, lát sau mới vội nói: “Anh uống say à? Được, em xuống đón anh”. Cô chạy ra khỏi phòng, nói với Doãn Quốc Hào đang ngồi trong phòng khách xem tivi: “Con xuống đón anh Doãn Thực. Anh ấy uống say rồi”.

Doãn Quốc Hào gật đầu. Doãn Đình thay giày rồi mở cửa ra ngoài.

Ra khỏi cửa nhà, Doãn Đình bắt đầu bật cười. Nhớ đến giọng nói của Cừ Chính Khanh, nghĩ đến việc anh đang ở bên dưới, cô cười thật tươi, không khép miệng lại được. Thang máy lên rất chậm, khiến người ta nôn nóng không thôi. Khó khăn lắm mới lên tới nơi, lúc xuống vận tốc cũng như rùa bò, thật nóng lòng quá đi.

Ra khỏi thang máy, Doãn Đình chạy thẳng ra cửa, vừa nhìn đã thấy Cừ Chính Khanh đang đứng đó!

Doãn Đình cười hớn hở, nhanh chóng chạy qua, nhào vào lòng Cừ Chính Khanh.

Doãn Thực thấy em gái xuống, đang giơ tay lên định chào, giải thích vì sao Cừ Chính Khanh lại ở đây, sau đó nói vài câu tình cảm giữa anh em ruột với nhau. Kết quả tay mới giơ lên một nửa, Doãn Đình không thèm nhìn anh một cái đã nhào thẳng vào lòng Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh không hề khách khí, dang tay ôm chặt Doãn Đình.

Doãn Thực đứng bên cạnh xụ mặt xuống. Hai vị! Có thấy anh trai còn đang đứng bên cạnh không?

Rõ ràng hai người ấy không thấy!

Vì họ bắt đầu hôn nhau.

Doãn Thực không nhìn nổi nữa, quay lưng bỏ đi. Được! Hai người được lắm! Anh cao to thế này, vậy mà cả việc làm bóng đèn cũng không đủ trọng lượng sao? Doãn Thực nghĩ thầm trong bụng, hay là anh đi gọi bố xuống, đợi em gái hôn bạn trai xong quay đầu lại nhìn, ai da, sao anh trai lại biến thành bố rồi.

Đương nhiên, Doãn Thực chỉ nghĩ thôi chứ không làm vậy đâu. Nếu không, anh sẽ bị bố đánh cho một trận, rồi lại bị em gái đánh thêm trận nữa thì khổ.

Cừ Chính Khanh không nở xa Doãn Đình, nhưng anh cũng không thể ở lại quá lâu. Hôn rồi lại hôn, phân nào đã thỏa nỗi lòng, cuối cùng anh vẫn phải nói: “Anh đến chỗ anh trai em uống rượu, tài xế vẫn đang đợi trong xe, anh phải về trước đây”.

Doãn Đình gạt đầu, ôm chặt anh. Không gặp thì thấy không sao, gặp rồi mới phát hiện ra, thật sự cô rất nhớ anh, rất nhớ.

“Em phải kiên trì, đừng nôn nóng, chúng ta còn rất nhiều thời gian.” Cừ Chính Khanh nói tiếp.

Doãn Đình gạt đầu.

Hai người, anh nhìn em, em nhìn anh, không nói lời nào. Chỉ nhìn nhau cười.

Thật ra hàng ngày họ đều nói chuyện qua mạng, cũng gọi điện cho nhau không ít lần. Gặp nhau rồi, vẫn thấy còn rất nhiều chuyện muốn nói.

Cừ Chính Khanh cúi đầu hôn lên môi cô một cái, thì thầm: “Lên nhà đi”.

Doãn Đình mím môi, nhón chân hôn trả anh: “Anh về nhớ ngủ sớm nhé”.

Doãn Thực đứng cách đó không xa, đã bắt anh nhìn cảnh hai người tình tứ, lại còn bắt anh nghe đoạn đối thoại này.

Sau lưng bỗng bị vỗ một cái, anh quay đầu lại, đập vào mắt là gò má đỏ bừng và nụ cười sorn gai óc của Doãn Đình, còn Cừ Chính Khanh đang đứng trước cửa vẫy tay với anh: “Cảm ơn”.

Cừ Chính Khanh đi rồi, Doãn Đình ôm cánh tay Doãn Thực đi vào thang máy. Mãi mà cô vẫn không ngừng cười.

Doãn Thực ai oán nói: “Em đừng có cười ghê rợn như vậy nữa được không?”.

Doãn Đình đáp lại anh: “Anh trai à, em yêu anh lắm”.

“Đừng dùng chiêu dành cho người yêu đáng sợ này để đối phó với anh trai em.” Doãn Thực liếc cô, thầm nghĩ anh cũng nên tìm bạn gái thôi. Sau đó dẫn bạn gái tới trước mặt hai người này tình tứ, bù đắp lại những tháng ngày này.

Cừ Chính Khanh như được tiếp thêm năng lượng từ nụ hôn của Doãn Đình, anh lại cảm thấy tràn đầy lòng tin. Vì vậy ngày hôm sau, Trần Cảm Hứng đột nhiên ghé thăm Cừ Chính Khanh. Lúc đó anh đang họp, thư ký mở cửa vào đưa tài liệu cho anh, anh thấy động tác đó, đột nhiên nghĩ đến vấn đề về kính chắn mà Doãn Đình đã nói.

Cảm hứng hiện ra không chỉ dừng ở câu hỏi về tấm kính chắn, còn có cả chủ đề thảo luận của cuộc họp hôm đó: Phương án tiêu thụ sáu tháng cuối năm của thương hiệu giày dành cho phái nữ thuộc tập đoàn Vĩnh Khải – Tú.

Tú là một trong những thương hiệu có tiếng nhất của Vĩnh Khải, chuyên sản xuất giày nữ. Cừ Chính Khanh nghe Doãn Quốc Hào kể chuyện ngày xưa mới biết, thương hiệu này trước kia do ông sáng lập. Mẹ của Doãn Đình, tên là Từ Tú Bình.

Thương hiệu này vì sao lại được đặt là Tú, phòng Marketing của Vĩnh Khải vẫn cho rằng, cái tên đó thể hiện cho vẻ đẹp của phái nữ.

Còn Cừ Chính Khanh lại đoán, lúc Doãn Quốc Hào lập ra thương hiệu này, chỉ đơn thuần là lấy một chữ trong tên của vợ mình.

Giày nữ Tú thật ra không thuộc quyền quản lý trực tiếp của Cừ Chính Khanh, nó là một công ty con hoạt động độc lập. Nhưng tất cả những kế hoạch lớn của các công ty con đều phải báo cáo lại cho phó tổng phụ trách kinh doanh của tập đoàn để nhận được nguồn hỗ trợ và phối hợp tiếp thị từ tập đoàn. Hai bộ phận này, đều do Cừ Chính Khanh quản lý.

Sản phẩm của Tú chất lượng tốt, kênh tiêu thụ vững mạnh, thương hiệu có uy tín, doanh thu trước nay đều rất ổn định. Cừ Chính Khanh luôn an tâm với kế hoạch kinh doanh của họ. Bây giờ là tháng ba, Tổng giám đốc của chi nhánh đang báo cáo kế hoạch sáu tháng cuối năm của thương hiệu này.

Trọng điểm của Tú trong sáu tháng cuối năm là giảm giá, đánh vào đặc điểm thoải mái và tự do của sản phẩm. Kế hoạch của chi nhánh là tìm một ngôi sao làm đại diện, thực hiện khảo sát qua mạng về hoạt động dùng thử, thúc đẩy sản phẩm mới trên thị trường, ngoài ra còn một vài phương án tuyên truyền nữa.

Cừ Chính Khanh vừa nghe báo cáo vừa cảm thấy hưng phấn vì ý tưởng đột nhiên nảy ra trong đầu. Báo cáo của chi nhánh rất chi tiết, ý tưởng của Cừ Chính Khanh cũng dần dần được hoàn thiện.

Điều quan trọng nhất trong lần tuyên truyền thương hiệu vẫn là Tú, cái đẹp và thể hiện cái đẹp.

Trong báo cáo, tất cả những ý tưởng và phương án được đưa ra đều xoay quanh chủ đề này.

Cừ Chính Khanh đợi nhân viên chi nhánh trình bày kế hoạch xong, nghe qua ý kiến mọi người, anh mới lên tiếng: “Tôi có một ý tưởng”.

Phòng họp liền trở nên yên ắng, đợi nghe ý tưởng của Cừ tổng đại nhân.

“Phụ nữ, ai cũng đều mơ ước có một mái nhà.”

Vị đại diện của chi nhánh tỏ ra kinh ngạc. Cừ tổng đại nhân nghiêm túc cuồn công việc có phải uống nhầm thuốc “Hôm Nay Tôi Rất Cảm Tính” rồi không? Những người khác cũng thấy cảm động, cả Cừ tổng đại nhân cũng bị uốn nắn thành ra thế này rồi sao? Phụ nữ đâu chỉ mơ ước có một mái nhà, mà cần có cả người xây nhà nữa.

“Hoạt động dùng thử rất thú vị, nhưng tôi thấy chưa đủ mạnh, chưa đủ sức ảnh hưởng.” Cừ Chính Khanh nói. “Đừng để ai cũng có cơ hội dùng thử, không có cảm giác thử thách họ sẽ không thấy quý trọng. Nhưng cũng không thể để nó quá khó, sẽ khiến người ta thấy phản cảm”.

Cho nên? Mọi người lại tiếp tục chờ đợi. Phong cách của Cừ tổng đại nhân không phải nêu ra một đồng lí luận như có như không sau đó bảo họ tự mình suy nghĩ, một khi anh đã nói ra, thì thật sự đã có ý tưởng cụ thể.

“Một đôi giày thoải mái tự do, phái nữ nên mang nó đi thực hiện ước mơ của mình. Quá trình này, phải cho mọi người thấy. Chúng ta cho họ một sân khấu, cho họ một phần thưởng.”

“Giống như tổ chức cuộc thi?” Có người hỏi.

“Đúng, vậy mới có tính thách thức, sức ảnh hưởng mới rộng. Cứ dùng mạng Internet là được. Chủ đề là: Lữ hành gia. Thế nào gọi là lữ hành gia? Chính là sau khi phát hiện được cái đẹp thì chia sẻ nó cùng mọi người, rồi lan truyền tinh thần đấy đến những người khác. Chỉ cần là phái nữ, sử dụng Tú đều được tham gia. Địa điểm tự chọn, muốn đến Mỹ hay Ai Cập đều được. Chúng ta sẽ hỗ trợ về tài chính. Trước tiên, họ phải trình bày kế hoạch của mình, để mọi người bình chọn chuyến đi nào gây nhiều cảm hứng nhất. Người vào vòng tiếp theo sẽ mang theo Tú và bắt đầu đi tìm ước mơ của mình. Họ tự viết bài, chụp ảnh, tự đăng lên. Người có chuyến đi nhận được nhiều sự quan tâm và đón nhận của mọi người nhất, chính là người thắng cuộc, chúng ta sẽ trao tiền thưởng.”

Mọi người trong cuộc họp đã hiểu ra. “Để họ kể những câu chuyện của họ.”

Câu chuyện, là cách để thu hút sự chú ý của cộng đồng. Không phải cảnh đẹp, không phải mỹ nhân, mà là câu chuyện.

“Đúng, cứ để họ ‘thể hiện’ là được.” Cừ Chính Khanh tổng kết.

“Cái này đúng là thú vị hơn hoạt động dùng thử nhiều.”

“Nhưng Tú đâu phải giày du lịch?”

Mọi người bắt đầu bàn bạc.

“Chủ đề của chúng ta đâu phải du lịch, là ước mơ. Không nhất định cứ phải đi du lịch mà. Hành trình cuộc sống cũng được, phải không?” Một đồng nghiệp nữ rất thích kế hoạch này. “Còn nữa, giày đế bằng cũng có thể mang đi du lịch thoải mái. Một đôi giày đế bằng phối với quần hay váy đều được. Tôi đi du lịch cũng ít khi dùng giày thể thao, chỉ cần giày đế bằng là được. Và lại, đúng lúc có thể thể hiện được ưu điểm của sản phẩm là sự thoải mái và tự do. Tôi thích ý kiến này.”

Một người khác nói: “Hoạt động này cũng dễ tổ chức hơn dùng thử, vì không chế được mục tiêu của người tham gia, không cần số lượng nhiều, chỉ cần chất lượng tốt. Những người đi du lịch nổi tiếng trên mạng cũng rất quen thuộc với chuyện hợp tác cùng các công ty, chắc sẽ dễ bàn bạc. Hợp tác với họ, mời họ tham gia, với sự nổi tiếng của họ, vòng sơ tuyển chắc chắn có thể thông qua, sau đó lại mượn sự nổi tiếng này, tiến hành cuộc thi chung kết. Sức ảnh hưởng của hoạt động này có thể đảm bảo.”

Vậy sao? Cừu Chính Khanh không hiểu mấy chuyện người đi du lịch nổi tiếng trên mạng. Anh chỉ biết thiên sứ Tiểu Đình nhà anh rất lợi hại. Trong lòng anh, không ai biết tìm kiếm và truyền tải cái đẹp hơn cô nữa.

Cô có một mơ ước, cô muốn trở thành lữ hành gia. Anh không thích du lịch, nhưng anh rất muốn giúp cô thực hiện ước mơ đó.

Cô nói lữ hành gia chính là người thấy được cái đẹp thì chia sẻ nó với mọi người, vậy anh cho cô một sân khấu, để có thêm nhiều người thấy được cái đẹp mà cô nhìn thấy.

Anh cũng muốn cho Doãn Quốc Hào thấy, khi hai người hoàn toàn khác nhau, việc có thể làm không chỉ là chiều chuộng, mà còn là ủng hộ lẫn nhau. Anh sẽ không trói buộc đôi cánh của Doãn Đình, anh muốn dùng thương hiệu mang tên mẹ cô, giúp cô bay lên.

“Tài khoản ‘Khinh Khí Cầu’ có hơn hai triệu người theo dõi, ‘Cô Gái Thích Đi Bộ’ có hơn một triệu...” Những người khác vẫn còn đang thảo luận.

Cừ Chính Khanh lấy lại tinh thần, cái gì, mấy người nổi tiếng kia không làm gì cũng một hai triệu người theo dõi? Tiểu Đình nhà anh có bao nhiêu, hai ba mươi nghìn thì phải?

Cừ Chính Khanh tạm thời gạt việc so sánh mức độ nổi tiếng qua một bên. Việc quan trọng cần làm bây giờ là xác định những việc có thể làm, những chi tiết khác có thể bàn bạc sau.

Nửa giờ sau, trải qua cuộc thảo luận sôi nổi cùng đồng nghiệp, kế hoạch sơ bộ cơ bản đã hình thành. Đại diện của chi nhánh sau khi trở về sẽ nhanh chóng lập kế hoạch chi tiết, đồng thời hợp tác với công ty quảng cáo 4A, cho ra bản kế hoạch khả thi và chuẩn bị đầu tư truyền thông.

“Tú – Hành trình đi tìm ước mơ”.

Hoạt động này sẽ thay thế cho hoạt động dùng thử trong báo cáo trước đó.

Cừ Chính Khanh yêu cầu đầu tháng tư phải hoàn thành xong kế hoạch, để các bộ phận phụ trách công việc tiếp theo có đủ thời gian phối hợp. Mọi người đều đồng ý.

Sau khi tan họp, Cừ Chính Khanh vẫn còn rất hưng phấn, anh chỉ muốn lập tức báo tin tức này cho Doãn Đình biết. Anh muốn nói với cô, em hãy chọn một nơi nào đó em muốn đến, mang đôi giày có thương hiệu do bố mẹ em sáng lập. Đi làm việc em muốn làm, ghi lại những cái đẹp em nhìn thấy, rồi kể lại cho mọi người.

Nhưng anh biết, bây giờ vẫn chưa nói cho cô biết được. Còn chưa có quyết định cuối cùng, kế hoạch chi tiết cuối cùng cũng chưa xong, cả quy trình thực hiện cũng thế. Anh muốn lúc anh nói với Doãn Đình, tất cả đều

đã chắc chắn rồi, cô chỉ cần vui vẻ gật đầu nói “được”, rồi mua ngay vé máy bay đi đến nơi cô muốn đến nhất.

Muốn làm được như vậy, ngoài kế hoạch chi tiết và quá trình của hoạt động ra, còn một người quan trọng anh phải giải quyết cho xong. Anh cảm thấy, nhất định anh sẽ giải quyết được.

Doãn Quốc Hào nhận được lời mời của Cừ Chính Khanh thì không hề tỏ ra kinh ngạc, ông rất bình tĩnh nghe Cừ Chính Khanh nói anh muốn gặp ông lần nữa để nói chuyện. Hai người hẹn gặp tại nơi lần trước, vẫn là thứ sáu, lúc bảy giờ tối.

Lúc Cừ Chính Khanh đến thì Doãn Quốc Hào đã ở đó. Hai người chào hỏi qua lại, vẫn dùng bữa trước giống lần trước. Ăn xong, hai người bắt đầu vào chủ đề chính.

“Cậu muốn nói gì với tôi? Mong tôi thay đổi ý kiến, đồng ý chuyện của cậu và Tiểu Đình?” Doãn Quốc Hào uống một ngụm trà, bắt đầu nói trước. “Vẫn câu nói cũ, quan điểm của tôi hoàn toàn không thay đổi.”

“Cháu không muốn nói chuyện đó. Khởi lại chuyện cũ cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, còn lãng phí thời gian, không hiệu quả.” Cừ Chính Khanh mỉm cười: “Cháu nghĩ chúng cháu phải tiến hành từ một góc độ khác mới có thể giải quyết sự xung đột này”.

“Ví dụ như?” Doãn Quốc Hào vừa bình tĩnh vừa lạnh nhạt, không tỏ ra tò mò chút nào.

Cừ Chính Khanh lại cười, không trả lời thẳng vào câu hỏi của ông, mà lại nói: “Hôm bác phản đối chuyện của chúng cháu, Tiểu Đình đã đặt một câu hỏi cho cháu. Cô ấy nói, tấm kính chắn giống như lí trí vậy, bảo vệ tình cảm của chúng ta. Chúng ta đứng sau tấm kính, tránh được gió táp mưa sa, lại có thể thấy được cảnh đẹp nơi xa. Có một điểm không ổn, chính là khi bác muốn đến gần cảnh đẹp kia, lại bị tấm kính cản lại. Muốn vượt qua, thì phải đập vỡ nó. Nhưng đập vỡ rồi, tuy có thể đến gần cảnh đẹp kia, lại

không còn sự bảo vệ nữa. Thậm chí, chúng ta có thể bị mảnh vỡ của nó làm bị thương. Cô ấy hỏi cháu, phải làm sao đây?”.

Doãn Quốc Hào không lên tiếng.

Cừu Chính Khanh tiếp tục nói: “Khi cô ấy nói những lời này, trong đầu cháu hiện lên một bức tranh, cháu đứng sau tấm kính thủy tinh, Tiểu Đình đứng ở phía đối diện. Chúng cháu thấy nhau rất rõ, nhưng lại không thể chạm tới. Tấm kính ấy đã chia cách chúng cháu. Đập vỡ nó, mảnh vỡ đâm vào người, gió mưa tràn vào. Không đập, chúng cháu vĩnh viễn xa cách. Cháu nhớ đến câu bác nói, nước cò chết”.

Anh nói đến đây, ngưng một chút, “Nước cò chết, tuy cháu không đồng tình, nhưng cháu nghĩ rất lâu vẫn không ra đáp án tốt nhất. Mãi đến hôm đó, cháu đang họp, thư ký đẩy cửa bước vào đưa tài liệu cho cháu. Đột nhiên cháu như được khai sáng.”

Anh nhìn Doãn Quốc Hào. Ông không uống trà nữa mà dừng lại, nghiêm túc nhìn anh.

“Sao cứ phải đập vỡ nó? Mở một cánh cửa cho nó là được rồi. Một đáp án đơn giản như thế, cháu lại không nghĩ ra. Trung bình mỗi ngày cháu đều phải ngồi trong phòng họp, số lần thấy cánh cửa ấy được đẩy ra nhiều không đếm xuể. Vậy mà cháu không nghĩ đến. Sau đó thì cháu hiểu ra, vì sao cháu lại không nghĩ tới.”

Doãn Quốc Hào nhếch khóe miệng lên cười, lại tiếp tục uống trà.

“Vì khi Tiểu Đình đặt ra câu hỏi kia với cháu, trong đầu cháu dựa theo lời cô ấy mà phác họa ra bức tranh kia. Bức tranh ấy là cảnh cháu nhận định, cháu không nhảy ra khỏi bức tranh đó để suy nghĩ. Tình huống này, gọi là thành kiến. Cháu mang theo thành kiến mà nghĩ tới bức tường thủy tinh, chỉ suy nghĩ sự mâu thuẫn giữa phá và không phá, lại bỏ qua việc đơn giản nhất mà ngày nào cũng nhìn thấy.”

Doãn Quốc Hào hỏi: “Ý cậu nói tôi có thành kiến với cậu?”.

“Trong lòng bác Tiểu Đình là cô gái nhỏ ngây thơ lãng mạn muốn trở thành lữ hành gia, trong lòng bác cháu là một người cuồng công việc, nếu không làm việc thì sẽ không chịu được. Bác nghĩ mâu thuẫn của chúng cháu là giữa niềm vui và công việc, chúng cháu bên nhau tất phải có một bên hy sinh lợi ích của mình.”

“Chẳng lẽ không phải?” Doãn Quốc Hào lại hỏi.

“Không hoàn toàn như thế.”

“Vậy cậu định thuyết phục tôi thế nào? Cậu mới nói, chuyện cũ khơi lại cũng vô tác dụng mà thôi.”

Cừ Chính Khanh gật đầu: “Cháu nghĩ, chúng ta đều nên thay đổi cách tư duy. Hàng ngày cháu và Tiểu Đình đều nói rất nhiều chuyện, hiểu biết về nhau cũng không ít, nhưng sự tiếp xúc giữa cháu và bác thì lại rất ít. Bác tự trách mình vì sự ra đi của mẹ Tiểu Đình, lại áy náy chuyện Tiểu Đình vì bầu bạn với bác mà từ bỏ ước mơ. Bác thấy cháu giống bác của quá khứ, nên cháu sẽ đi theo vết xe đổ của bác, lại nghĩ sự tồn tại của cháu giống bác của hiện tại, ràng buộc Tiểu Đình, sẽ khiến cô ấy mất đi cuộc sống mà cô ấy mong muốn”.

“Đúng là như vậy, không sai.”

Cừ Chính Khanh mỉm cười: “Bác của quá khứ đã qua đi theo thời gian, không cách nào thay đổi được. Vậy bác và cháu của hiện tại, vì người con gái chúng ta cùng yêu thương, phải chẳng có thể thay đổi một chút?”. Anh dừng lại, giải thích: “Không phải vì chiều chuộng mà cứng nhắc thay đổi, mà là chúng ta có thể thử điều chỉnh lại chính mình”.

“Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn như cuối tuần chúng ta có thể cùng đi câu cá, có thể cùng ăn cơm, có thể cùng dạo phố uống trà trò chuyện. Cháu không biết chơi cờ tướng, bác có thể dạy cháu, chúng ta có thể cùng nói những chuyện cả hai

đều có hứng thú, bác cũng có thể cần nhắn than vãn về bạn bè bác với cháu. Chúng ta có thể cùng đi xem kịch, bàn luận tình tiết. Chúng ta cũng có thể cùng đi mua sách.” Cừ Chính Khanh dừng lại suy nghĩ: “Bố mẹ cháu mất sớm, cháu không có kinh nghiệm sống cùng người lớn, bác cháu ta sẽ từ từ xem xét thêm còn việc gì chúng ta có thể làm cùng nhau nữa”.

Doãn Quốc Hào hơi bất ngờ, không nghĩ tới Cừ Chính Khanh lại ra chiêu này. Ông thẳng thừng hỏi: “Ý của cậu bây giờ, là lấy lòng tôi?”.

“Không ạ, bác vốn đâu có ghét cháu, không phải sao? Bác chỉ không muốn cháu làm con rể mà thôi. Chúng ta có thể thử tiếp xúc với nhau nhiều hơn, cháu thay Tiểu Đình bầu bạn cùng bác, như vậy cô ấy có thể yên tâm làm việc mình muốn rồi. Bỏ đi thành kiến ban đầu, chúng ta sẽ trò chuyện cùng nhau theo cách bình thường nhất, không phải rất tốt sao?”

Doãn Quốc Hào ngạc nhiên. Cừ Chính Khanh muốn thay Tiểu Đình làm bạn với ông?

Doãn Quốc Hào cười: “Tôi vẫn còn một cậu con trai”.

“Nhưng Doãn Thực không thích nói chuyện kinh doanh. Cậu ấy không biết những thương hiệu trước đây bác đã bán đi bây giờ thế nào, cũng không biết công việc của những người bạn kinh doanh cũ của bác ra sao, quy mô công ty như thế nào. Cậu ấy không biết những kế hoạch trong giới kinh doanh, không biết doanh nghiệp nào vừa thay người lãnh đạo. Còn nữa, bác đã sống cùng Doãn Thực hai bảy hai tám năm, thành kiến sẽ lớn hơn đối với cháu. Còn nữa, nếu bác cháu ta thân thiết với nhau, Tiểu Đình sẽ yên tâm hơn. Vì thế cô ấy có thể thực hiện những việc cô ấy muốn làm. Còn bác, bác cũng sẽ thấy cháu và Tiểu Đình ở bên nhau hạnh phúc như thế nào.”

Doãn Quốc Hào ngay lập tức phản pháo: “Nói thì lúc nào cũng dễ hơn làm.”

Cừ Chính Khanh quyết không bỏ cuộc: “Mười ngày nữa là sinh nhật của Tiểu Đình, bác và cháu cùng nhau tổ chức một bữa tiệc cho cô ấy đi”.

Doãn Quốc Hào nhìn Cừ Chính Khanh. Trong ánh mắt ông lộ ra ý cười.

Anh thật sự thông minh, quả thực là rất thông minh. Anh không yêu cầu ông đồng ý cho anh và Tiểu Đình hẹn hò trong ngày sinh nhật, mà lại đề nghị họ cùng mừng sinh nhật với Tiểu Đình.

“Được.”

Cừ Chính Khanh đợi mãi, cuối cùng cũng được Doãn Quốc Hào đồng ý. Anh thở phào nhẹ nhõm, sự vui mừng hiện giờ khó có thể diễn tả thành lời.

“Tôi nghĩ nhất định cậu đã chuẩn bị quà cho Tiểu Đình.”

“Dạ đúng.”

“Nhưng tôi nói trước để cậu khỏi cảm thấy mất lòng. Tôi đồng ý để cậu cùng mừng sinh nhật với Tiểu Đình, không có nghĩa tôi đồng ý chuyện hai đứa.”

“Vậy là cháu cần tiếp tục cố gắng rồi.” Cừ Chính Khanh không tỏ ra nhụt chí hay thất vọng, dường như đáp án này anh đã dự liệu từ trước, thế nên anh vẫn tràn đầy niềm tin.

“Thời gian ở bên con gái tôi cậu còn chẳng có, còn nói bầu bạn với tôi, lời này nói hơi quá rồi.”

“Cháu nói là khi Tiểu Đình đi chơi xa, thời gian sau khi cháu tan ca và cả ngày cuối tuần sẽ hoàn toàn dành cho bác, tất nhiên cháu không thể đi với bác cả ngày như Tiểu Đình rồi”.

“Vậy thì có khác gì với việc không đi cùng?”

“Có chứ ạ, khác ở chỗ quan tâm và không quan tâm.” Cừ Chính Khanh không để ý đến việc ông cố ý bắt bẻ anh, anh còn rót trà cho ông, mỉm cười nói: “Cháu quan tâm bác, chăm sóc bác, bác hiểu cháu, chấp nhận cháu, vậy đôi cánh của Tiểu Đình, còn có gì ràng buộc nó nữa?”.

Doãn Quốc Hào trầm ngâm, ông không có lời nào để đáp lại câu hỏi đó của Cừ Chính Khanh.

Bữa cơm kết thúc, trước khi Doãn Quốc Hào lên xe, ông quay đầu lại nói với Cừ Chính Khanh: “Có một chuyện cậu đã nhầm. Tắm kính đó, rồi cũng sẽ vỡ, cậu muốn lắp cửa lên, chẳng phải sẽ cắt nó ra sao?”.

Lúc Cừ Chính Khanh ngẩn người, Doãn Quốc Hào đã tươi cười ngồi vào xe.

Lần đầu tiên Cừ Chính Khanh cảm thấy, có lẽ Doãn Quốc Hào vốn không thật sự phản đối anh và Doãn Đình.

Ngày mười ba tháng tư sắp đến rồi.

Hôm đó Cừ Chính Khanh đăng một bài lên Weibo, anh viết: “Sinh nhật vui vẻ!”.

“Đình Đình Ngọc Lập 413” ngay lập tức xuất hiện!

“Tem!!!!” Cô vẫn dùng năm dấu chấm than, kèm theo biểu tượng nhảy nhót.

Cừ Chính Khanh trả lời cô bằng một cái mặt cười thật lớn.

Tiếp theo đó, có rất nhiều người bắt đầu hiểu ra hôm nay là sinh nhật của Đình Đình Ngọc Lập, họ kéo nhau qua tài khoản của Doãn Đình chúc mừng cô. Khoảng hơn nửa tiếng sau, Cừ Chính Khanh nhận được điện thoại của bạn gái.

“Aaaaa, em phát hiện ra rồi, phát hiện ra rồi!” Cô rất kích động đến mức hét âm ỉ trong điện thoại.

Cừ Chính Khanh cười: “Anh đang đợi xem khi nào em mới phát hiện ra”.

“Xin Nghiêm Chính, anh nhanh qua đây, cho em cắn một cái nào.”

Cừ Chính Khanh lại cười lớn: “Tối anh sẽ qua”. Tiệc sinh nhật của Doãn Đình được tổ chức tại nhà riêng, chỉ có người nhà cô và anh. Cừ Chính Khanh rất hài lòng với sự sắp xếp này. Một lần nữa anh cảm thấy, có lẽ Doãn Quốc Hào thật sự không phản đối bọn họ đến thế. Tuy rằng đến tận bây giờ, ông vẫn chưa đồng ý cho Doãn Đình gặp anh, cũng không đồng ý cùng anh đi câu cá.

“Xin Nghiêm Chính, em rất yêu anh. Anh còn để ngày sinh của em lên trước nữa.” Đây là chuyện cô mới vừa phát hiện ra. Tên hiển thị trên mạng của Cừ Chính Khanh đã thay đổi. Nhìn kỹ lại, thì ra là 413510, trước là ngày sinh của cô, sau là của anh.

“Đúng vậy, anh để em lên trước. Em biết mà, sự chú ý của con người thường tập trung ở những số cuối, anh làm vậy để nhắc nhở em đừng có quên ngày sinh nhật của anh”.

Doãn Đình cười lớn: “Anh đừng có sửa đây, sau này cứ dùng cái này đi”.

“Được.” Cừ Chính Khanh đáp: “Đây là món quà sinh nhật thứ nhất anh tặng em”.

“Còn có cái thứ hai nữa cơ à?”

“Đúng vậy. Tối nay anh sẽ đưa em.”

Sau dịp Tết vừa rồi, đây là lần thứ hai Cừ Chính Khanh bước vào cửa nhà họ Doãn. Anh đưa một cái hộp cho Doãn Đình, bên trong là một bộ đồ dùng văn phòng gồm sổ tay, giấy nhớ, bút màu, bút phôi với bìa sổ và cả túi đựng tài liệu, thước...

“Whoa.” Doãn Đình kinh ngạc thốt lên. Bộ này đầy đủ thật, còn là màu xanh nhạt mà cô thích. “Không ngờ anh lại mua nó cho em!” Đây đúng là điều bất ngờ. Cô còn tưởng anh sẽ mua những thứ phụ kiện nhỏ gì đó.

“Đây là món quà thứ hai.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc nói.

“Vẫn còn món quà thứ ba nữa sao?” Doãn Đình thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Cừ Chính Khanh đáp.

Doãn Đình nhìn trên tay anh, chỉ thấy anh cầm túi đựng máy tính xách tay thôi. Cô nhìn anh, tỏ vẻ nghi hoặc.

Cừ Chính Khanh cười: “Hát xong bài chúc mừng sinh nhật mới đưa cho em.”

“Không phải anh định tặng chính mình chứ?” Doãn Đình cố ý tỏ vẻ đáng yêu, hỏi khế.

“Còn có bố em ở đây, chẳng đứng đắn gì cả.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc nhìn về phía Doãn Quốc Hào, sau đó nói nhanh: “Bây giờ bác không nhìn chúng ta, em có thể hôn anh một cái”.

Doãn Đình cười lớn, lấy sớ tay che mặt lại.

Thôi xong! Bạn gái anh cười lớn tiếng như vậy, nhất định bố cô ấy sẽ quay lại nhìn. Cừ Chính Khanh khẽ đảo mắt, quả nhiên Doãn Quốc Hào đã quay đầu qua nhìn về chỗ họ. Cừ Chính Khanh khẽ thở dài, tiếc nuối nhìn Doãn Đình một cái. Doãn Đình cười hì hì, hung hăng ôm lấy cổ Cừ Chính Khanh, nhón chân lên hôn mạnh một cái lên má anh, sau đó hí hửng xoay người chạy về chỗ bố cô.

“Bố! Bố xem! Xin Nghiêm Chính tặng con đó. Rất đẹp đúng không?”

“Cũng được.” Doãn Quốc Hào không kích động như con gái. Sau đó ông đi vào phòng, mang một cái hộp ra: “Đây là quà sinh nhật bố tặng con.”

Doãn Đình nhìn Cừ Chính Khanh, ngoắc tay bảo anh qua cùng cô mở quà.

Doãn Đình xé giấy gói ra, mở hộp quà, trong đó là hai cái hộp khác. Chưa mở chúng ra cô đã thấy phấn khích. Máy ảnh! Máy ảnh! Còn có ống kính cô vẫn luôn muốn mua. Cái hiện tại cô đang dùng cũng rất tốt, từng tiêu tốn của cô mấy chục nghìn tệ nên Doãn Đình không nỡ thay. Tuy vậy cô vẫn động lòng với cái mới, chỉ không ngờ bố cô lại biết được!

Doãn Đình rất kích động, ôm Doãn Quốc Hào nũng nịu nói: “Con cảm ơn bố”.

Doãn Thục ngồi trong phòng ăn không nhịn được nữa: “Mấy người không đói sao?”. Hai người đàn ông tranh sủng trước mặt một người con gái, loại kịch này anh không muốn xem chút nào có biết không? Anh đã ra sức dùng ám hiệu, họ lại chẳng thèm để ý đến anh.

Ăn cơm ăn cơm! Doãn Đình cất quà đi, một tay kéo tay bố mình, một tay kéo Cừ Chính Khanh về phía bàn ăn.

Một bữa cơm không có gì đặc biệt vẫn chỉ ăn ăn uống uống, nói nói cười cười. Cuối cùng cũng chuyển sang màn quan trọng nhất.

Nến trên bánh đã được thắp lên, đèn cũng đã tắt. Đến lúc hát bài chúc mừng sinh nhật rồi.

Vì thời khắc này, Cừ Chính Khanh đã tập luyện một thời gian dài. Nhưng anh vẫn không dám hát to, vì thế khi Doãn Thục nói: “Chúc em sinh nhật vui vẻ, chuẩn bị!”, Cừ Chính Khanh chỉ nhỏ tiếng hát, định là sẽ để giọng mình lẫn trong tiếng hát của Doãn Quốc Hào và Doãn Thục cho đến hết bài.

Kết quả anh vừa mở miệng, phát hiện kế hoạch đã hỏng bét.

Hai người kia hoàn toàn không hát!

Chỉ thấy mỗi giọng hát như nói thầm của anh vang lên, quả thực rất buồn cười. Anh biết mình bị bố vợ cùng ông anh vợ tương lai chơi xỏ rồi. Lúc này có phần hồi hộp nên Cừ Chính Khanh đã hát sai nhạc.

Doãn Quốc Hào cúi thấp đầu, Doãn Thực hai vai run run, cười đến thế mà còn cổ không phát ra tiếng! Họ không sợ nhin đến bệnh à? Cừ Chính Khanh định thân lại, thôi kệ, một mình anh hát cũng được. Anh bắt đầu hát to hơn.

Doãn Đình cười đến chảy cả nước mắt rồi ngả vào lòng anh: “Lần đầu tiên em nghe bài hát chúc mừng sinh nhật bị lạc nhịp. Thật cảm động”.

Cừ Chính Khanh chớp mắt nghiêm túc nói: “Anh có thể hát thêm mười lần nữa, xin mọi người đừng rời khỏi vị trí.”

Doãn Đình lại cười ngặt nghẽo. Doãn Thực thì nhảy dựng lên: “Nam tử hán đại trượng phu, sao lại ghi thù như thế chứ! Trả thù cũng đâu cần nặng tay như thế! Còn em nữa”. Anh chỉ Doãn Đình: “Cười gì mà cười, chẳng lẽ phép chút nào cả!”.

Cừ Chính Khanh liếc Doãn Thực một cái, cười khoa trương nhất là anh đó biết không? Vô tình đảo mắt, anh thấy Doãn Quốc Hào cũng đang cười, nếp nhăn trên mặt ông cũng vì nụ cười này mà hiện lên rõ hơn.

Cắt bánh ga-tô xong, mọi người cùng ra phòng khách ngồi. Doãn Đình nhận nhiệm vụ pha trà.

Lúc này Doãn Thực mới lấy quà mình đã chuẩn bị ra. Là một chiếc máy tính xách tay loại nhỏ.

“Whoa.” Doãn Đình lại thốt lên: “Quà của mọi người hôm nay đều khiến em rất bất ngờ”.

Doãn Thực cười, nhìn về phía Cừ Chính Khanh.

Doãn Đình quay qua nhìn Cừ Chính Khanh, thấy anh lấy từ trong túi của mình một bản kế hoạch rồi đưa cho cô: “Đây là món quà thứ ba của

anh”.

Doãn Đình tỏ vẻ nghi hoặc nhưng vẫn nhận lấy nó. Anh đưa cô một tập giấy tờ? Không phải thỏa thuận tiền hôn nhân chứ? Nếu vậy bố cô có đánh gãy chân anh không?

Kết quả lại không phải.

Doãn Đình đọc lướt qua một lượt. Một lúc sau, khóe mắt cô nóng lên.

“Ước mơ của con là trở thành một lữ hành gia.”

“Lữ hành gia là gì?”

“Là người có thể đi thật nhiều nơi, được ngắm thật nhiều cảnh đẹp, sau đó chia sẻ nó với người khác.”

Hành trình đi tìm ước mơ.

Doãn Đình chăm chú đọc, đến câu cuối cùng, cô dần lấy lại bình tĩnh, lưu luyến đóng bản kế hoạch lại.

Cô sụt sịt mũi, cô không cho nước mắt rơi xuống. Doãn Đình ngẩng đầu lên nhìn ba người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, sau đó nở nụ cười với bố và anh trai: “Hai người đều biết rồi, đúng không?”. Thế nên họ mới tặng cô những món quà kia.

Doãn Quốc Hào và Doãn Thực gật đầu.

Doãn Đình nhìn họ, lại nhìn Cừ Chính Khanh, nước mắt bỗng chốc lăn chã rơi, “Mọi người tốt với em quá.” Cô nói, rồi vòng tay ôm lấy Doãn Thực.

Doãn Thực ôm em gái, thâm nhịu mày. Tiểu Đình xảo quyết thật! Ôm bố thì sợ Cừ Chính Khanh ghen, ôm Cừ Chính Khanh thì sợ bố không vui, nên mới chuyển qua ôm anh? Được được, vậy thì làm ơn ôm lâu một chút, vậy anh có bị trừng phạt cũng không thấy mình bị thiệt.

Doãn Đình vùi đầu vào lòng Doãn Thực, đợi khi tâm trạng bình tĩnh lại, cô ngời thẳng lên, nói với Cừ Chính Khanh: “Em muốn tham gia!”. Giọng cô rất dứt khoát, cũng rất kiên định.

Chương 26

“Được.” Cừ Chính Khanh mỉm cười. Anh biết là vậy mà, “Ngày mừng Một tháng Năm sẽ bắt đầu chiến dịch tuyên truyền, chủ yếu là trên điện thoại và internet, phía đối tác bên anh cũng đã bàn bạc gần xong, chỉ còn đợi ký hợp đồng nữa thôi. Họ đều là đối tác lâu năm, nên xúc tiến kế hoạch khá nhanh. Website cho hoạt động này cũng đang được thiết lập, sẽ sớm được hoàn thiện trong thời gian tới. Đây cũng là ngày bắt đầu nhận đăng ký tham dự, em chỉ cần vào trang chủ của hoạt động này, có thể sử dụng tài khoản Weibo hoặc Blog cá nhân để đăng nhập. Hình thức trình bày bài thi có thể là câu chữ, hình ảnh hoặc video. Báo danh sẽ tiến hành cùng lúc với kỳ sơ tuyển, tháng Bảy bắt đầu vòng hai, chung kết sẽ diễn ra vào tháng tám. Vừa đúng dịp nghỉ hè. Vòng hai và vòng chung kết sẽ có nhóm quay phim đi cùng để lưu lại một số hình ảnh sử dụng cho việc tuyên truyền”.

Những điều này, ban nãy Doãn Đình đã đọc trong bản kế hoạch, nhưng nghe Cừ Chính Khanh thuật lại, sự hưng phấn lại lần nữa bùng nổ trong cô. Doãn Đình hí hửng nói: “Sau khi em giành chiến thắng, một trăm nghìn tiền thưởng đó em sẽ dùng một nửa để quyên góp cho trẻ em vùng núi, số còn lại tặng cho cô nhi viện để trang trải học phí cho bọn nhỏ”.

Doãn Thục liền lên tiếng châm chọc cô em gái: “Cứ làm như chiến thắng nằm chắc trong tay em rồi không bằng”.

Doãn Đình hất cằm: “Đương nhiên rồi”. Cô quay qua nói với Cừ Chính Khanh, “Anh không cần giúp em, chắc chắn em sẽ vượt qua được cuộc thi này”.

Cừ Chính Khanh cười: “Anh giúp thế nào được chứ? Em không đi cửa sau được đâu nhé. Toàn bộ quá trình của cuộc thi này đều có người giám sát, quản lí số liệu cũng là do bên đối tác đảm nhận. Hơn nữa đây là hoạt động do công ty con tổ chức, tập đoàn bọn anh chỉ hỗ trợ tài chính thôi. Tất cả đều do bên đó làm, anh cũng chỉ xem qua báo cáo, sau đó như những người khác lên mạng tìm hiểu, nói chung là không tiếp tay cho em được”.

“Vậy thì tốt quá.” Doãn Đình nghiêng đầu: “Em không cần anh giúp. Nhưng tiền thưởng của bên anh có phải hơi ít không? Giải nhất mà chỉ có một trăm nghìn”.

Cừ Chính Khanh vò tóc của bà chủ nhỏ độc tài: “Đâu có ít. Bên anh còn phụ trách chi phí suốt trong hành trình của những người tham gia, cả chi phí của nhóm quay phim và những người đi cùng rồi cả những khoản lớn nhỏ khác nữa. Hoạt động lần này tốn rất nhiều tiền đấy”.

Doãn Đình nhăn mũi với anh: “Vé máy bay, khách sạn này nợ chắc chắn các anh toàn tìm nhà tài trợ”.

“Nhà tài trợ dễ tìm vậy cơ à?” Cừ Chính Khanh nhướn mày. Thấy Doãn Đình tỏ vẻ nghi ngờ, anh vội vàng đáp lại: “Cứ cho là dễ tìm thì cũng nhờ thương hiệu và sự tín nhiệm từ phía đối tác lâu năm của Vĩnh Khải. Hơn nữa còn phải thường xuyên báo cáo tình hình hoạt động tuyên truyền, tất cả các khoản cộng lại càng tốn kém hơn”. Đường đường là Phó tổng giám đốc của Tập đoàn Vĩnh Khải, anh không ngại than nghèo kể khổ cho công ty trước mặt bạn gái. Thậm chí còn nói bằng giọng điệu vô cùng vui vẻ nữa.

“Tóm lại giải thưởng vẫn ít.” Doãn Đình bị lời lẽ của anh quay chóng cả mặt, nói không lại anh thì nói một câu “tóm lại” để tổng kết là đúng rồi.

“Em giành được nó đi đã rồi hăng chê ít.” Cừ Chính Khanh mỉm cười, anh rất thích dáng vẻ nghịch ngợm, dương dương tự đắc của cô.

“Đương nhiên em có thể giành được rồi.” Doãn Đình hát cầm lên, vẻ mặt cô tràn đầy tự tin.

“Nghe mấy đồng nghiệp bên anh nói, họ đã liên hệ vài người hay đi “phượt” nổi tiếng trên mạng để mời họ tham gia. Nào là ‘Khinh Khí Cầu’, ‘Cô Gái Thích Đi Bộ’, ‘Hoa Không Xanh’...” Cừ Chính Khanh nêu ra vài cái tên anh nhớ được.

Doãn Đình bắt đầu hét ầm ĩ : “Aaaaa, mấy người này em đều biết, em rất hâm mộ họ!”. Cô nở nụ cười rạng rỡ, lộ rõ biểu hiện của một fan “cuồng”.

“Ừ, nghe nói trong số họ, có người sở hữu một cộng đồng fan tới ba triệu người, ít nhất cũng hơn một triệu.” Cừ Chính Khanh từ tốn nói.

“Ồ...” Cuối cùng Doãn Đình cũng ý thức được vấn đề. “Vậy đã sao, thắng thua không quan trọng, quan trọng là có tham gia.”

Doãn Quốc Hào và Doãn Thực đều bật cười. Doãn Đình nhăn mũi với Cừ Chính Khanh, anh giơ tay lên, tỏ vẻ vô can: “Anh đâu có cười”.

Doãn Đình đỏ mặt trừng mắt với anh, vẻ mặt như muốn nói “tóm lại là tại anh”.

Cừ Chính Khanh nở nụ cười cung chiêu, dịu dàng nói: “Em hãy chọn một địa điểm đi, chọn nơi em muốn đến nhất ấy. Là đâu cũng được. Em có thể tùy ý kể những câu chuyện mà em muốn, viết ra những gì em muốn chia sẻ, chụp ảnh và quay lại thật nhiều cảnh đẹp ở nơi em đặt chân tới. Anh cùng gia đình em sẽ là hậu phương vững chắc nhất ủng hộ em, để câu chuyện của em có thể được thật nhiều người biết đến. Bên truyền thông cũng rất có hứng thú với cuộc thi lần này, họ tài trợ cả một đội quay phim, nếu hiệu quả tốt, họ còn muốn thực hiện một đoạn ghi hình thực tế. Ước mơ của em sẽ được ghi lại bằng nhiều cách khác nhau, để truyền đạt nó lại cho mọi người”.

Doãn Đình lại muốn khóc rồi.

Cừ Chính Khanh từ tốn tiếp lời: “Nhưng việc này sẽ rất vất vả. Có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, tốn không ít thời gian. Nếu em lựa chọn một nơi xa, chắc sẽ cần ít nhất một hai tháng. Em phải chuẩn bị tâm lí trước”.

Doãn Đình mím môi, quay đầu nhìn Doãn Quốc Hào. Ông Doãn bình tĩnh nói: “Trong nhà không có gì đáng lo ngại, ngoại trừ anh trai con”.

Doãn Thực tuy không lên tiếng nhưng lại nghĩ, chuyện này mắc mớ gì tới anh? Anh không phải ông già thích gây chuyện, cũng chẳng phải người ốm đau bệnh tật nhưng không chịu uống thuốc, lén chờ chết để đi gặp vợ mình cho sớm. Anh càng không phải ông già thấy khuya rồi con gái còn chưa về thì không yên lòng, cứ đòi gọi điện giục con gái về sớm.

“Anh sẽ giúp em trông chừng họ.” Cừ Chính Khanh bỗng lên tiếng.

Doãn Quốc Hào và Doãn Thực đều xụ mặt nhìn anh, ai cần anh ta trông chừng chứ?

Doãn Đình mỉm cười: “Em phải suy nghĩ thật kỹ, chọn nơi tuyệt vời, nghĩ ra một câu chuyện thật hay. Vòng hai chỉ chọn ra năm người, chung kết thì chỉ còn hai người, chưa chắc em đã có cơ hội. Nhân vòng sơ tuyển, em phải cố gắng thể hiện nhiều một chút mới được, biết đâu lại có thêm người hâm mộ. Những người vào vòng trong cứ việc đi giành giải quán quân, em tiếp tục chơi đồ vui với mọi người”. Vui thật, cuộc thi lớn như vậy giúp cô có thêm người hâm mộ, cô thấy mình lì to rồi.

Cũng đã muộn, Cừ Chính Khanh phải về thôi. Doãn Đình tiễn anh xuống lầu. Hai người cùng đi dạo trong khuôn viên chung cư, đi một vòng lại thêm một vòng.

Cừ Chính Khanh kể cho Doãn Đình về cuộc gặp của anh cùng bố cô, rồi chia sẻ với cô ý tưởng về cuộc thi này bắt nguồn từ đâu. Anh biết mơ ước của Doãn Đình, cũng hiểu những băn khoăn của cô. Cách nghĩ của anh

và Doãn Quốc Hào về phương diện này giống nhau, họ đều mong Doãn Đình có thể hoàn thành ước mơ của đời mình.

“Anh hy vọng, cuộc thi lần này là một khởi đầu cho em. Em biết đó, sự nghiệp của mỗi người đều cần có một cơ hội để bắt đầu, ai cũng có rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng điều quan trọng là một thời điểm thích hợp để thực hiện nó. Một khi bắt đầu, nó sẽ mở ra một thế giới hoàn toàn mới cho em. Anh hy vọng đây là một khởi đầu có thể tạo động lực cho em, để em thực hiện ước mơ trở thành một lữ hành gia.” Cừ Chính Khanh nhìn vào mắt Doãn Đình, dịu dàng nói.

Doãn Đình nhìn anh một lúc lâu, sau đó rúc vào lòng anh, dang tay ôm anh thật chặt.

“Tiểu Đình, em là người rất thông minh. Sự thông minh và tài năng của em không phải dành cho việc ngồi trong văn phòng, em có thể mạnh riêng của mình.”

“Nếu em đi khắp nơi như vậy, ai sẽ chuẩn bị cơm tối cho anh đây?” Doãn Đình trong lòng anh, cất giọng buồn bã.

“Cũng đâu phải em đi rồi không bao giờ quay về nữa. Chuyện cơm nước không phải việc của nhà hàng sao?” Cừ Chính Khanh cốc đầu cô, “Nhưng chất lượng thức ăn của tuần này không như trước, có phải đôi đầu bếp rồi không?”.

Doãn Đình đứng thẳng người, trừng mắt nhìn anh.

Cừ Chính Khanh cười: “Là em nấu à?”.

“Tay nghề của em đâu có tệ. Tiệm ăn bên ngoài thường cho rất nhiều gia vị, đồ em làm thanh đạm hơn, cũng tốt cho sức khỏe hơn.”

“Phải, phải, em nói đúng lắm.” Cừ Chính Khanh kéo cô ôm vào lòng. “Anh nói thật đấy, đừng lo lắng chuyện ở nhà. Khi em đi rồi, anh sẽ gọi điện cho bố và anh trai em mỗi ngày, cũng sẽ thường xuyên qua thăm họ.

Cuối tuần anh hẹn bố em ra ngoài chơi. Tuy giờ việc đó vẫn hơi khó khăn, nhưng anh sẽ tiếp tục cố gắng.”

Doãn Đình cười lớn: “Vậy ai sẽ trông chừng anh hộ em đây?”.

“Bố và anh trai em chứ ai.” Cừ Chính Khanh hôn lên đỉnh đầu cô, “Anh đã cố gắng điều chỉnh chuyện công việc rồi, sẽ từ bỏ chút quyền lực nữa, cũng sẽ chấn chỉnh lại cách làm việc. Lời em nói, anh đều ghi nhớ cả”.

“Em biết, em biết là anh rất tốt.” Doãn Đình vô cùng cảm động. “Bây giờ nhớ lại hồi mình mới yêu nhau, em ra quy định sáu giờ rưỡi anh phải rời khỏi công ty, giờ vẫn thấy lúc đó em thật ấu trĩ.”

“Không đâu.”

“Thật ra như bây giờ em thấy ổn lắm. Không nên ép buộc anh nhất định phải cùng em làm gì đó, chỉ cần anh có thể vui vẻ, thoải mái là được. Anh cần làm việc thì cứ yên tâm làm việc, chỉ cần ăn uống nghỉ ngơi đúng giờ. Anh không biết hát karaoke, không thích xem phim, em đi với bạn bè cũng không sao. Mọi người đều cần có không gian riêng của mình. Về phần bố em, em biết tính tình ông hơi cứng nhắc một chút.”

“Bác cũng không cứng nhắc lắm đâu.”

“Cũng phải.” Doãn Đình vui vẻ bước đi, kéo Cừ Chính Khanh đến một băng ghế dài. “Em thấy bố đã mềm lòng rồi, bố đồng ý cho anh đến nhà mừng sinh nhật em. Chẳng qua da mặt ông mỏng, nên ngại nói ra. Dần dần sẽ cải thiện hơn thôi. À, đúng rồi, em nhớ ra rồi! Khi vắng nhà, em sẽ bảo bố dặn cô giúp việc chuẩn bị cơm cho anh rồi nhờ người giao qua chỗ anh. Nếu anh rảnh thì đến nhà em ăn với bố. Nếu anh đi công tác, thì bảo anh trai em qua nhà anh cho Đại Đại ăn với dọn vệ sinh cho nó. Whoa, kế hoạch ổn đấy chứ. Anh thấy chưa, việc gia đình rất dễ sắp xếp mà.”

Cừ Chính Khanh khẽ cười, dựa vào ghế ngẩng đầu ngắm sao trời. Cuộc sống mà Doãn Đình vừa miêu tả, trước giờ anh chưa từng nghĩ đến.

Bây giờ anh lại không muốn quay lại cuộc sống cô đơn hồi trước, suốt ngày chỉ quay quanh công việc, sau đó một mình trở về căn nhà trống trải.

“Tiểu Đình, anh cảm thấy rất hạnh phúc.” Cừu Chính Khanh nói, “Anh hy vọng em cũng thấy hạnh phúc như anh”.

“Tất nhiên rồi.” Doãn Đình nhanh nhẩu trả lời.

“Linh tính mách bảo anh rằng, lần này em nhất định sẽ giành chiến thắng. Tiểu Đình của anh rất giỏi, em là lữ hành gia bẩm sinh, khả năng của em nhất định sẽ không bị mai một.”

“Được! Anh đưa em đến trạm xăng đi!” Doãn Đình nắm tay lại, “Nhưng em vẫn thấy tiền thưởng của bên anh hơi ít”.

“Này!”

Doãn Đình bật cười ha ha.

Từ hôm đó, Doãn Đình bắt đầu nghiêm túc chuẩn bị. Cô lấy hình chụp từ những chuyến đi trước và sổ ghi chép ra xem lại, sắp xếp lại tài liệu, tìm kiếm địa điểm phù hợp nhất cho cuộc thi này.

Tú là nhân hiệu giày nữ, nhân vật chính là phái nữ, nên cô định tìm một câu chuyện có nhân vật chính cũng là một cô gái.

Lúc đến Hy Lạp, Doãn Đình có ghé qua một nhà hàng, bà chủ nơi đó là người Hoa. Bà ấy từng kể một câu chuyện khiến cô rất cảm động. Còn lần đến Ai Cập, Doãn Đình gặp một sinh viên nữ yêu thích nền văn hóa của đất nước này, hy vọng sau khi học xong có thể ở lại làm hướng dẫn viên du lịch. Có lẽ cô có thể liên lạc với cô ấy, hỏi xem bây giờ cô ấy thế nào rồi. Còn một lần đến Hoa Sơn, Doãn Đình quen với một đạo cô, cũng có một câu chuyện...

Doãn Đình đã định xong chủ đề cho mình, ước mơ của cô là trở thành lữ hành gia, lữ hành gia truyền tải cái đẹp và tình yêu. Hành trình mơ ước

của Doãn Đình là tìm một câu chuyện tình với nhân vật chính là nữ, sau đó kể lại câu chuyện này cho mọi người.

Cô dành ra hai tuần để sắp xếp tài liệu, liên lạc với những người quen biết trong những lần đi du lịch, liệt kê ra rất nhiều phương án. Câu chuyện của mọi người đều không tệ, khiến Doãn Đình rất do dự, không biết nên chọn cái nào.

Cô đem những phương án kia đi trưng cầu ý kiến của bạn bè thân quen, nhưng mỗi người có một cách nghĩ khác nhau.

Doãn Quốc Hào thấy những câu chuyện kia quá bình thường, không đủ kịch tính. Doãn Thực châm chọc nói: “Đó là gu của người già như bố, xem phim truyền hình nhiều quá rồi, cả ngày sống trong kịch tính phiền chết được, thấy cảnh khóc suốt mướt là con muốn tắt tivi luôn rồi”.

Doãn Đình hỏi Doãn Thực: “Vậy anh thấy cái nào được?”.

Doãn Thực nói: “Những nơi này đều không có gì mới lạ. Hay là em đi một chuyến đến Nam Cực? Trong đồng hình du lịch kia của em, chỉ có Nam Cực là anh thấy mới lạ và thú vị thôi. Tóm lại phải chọn một nơi khiến người ta thấy mới mẻ, thì mới có hứng thú được”.

Doãn Quốc Hào châm chọc anh: “Đó là do con ít quan tâm đến chuyện xung quanh nên mới thấy lạ. Người già như bố đâu hiếm khi thấy Nam Cực. Tin tức hàng ngày đều đưa tin về đội thám hiểm Nam Cực gì đó. Con lên mạng mà xem, có xó xỉnh nào không có tư liệu đâu. Bản thân mình cả ngày chỉ biết ngắm mỗi mấy cô diễn viên, thấy Nam Cực mới là lạ”.

Cừu Chính Khanh xem xong những gì Doãn Đình chuẩn bị, nhận xét: “Không có điểm nổi bật, thiếu giá trị thương mại. Bước vận hành sau sẽ hơi khó khăn”.

Doãn Đình xụ mặt cho anh xem, giá trị thương mại là cái quái gì? Không phải cuộc thi đề cao hành trình mơ ước sao?

Thôi, cô quyết định lên mạng xem thử đề tài của người khác trước đã. Dù sao thời gian đăng ký cũng khá dài, vẫn còn kịp.

Ngày mùng một tháng năm, quảng cáo của cuộc thi được tung ra đúng như lời Cừ Chính Khanh nói.

Ngày mùng hai tháng năm, chuyên gia phượt nổi tiếng “Khinh Khí Cầu” đăng Weibo, tuyên bố mình sẽ tham gia cuộc thi hành trình tìm kiếm ước mơ của thương hiệu giày nữ - Tú. Nơi cô muốn đi là Hy Lạp. Lần trước đến đó, cô từng gặp nạn nhưng may mắn được cứu. Đến tận bây giờ, cô vẫn chưa tìm được ân nhân cứu mạng của mình.

Bài viết về tai nạn đó của “Khinh Khí Cầu” từng bùng nổ trên mạng xã hội, cô còn chụp lại được hình ảnh mơ hồ của chàng thanh niên đó, nhưng vẫn không tìm được người ấy. Sau này do rất nhiều nguyên nhân liên quan đến hộ chiếu, visa, vấn đề tài chính, sau khi xuất viện cô đã rời khỏi Hy Lạp. Nhưng câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đã nhận được rất nhiều lời chúc phúc. Lần này, Khinh Khí Cầu tuyên bố muốn quay lại chốn cũ tìm ân nhân, nó lập tức trở thành chủ đề nóng.

Thôi được. Lần này Doãn Đình đã biết thế nào gọi là câu chuyện kịch tính, mới lạ và có tính thương mại rồi. Cô lẳng lặng gạch bỏ mục “Hy Lạp” trong sổ tay của mình.

Ngày mùng Bốn tháng Năm, có thêm một chuyên gia phượt tuyên bố tham gia cuộc thi hành trình tìm kiếm ước mơ của Tú. Lần này là “Hoa Không Xanh”. Nơi cô ấy muốn đến là Dubai. Hai năm trước, một người bạn thân của cô ấy muốn lập nghiệp, đã viết ra một đồng địa danh lên giấy, đánh cược với bạn mình là rút trúng nơi nào thì người bạn ấy nhất định đến nơi đó. “Hoa Không Xanh” lên viết Dubai lên giấy rồi ném vào trong đồng thăm, muốn trêu với cô bạn mình một chút, không ngờ cô bạn kia lại thật sự bốc trúng nơi đó. Cả hai bật cười, cứ ngỡ cô bạn sẽ rút lại, không ngờ cô ấy lại đến Dubai lập nghiệp thật. Cô ấy mở một nhà hàng, còn làm ăn rất phát

đạt. “Hoa Không Xanh” muốn nhân cuộc thi lần này đến Dubai tìm bạn mình.

“Cô ấy là thần tượng của tôi, làm gì cũng sẽ thành công.” “Hoa Không Xanh” đã viết như vậy trên Weibo. Còn đăng hình năm đó cô bạn mình bóc thăm chọn nơi lập nghiệp lên tài khoản cá nhân. Trò đùa năm đó, đổi lấy huy hoàng hôm nay, địa điểm vẫn là Dubai.

Thôi được! Doãn Đình cảm thấy câu chuyện này rất có sức ảnh hưởng với quần chúng, địa điểm cũng khá kích thích.

Ngày mừng Bảy tháng Năm, lại một chuyên gia phượt khác tuyên bố tham gia cuộc thi. Tên trên mạng của người đó là “Cô Gái Thích Đi Bộ”, nơi cô ấy muốn đến là Nam Cực.

Lí do chọn nơi này rất đơn giản. “Tôi chưa từng tới đó nên muốn đến ngắm bình minh một lần.”

Giọng điệu đúng là phong cách của “Cô Gái Thích Đi Bộ”, đơn giản, kiêu ngạo lại dứt khoát.

Doãn Đình cảm thấy buồn bực, đi lúc Nam Cực đang lạnh nhất, cô ấy cũng liều mạng quá rồi. Cô xem qua trang chủ của cuộc thi, có rất nhiều người đã đăng ký. Bất luận là người nổi tiếng hay không, nơi họ chọn và câu chuyện của họ đều rất có ý nghĩa. Cô thấy trong số các thí sinh, có năm người sở hữu số lượng fan hơn năm triệu, còn những người có fanclub mấy chục nghìn cho đến mấy trăm nghìn thành viên thì đếm không xuể, người có mười mấy hai mươi nghìn fan cũng rất nhiều.

“Đội ngũ PR của mấy người cũng mạnh quá đi.” Doãn Đình cắn đầu bút, làm bầm. “Đôi giày đó đến Nam Cực có phát huy được tính năng gì đâu, vậy có tính là phạm quy không?” Các thí sinh khác đều chọn được địa điểm rồi, vậy cô đi đâu bây giờ?

Trong lúc Doãn Đình còn do dự, không biết nên chọn nơi nào để đi, ông Doãn lại ngã bệnh.

Hôm đó là thứ Bảy, ngày mừng Chín tháng Năm.

Trước đó hai ngày, Doãn Thực đã ra nước ngoài, đến giờ vẫn chưa về. Doãn Đình thì hẹn vài chị em thân thiết đi thăm Tàn Vũ Phi. Nghe nói tâm trạng của bà mẹ nào đó gần đây không được tốt, Cố Anh Kiệt gọi điện cho Doãn Đình, muốn bạn bè đến thăm và trò chuyện với cô ấy. Doãn Đình cũng muốn nói qua kế hoạch của cô với mọi người, tranh thủ trung cầu dân ý đám bạn thân. Sau một hồi kêu gọi vận động, đoàn thăm hỏi bà mẹ trẻ Tàn Vũ Phi đã được thành lập.

Trước khi Doãn Đình ra cửa còn nói với bố mình: “Mai là sinh nhật của Xin Nghiêm Chính, hay chúng ta mời anh ấy ra ngoài ăn bữa cơm xem như chúc mừng nhé bố. Như vậy được không ạ?”.

Doãn Quốc Hào đáp: “Bố đâu phải bố cậu ta, sinh nhật của cậu ta bố mời cậu ta ăn cơm làm gì?”.

Doãn Đình hơi thất vọng, không lẽ cả sinh nhật của Cừ Chính Khanh cũng không đồng ý để cô tổ chức cho anh sao? Sớm biết vậy thì cô đã đổi buổi thăm hỏi sang ngày mai, vậy thì có thể lấy cớ đi thăm Tàn Vũ Phi để ra ngoài hẹn hò với Cừ Chính Khanh.

Kết quả Doãn Quốc Hào nói tiếp: “Người trẻ tự biết sắp xếp kế hoạch cho nhau, lôi theo một ông già như bố vào làm gì”.

Sao cơ? Bố cô vừa nói cái gì? Doãn Đình cảm thấy chấn động. Ý là cô có thể hẹn hò với Cừ Chính Khanh? Còn không cần dẫn theo một “bóng đèn” như bố?

“Dạ vâng.” Doãn Đình vội nói, “Bố nói đúng lắm”.

“Bố nói gì?” Doãn Quốc Hào tỏ vẻ không vui.

Doãn Đình lặng người, ôm cánh tay bố mình làm nũng. Doãn Quốc Hào cất giọng nghiêm túc: “Bố còn chưa đồng ý chuyện hai đứa đâu. Đừng

tưởng nói vài câu dễ nghe là xong. Dùng mấy chiêu đàm phán làm ăn để đối phó với bố con sao? Vô dụng thôi”.

“Vâng, con biết.” Doãn Đình nịnh nọt.

“Nhưng đã dám nói ra như thế rồi, vậy thì phải làm cho bằng được.”

“Đúng ạ.” Doãn Đình tiếp tục nịnh nọt. Thấy sắp đến giờ đi, cô hôn bỏ mình một cái: “Con ra ngoài đã, khi về con sẽ sắp xếp kế hoạch ngày mai rồi dâng tấu sớ lên cho đại nhân phê duyệt”.

“Bố già đến thế rồi sao?” Doãn Quốc Hào còn muốn làm nũng với con gái.

Doãn Đình bật cười, hôn ông cái nữa: “Con đi đây ạ”.

Doãn Quốc Hào nhìn theo bóng con gái, sắc mặt liền trầm xuống. Thật ra khi ngủ dậy, ông đã thấy dạ dày không được ổn lắm, lần trước nhập viện đã khiến hai đũa mắt tái mét. Nhưng ông thật sự không thích bệnh viện, vừa bước vào đã nhớ tới giây phút cuối cùng của vợ mình, thấy bác sĩ mặc áo blouse trắng là cảm thấy con giận trực trào. Doãn Quốc Hào quyết định hôm nay lấy lọ thuốc trước giờ vẫn không uống ra uống hai viên, ăn chút cháo rồi ngủ một giấc.

Giữa trưa, Cừ Chính Khanh gọi điện cho Doãn Quốc Hào, hỏi ông đã ăn gì chưa? Hỏi cô giúp việc đã làm món gì cho ông? Còn nói Doãn Thực và Doãn Đình đều không ở nhà, anh hỏi ông có buồn không, có ngủ trưa không? Buổi chiều có sắp xếp kế hoạch gì không.

Sức khỏe Doãn Quốc Hào không được tốt, nên giọng điệu cũng tỏ ra xa cách. Cừ Chính Khanh không để tâm, trò chuyện mấy câu với ông rồi cúp điện thoại.

Thật ra cô giúp việc nấu cơm xong thì đã về rồi, Doãn Quốc Hào một mình ở nhà, trong người ngày càng thấy khó chịu. Ông tự chuẩn bị một túi

chườm nước nóng, nằm lên giường, lấy túi chườm áp lên dạ dày, định sẽ ngủ một giấc.

Từ sau khi Cừ Chính Khanh nói sẽ năng quan tâm đến ông, anh thật sự thường xuyên gọi điện hỏi thăm, có lúc còn tìm chủ đề kinh doanh nào đó để nói chuyện cùng ông. Anh cũng hẹn ông cùng đi dạo, hoặc tham gia mấy hoạt động ngoài trời. Nhưng Doãn Quốc Hào không bao giờ nhận lời. Ông không ghét Cừ Chính Khanh, thậm chí còn rất coi trọng anh. Nhưng ông biết vấn đề giữa con gái mình và Cừ Chính Khanh, vì hạnh phúc của con gái, ông cần phải đóng vai ác một lần. Tuy nhiên, biểu hiện của Cừ Chính Khanh tốt hơn mong đợi của ông, Doãn Quốc Hào không mềm lòng nhanh như thế là vì ông nghĩ, thứ dễ dàng có được thì người ta thường không trân trọng. Thử thách quá dễ dàng vượt qua thì không thể gọi là thử thách rồi.

Doãn Quốc Hào nằm trên giường suy nghĩ, nếu Cừ Chính Khanh thật sự có thể giúp Doãn Đình trút bỏ gánh nặng để có thể làm điều mình muốn, có thể ủng hộ nó, bảo vệ ước mơ của nó, vì Doãn Đình mà tạo dựng cuộc sống nó muốn, vậy ông sẽ đồng ý chuyện hai người. Bây giờ chúng đã có một khởi đầu tốt, thế nhưng ông vẫn cần phải quan sát thêm.

Dạ dày càng ngày càng khó chịu, Doãn Quốc Hào dần không thể chịu đựng thêm được nữa. Ông ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh và bắt đầu nôn. Sau đó dạ dày bỗng co thắt, rất đau. Doãn Quốc Hào suy nghĩ một lúc, cuối cùng gọi điện cho Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh nghe qua tình hình, rất bình tĩnh hỏi: “Bên cạnh bác có ai không? Người giúp việc đã về rồi ạ? Vậy còn tài xế thì sao ạ?”.

Doãn Quốc Hào nói hôm nay ông không cần dùng xe, nên tài xế tranh thủ đưa người nhà đi chơi rồi.

“Bác còn chịu được không? Có cần cháu gọi xe cấp cứu không?” Cừ Chính Khanh vừa hỏi vừa cầm chìa khóa xe ra khỏi cửa.

“Không nghiêm trọng đến thế đâu, chỉ cần đến bệnh viện khám thôi.”

“Vậy bác chuẩn bị hồ sơ bệnh án trước, thay quần áo, mang theo lọ thuốc đã uống. Cháu đang ở bãi đỗ xe rồi, hai mươi phút nữa cháu sẽ tới chỗ bác. Bác cứ nghỉ ngơi một chút, đợi cháu.” Sự bình tĩnh của Cừ Chính Khanh khiến Doãn Quốc Hào yên tâm hơn, nếu là Tiểu Đình, chắc con bé đã quỳnh hết lên rồi.

“Đừng cho Tiểu Đình biết, lâu rồi nó không ra ngoài chơi.” Doãn Quốc Hào nói. Hơn nữa cũng vì ông mà Doãn Đình ít tụ tập bạn bè hơn trước, đương nhiên ông không thể thừa nhận việc này với Cừ Chính Khanh.

“Dạ được.” Cừ Chính Khanh cũng thấy tạm thời không cần báo cho Tiểu Đình, đến bệnh viện xem tình hình thế nào rồi tính.

Hai mươi phút sau, Cừ Chính Khanh đến nhà họ Doãn. Doãn Quốc Hào đã ăn mặc chỉnh tề, cầm theo túi đựng bệnh án và thuốc đứng trước cổng chung cư đợi anh. Cừ Chính Khanh nhíu mày, người già đúng là thích sĩ diện, ông già nhỏ nhen quả là danh bất hư truyền.

Lên xe, Doãn Quốc Hào một mực đòi ngồi ở ghế sau, Cừ Chính Khanh chiều theo ý ông. Đi được nửa đường Doãn Quốc Hào lại nôn, tự ông mang theo túi nilon để đựng. Lúc này Cừ Chính Khanh mới hiểu lí do ông một mực muốn ngồi ở ghế sau. Đúng là ông già nhỏ nhen sĩ diện.

Đến bệnh viện, Cừ Chính Khanh chạy ngược chạy xuôi lấy sổ, tìm chỗ ngồi cho Doãn Quốc Hào, rót cho ông một ly nước nóng để ông ấm bụng. Cuối cùng vào khám, bác sĩ xem qua bệnh án và kết quả kiểm tra trước đó, hỏi qua tình hình ăn uống và uống thuốc của Doãn Quốc Hào, quở trách mấy câu chuyện ông không uống thuốc, buộc ông nhập viện để theo dõi thêm. Dạ dày của Doãn Quốc Hào bị viêm khá nghiêm trọng, bình thường phải giữ gìn sức khỏe cũng như kiên trì dùng thuốc. Nhưng ông không chịu uống, thế nên một khi bệnh phát tác thì lại càng nghiêm trọng hơn. Hơn nữa tuổi của ông đã cao, cách tốt nhất vẫn là nhập viện để kiểm tra thêm lần nữa, xem tình hình có xấu đi hay không.

Doãn Quốc Hào nổi nóng, kiên quyết không chịu nhập viện. Ông nằng nặc đòi bác sĩ cho thuốc đau dạ dày và tiêm một mũi để nhanh chóng ổn định tình trạng.

“Bác nên nghe theo lời khuyên của bác sĩ.” Cừ Chính Khanh nói, giọng điệu rất uy nghiêm.

Doãn Quốc Hào trừng mắt với anh, ông còn chưa kịp phản bác, Cừ Chính Khanh đã nói tiếp: “Bác phải điều trị thì Tiểu Đình mới yên tâm được. Cháu không muốn lát nữa gọi điện cho Tiểu Đình, phải nói với cô ấy là bác lại nổi nóng, nhất quyết không chịu khám bệnh đâu.” Cừ Chính Khanh ở công ty lên lớp người khác đã quen, tuy đang nói chuyện với Doãn Quốc Hào, nhưng giọng điệu của anh vẫn không thay đổi. Lại lời Tiểu Đình ra làm bia đỡ, Doãn Quốc Hào hoàn toàn không thể nói được gì.

Cừ Chính Khanh làm thủ tục nhập viện cho Doãn Quốc Hào. Ông Doãn khó chịu đến nổi mặt mày trắng bệch, nhưng vẫn cố chịu đựng. Cừ Chính Khanh lại đi tìm bác sĩ, hỏi xem có thể dùng thuốc gì để ông dễ chịu hơn không. Bác sĩ trẻ trực ban của khoa điều trị nội trú không dám quyết định, nói là phải đợi chủ nhiệm. Cừ Chính Khanh liền đến phòng khám tìm vị bác sĩ lúc này, hỏi số điện thoại của chủ nhiệm khoa. Về mặt của anh rất nghiêm túc, nói chuyện có khí chất. Một tiếng đồng hồ sau, mấy vị bác sĩ cùng đứng trước giường của Doãn Quốc Hào chẩn bệnh, lên đơn thuốc.

Lúc Cừ Chính Khanh tìm bác sĩ hỏi xem ăn uống có cần kiêng cử gì không, nghe thấy vị bác sĩ trẻ kia nói với y tá: “Ông già đó lại nhập viện rồi, nhưng lần này tính tình có vẻ dễ chịu hơn trước nhiều”.

Cừ Chính Khanh sầm mặt, “danh tiếng” của bố vợ tương lai ở bệnh viện này vang dội thật. Cừ Chính Khanh hỏi xong những chuyện cần chú ý, anh quay sang hỏi Doãn Quốc Hào số điện thoại của cô giúp việc, bảo cô ấy buổi chiều chuẩn bị ít cháo thật. Sau đó anh mới gọi cho Doãn Đình và Doãn Thực, thông báo tình hình của Doãn Quốc Hào cho họ biết.

Doãn Thực biết Cừ Chính Khanh đang ở cùng bố mình, cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Anh nói ngày mai mới về được. Cừ Chính Khanh bảo Doãn Thực không cần lo lắng, có vấn đề gì sẽ gọi điện ngay cho anh ấy. Về phần Doãn Đình, khi biết tin thì cô tỏ ra hốt hoảng, nói sẽ lập tức đến bệnh viện ngay. Cừ Chính Khanh bảo Doãn Đình cứ bình tĩnh, trước tiên về nhà lấy một ít quần áo, đồ dùng hàng ngày và túi chườm cho ông Doãn để khỏi phải vòng về nhà lần nữa. Lời anh nói rất có tác dụng trấn an, giúp Doãn Đình dần bình tĩnh lại, cô đồng ý với anh.

Sau mấy cuộc điện thoại, mọi việc đã được Cừ Chính Khanh sắp xếp xong xuôi. Doãn Quốc Hào yên lặng nằm trên giường, không biết đang nghĩ gì. Cừ Chính Khanh im lặng kéo ghế qua ngồi bên cạnh giường ông.

Qua một lúc lâu, Doãn Quốc Hào mở mắt ra, nhìn Cừ Chính Khanh. Anh đang cúi đầu xem điện thoại trong tay, thấy Doãn Quốc Hào nhìn qua, anh hỏi ông: “Bác thấy đỡ chút nào chưa?”.

“Ừm.” Doãn Quốc Hào đáp, đúng là uống thuốc xong thấy khỏe hơn rồi, nhưng cảm giác khó chịu vẫn còn, lại thấy hơi đau. “Cậu đang làm gì vậy?” Ông hỏi Cừ Chính Khanh.

“Cháu đang kiểm tra hòm thư điện tử.” Cừ Chính Khanh thành thật nói: “Điện thoại bây giờ tiện lắm, lúc rảnh rỗi cũng có thể xử lý chút công việc”.

Doãn Quốc Hào không nói gì nữa, nhắm mắt lại ngủ tiếp. Cừ Chính Khanh tiếp tục đọc mail.

Thêm một lúc, Doãn Quốc Hào đã ngủ được một giấc, mơ màng mở mắt ra, câu đầu tiên hỏi là: “Tiểu Đình đến chưa?”.

“Cô ấy chưa đến ạ. Bác đừng gấp. Tiểu Đình còn phải về nhà lấy ít đồ cho bác.” Cừ Chính Khanh rất bình tĩnh. Lúc anh gọi điện cho Doãn Đình, bố vợ tương lai của anh cũng nghe thấy, nên bây giờ, chắc ông chỉ đang cáu mà thôi.

“Đều là nằm trên giường, về nhà không phải tốt hơn à?” Quả nhiên Doãn Quốc Hào vẫn tỏ ra bực bội vì quyết định nhập viện của anh.

“Bác sĩ còn phải kiểm tra thêm nữa, về nhà không tiện lắm ạ.”

“Cậu từng nằm viện chưa?” Doãn Quốc Hào hỏi anh.

“Chưa ạ.”

“Vậy cậu đâu có biết sự khó chịu khi nằm viện.” Doãn Quốc Hào nhíu mày.

“Bây giờ không phải cháu biết rồi sao ạ?” Cừ Chính Khanh rất nhẫn nại. “Bác cảm thấy vậy là vì bệnh dạ dày. Khi bác nằm viện, người ta sẽ giúp bác không cảm thấy khó chịu nữa. Theo cháu, đây mới là tư duy chính xác.”

Doãn Quốc Hào trừng mắt với anh.

Cừ Chính Khanh không hề tỏ ra sợ hãi, tiếp tục nói: “Cháu biết nằm ở bệnh viện không thoải mái như ở nhà, nhưng nó có thể giúp bác hồi phục sức khỏe, bác không nên thành kiến với nó”.

Lúc này Doãn Đình vừa tới cửa, còn chưa đẩy cửa vào, đã nghe thấy đoạn đối thoại giữa bố cô và bạn trai. Cừ Chính Khanh vẫn tiếp tục “lên lớp” Doãn Quốc Hào: “Nếu bác không muốn nằm viện, bình thường phải giữ gìn sức khỏe chứ ạ. Bác phải nghĩ cho Tiểu Đình, mỗi lần bác ngã bệnh, cô ấy đều rất lo lắng.”

Doãn Quốc Hào không lên tiếng.

“Bác ngang bướng lại hay nổi nóng, nên cô ấy chẳng dám đi đâu.” Câu này đâm thẳng vào điểm yếu của Doãn Quốc Hào.

Doãn Đình đứng ngoài cửa không nhịn được cười. Xin Nghiêm Chính đang dạy dỗ trẻ con sao? Không ngờ bố cô không nhảy lên mắng anh té tát

như mọi khi. Doãn Đình dùng sức nhảy vài bước, giả bộ như vừa mới tới, sau đó đẩy cửa vào, lộ ra gương mặt hớn hờ: “Bố, con đến rồi”.

Doãn Quốc Hào thấy con gái, tinh thần lập tức phấn chấn hơn nhiều. Ông nói với Doãn Đình bằng giọng trách móc: “Bố con đang nằm trên giường bệnh, đâu phải nằm trong phòng khách sạn, con còn cười vui vẻ như thế”.

“Cháu đi mua hoa đây ạ.” Cừ Chính Khanh nói.

Cả phòng bệnh bỗng chốc yên ắng.

Hai cha con nhà họ Doãn đều ngẩn người, lát sau mới hiểu ra ý của Cừ Chính Khanh. Nếu có hoa trong phòng, vậy sẽ có cảm giác như ở khách sạn rồi.

“Chẳng hài hước chút nào.” Doãn Quốc Hào oán trách.

Doãn Đình cười lớn.

“Cháu có nói đùa đâu ạ.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc. Anh thật sự cảm thấy, căn phòng này nếu có thêm hai bó hoa sẽ thoải mái hơn.

Doãn Quốc Hào nghẹn lời. Doãn Đình càng cười dữ dội.

“Buồn cười ở điểm nào chứ?” Cừ Chính Khanh nhướn mày với Doãn Đình, nhận lấy đồ trên tay cô, xếp vào tủ quần áo. Doãn Đình chạy qua, lén hôn lên má anh một cái.

Phía sau truyền đến tiếng ho khan của Doãn Quốc Hào. Cừ Chính Khanh và Doãn Đình nhìn nhau, đồng thời bật cười.

“Bố.” Doãn Đình cười hì hì quay lại ngồi bên giường Doãn Quốc Hào, “Bố thấy thế nào rồi, đã đỡ hơn chưa?”.

“Bố không sao.” Doãn Quốc Hào nhìn nhìn con gái, lần này ông nhập viện, con gái bình tĩnh hơn nhiều. Con bé cứ vui vẻ như vậy thật tốt. “Chẳng qua là bệnh cũ tái phát thôi, chẳng phải chuyện to tát gì.”

“Giờ bác phải ăn uống kiêng khem.” Cừ Chính Khanh quay sang nói với Doãn Đình: “Sau lần kiểm tra này, chúng ta nên làm theo lời khuyên của bác sĩ. Đến khi bác trai xuất viện, em cũng phải chú ý chăm sóc bác cẩn thận hơn. Em đừng có chiều bố em quá, những thứ cay và chua tốt nhất đừng để bác ăn. Ngoài ra bác còn phải kiêng rượu và trà nữa.”

Doãn Quốc Hào kháng nghị: “Vậy khác nào ăn chay đâu!”.

“Bác trai, A Thực và Tiểu Đình đều chưa kết hôn sinh con đó.” Cừ Chính Khanh đột nhiên nói câu này.

Doãn Quốc Hào ngẩn người, sau đó mới hiểu ra. Đây là Cừ Chính Khanh đang nhắc khéo ông, nếu không giữ gìn sức khỏe, tương lai làm sao có thể bé cháu, hưởng thụ niềm vui gia đình. Trước đây ông chưa từng nghĩ đến chuyện này, ông chỉ nghĩ, có bệnh cũng chẳng sao, vừa hay có thể gặp lại bà xã sớm hơn.

Cừ Chính Khanh lên lớp bố vợ tương lai xong, thái độ của anh lại như không có gì, còn đi tìm y tá hỏi địa chỉ của cửa hàng hoa gần đây.

Doãn Quốc Hào nhìn con gái. Ánh mắt Doãn Đình hướng ra cửa, chắc là đang nhìn theo bóng lưng của Cừ Chính Khanh, mỉm cười dịu dàng. Doãn Quốc Hào đã từng thấy nụ cười này trên khuôn mặt vợ mình. Lúc đó, bà ấy đang nhìn ông.

Doãn Quốc Hào suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên buông một tiếng thở dài, nói với Doãn Đình: “Mai là ngày của mẹ. Con dẫn Cừ Chính Khanh qua thắp nén nhang cho mẹ con đi”. Ông dừng một chút, “Mẹ cậu ta không phải cũng ở đó sao, có gì ghé qua thăm bác ấy luôn”.

Doãn Đình ngẩn người, sau đó tỏ ra vui mừng khôn xiết. Ý của bố cô, là đồng ý cho họ rồi sao?

Nhưng Doãn Quốc Hào không nói gì thêm, chỉ lẩm bầm oán trách bệnh viện thật đáng ghét, bác sĩ thì rõ vô dụng, có kiểm tra thôi mà cũng bắt ông

nhập viện, xét nghiệm xong càng vô dụng. Giường thì cứng, chăn cũng chẳng êm ái gì, gối thì thấp. Doãn Đình dỗ dành ông nhưng Doãn Quốc Hào vẫn đùng đùng nổi giận. Thế mà lúc Cừ Chính Khanh trở lại, Doãn Quốc Hào lại ngay lập tức ngừng than vãn. Doãn Đình nghĩ, chắc bố không muốn bị Cừ Chính Khanh lên lớp lần nữa đây mà.

Doãn Đình qua phòng nước, thâm cười một lúc lâu. Đúng là không thể nuông chiều bố mãi được, thỉnh thoảng phải nghiêm túc giáo huấn như Cừ Chính Khanh thì mới giúp ông bớt cảm râm. Nhưng có lẽ, nếu người lên lớp là cô thì chẳng tác dụng gì.

Sáng ngày hôm sau, Cừ Chính Khanh đến rất sớm. Anh đưa ông Doãn đi kiểm tra sức khỏe, ở bên ông khi ông ăn bữa sáng. Lúc Doãn Đình đến, Cừ Chính Khanh đang chơi cờ cùng Doãn Quốc Hào. Cô đứng ngoài cửa nhìn hai người, cảm thấy họ rất giống nhau. Cảnh tượng trước mắt khiến Doãn Đình cảm thấy ấm lòng.

Gần đến giữa trưa, Doãn Thực hớt hải tới bệnh viện. Vừa xuống máy bay, anh đã ngay lập tức đến thăm bố mình. Doãn Quốc Hào giả vờ giận dữ: “Người ngoài nhìn vào còn tưởng bố mấy đứa sắp chết đến nơi rồi không chừng, cả hai đứa đều tới đây ăn vạ. Được rồi được rồi, A Thực, con ở lại. Tiểu Đình, Chính Khanh hai đứa đi thăm mẹ. Tiểu Đình nhớ mua ít hoa quả cho mẹ con, bà ấy thích ăn lắm. Mua thêm bó hoa, nói với mẹ hai hôm nữa bố xuất viện sẽ đến thăm bà ấy”.

Doãn Đình kéo Cừ Chính Khanh ra ngoài. Trước khi đi còn nhìn anh và bố mình một cái, trong lòng chợt đưa ra một quyết định. Cô biết mình phải chọn nơi nào để tham gia cuộc thi rồi.

Doãn Đình và Cừ Chính Khanh đến nghĩa trang, hai người cùng nói “chúc mừng ngày của mẹ” trước mộ mẹ Doãn Đình. Doãn Đình còn kể rất nhiều chuyện cho mẹ mình, cả về cuộc thi sắp tới. “Con nghĩ sẽ rất khó để giành chiến thắng bởi câu chuyện của những người nổi tiếng kia đều rất đặc sắc và được hoan nghênh. Con nên tập trung tinh thần vào sở trường của

mình thì hay hơn. Cơ hội lần này con sẽ nắm chắc, con muốn chia sẻ trải nghiệm của mình với tất cả mọi người”.

Doãn Đình chấp tay lại, nhắm mắt, dường như nghe thấy mẹ đang nói với cô: “Cố lên con gái!”.

Ngày mùng Mười tháng Năm, Đình Đình Ngọc Lập 413 đăng một bài đăng lên Weibo vào buổi tối, tuyên bố mình tham gia cuộc thi “Hành trình đi tìm ước mơ” của Tú.

“Lúc nhỏ, ước mơ của tôi là trở thành một lữ hành gia. Bố tôi từng hỏi, lữ hành gia là gì. Tôi nói, chính là người có cơ hội đặt chân đến những vùng đất mới, ngắm cảnh đẹp ở khắp mọi nơi, sau đó chia sẻ trải nghiệm của mình với người khác. Tôi rất may mắn khi được khi đã được đi rất nhiều nơi, thấy rất nhiều cảnh đẹp, lắng nghe những câu chuyện ý nghĩa trong mỗi chuyến hành trình. Nhưng tôi vẫn chưa trở thành một lữ hành gia. Vào ngày sinh nhật tôi, bạn trai tặng tôi một quyển sổ tay, bố tặng tôi một máy ảnh mới còn anh trai tặng một chiếc máy tính xách tay loại nhỏ. Họ nói với tôi, hãy đi thực hiện ước mơ của tôi đi. Tôi nghiêm túc chuẩn bị, cân nhắc lại những nơi tôi từng đi, những tấm hình tôi từng chụp, cố gắng nhớ lại những câu chuyện mình từng nghe. Thế nhưng tôi vẫn do dự không quyết định được nên chọn nơi nào.

Những ngày qua tôi vẫn luôn theo dõi những người đăng ký tham gia cuộc thi, mỗi địa điểm mơ ước của các thí sinh đều rất đặc sắc, các câu chuyện đều khiến người ta mong đợi. Tôi càng băn khoăn không biết mình nên đi đâu. Cho đến hôm nay, tôi đã ra được quyết định cho bản thân. Vì hôm nay là ngày của mẹ, cũng là sinh nhật của bạn trai tôi. Trong cuộc thi này, mẹ và bạn trai tôi có ý nghĩa rất quan trọng. Họ là niềm hạnh phúc vô cùng lớn đối với tôi.

Địa điểm tôi chọn chính là thành phố mà tôi đang sống. Trước giờ tôi chưa gặp qua nguy hiểm kinh tâm động phách, cũng không có những trải nghiệm lay động lòng người. Cuộc sống của tôi bình thường như bao người

khác, nhưng mỗi ngày tôi đều chứng kiến những chuyện tốt đẹp. Ước mơ của tôi vẫn vậy, tôi muốn chia sẻ với các bạn những hình ảnh đẹp, những trải nghiệm mà tôi có được. Giờ đây, tôi là lữ hành gia cuộc sống.”

Dưới bài viết của Doãn Đình có đăng kèm một tấm hình. Một chiếc máy tính xách tay mới, một máy ảnh cùng cuốn sổ tay màu xanh nhạt. Cuốn sổ tay đang mở ra, trên đó là dòng chữ “ngày mừng mười tháng năm”. Doãn Đình còn dán thêm băng dính giấy có họa tiết đáng yêu, viết mấy câu:

Mỗi ngày đều xuất phát!

Mỗi ngày đều có thu hoạch!

Hôm nay đăng ký tham gia “Hành trình đi tìm ước mơ”!

Cố lên, cố lên, cố lên!!!!

Cuối dòng còn vẽ một hình tay chữ V.

Sau khi Doãn Đình đăng tải bài viết này, cô vào trang chủ của cuộc thi điền bảng đăng ký, đăng kèm hình ảnh, liên kết với Blog cá nhân. Sau khi liên kết, những bài viết của cô có thể được chọn để chia sẻ với website cuộc thi, nội dung đăng trên website cũng sẽ được chia sẻ tới Blog cá nhân.

Doãn Đình ngay lập tức chia sẻ một bài đăng trên Blog. Trong danh sách những người tham dự đã có tên cô. Tên dự thi của Doãn Đình vẫn là : Đình Đình Ngọc Lập 413.

Doãn Đình đi xem bài viết của các thí sinh tham dự. Khinh Khí Cầu và những người nổi tiếng khác mấy hôm nay đều đăng bài mới, họ đăng tải quá trình chuẩn bị của mình hay những câu chuyện liên quan đến việc họ muốn làm. Chẳng hạn như Khinh Khí Cầu, hai ba ngày sẽ đăng một bài mới. Bây giờ cô ấy đang thuật lại vụ cướp mình gặp phải trong hành trình đến Hy Lạp.

Doãn Đình đọc rất nhập tâm. Hiện tại trong số những người nổi tiếng kia, cô có hứng thú nhất với câu chuyện của Khinh Khí Cầu.

Vừa xem xong, điện thoại của Doãn Đình đã reo lên. Là Tần Vũ Phi gọi tới.

“Cậu làm cái trò gì vậy? Hôm qua bọn mình đề xuất rất nhiều địa điểm hay, hôm nay cậu lại chọn nơi này là sao?” Tần Vũ Phi than thở.

“Ở đây cũng rất tốt mà.” Doãn Đình thong thả bình tĩnh, “Là địa bàn của mình, mình có rất nhiều điều muốn chia sẻ”.

Một lúc sau, chuông điện thoại lại reo lên. Lần này là Cừ Chính Khanh, anh vẫn đang ở bệnh viện. Vừa đưa điện thoại lên nghe, Doãn Đình đã nghe thấy tiếng ông Doãn: “Để tôi nói chuyện với nó”.

Sau đó là giọng nói có chút bất đắc dĩ của Cừ Chính Khanh: “Em đợi chút nhé, bố em muốn nói chuyện với em”.

Điện thoại chuyển tới tay Doãn Quốc Hào, giọng ông có vẻ hơi tức giận: “Bố con còn chưa chết được, sao lại chọn thành phố này làm gì? Con không có tiền mua vé máy bay à? Hay là không đặt được phòng khách sạn?”.

“Không phải vậy ạ. Mà lựa chọn của con cũng không liên quan đến bố. Cho dù con có chọn nước ngoài, bây giờ cũng mới là giai đoạn đăng ký kế hoạch nhằm thu hút sự quan tâm của mọi người thôi mà, còn chưa đến lúc xuất phát. Đến khi đấy, bố đã xuất viện từ lâu rồi.”

“Vậy sao con lại chọn nơi này. Nơi này thì có gì để nói? Đăng mấy thứ hoa cỏ bên đường, ốc sên trên lá sao?”. Doãn Quốc Hào rất giận. Rõ ràng con bé muốn đi đâu cũng được, sao lại đưa ra lựa chọn ngốc nghếch vậy chứ.

Doãn Đình cười: “Hoa cỏ bên đường hay ốc sên trên lá cũng có gì không tốt chứ ạ. Hơn nữa bố nhìn xem, ai cũng hiểu sai ý của từ ước mơ rồi. Vì sao ước mơ cứ phải gắn liền với những chuyến đi xa chứ?”.

Doãn Quốc Hào nghẹn lời.

“Có nhiều người, cả đời cũng chưa từng rời khỏi thành phố mình sống, nhưng họ cũng đâu đánh mất ước mơ. Tuy cảnh đẹp ở nước ngoài rất mê hoặc vì sự xa lạ của nó, nhưng nếu ai cũng ngóng trông những thứ quá tầm tay, hẳn sẽ bỏ lỡ mất cảnh đẹp ngay trước mắt, bố thấy con nói có đúng không ạ?”

Doãn Quốc Hào không biết nên nói gì. Sau đó ông nhớ ra: “Vậy còn mấy cái gì mà Mặt Trời sao lại cao lại xa lại sáng như thế, không phải con nói sao?”. Một câu bắt vào ngay trọng điểm, không phải con gái ông suốt ngày lải nhải gì mà mục tiêu cao xa lại tươi sáng sao? Bây giờ sao lại dậm chân tại chỗ?

“Chuyến bay về phía Mặt Trời đã hết chỗ rồi.” Doãn Đình cười hì hì: “Bố biết vì sao Trái Đất có hoa, có cỏ, có nước và không khí không? Vì nó là tinh cầu thích hợp nhất để lưu lại”.

Nên có đôi lúc Mặt Trời chỉ để ngắm thôi à? Doãn Quốc Hào lại nghẹn lời. Bây giờ mấy câu hỏi này con gái ông cũng tiện tay thì viết, không cần dùng tư duy mà nghĩ nữa à?

Doãn Quốc Hào tỏ ra bực dọc, trả điện thoại cho Cừ Chính Khanh: “Cậu nói chuyện với nó đi!”.

Cừ Chính Khanh nhận lấy, Doãn Quốc Hào lại hỏi: “Thông tin đăng ký có sửa được không?”.

“Cháu nói chuyện với cô ấy đã, bác đừng gấp.” Cừ Chính Khanh xoa dịu cơn giận của Doãn Quốc Hào, sau đó hỏi Doãn Đình: “Được rồi, nói cho anh biết quyết định của em đi”.

“Thì là, em thấy những chuyện tốt đẹp ở bên cạnh em cũng có rất nhiều, có thể kể mãi không hết. Em không muốn giống những người khác. Mấy người nổi tiếng kia, em đâu không lại họ. Kinh nghiệm họ đã tích lũy bao lâu nay, có phong cách và điểm nổi bật riêng, nếu em cũng làm vậy thì có ích gì đâu. Câu chuyện của em rồi sẽ nhanh chóng bị lãng quên. Dù sao

em cũng không thắng được, chỉ bằng em cứ làm những việc mình có thể làm, giống trước đây vậy, sau này cũng thế.”

Cừu Chính Khanh không lên tiếng, có vẻ anh đang suy nghĩ. Doãn Đình nói tiếp: “Em tham lam, muốn chia sẻ thật nhiều câu chuyện. Anh yên tâm đi, em sẽ nói với bố em, không phải vì chuyện sức khỏe của ông, cũng không phải không nỡ xa ông mà em lựa chọn như vậy. Đây là việc mà em muốn làm. Sự rung động bất ngờ mới có thể mang đến cho em cảm giác chân thật. Với mấy việc như cố tình tìm kiếm, sắp đặt, em không phải đối thủ của người khác. Họ thể hiện khả năng của họ, em thể hiện của em”.

Cừu Chính Khanh vẫn không lên tiếng, anh kiên nhẫn lắng nghe ý tưởng của Doãn Đình.

“Hơn nữa, em đã nghĩ kỹ rồi. Mục đích chủ yếu của các anh không phải là quảng cáo cho giày sao? Đối tượng bên anh nhắm tới khách hàng bình dân, nên chúng ta có thể sẽ giành được sự quan tâm của đại đa số người tiêu dùng. Đối tượng chính là nhân viên văn phòng và giới trẻ. Nói trắng ra là những người giống em. Đâu phải ai cũng có thể đi Hy Lạp hay Nam Cực. Nếu khắp phố lớn hẻm nhỏ mọi người đều mang Tú, đều phát hiện ra cái đẹp bình dị nhất, vậy mới gọi là xây dựng thương hiệu đúng không?”

Cừu Chính Khanh khẽ cười. Doãn Đình vẫn chưa hết cảm râm: “Em biết nói tới chuyện kinh doanh sẽ bị anh cười mà! Em chỉ đang cố gắng giải thích để anh hiểu lí do em quyết định như vậy thôi”.

“Đúng, đúng.” Cừu Chính Khanh cố ý nói.

Doãn Đình nhăn mũi: “Nói tóm lại, em biết mình đang làm gì. Anh yên tâm đi. Đây là nhãn hiệu mang tên mẹ em, là thương hiệu do bố và mẹ cùng sáng tạo ra, anh cho em một cơ hội hiếm có như vậy, em rất trân trọng nó. Em không lựa chọn bừa bãi đâu”.

Cừ Chính Khanh thở dài: “Thôi được, em tự quyết định đi. Nếu cần giúp đỡ, em cứ nói với anh”.

“Vâng.” Doãn Đình đổi giọng, nhỏ nhẹ thần bí nói: “Sao giờ anh vẫn ở bệnh viện?”. Buổi tối rõ ràng hai người cùng rời khỏi đó mà, chẳng hiểu anh quay lại lúc nào nữa.

“Bố em không chịu kiểm tra tổng thể vào sáng mai, bác nói như vậy rất phiền phức. Bác sĩ gọi điện cho anh nên anh quay lại bệnh viện nói chuyện với bác. Rồi anh tiện tay lên Weibo của em, thấy bài viết của em.”

“Ồ.” Doãn Đình nói: “Anh về sớm đi, sáng mai còn đi làm nữa. Mai em sẽ qua áp giải bố đi làm hết các loại xét nghiệm.”

“Được. Lát nữa anh về ngay.” Cừ Chính Khanh nói với Doãn Đình xong, cúp máy.

Doãn Quốc Hào phùng mang trợn má: “Thế mà gọi là khuyên nhủ à? Cậu chẳng khuyên con bé lời nào!”. Cừ Chính Khanh đã không đứng về phe ông thì thôi, còn mách tội của ông.

“Cháu thấy, Tiểu Đình có suy nghĩ riêng của cô ấy.” Cừ Chính Khanh cố gắng xoa dịu ông Doãn.

Doãn Quốc Hào trừng mắt với anh một hồi lâu, xua tay: “Được, được, cậu về đi”. Cũng chỉ là tên sợ vợ, chẳng hơn ông là bao.

“Dạ, cháu về đây. Sáng mai Tiểu Đình sẽ qua. Xét nghiệm nào cần làm thì bác phải làm, nếu cần xếp hàng thì phải xếp hàng. Bác không chịu phối hợp, cuối cùng người vất vả không phải bản thân bác mà là Tiểu Đình.”

“Được rồi, được rồi, cậu nói nhiều quá đấy! Về nhanh đi, đi đi.” Doãn Quốc Hào nằm xuống tỏ ý muốn ngủ. Cừ Chính Khanh bước qua đắp lại chăn cho ông, đóng cửa sổ, xong mới ra về.

Lúc anh ra cửa, Doãn Quốc Hào còn cần nhằn: “Thật là, gọi cậu tới làm gì, tôi có con trai, còn có con gái nữa”.

Cừu Chính Khanh bật cười, nói với ông: “Chúc bác ngủ ngon”. Sau đó anh nhẹ nhàng khép cửa phòng bệnh lại.

Doãn Quốc Hào nhìn cánh cửa phòng bệnh, tiếp tục lầm bầm: “Tôi quả thực có hai đứa con, cả trai cả gái mà”. Có thể sắp tới, ông sẽ có thêm một chàng rể. Doãn Quốc Hào âm thầm thở dài, Tú Bình, chắc tôi không thể đến gặp bà sớm được. Tôi phải mau khỏi bệnh để còn được ôm cháu, khi nó lớn tôi sẽ dẫn nó đến gặp bà.

Chương 27

Ngày hôm sau, Doãn Đình đến bệnh viện từ rất sớm. Cô gọi điện cho Cừ Chính Khanh, nói bố cô rất hợp tác, không nổi nóng gây chuyện như mọi lần. Còn nói ông lấy máu xong đã ăn một tô cháo lớn, rồi kể với cô sự bất mãn của ông khi bị quản thúc. Cừ Chính Khanh cười lớn, bảo Doãn Đình chuyển lời tới ông là sau khi tan ca, anh sẽ qua đánh cờ với ông.

Doãn Đình chuyển lời xong, nói với Cừ Chính Khanh: “Bố em còn tỏ vẻ xong nói kỹ thuật đánh cờ của anh như thế mà còn dám đến”.

Cừ Chính Khanh lại cười lớn.

Buổi trưa, Doãn Thực đến bệnh viện chăm bố thay Doãn Đình. Buổi chiều lúc chuẩn bị tan ca, Cừ Chính Khanh thấy Doãn Đình đăng bài mới. Cô tải lên mạng hai tấm hình, chúng đều được chụp ở tiệm hoa bên cạnh bệnh viện.

Tấm đầu tiên là hình một bé gái khoảng ba bốn tuổi, cô bé đang ôm một bó hoa, tươi cười nhìn vào ống kính. Doãn Đình viết: “Cô bé nói, ‘mẹ cháu vừa sinh em gái, cháu và bố mua hoa tặng mẹ’. Cô bé rất yêu mẹ, cũng rất yêu em gái. Cô bé và bà nội cho phép tôi chụp tấm ảnh này đăng lên mạng, họ nói rất sẵn lòng chia sẻ niềm vui và hạnh phúc của mình với mọi người. Tôi chúc họ luôn vui vẻ như bây giờ”.

Tấm thứ hai là hình một người đàn ông trung niên, ông ta mua một giỏ hoa quả được gói rất đẹp, nụ cười cũng luôn thường trực trên môi. Doãn Đình viết: “Phẫu thuật cắt bỏ khối u của cậu chú ấy rất thành công. Giỏ trái cây này chú mua để tặng các bác sĩ và y tá để tỏ lòng cảm ơn. Chú ấy đồng

ý để tôi chụp ảnh và đăng lên mạng, chú nói, muốn nhờ tôi giúp chú ấy thể hiện sự biết ơn của mình tới các bác sĩ và y tá một cách công khai”.

Sau đó nữa, Doãn Đình viết: “Bố tôi cũng đang nằm viện, ông hay nổi nóng, còn nói không thích bệnh viện, ở trong bệnh viện không được thoải mái. Bạn trai tôi nói với bố tôi rằng, vì bệnh dạ dày nên ông mới cảm thấy không thoải mái. Do vậy mới phải đến bệnh viện. Cảm giác đó không phải là do bệnh viện mang lại. Đây mới là tư duy chính xác. Tôi thấy anh ấy nói rất đúng.

Sinh mệnh vô thường, sinh lão bệnh tử. Mỗi ngày trong bệnh viện diễn ra rất nhiều cuộc chia ly khiến người ta đau lòng, nhưng cũng vô số niềm vui từ nơi này mà có. Ngoài kỳ tích của sinh mệnh, sự chuyên nghiệp, nỗ lực của các bác sĩ, sự kiên cường, dũng cảm của bệnh nhân, còn có cả tình yêu và sự quan tâm.

Được rồi, câu hỏi hôm nay là: Vì sao hoa lại tỏa hương thơm?”

Cừu Chính Khanh xem xong, phát hiện ra mình vẫn luôn mỉm cười nãy giờ. Anh chợt thấy quyết định của Doãn Đình rất đúng đắn, đây chính là cô! Cho dù cô có lựa chọn một nơi thật xa, chắc sẽ không thể kể những câu chuyện nhỏ như thế này. Tuy chúng không kinh tâm động phách, không trắc trở quanh co, càng không có giá trị thương mại. Nhưng đây chính là Doãn Đình.

Anh mở trang cá nhân của Doãn Đình ra xem, kế hoạch của chuyến đi cô viết: Mỗi ngày đều xuất phát, mỗi ngày đều có thu hoạch!

Cừu Chính Khanh gọi cho ban quản lý thương hiệu Tú, bảo họ trong vòng sơ tuyển giới thiệu trang cá nhân của “Đình Đình Ngọc Lập 413” lên trang chủ của cuộc thi. Khi nhắc tới tên dự thi Doãn Đình, Cừu Chính Khanh dừng lại một chút. Haizz, cái tên này đúng là không có giá trị thương mại gì cả.

Cừ Chính Khanh giúp Doãn Đình đi “cửa sau”, tự mình cho cô một phiếu. Sau khi suy nghĩ, anh gọi cho thư ký: “Cuộc thi của Tú, cô nhân viên trong công ty cùng tham gia bình chọn đi, dù sao đây cũng là thương hiệu của tập đoàn”.

“Đạ được.” Thư ký rất hưng phấn, “Phó tổng giám đốc Cừ cứ yên tâm, chúng tôi sớm đã bàn với nhau rồi, ngày mai đi làm, việc đầu tiên là bỏ phiếu cho Đình Đình Ngọc Lập 413”. Mỗi ngày một địa chỉ IP chỉ được bầu một phiếu, họ tuyệt đối sẽ không lãng phí. Mạng của công ty bị hạn chế, nhân viên còn kháo nhau dùng điện thoại tiếp tục bình chọn.

Cừ Chính Khanh ho khẽ một tiếng, bị người khác nhìn thấu tâm tư khiến anh có chút ngượng ngùng. Nhưng sau khi cúp máy chưa được hai phút, anh lại lên mạng tìm Mao Tuệ Châu: “Zoe, Tiểu Đình tham gia cuộc thi của công ty mình, các cậu bỏ phiếu giúp cô ấy đi”. Lần này không cần vòng vo làm gì, anh yêu cầu thẳng luôn.

“Được!” Mao Tuệ Châu trả lời rất nhanh: “Công ty mình tuy chỉ có bảy người, nhưng tỉ lệ bỏ phiếu là một trăm phần trăm. Ngài mai sẽ cùng nhau bỏ phiếu cho cô ấy”.

“...”

Ngày mai đến công ty, việc đầu tiên mà ai ai cũng làm là bình chọn sao? Cừ Chính Khanh thấy hình như anh vẫn chưa xứng đáng với danh hiệu bạn trai. Nhưng xét về danh hiệu Phó tổng giám đốc thì vô cùng xứng. Hàng ngày đến công ty, việc đầu tiên anh làm là mở hộp mail và kiểm tra giấy tờ trên bàn.

Cừ Chính Khanh nhìn số phiếu của Doãn Đình. Hiện giờ nó thậm đến mức làm anh không dám tiếp tục nhìn thêm một giây nào nữa.

Kết quả Mao Tuệ Châu lại nói: “Tiểu Đình đăng bài mới rồi! Mình thấy cô ấy viết rất hay! Thời gian còn dài, nhất định có thể rút ngắn khoảng cách với các đối thủ khác. Chúng ta đều ủng hộ cô ấy là được!”.

“Cảm ơn cậu.” Cừu Chính Khanh đáp lại.

Mao Tuệ Châu nhìn màn hình máy tính, cô đọc lại lần nữa những gì Doãn Đình viết, bất giác cứ mỉm cười mãi không thôi. Khi Ngô Phi đi vào phòng làm việc của cô, Mao Tuệ Châu ngẩng đầu lên hỏi: “Có chuyện gì không?”.

Ngô Phi nói: “Cả buổi chiều chị đều không ra khỏi phòng làm việc”. Cậu cầm cốc nước của cô lên, “Nên cả buổi chiều chị cũng không uống nước”. Nước trong cốc vẫn còn hơn nửa, mà cốc nước này cậu đã rót cho cô sau bữa trưa.

“Ồ, ồ.” Mao Tuệ Châu vội giành lấy, uống nốt chỗ nước còn lại. Ngô Phi lấy lại cái cốc: “Tôi đi rót thêm cho chị”. Sau đó cậu hỏi: “Nói chuyện với ai mà chị có vẻ vui vậy?”.

“Với Chính Khanh đó.”

“Ồ.” Ngô Phi rũ mắt xuống.

“Tiểu Đình vừa đăng bài mới trên Weibo.”

“Ồ.” Ngô Phi cầm cái cốc chuẩn bị ra ngoài.

Mao Tuệ Châu chột hỏi: “Cậu nói xem, vì sao hoa lại tỏa hương thơm?”.

“Vì nó vốn đã thơm rồi mà.” Ngô Phi đoán bừa.

Mao Tuệ Châu bật cười lớn. Ngô Phi chăm chú nhìn gương mặt tươi cười của cô. Từ sau khi tự mình mở công ty, cô cởi mở hơn nhiều rồi. Trước đây, Mao Tuệ Châu luôn khiến người khác có cảm giác cô rất tự tin, nhưng sự tự tin của cô ấy bây giờ, có thêm vài phần thông thả.

“Sao vậy?” Mao Tuệ Châu quay trở lại với đồng số liệu đang hiển thị trên màn hình máy tính, thấy Ngô Phi vẫn chưa đi, hỏi cậu.

“Không có gì.” Ngô Phi ra ngoài. Sau khi rót một ly nước cho Mao Tuệ Châu, cậu lại quay trở vào phòng làm việc của cô.

“Cảm ơn.” Mao Tuệ Châu không nghĩ nhiều, khách sáo nói tiếng cảm ơn.

Ngô Phi không nói gì, quay trở ra. Vì sao hoa lại tỏa hương thơm? Cậu mở trang Weibo cá nhân của Doãn Đình lên xem bài viết mới nhất mà cô ấy vừa đăng. Ngô Phi chợt nghĩ ra câu trả lời, liền bình luận bên dưới: Đó là một hình thức khác của cái đẹp.

Lúc tan ca, Ngô Phi mở trang web ra xem một chút, phát hiện bình luận của mình có rất nhiều lượt thích, hiện đang nằm ở vị trí bình luận hàng đầu, còn có không ít lượt chia sẻ.

Ngô Phi rất ngạc nhiên. Lúc này Mao Tuệ Châu chạy ra, nói với cậu: “Oa, Ngô Phi, không ngờ cậu cũng là người mơ mộng đến như vậy đấy”. Cảm thán xong, cô quay trở về phòng làm việc.

Ngô Phi ngẩn người rồi bật cười. Mao Tuệ Châu thật sự cởi mở hơn rất nhiều, tiếp xúc với Doãn Đình nhiều thì sẽ bị lây nhiễm tính cách đó à?

Doãn Đình rất đáng yêu, nhưng anh thấy thích Mao Tuệ Châu hơn. Mỗi người đều có điểm mạnh khác nhau. Cậu thích người kiên cường độc lập, có lòng chính nghĩa, có tài cán. Ngô Phi nhìn đồng hồ, đứng lên đi tới cửa phòng làm việc của Mao Tuệ Châu hỏi: “Tôi nay chị muốn ăn gì? Tôi định gọi cơm hộp”.

“Thôi khỏi, tối nay tôi không muốn tăng ca.” Mao Tuệ Châu tắt máy tính.

“Vậy có muốn cùng đi ăn mì với tôi không? Dù sao cũng phải ăn, ăn một mình buồn lắm.”

“Tôi có hẹn với Tiểu Đình rồi, bây giờ cô ấy đang từ bệnh viện qua. Chúng tôi sẽ cùng đi ăn tối, sau đó ghé qua trung tâm thương mại, mua một

đôi Tú.” Mao Tuệ Châu híp mắt cười, có vẻ rất vui khi chuẩn bị đi mua sắm.

“Ồ, được thôi.”

“Mai gặp lại.” Mao Tuệ Châu cầm túi xách lên rồi đi.

Ngô Phi nhìn theo bóng lưng cô biến mất trước cửa, đột nhiên nghĩ, đúng rồi! Cậu có thể kiếm có thuận đường để đưa cô đi mà. Ngô Phi chạy ra thì nhưng Mao Tuệ Châu đã bước vào thang máy. Trước thang máy đã chẳng còn ai. Ngô Phi hơi thất vọng. Được, đừng gấp gáp, không thể gấp gáp.

Bên này, Cừ Chính Khanh đang gọi điện thoại: “VẬY là em hẹn với người khác, mặc kệ anh?”. Uống công hôm nay anh giúp cô đi kéo phiếu. Dù không vào được chung kết, ít nhiều cũng vào được vòng hai mà. “Thôi được, em đi việc của em đi.” Vậy anh tiếp tục nghiên cứu cuộc thi này vậy. Thiên sứ nhà anh có tài năng, chắc có thể thắng được.

Doãn Đình và Mao Tuệ Châu đến cửa hàng trong trung tâm thương mại, mỗi người mua một đôi Tú. Hai người rất vui vẻ mang đôi giày mới vào, duỗi chân ra chụp lại một tấm ảnh. Doãn Đình còn chụp cả cô thu ngân của cửa hàng, mấy đôi giày của Tú mà cô thấy rất đẹp. Sau đó cô đăng chúng lên mạng.

“Đặc biệt cùng bạn đến cửa hàng, mỗi người mua một đôi giày mới, chúng tôi đã giao ước, sẽ cùng nhau cố gắng. Người bạn này là một nữ cường nhân, hoàn toàn không giống với tôi. Cô ấy có chức vụ cao, tác phong lại chuyên nghiệp. Ở công ty trước, vì không muốn đánh mất đạo đức và lương tri, cô ấy kiên quyết chọn con đường ‘thà rằng mất tất cả cũng phải kiên trì’ để bắt đầu lại. Bây giờ cô ấy đang tạo dựng sự nghiệp riêng của mình, vừa kiếm được khoản tiền đầu tiên, lại ký được thêm hai hợp đồng mới, quy mô công ty tuy không lớn, nhưng cô ấy rất năng nổ, cũng rất có lòng tin vào tương lai. Có đôi lúc chỉ cần như vậy thôi là có thể khiến mọi khó khăn trở thành những điều tốt đẹp.

Cô thu ngân của cửa hàng này còn rất trẻ, cô ấy nói làm việc cho Tú là công việc đầu tiên của cô ấy. Cô ấy đã làm ở đây hơn hai tháng rồi. Ngày ngày đều phải đứng, phải mỉm cười, không ngừng nói. Có vài khách hàng rất khó thuyết phục, cũng có khách hàng rất thoải mái. Có khách vừa nhìn Tú, không cần đi thử đã mua ngay, có khách thử hết cả đồng giày cũng không mua đôi nào. Tôi hỏi cô ấy, vậy cô ấn tượng nhất với vị khách nào? Cô ấy nói, có một ông chồng dẫn theo người vợ đang mang thai của mình đến mua giày, thử rất nhiều đôi, người vợ thấy giá đắt, rất do dự, nói còn nhiều thứ phải cần đến tiền hơn, nên qua hiệu giày ven đường mua đại một đôi là được rồi. Nhưng ông chồng nói, có gì mà đắt, em vất vả rồi, nên có một đôi giày tốt. Cuối cùng họ đã chọn được một đôi ưng ý. Trước khi ra về hai vợ chồng cùng nói với cô ấy: Cô vất vả rồi, cảm ơn.

Cô thu ngân nói, bốn chữ ‘cô vất vả rồi’ này, không biết vì sao khiến cô đặc biệt xúc động. Đó là sự việc xảy ra cách đây hai tuần, nhưng đến nay cô ấy vẫn nhớ rất rõ. Thế nên tôi hỏi cô ấy, cô có thấy vất vả không? Cô ấy suy nghĩ một lúc, sau đó mỉm cười. Cô ấy nói công việc đúng là rất vất vả, nhưng cô ấy thấy vô cùng hài lòng. Tôi thấy cô ấy cười trông rất xinh. Cô ấy đồng ý cho tôi chụp hình đăng lên mạng, còn chỉnh sửa lại tóc tai và quần áo, nói khoác trên người đồng phục công ty, tuyệt đối không thể luộm thuộm được.

Tôi cảm thấy cô ấy rất tuyệt! Những cô gái nỗ lực mỗi ngày đều xinh đẹp vô cùng!”

Sau khi Doãn Đình đăng những tấm hình và bài viết này lên, lướt qua website của ban tổ chức, kinh ngạc phát hiện ngoài danh sách mới cập nhật ra, trang cá nhân của mình còn nằm ở mục giới thiệu trên trang chủ của ban tổ chức. Cô gọi điện cho Cừ Chính Khanh: “Anh ngủ chưa? Không ngờ em lại được giới thiệu trên trang chủ đó!”.

“Ừm, chúc mừng em. Nhưng chỉ treo được một ngày thôi. Mỗi ngày họ đều chọn ra bài đăng của thí sinh xuất sắc để quảng bá, trang cá nhân của

mỗi người được hiển thị trên trang chủ một ngày, sau đó đổi người khác.”

Doãn Đình ngăn người, rồi bật cười: “Anh giúp em lên hả? Haiz, mang tiếng là Phó tổng giám đốc Cừ mà lại đi cửa sau”.

Cừ Chính Khanh cười khê: “Nghe giọng em, có vẻ tinh thần em cũng tốt lắm. Tôi nay đi chơi vui không?”.

“Vui ạ. Em còn chụp rất nhiều ảnh, nhưng hôm nay quyết định đăng một bài liên quan đến Tú. Em sẽ giúp các anh quảng cáo, sẵn tiện nói luôn, hai hôm nữa em sẽ viết một bài nghiêm túc về Tú, coi như đây là bài mở đầu.”

Cừ Chính Khanh không lên tiếng, Doãn Đình nói tiếp: “Ngày mai lịch trình của em vẫn thế, sáng đến bệnh viện, chiều anh đến thay ca cho em, sau đó em đi loanh quanh chụp ảnh. Tôi chúng ta cùng đi ăn, anh có rảnh không?”.

“Được.” Anh không rảnh cũng phải rảnh.

“Hôm nay bác sĩ có nói, tình trạng của bố em không xấu, nhưng sau này phải nghiêm khắc tuân thủ phác đồ điều trị. Điều tại em không chăm sóc bố cẩn thận. Mai ông vẫn phải xét nghiệm một lần nữa, nếu không có vấn đề gì, ngày mai hoặc ngày kia là có thể xuất viện.”

“Ừm, bác không sao là tốt rồi.” Hôm nay sau giờ làm, Cừ Chính Khanh có đến bệnh viện thăm ông Doãn. Tâm trạng của ông khá tốt, xem ra sau khi biết kết quả kiểm tra, ông cũng thở phào được rồi.

“Tuy lần này bố nằm viện, nhưng em thấy cũng không hẳn là xấu. Biết sức khỏe của ông không vấn đề gì, mọi người cũng yên tâm hơn. Cũng coi như nhắc nhở bố em, sau này phải chú ý giữ gìn sức khỏe”.

Cừ Chính Khanh mỉm cười, trong mắt cô, chuyện gì cũng có điểm tốt. “Hôm nay anh nghĩ ra một cách.” Cừ Chính Khanh nói, “Cách này có thể giúp em được nhiều người chú ý đến trong một khoảng thời gian ngắn,

đồng thời giành chiến thắng trong cuộc thi. Nhưng anh nghĩ chắc em sẽ không đồng ý”.

“Cách gì thế anh?” Doãn Đình rất tò mò.

Cừu Chính Khanh ngập ngừng: “Em biết đó, không phải lúc nào tin đồn cũng chỉ mang lại sự bất lợi, có chút scandal thì sẽ thu hút được sự chú ý của mọi người. Trong kinh doanh, có đôi lúc bọn anh cũng tạo ra một số tin đồn giả, sau đó bên tổ chức sẽ ra mặt, ôn hòa tiếp nhận thông tin và xử lý, cuối cùng bên thứ ba và cộng đồng sẽ kiểm chứng sản phẩm không có vấn đề gì, sự việc ngược lại chứng minh được chất lượng phục vụ và sản phẩm đều xuất sắc”.

Doãn Đình ngẩn người: “Anh đang nói, anh định tìm một người lên mạng nói xấu em, sau đó để một vị cứu tinh lên mạng khen em?”.

“Gần giống vậy.”

Doãn Đình lặng người: “Đây không phải cuộc thi đi tìm ước mơ sao?”

“Là cuộc thi thương nghiệp thì đúng hơn.”

“Không phải đi tìm cái đẹp ở khắp nơi sao?”

“Có người tham gia thì mới tìm được.”

Doãn Đình bĩu môi: “Trên thương trường anh cũng dùng qua chiêu này rồi chứ gì?”.

“Đúng vậy.” Cừu Chính Khanh thừa nhận.

Doãn Đình im lặng một lúc, “Em không muốn làm thế”.

“Anh cũng đoán vậy.” Cừu Chính Khanh nói.

“Em biết em chưa từng đi làm nghiêm túc lấy một ngày, cũng không biết kinh doanh, có chút theo chủ nghĩa lí tưởng, số người hâm mộ cũng không nhiều, về mặt này không có quyền lên tiếng. Nhưng em cảm thấy,

không nhiều thì không nhiều, không vào vòng trong cũng chẳng sao. Nếu làm vậy, em sẽ cảm thấy khó chịu. Nếu anh tìm người lên mạng nói xấu em, tuy biết là giả, nhưng em vẫn sẽ buồn. Cho dù cuối cùng có thắng đi chăng nữa, tâm trạng của em cũng không được vui. Em không muốn như vậy.”

“Ừm, anh hiểu.”

“Anh ở trên thương trường nghiên cứu sách lược, nên tất nhiên phải hiểu rồi. Chỉ cần không gian dối, thành thật với người tiêu dùng, dùng thành ý và chất lượng sản phẩm để kinh doanh, vậy mới lâu dài được.” Doãn Đình nói tiếp tục, đầu bên kia vọng lại tiếng cười của Cừ Chính Khanh. Mặt cô đỏ lên, lẩm bẩm: “Được rồi, em cũng không biết mình đang nói gì nữa, sao lại nói chuyện kinh doanh với vị tinh anh cuồn công việc như anh cơ chứ”.

Thấy cô càu nhàu, Cừ Chính Khanh bật cười.

“Buồn cười chỗ nào chứ?” Doãn Đình oán trách.

“Anh có cười đâu.”

“Chẳng lẽ anh đang khóc?”

Cừ Chính Khanh lại cười lớn, “Không phải, anh cảm thấy, cách em thử an ủi anh rất đáng yêu”.

“Ồ.” Cô vừa an ủi anh sao? Đâu có. Doãn Đình làm mặt quỷ với cái di động. Hai người vói thêm vài câu rồi cúp máy.

Cừ Chính Khanh nằm trên giường, nhớ lại những lời Doãn Đình nói khi nãy, phản ứng của cô đúng như anh dự đoán. Cô tôn thờ chủ nghĩa lí tưởng, việc gì trong mắt cô cũng đều tốt cả. Anh thật sự thích cô, vô cùng thích. Anh nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh của Doãn Đình. Cuối cùng anh gọi điện cho cô: “Tiểu Đình”.

“Sao vậy anh?”

“Đột nhiên anh nghĩ...” Cừ Chính Khanh ngập ngừng.

“Anh nghĩ gì?”

“Đợi khi hoạt động này kết thúc, chúng ta kết hôn đi.” Anh thật sự rất hy vọng, khi anh thấy nhớ cô, cô sẽ ở ngay bên cạnh mình. Nhưng tần suất anh nhớ cô giờ đã là mỗi ngày.

“...” Doãn Đình ngẩn người.

Cừu Chính Khanh hơi căng thẳng, đợi lúc vẫn không thấy Doãn Đình lên tiếng, anh hỏi: “Em thấy thế nào?”.

“Ngài Xin Nghiêm Chính à.” Doãn Đình khẽ thở dài.

“Ừm.”

“Anh đã gặp người đàn ông nào nửa đêm không ngủ mà lại gọi điện cho bạn gái nói, ‘anh đột nhiên nghĩ, chúng ta kết hôn đi’ như mình bao giờ chưa?”

“...” Đúng là chưa gặp, nhưng ngẫm lại, anh còn chưa thấy cảnh người đàn ông cầu hôn bạn gái bao giờ.

“Có phải khi ở nhà, anh đột nhiên nghĩ ra vấn đề gì đó liên quan đến công việc, đều sẽ gọi điện cho đồng nghiệp ngay lập tức?”

“Đúng vậy.”

Doãn Đình cười, khẽ chun mũi: “Ngài Xin Nghiêm Chính, tỏ tình anh gửi tin nhắn hình ảnh, cầu hôn thì qua điện thoại, lại còn gọi lúc nửa đêm. Anh thấy chiến lược này của mình có ổn không?”.

“Thì... lúc anh nghĩ đến việc này, chỉ muốn nói ngay với em.”

Rõ ràng không phải lời đường mật gì, nhưng Doãn Đình lại cảm thấy mình sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này. Cô vui mặt vào gò cười trộm, sau đó nói: “Nhưng anh nghĩ thử xem, cầu hôn thế này, không hẳn không hoa không gì cả, người nào cực kỳ ngốc nghếch mới nhận lời”.

“...” Hình như lời bạn gái anh nói rất có lí.

“Con gái cho dù nhận lời, cũng không thể nào kích động nhảy dựng lên trước mặt bạn trai, nhào vào lòng anh ta nói ‘em đồng ý’. Chàng trai ngọc cở nào mới nói những lời này qua điện thoại chứ.”

“...” Đúng là rất có lí.

“VẬY...”

“VẬY TẤT NHIÊN LÀ KHÔNG ĐƯỢC RỒI.”

“Thôi được.” Cừu Chính Khanh thừa nhận nhận sai lầm. “Lần sau anh sẽ sửa”.

Cúp điện thoại, Doãn Đình kéo chăn lên trùm kín đầu, vui mừng la hét. Xin Nghiêm Chính quả thực rất ngốc. Tể bào lãng mạn của anh chắc chắn thiếu sót bẩm sinh. Nghĩ đến những lời vừa rồi anh nói một cách tinh bơ, đợi khi cuộc thi kết thúc chúng ta kết hôn đi. Gì chứ!

Nhưng sao cô lại thấy anh rất đáng yêu, thật sự rất đáng yêu. Xin Nghiêm Chính quả thực cũng có mặt khờ khạo.

Doãn Đình ôm chăn cười, hết lăn qua trái lại lăn qua phải, lăn mãi cuối cùng ngồi dậy bật đèn viết nhật ký tình yêu. Phải ghi lại chuyện xấu hổ này của Xin Nghiêm Chính mới được, sau này họ già rồi, lấy ra xem nhất định rất thú vị.

Doãn Đình chăm chú vẽ hình điện thoại di động lên sổ, còn vẽ thêm đường viền thật đẹp, thêm mấy trái tim màu hồng, thêm một cô gái có cái đầu lớn với vẻ mặt đầy kinh ngạc. Sau đó tường thuật lại màn cầu hôn của Cừu Chính Khanh vừa rồi. Viết xong cô đọc lại mấy lần, rồi cứ cười khúc khích một mình mãi.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Doãn Đình giật nảy mình. Đã khuya như vậy, còn ai tìm đến nữa nhỉ?

Doãn Quốc Hào đang nằm viện, Doãn Thực thì ở quán bar, bây giờ trong nhà chỉ có mình cô.

Doãn Đình hơi cảnh giác. Ngồi yên không nhúc nhích.

Nhưng chuông cửa cứ vang lên không ngừng.

Doãn Đình khoác áo lên, cầm điện thoại, định nhìn qua mắt mèo trên cửa xem, nếu có gì không ổn, cô sẽ gọi điện cho đội bảo vệ chung cư, rồi gọi cho anh trai và Cừ Chính Khanh.

Cô còn chưa đi đến cửa, chuông điện thoại đã reo. Người gọi, là Cừ Chính Khanh. Doãn Đình vui mừng, bắt máy: “Xin Nghiêm Chính, có người ấn chuông cửa nhà em”.

“Mở cửa đi.” Cừ Chính Khanh nói.

Doãn Đình ngẩn người.

“Là anh, mở cửa.”

Doãn Đình quá kinh ngạc, lập tức chạy ra mở cửa.

Cừ Chính Khanh ăn mặc chỉnh tề đứng ngoài cửa.

“Sao anh lại đến giờ này? Có chuyện gì sao?” Doãn Đình hỏi.

“Không phải em nói, chuyện kia nhất định phải nói trực tiếp sao.”

Doãn Đình ngẩn người, anh đang nhắc đến chuyện gì vậy? Là chuyện cầu hôn?

“Vì muộn nên tiệm hoa đóng cửa rồi, cả cửa hàng nhẫn cũng vậy.” Cừ Chính Khanh vừa nói vừa khom chân xuống. Lúc này Doãn Đình mới phát hiện bên chân anh có một chiếc lồng thú cưng.

Cừ Chính Khanh mở lồng, mèo Đại Đại từ bên trong chạy ra. Trên người nó mặc bộ đồ in họa tiết hoa, là Doãn Đình mua cho nó.

“Không có hoa, tạm thời lấy nó ra thay, được không?”

Mèo Đại Đại kêu “meo” một tiếng với Doãn Đình, vẻ mặt đặc biệt ngạc nhiên.

Anh dùng mèo-mặc-áo-hoa... thay cho bó hoa cầu hôn? Doãn Đình vẫn đang ngẩn người.

“Thưa cô Doãn Đình.” Cừu Chính Khanh ôm mèo, vẻ mặt nghiêm túc: “Đợi khi cuộc thi kết thúc, chúng ta kết hôn nhé!”.

“Meo~.”

Doãn Đình chớp chớp mắt, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Cô bắt đầu cười lớn.

Doãn Đình mặc đồ ngủ, khoác thêm cái áo ngoài. Còn anh thì ăn vận chỉnh tề, nhưng lại ôm một con mèo mặc áo hoa.

Doãn Đình cười đến chảy cả nước mắt. Cô đưa tay ra nhận lấy mèo Đại Đại, vùi mặt vào cổ nó.

Anh nói lần sau sẽ sửa, sửa thành thế này đây.

Hơn nữa “lần sau” này, đến cũng quá nhanh rồi.

Doãn Đình tuy cười ngặt nghẽo, nhưng trong lòng lại không thấy buồn cười chút nào. Nên hình dung tâm trạng bây giờ của cô thế nào đây? Doãn Đình không nghĩ ra từ thích hợp để miêu tả về nó.

Sau đó người đàn ông áo quần chỉnh tề kia còn lẩm bẩm oán trách: “Không phải em nên ôm anh mới phải sao?”.

Doãn Đình nghe xong lại bật cười.

“Thôi, chắc bây giờ em chẳng có bàn tay nào rảnh. Thế thì để anh ôm vậy.” Dứt lời, Cừu Chính Khanh vươn tay ôm cả người lẫn mèo vào lòng.

Doãn Đình vui mặt vào lòng anh, sụt sịt mũi. Cô chắc chắn anh là người đàn ông xuất sắc nhất, nghiêm túc nhất, ngây ngô nhất, làm việc không theo lẽ thường nhất trong số những người cô từng gặp.

“Em còn chưa trả lời.” Cừ Chính Khanh tiếp tục đòi đáp án.

Doãn Đình ngược mắt lên nhìn anh. Đôi mắt anh thật đẹp, ánh mắt chuyên chú lại cuốn hút. Lúc này nó đang nhìn chăm chăm vào cô.

Doãn Đình khẽ hít sâu một hơi, cười nói: “Em không muốn mặc đồ ngủ đứng trước cửa nhà bàn chuyện này với anh”.

“Vậy thì bây giờ vào nhà, đóng cửa, sau đó em đi thay đồ.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc đề ra giải pháp.

Doãn Đình lại cười, trọng điểm đâu phải cái này. Nhưng cô vẫn đề anh vào nhà. Sợ mèo Đại Đại chạy lung tung sẽ làm cho cả căn nhà đầy lông mèo, khi bố cô trở về bệnh dị ứng lại tái phát, Doãn Đình nhẫn tâm đem “bó hoa mèo” nhốt lại vào lồng.

“Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến chuyện kết hôn?” Doãn Đình không thay đồ, kéo Cừ Chính Khanh ngồi xuống sofa, tò mò hỏi anh.

“Thì tự nhiên anh nghĩ ra thôi.” Cừ Chính Khanh nói: “Chẳng vì lí do gì cả. Anh nằm trên giường, đột nhiên rất muốn kết hôn cùng với em. Vậy thì mỗi tối quay sang, sẽ thấy em ở ngay bên cạnh, cảm giác đó rất tuyệt vời”.

“Cảm giác gì cơ?” Doãn Đình chớp chớp mắt.

“Cảm giác có em bên anh.” Cừ Chính Khanh nghiêm túc trả lời, thấy vẻ mặt Doãn Đình, dè dặt hỏi: “Em lại suy nghĩ lung tung đúng không?”.

Doãn Đình mím môi cười, ôm cánh tay anh rồi vui mặt vào đó.

“Doãn Đình.” Giọng nói Cừ Chính Khanh trở nên nghiêm túc hơn. “Thân là người đàn ông đến tuổi lập gia đình, lại có một cô bạn gái xinh

đẹp, bảo anh ta không có chút tà niệm nào là chuyện không thể, em có biết không? Nên em cũng ngoan ngoãn đi, đừng có tối ngày trêu chọc anh ta nữa”.

“Đâu có?” Doãn Đình đỏ mặt. Cô lại bắt đầu trêu anh: “Thì ra anh cũng nghĩ đến chuyện đó cơ à? Em tưởng anh là chính nhân quân tử.” Cô còn chưa nói dứt lời, đã thấy vẻ mặt tức tối của Cừ Chính Khanh. “Được rồi, được rồi, anh rất đúng đấy.” Doãn Đình nghiêm mặt, duy trì chưa được hai giây đã bắt đầu cười lăn lộn, đến mức ngã vào lòng Cừ Chính Khanh.

“Xin Nghiêm Chính, anh thật đáng yêu. Sao lại đáng yêu đến thế.” Doãn Đình càng nghĩ càng không thể nhịn cười, cảnh Cừ Chính Khanh nghiêm mặt nói mình cũng có “suy nghĩ khác” thật sự rất đáng yêu.

Cừ Chính Khanh cúi đầu hôn lên môi cô.

Đây là một nụ hôn rất nồng nhiệt, rất dài.

Doãn Đình giơ tay ôm cổ Cừ Chính Khanh, anh đỡ eo cô, bế cô ngồi lên trên đùi mình, điều chỉnh lại tư thế của cô, khiến vòng ôm càng trở nên thân mật hơn.

Tim Doãn Đình đập thình thịch. Không biết vì sao, dù đã hôn Cừ Chính Khanh rất nhiều lần, cũng thử qua mấy kiểu hôn khác nhau, nhưng chưa lần nào nụ hôn của hai người lại khiến cô thấy ngọt ngào, thẹn thùng xen lẫn hồi hộp như lần này. Có lẽ là vì màn cầu hôn vừa rồi của anh, lại do họ vừa nói đến chủ đề nhạy cảm.

Hai người chợt dừng lại. Doãn Đình nhìn vào mắt Cừ Chính Khanh, ánh mắt anh cho cô biết điều anh đang khao khát. Tim cô đập càng nhanh hơn, mặt càng đỏ hơn. Doãn Đình lại siết chặt vòng tay, chủ động hôn anh lần nữa.

Nụ hôn lần này có chút mất khống chế. Tay của Cừ Chính Khanh khẽ lướt trên làn da mịn màng của Doãn Đình. Bàn tay anh rất nóng, nóng đến

mức khiến cô run rẩy. Cừ Chính Khanh đang định cúi xuống đặt môi lên cổ Doãn Đình, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa.

Hai người nhất thời hoảng hốt, suýt nữa đã nhảy dựng lên.

Cừ Chính Khanh nhanh chóng kéo áo Doãn Đình xuống. Hai người còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cửa đã mở ra, Doãn Thực nhanh chóng bước vào.

Doãn Thực thấy đèn phòng khách vẫn sáng, vừa đi vào vừa nói: “Tiểu Đình...”.

Sau đó anh đã hóa đá ngay tại chỗ, nửa câu “sao còn chưa ngủ” ở phía sau nghẹn lại trong miệng không nói ra.

“Anh.” Mặt Doãn Đình đỏ bừng, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù, lại còn đang ngồi trên đùi bạn trai. Cừ Chính Khanh trước nay luôn nghiêm túc giờ cũng đỏ mặt, tóc tai bù xù. Cừ Chính Khanh lúng túng nói không nên lời, chỉ gật đầu thay cho lời chào.

Doãn Thực há hốc miệng, mãi mới nói ra được một câu: “Anh về phòng đây”. Anh nghĩ bụng, nếu nói mình không thấy gì thì giả tạo quá nên lập tức sửa lại thành câu “về phòng đây”.

Sau khi Doãn Thực vội vàng chui lọt vào phòng, suy nghĩ một lúc, cảm thấy có gì không đúng lắm. Người ta tìm đến nhà ức hiếp em gái anh, không phải, không gọi là ức hiếp được, nhưng ở trong phòng khách nhà mình mà như vậy cũng thật chẳng ra làm sao. Thừa lúc bố nằm viện mà làm loạn à? Ít ra cũng phải về phòng Doãn Đình chứ! Lúc đó anh cứ xem như không biết là được.

Tốt xấu gì anh cũng là anh trai mà, đúng không? Thế nên, không thể làm ngơ được. Như vậy không xứng với thân phận anh trai này của mình.

Doãn Thực đợi thêm mấy giây, sau đó lớn tiếng nói vọng ra ngoài: “Tiểu Đình, anh khát quá. Em rót cốc nước rồi mang vào phòng hộ anh

nhé”.

Trong phòng khách, Doãn Đình đỏ mặt nói với Cừ Chính Khanh: “Anh trai gọi em”.

Cừ Chính Khanh vô cùng nghiêm túc: “Đợi chút nữa, để anh bình tĩnh lại đã”. Anh ôm Doãn Đình không buông. Doãn Đình đang ngồi trong lòng anh cũng cảm giác được, biết anh đang ám chỉ điều gì, mặt lại càng đỏ hơn.

Thêm một lúc nữa, Doãn Thực lại âm ỉ: “Tiểu Đình, nước của anh đâu?”.

Doãn Đình gấp gáp: “Không được, em phải đi thôi. Nếu không anh ấy ra đây đó. Để anh ấy thấy cảnh này lại càng nguy hiểm hơn”.

Cô nói đúng, nếu Doãn Thực đi ra thấy họ vẫn còn ôm nhau thì không hay chút nào, nhưng nếu để anh ta thấy tình hình hiện tại của anh thì càng khó xử hơn. Cừ Chính Khanh bắt đắ dĩ buông tay. Doãn Đình đứng lên, không dám nhìn thẳng vào anh, chạy vào trong phòng bếp, chuẩn bị rót nước để mang vào cho Doãn Thực. Đang đi thì thấy chiếc lồng của Đại Đại, cô vội dừng lại, bế nó ra, nhét vào trong lòng Cừ Chính Khanh, “Anh lấy nó che tạm nhé”.

Cừ Chính Khanh lúng túng không nói nên lời, sao lại dùng nó che tạm chứ? Có cần khoa trương đến thế không? Anh đã bình tĩnh hơn nhiều rồi. Nhưng vậy cũng được, che thì che thôi. Lỡ Doãn Thực bất ngờ đi ra thì sao? Thế là Cừ Chính Khanh ôm lấy mèo Đại Đại đang hoang mang ngơ ngác, vuốt ve đầu nó.

Doãn Đình rót nước xong thì vội vội vàng vàng đưa vào phòng cho Doãn Thực.

Doãn Thực háng giọng, giả vờ uống hai hớp, sau đó nói: “Đã khuya lắm rồi”.

“Vâng, Xin Nghiêm Chính chuẩn bị về rồi ạ. Anh ấy chỉ qua thăm em thôi.” Doãn Đình vừa xấu hổ vừa chột dạ, tay chân luống cuống mất tự nhiên. Bị phụ huynh bắt gian quả nhiên không dễ ứng phó chút nào.

“VẬY, anh uống nước đi, em đi tiễn Xin Nghiêm Chính đây.” Doãn Đình đỏ mặt chạy ra ngoài.

Cừu Chính Khanh đã đứng lên. Cửa phòng Doãn Thực không đóng, anh ta còn cố ý nói to nên cuộc nói chuyện của hai anh em họ Doãn, anh đều nghe được cả. Anh đứng dậy sửa soạn lại quần áo, vuốt lại tóc, tự thấy mình lại chỉnh tề như trước rồi.

Doãn Đình chạy ra, nháy mắt với anh: “Anh phải về rồi sao, đi đường lái xe cẩn thận nhé”.

“ĐƯỢC.” Cừu Chính Khanh lúc này bình tĩnh lại. Anh bỏ mèo Đại Đại vào lồng, sau đó lớn tiếng nói vào phía trong: “A Thực, tôi về đây”.

Doãn Thực bước ra, khách sáo chào hỏi: “Đi thông thả. Lái xe cẩn thận nhé”. Nhìn thấy con mèo, anh suýt nữa không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Doãn Thực thấy mây đen bay đầy đầu, đúng là không còn lời nào để nói.

Hai người này rốt cuộc đang làm trò quý gì vậy, tình thú kiêu gì đây? Bên nhà Cừu Chính Khanh không có ai, thay hồ cho họ thân mật thì không qua, lại chạy tới phòng khách nhà anh “tình chàng ý thiếp”. Đúng là hết nói nổi. Đã vậy còn mang con mèo tới làm khán giả!

Cừu Chính Khanh về rồi. Doãn Thực nhìn chăm chăm em gái, muốn hỏi cô con mèo đó có tác dụng gì vậy? Nhưng anh ngại mở miệng. Lỡ là một đáp án chấn động, anh sợ trái tim đàn ông thuần khiết của mình phải chịu đả kích. Nhưng Doãn Thực thâm nghĩ, nếu nó chấn động đến mức đấy thì em gái cũng sẽ chẳng hé răng nửa lời.

“Ngủ sớm đi.” Doãn Thực mang một bụng tò mò, trong người khó chịu không cách nào giải tỏa, chỉ có thể giả bộ nghiêm túc.

“Anh ngủ ngon.” Doãn Đình đỏ mặt chạy về phòng, nhảy lên giường lấy chăn trùm kín đầu.

Rõ xấu hổ! Nhưng... rất vui!

Vui đến không nhịn được cười.

Nhớ đến màn cầu hôn của Cừ Chính Khanh, rồi cả nụ hôn của anh, nhớ đến sự mất bình tĩnh của anh, nhớ đến mèo Đại Đại, cô nhịn không được cứ cười mãi.

Lại nhớ tới cảnh bị anh trai bắt gặp, sao lại như vậy! Thật mất mặt! Nhưng vui quá! Rất muốn hét âm lên vì vui!

Doãn Đình nằm trên giường lăn tới lăn lui, lấy điện thoại ra xem, nhằm tính thời gian, chắc anh vẫn chưa về tới nhà đâu. Thế là cô lại lăn tiếp.

Một lúc sau, cô nhìn đồng hồ, chắc anh đã về đến nhà rồi!

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Cừ Chính Khanh lập tức bắt máy.

“Anh về đến nhà chưa?”

“Anh về rồi.”

“Đại Đại đâu?”

“Mới thay đồ cho nó, Đại Đại buồn ngủ rồi, đang loay hoay tìm một chỗ trên giường để ngủ.”

Doãn Đình không hỏi gì thêm nữa, hai giây sau, lại thủ thỉ nói: “Ngài Xin Nghiêm Chính, nghe lời anh nói kia, rõ là áy náy, nếu không biết Đại Đại chỉ là mèo, em sẽ ghen mất.”

“Cái này có gì để ghen đâu.”

Doãn Đình trở mình, nghĩ xem nên nói thế nào, cô hỏi: “Nó có phải đang nằm ở chỗ của em không?”.

Cừ Chính Khanh không lên tiếng. Không những vậy, anh còn nín thở nữa.

Nếu giường của anh có chỗ cho cô, vậy nghĩa là...

Doãn Đình nói tiếp: “Ngài Xin Nghiêm Chính, lúc này anh nên nói gì đó đi, đừng để bạn gái anh khó xử chứ. Có thể tiếp tục chủ đề đang nói không?”.

Cừ Chính Khanh hắng giọng: “Ừm, em có ngại không nếu sau này Đại Đại ngủ ngay bên cạnh em?”.

Doãn Đình đỏ mặt, giấu không được nụ cười thường trực trên môi, cô cố gắng làm cho giọng mình thật bình tĩnh: “Em không ngại”.

“Vậy đợi khi cuộc thi kết thúc, em qua đây ngủ đi.”

Doãn Đình che mặt, tâm trạng của cô lúc này vô cùng tốt.

Cừ Chính Khanh vẫn đang tiếp tục nói: “Ngày mai tan ca, anh đến bệnh viện, chúng ta bàn với bố em về chuyện này, sau đó đi mua hoa, mua nhẫn và đi ăn tối”. Anh hoàn toàn dùng câu khẳng định, hình như ngang ngược quá rồi, không đủ dân chủ, vậy nên quyết định bổ sung thêm hai chữ “được không?”.

“Được ạ.” Lần này Doãn Đình không hề do dự trả lời. Sau đó cô nghe được tiếng cười khẽ của Cừ Chính Khanh. Cô cũng cười, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn.

Chỉ hai chữ thôi, Doãn Đình đã thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Được ạ!” Cô lớn tiếng khẳng định lại lần nữa.

“Anh nghe rồi.” Cừ Chính Khanh đáp.

“Được ạ!!” Cô lại lớn tiếng lặp lại.

“Đồ ngốc.” Anh mắng yêu cô.

Hôm sau tinh thần của Cừ Chính Khanh vô cùng hứng khởi, tâm trạng đặc biệt vui. Anh đến công ty từ rất sớm, bầu cho Tiểu Đình một phiếu trước. Sau đó lên mạng tìm địa chỉ của cửa hàng bán đồ trang sức, tìm nhà hàng gần đó, viết lại vào lịch làm việc, định trưa sẽ gọi điện thoại đặt bàn. Xong xuôi, anh lại tranh thủ thời gian vui đầu vào công việc.

Hôm nay nhất định không được tăng ca, sáu giờ phải rời khỏi công ty, đến bệnh viện cùng Tiểu Đình, thông báo với ông Doãn chuyện hôn sự của họ. Chưa biết Doãn Quốc Hào có làm khó họ không, nhưng Cừ Chính Khanh không cảm thấy lo lắng mấy.

Theo anh thấy, cửa ải khó nhất đã vượt qua rồi. Trước kia Doãn Quốc Hào phản đối triệt để, nay đã mềm mỏng hơn. Anh và Doãn Đình cũng đã thay đổi phong cách sống, tuy sau này vẫn còn chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng không cần phải chiều theo ý của đối phương mà làm khó chính mình nữa. Hai người sẽ chu đáo hơn, sẽ đứng trên góc độ của đối phương để nghĩ nhiều hơn, vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Anh sẽ làm một ông chồng tốt. Thời gian rồi sẽ chứng minh. Nên dù Doãn Quốc Hào còn băn khoăn đi chăng nữa, anh cũng sẽ cố gắng thuyết phục ông, với tình yêu này, anh có lòng kiên trì.

Hướng hồ bây giờ họ cũng không phải sẽ kết hôn ngay lập tức. Vẫn còn mấy tháng nữa, nhưng việc này phải được định trước, trong lòng anh mới thấy chắc chắn.

Hôm đó Cừ Chính Khanh rất mong đợi giờ tan ca, hiệu suất làm việc rất cao. Giữa trưa anh vừa ăn xong thì nhận được điện thoại của Doãn Đình. Thấy bạn gái gọi tới, Cừ Chính Khanh vui vẻ bắt máy.

“Em ăn trưa chưa? Yên tâm, chiều anh nhất định sẽ tan ca đúng giờ, sáu giờ sẽ xuất phát tới bệnh viện. Em cứ ở đó đợi anh, anh đặt bàn nhà

hàng rồi, nói chuyện với bố em xong, chúng ta sẽ đi chọn nhẫn, sau đó đi ăn tối.” Anh nhẹ giọng nói.

Doãn Đình không trả lời anh ngay, im lặng một lúc lâu, cô hỏi: “Xin Nghiêm Chính, anh tìm công ty quan hệ công chúng giúp em gian lận sao?”

“Không.” Cừ Chính Khanh hơi khó hiểu, “Không phải anh đã nói rồi à, anh biết em sẽ không đồng ý. Hỏi em thì em nói không cần, cho nên anh không làm nữa. Việc bây giờ anh có thể làm là bình chọn cho em mỗi ngày”.

Doãn Đình lại im lặng. Cừ Chính Khanh cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi lại: “Em sao vậy?”. Chẳng lẽ cô đổi ý rồi?

“Không có gì” Doãn Đình nói, “Em xử lý chuyện này trước, gọi lại cho anh sau”.

Xử lý? Xử lý việc gì? Cừ Chính Khanh nhìn điện thoại đã bị ngắt kết nối bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Anh mở Weibo của Doãn Đình lên, cuối cùng phát hiện ra lí do Doãn Đình cứ ấp a ấp úng.

Cô bị người ta chỉ trích trên mạng.

Lí do chỉ trích là: “Hành trình đi tìm ước mơ” của Tú có quy tắc ngầm, Doãn Đình trợ trên được thuê quảng cáo còn ra vẻ thánh thiện.

Người đó viết một bài rất dài, liệt kê rất nhiều chứng cứ với những lời rất “hay” và “kích động”.

Chứng cứ thứ nhất, “Đình Đình Ngọc Lập 413” đăng ký tham gia vào ngày mừng Mười tháng năm có viết, vào ngày sinh nhật của cô ta, bạn trai, bố và anh trai đã tặng quà, bảo cô ta theo đuổi ước mơ của mình. Sinh nhật của cô ta là ngày nào? Từ tên và bài đăng vào ngày sinh nhật trên Weibo có thể thấy ngay, đó là ngày Mười ba tháng Tư. Còn cuộc thi bắt đầu cho đăng ký từ ngày bao nhiêu? Ngày mừng Một tháng Năm. Người nào có thể biết được sẽ có cuộc thi từ ngày Mười ba tháng Tư, còn tặng quà đúng theo cuộc

thi lần này nữa? Thấy cô ta viết những thứ này tôi liền bật cười, phải là người ấu trĩ biết mấy mới khoe khoang kiểu này? Không sợ người ta biết cô được thuê sao?

Chứng cứ thứ hai, tên Weibo bạn trai của “Đình Đình Ngọc Lập 413” là “413510”. Từ cái tên cũng nhìn ra thân phận của anh ta. Weibo của hai người này theo dõi lẫn nhau, tương tác thường xuyên, còn có cả những đoạn bình luận tình tứ. 413510 này là ai? Xem thử Weibo của anh ta đi, Phó tổng giám đốc của tập đoàn Vĩnh Khải đấy! Nhưng nói đi thì phải nói lại, một tập đoàn lớn như thế, đường đường là Phó tổng mà lấy cái tên trên mạng nghe rõ ớn lại còn thấp kém, đọc thôi đã thấy nổi da gà, có thể thấy nhân phẩm của anh ta ra sao, trình độ thấp đến mức nào rồi. Vĩnh Khải có người lãnh đạo như thế này, vậy mà vẫn chưa phá sản à? Thế nên, không khó để lí giải sao cuộc thi này lại có quy tắc ngầm ghê tởm như vậy. Còn nữa nhé, Phó tổng giám đốc đại nhân, không phải anh ta toàn đăng những bài tâm đắc, chia sẻ những nhận xét về tài chính để tỏ ra mình hiểu biết chuyên sâu về quản lí sao? Nhưng ngược lại, chúng chỉ khiến anh ta trở thành trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Chứng cứ thứ ba, từ trang chủ của cuộc thi sẽ thấy, cho đến bây giờ, tổng cộng có 831 người đăng ký tham gia vòng sơ tuyển, con số này mới chỉ thống kê trong nửa tháng thôi, số người đăng ký tham gia vẫn tăng lên mỗi ngày. Nhiều người dự thi như thế, cái tên chưa từng được biết đến “Đình Đình Ngọc Lập 413” sao có thể xuất hiện trên vị trí giới thiệu trang chủ vậy? Ảnh chụp làm chứng, mọi người có thể thấy, từ hôm qua đến giờ, Weibo cá nhân của cô ta vẫn luôn được treo trên mục giới thiệu ở đầu trang. Còn bài dự thi của cô ta viết những gì? Mời xem chứng cứ thứ tư.

Chứng cứ thứ tư, nói cuộc thi có quy tắc ngầm, nói vị Đình Đình Ngọc Lập mặt dày ghê tởm là được thuê, chứng cứ này là biểu hiện rõ nhất. Bài dự thi của cô ta đơn giản không khác gì chuyện cười. Chụp một tiệm hoa bên đường, tìm mấy người chẳng biết là ai chụp một tấm ảnh, sau đó tự mình thêu dệt ra một câu chuyện, đem đi dự thi. Nội dung thế này mà ban

tổ chức còn giới thiệu giúp cô ta. Thật là nực cười! Buồn cười nhất là, ban tổ chức vừa giới thiệu, vị Đình Đình Ngọc Lập này liền lập tức đến cửa hàng Tú mua giày, làm như vô tình đăng mấy tấm ảnh có giày mang nhãn hiệu Tú lên. Quảng cáo lại càng rõ nhé, ha ha ha. Vừa khoe bạn mình rất giỏi giang, còn chụp hình cô gái thu ngân trong cửa hàng Tú. Tiểu thư Đình Đình Ngọc Lập, xin hỏi cô có não không vậy?

Đem người bạn tài giỏi xuất chúng của cô ra so với cô thu ngân nhỏ bé làm trong cửa hàng bán giày? Cô đang quảng cáo giúp người ta hay bôi nhọ người ta thế? Ha ha ha~ không phải hành trình đi tìm ước mơ sao? Cầm cái máy ảnh thì tự nhận mình là nhiếp ảnh gia, đi được vài bước thì tự nhận mình là lữ hành gia, đừng sĩ nhục hai chữ ước mơ có được hay không? Muốn viết bài thật hay, nhưng văn chương nghèo nàn, muốn làm Thánh Mẫu, tiếc là mặt mũi quá khó coi. “Đình Đình Ngọc Lập 413”, cô còn biết xấu hổ không vậy?

Người này viết chi chít một đồng chữ, toàn những lời châm biếm chỉ trích, đoạn cuối còn viết: “Tôi cũng xấu hổ thay các người, da mặt dày cỡ nào mới có thể làm những chuyện như vậy. Không biết xấu hổ thì thôi, nhưng cũng nên tỏ ra thông minh một chút chứ. Làm như mọi người đều ngốc chắc? Chẳng lẽ, tiểu thư Đình Đình Ngọc Lập đã đạt tới trình độ không quan tâm đến việc bị người khác nhìn ra? Cô giỏi như vậy, có hậu thuẫn thì nắm chắc giải quán quân sao? Những người nổi tiếng như Khinh Khí Cầu, Cô Gái Thích Đi Bộ đều bị lừa tham gia cuộc thi này, giúp đám người ghê tởm các người tạo tiếng tăm, làm bệ đỡ cho cô Đình Đình rẻ tiền này, thật khiến người ta đau lòng mà.

Tôi không phải người dự thi, nhưng tôi rất thích đi du lịch, mơ ước ngày nào đó tôi cũng có thể vác ba lô lên rồi đi đến những nơi xa. Vậy nên bình thường đều dõi theo những người hay đi phượt nổi tiếng, cũng rất quan tâm đến cuộc thi này. Mỗi người tham gia dự thi, đều là người mang trái tim ước mơ giống tôi. Nên khi tôi mở bài viết được giới thiệu lên, khi muốn xem thử đại diện của những ước mơ ấy như thế nào, Đình Đình Ngọc Lập

413 thật sự đã dội cho tôi một gáo nước lạnh. Đúng là sự sỉ nhục đối với những người ủng hộ như chúng tôi. Cho nên, ban tổ chức Tú cần phải có một lời giải thích hợp lý với công chúng, phải công khai xin lỗi, Đình Đình Ngọc Lập 413 phải bị loại khỏi cuộc thi. Chỉ có như vậy, mới có thể giữ được ý nghĩa của cuộc thi, cho những người tham dự và ủng hộ sự đối đãi công bằng.”

Bài viết dài lê thê vừa đăng, lập tức tạo thành một làn sóng lớn. Có rất nhiều lượt chia sẻ, nhiều người trong số đó là các thí sinh. Bài chia sẻ của người dự thi lại xuất hiện trong danh sách bài đăng mới, vậy là trong phần danh sách đa số đều là bài viết dài lê thê này. Sau đó có rất nhiều người hòa theo, chỉ trích Doãn Đình và ban tổ chức rất gay gắt.

Cừ Chính Khanh thấy Weibo của Doãn Đình đã có rất nhiều người vào nói, số bình luận lên đến hàng nghìn. Weibo của anh cũng có hơn một nghìn mấy bình luận, vẫn còn đang tăng lên. Đại đa số bình luận đều là những lời mắng chửi, những lời tục tĩu, khinh miệt, lên án.

Cừ Chính Khanh nổi giận đùng đùng, đã rất lâu rồi anh không “phát hỏa” đến thế. Nhưng anh vẫn giữ được sự bình tĩnh. Anh ổn định lại tâm trạng, gọi điện cho Tổng giám đốc công ty con của Tú. Bên đó đương nhiên cũng nhận được tin tức rồi, vì trang chủ và Weibo của ban tổ chức đã bị bao vây trong những lời chửi vắn và mắng chửi.

“Chúng tôi vừa thảo luận về vấn đề này xong, Giám đốc phụ trách hạng mục này đang soạn thảo bài thanh minh, sự việc cũng đã được thông báo cho phòng quan hệ công chúng của khu vực, ý kiến bên đó là trong thời gian ngắn nhất phải đưa ra phát ngôn chính thức, sau đó cho họ kiểm tra qua nội dung là có thể đăng lên.” Tổng giám đốc bên kia nói, công tác chuẩn bị cho hoạt động này chúng ta đã làm rất hoàn thiện, quy trình công chúng và trình tự website cũng được chuẩn bị tốt, phần giới thiệu cũng làm theo quy định của cuộc thi, bài đăng của người dự thi không có nội dung phạm pháp, kết quả cuối cùng của cuộc thi phải xem số phiếu bình chọn,

vốn không tồn tại sự gian lận, nên chúng ta sẽ kiên quyết giữ vững lập trường.

“Tốt.” Cừ Chính Khanh nghe xong lời giải thích của đối phương, trong lòng ổn định hơn nhiều.

“Phó tổng giám đốc Cừ.” Đồng nghiệp bên kia nói tiếp, “Trong cuộc họp, rất nhiều người trong chúng tôi đều cảm thấy bài đăng của Đinh Đình Ngọc Lập có nội dung rất đặc sắc, không chỉ mấy bài gần đây, mà là toàn bộ những bài đăng trong mấy năm qua của cô ấy, vô cùng thích hợp với chủ đề lần này, chúng tôi mong cô ấy có thể tiếp tục kiên trì tham gia. Nếu cô ấy rút khỏi cuộc thi, ngược lại sẽ đem đến bất lợi cho cuộc thi này và hình tượng của công ty”.

“Tôi hiểu”. Cừ Chính Khanh trả lời, nhưng điều này anh không thể chắc chắn. Anh nghĩ nhất định bây giờ Doãn Đình đang rất buồn. Cô từng nói, nếu gặp những chuyện như vậy cô sẽ buồn. Anh nghĩ bất cứ người bình thường nào rơi vào trường hợp tương tự cũng không cảm thấy dễ chịu gì cho cam. “Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.”

“Đứng trên lập trường ban tổ chức cuộc thi, chúng tôi cũng sẽ chính thức tìm cô ấy trao đổi một chút.” Vì mọi người đều biết quan hệ của Đinh Đình Ngọc Lập với Cừ Chính Khanh, Tổng giám đốc công ty con cảm thấy nên nói trước với Cừ Chính Khanh một tiếng.

“Được.” Cừ Chính Khanh không phản đối.

Cúp điện thoại xong, Cừ Chính Khanh ngay lập tức gọi vào di động của Doãn Đình. Rất lâu cô mới bắt máy.

Chương 28

“Anh thấy rồi.” Cừ Chính Khanh nói với cô.

“Em xin lỗi.” Giọng Doãn Đình rõ ràng vừa mới khóc xong. Trên thực tế, cô đã ngồi trước màn hình máy tính rất lâu, nhưng không nghĩ ra được cách nào để xử lý chuyện này. Những lời lên án và chửi mắng cứ lũ lượt kéo tới. “Em xin lỗi.” Doãn Đình đã khóc một trận, nhưng giờ nghe giọng của Cừ Chính Khanh, nước mắt lại rơi xuống. “Em lại gây thêm phiền phức cho các anh rồi. Em thật ngu ngốc. Em không nghĩ tới sẽ thành ra thế này. Em không giống những lời người ấy nói. Nhưng em đọc đi đọc lại những gì người đó viết, lại không biết phản bác thế nào. Xin lỗi, một cuộc thi hay như thế này, bị em làm hỏng hết rồi.”

Cừ Chính Khanh nghe giọng cô có chút đau lòng, vội nói: “Không cần xin lỗi, em không làm gì sai cả. Cuộc thi vẫn đang tiến hành, không bị phá hỏng”.

Doãn Đình sụt sùi: “Em muốn cứu vãn nó, nhưng ngồi nửa ngày trời, cũng không nghĩ ra mình có thể làm gì. Cảm thấy dù em có nói gì cũng sẽ bị chỉ trích. Nhưng nếu lựa chọn cách im lặng cũng không được. Em không biết phải làm thế nào cả”. Cô càng nói càng thấy buồn, “Cuộc thi đang yên đang lành của các anh, đã bị em liên lụy rồi. Họ còn chỉ trích cả anh, cả Tú, đều là những lời rất khó nghe. Em xin lỗi”.

“Thôi nào, đừng xin lỗi nữa. Chuyện này không phải do em. Trên mạng là vậy. Em không thể khống chế việc người khác nghĩ gì, cũng không thể khống chế được người khác làm gì”.

“Nhưng là do em mà ra. Nếu em suy nghĩ kỹ hơn, nếu em không viết những dòng kia, thì không khiến người ta nghi ngờ, cũng không dẫn tới những lời mắng chửi như ngày hôm nay rồi.”

“Anh đã nói không phải tại em. Nếu không có em, anh cũng không nảy ra ý tưởng mà đề xuất cuộc thi này. Vì em nên mới có cuộc thi này.” Cừu Chính Khanh cố an ủi cô.

Không ngờ Doãn Đình càng buồn bực hơn: “Em càng áy náy hơn nữa. Anh tốn nhiều tâm tư vì em như thế, em lại gây phiền phức. Khiến tâm huyết của mọi người đổ xuống sông xuống biển”.

“Tiểu Đình, bây giờ em không đủ tinh táo để suy nghĩ. Em hoàn toàn không nghĩ tới những lời người ta buộc tội em là sai. Em không cần tự trách bản thân vì chuyện mình không làm. Đúng là anh cũng bị chỉ trích, nhưng xét từ khía cạnh nào đó lại là chuyện tốt, anh là người yêu em, những chuyện cùng chung hoạn nạn thế này sẽ giúp tăng thêm tình cảm không phải sao? Em vẫn luôn dạy anh mà, chuyện gì cũng phải nhìn vào mặt tốt của nó. Bây giờ chúng ta đang nhìn về mặt tốt đó. Có chất vấn, có tranh luận đúng là khiến người ta mất vui, nhưng cũng sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người, nếu xử lý thỏa đáng, sẽ có càng nhiều người hiểu và đồng tình với hoạt động của chúng ta, về mặt thương mại mà nói, đây không phải là chuyện xấu.”

“Nhưng đâu có giống nhau. Mấy trò gian lận anh nói lúc trước là có người giật dây, các anh có thể không chế được, còn cái này không phải gian lận, là phê phán. Những lời mắng chửi khó nghe kia đang hạ thấp cuộc thi. Họ còn nói cả anh, toàn những lời khó nghe. Rõ ràng anh rất xuất sắc, rất chăm chỉ làm việc, nhưng họ không biết, họ chế nhạo anh, châm chọc anh.” Doãn Đình nghĩ đến việc này thì khó chịu vô cùng.

“Tiểu Đình à.” Cừu Chính Khanh cố gắng suy nghĩ xem làm sao có thể khuyên cô, “Em quen họ sao?”.

“Ai?”

“Những người mắng chửi anh trên mạng.”

“Em không quen.”

“Anh cũng không quen.” Cừ Chính Khanh nói, “Cho nên, sao chúng ta phải vì những người xa lạ mà buồn chứ. Anh xuất sắc hay không, cố gắng hay không, họ chẳng hề bận tâm. Em buồn hay không, họ cũng không để ý. Vì chỉ nói qua mạng internet nên khiến họ có cảm giác an toàn và hưng phấn, có thể tùy ý nhận xét, không cần chịu trách nhiệm với lời nói của mình. Em bảo họ đến công ty gặp thẳng anh và nói những lời đó, xem họ có dám không?”.

Doãn Đình sục sùi, lí lẽ này cô hiểu, nhưng khi phải đối mặt với nó vẫn thấy rất buồn, “Nhưng... nhưng cũng vì vậy họ sẽ càng làm lớn chuyện hơn. Cuộc thi này phải làm sao? Em thấy trong phần bình luận có người tuyên bố rút khỏi cuộc thi rồi. Còn có người nói Tú làm ăn không thật thà, sau này không mua nữa. Em hại công ty các anh thành thế này, em thật không biết nên làm thế nào để cứu vãn nữa. Thật xin lỗi”.

“Bên Tú có bộ phận quan hệ công chúng chuyên xử lí chuyện này, họ đang chuẩn bị đưa ra phát ngôn chính thức. Tạm thời em đừng làm gì cả, đừng tranh cãi với họ, đừng giải thích, đợi họ lên tiếng trước. Bên ‘Tú’ sẽ cho người liên lạc với em, giải thích với em hướng phát triển của sự việc. Nếu có gì cần em làm, họ sẽ trao đổi với em. Nếu em có thắc mắc hay suy nghĩ gì, cũng có thể nói với họ, không thì bàn bạc với anh cũng được.”

Doãn Đình im lặng một lúc mới nói: “Em nghĩ, chắc em không thể tiếp tục tham gia cuộc thi rồi”.

“Em nghĩ như vậy thật à?” Giọng Cừ Chính Khanh trở nên cứng rắn, “Đây không phải lời mà thiên sứ của anh sẽ nói. Thiên sứ của anh rất dũng cảm”.

Doãn Đình hít sâu một hơi: “Em đâu phải thiên sứ, em chỉ là một người bình thường thôi”.

“Đúng vậy. Em cũng là một người bình thường, em không phải tiền, sao có thể khiến ai ai cũng thích em được. Họ đã không thích em, em còn lãng phí tình cảm cho họ như vậy thì thiệt thòi lắm, em ngốc quá đi.”

Doãn Đình không nói gì.

Cừu Chính Khanh hỏi cô: “Em đang ở nhà à?”

“Vâng.”

“Tốt, vậy bây giờ em nghe lời anh. Tắt máy tính đi, đừng xem nữa. Đi rửa mặt, uống một cốc nước, sau đó lên giường nghỉ ngơi. Đừng tiếp tục theo dõi những tin tức trên mạng nữa, kệ họ đi.”

Doãn Đình suy nghĩ một lúc, trả lời: “Vâng.”

“Nếu muốn có người ở bên cạnh, có thể tìm bạn bè em, hoặc qua chỗ anh.”

“Em vẫn muốn ở một mình hơn.”

“Được.” Giọng Cừu Chính Khanh đã thả lỏng phần nào, “Nghe lời anh, tắt máy tính, cũng đừng dùng điện thoại lên mạng, đi rửa mặt trước đã. Hết giờ làm, anh sẽ qua đón em, được không?”

“Được ạ.”

“Vậy bây giờ đã tắt máy chưa?”

Doãn Đình nhìn màn hình máy tính, rất muốn lướt qua xem tình hình thế nào rồi, nhưng nhớ những lời Cừu Chính Khanh vừa nói, cô cắn răng, tắt máy. “Em tắt rồi.”

“Tốt lắm. Còn muốn nói gì nữa không?”

Doãn Đình suy nghĩ, lắc đầu: “Thôi, em đi rửa mặt”.

“Được. Có gì thì gọi cho anh, được không?”

“Vâng.”

Doãn Đình cúp máy, trong lòng vẫn thấy rất khó chịu. Nghĩ đến những lời chỉ trích đó, suýt nữa lại bật khóc. Cô đứng lên, đi rửa mặt, sau đó lên giường nằm. Nhắm mắt lại cố gắng thả lỏng, một lát sau, thấy trong lòng thoải mái hơn rồi. Cừ Chính Khanh đã nói, cô là người thế nào, cô sống ra làm sao, những người kia đều không hề quan tâm, họ không biết cô, cô cũng không biết họ.

Cô hít một hơi thật sâu, cô không nên vì họ mà buồn. Cảm xúc của Doãn Đình thế nào cũng không thay đổi được chuyện họ coi thường và phê phán cô. Vì vậy cô không cần phải buồn, cô nên lấy lại tinh thần rồi giải thích một chút. Nhưng nên giải thích thế nào? Cô thật sự biết trước cuộc thi sẽ diễn ra, thậm chí Cừ Chính Khanh còn nói, cuộc thi này được thực hiện vì cô. Nếu nói như vậy, người ta sẽ càng khinh miệt, mắng chửi và chế giễu thêm thôi, sẽ lại nói cô khoe khoang, không có não?

Quả thực, Doãn Đình nhờ có quan hệ của Cừ Chính Khanh mới lên được bảng giới thiệu. Đây đúng là đi cửa sau còn gì. Làm sao để giải thích đây?

Doãn Đình càng nghĩ càng thấy mình không đúng. Thậm chí cô còn thấy lời của người kia nói cũng có lí, chẳng qua đối phương suy đoán ác ý, nói toàn những lời khó nghe, còn công kích cá nhân.

Doãn Đình thở dài, đúng là không thể suy nghĩ tiếp. Theo tình hình hiện tại, bất luận cô viết gì, đăng gì cũng sẽ bị chỉ trích, bị cười nhạo. Cô không muốn vậy, cái cô muốn chia sẻ, muốn truyền tải là niềm vui và hạnh phúc, không phải như lúc này đây. Nhớ đến một đồng chứng cứ nêu ra trong bài mắng chửi kia, những từ ngữ ghê tởm gì đó, Doãn Đình quả thực không còn dũng khí đăng bài, tiếp tục tham gia cuộc thi nữa.

Cô nghĩ rồi lại nghĩ, tâm trạng không có cách nào bình tĩnh lại, nhưng cô vẫn không nghĩ ra cách để giải quyết. Chợt điện thoại reo lên, cô cầm lên xem, là một người bạn gọi đến, cô đoán chắc là muốn hỏi chuyện trên

mạng, cô thật sự không có tâm trạng để trả lời, vậy nên từ chối cuộc gọi. Doãn Đình gửi một tin nhắn qua: “Xin lỗi, có gì chúng mình liên lạc sau”.

Bên đó chắc đã hiểu, không gọi lại nữa.

Một lát sau, Tần Vũ Phi, Thẩm Giai Kỳ, Mao Tuệ Châu và rất nhiều bạn bè đều gọi đến, Doãn Đình từ chối toàn bộ, gửi tin nhắn kia cho tất cả bạn bè. Sau đó, họ đều không gọi lại nữa.

Doãn Đình đã đoán đúng, những người bạn đó đều vì chuyện trên mạng mà muốn an ủi cô, thấy cô không nhận cuộc gọi cũng không làm phiền nữa. Nhưng Doãn Đình không biết, đám chị em của cô đã tức tốc lập thành một đội, bắt đầu chiến đấu với những người công kích cô trên mạng kia.

Bà bầu Tần Vũ Phi tuy bụng đã lớn nhưng sức chiến đấu không hề yếu kém, trực tiếp gắn tên người viết bài kia, trả lời lại: “Cả tiếng người cũng nói không xong, còn học đòi theo người ta cười. Lúc cô cười thì làm ơn soi gương đi, có công hiệu giảm béo đó”.

Thẩm Giai Kỳ cũng biết bài đáp trả: “Tiểu Đình vừa khờ vừa ngốc, cả ngày tôi đều trêu chọc cô ấy cho vui. Nhưng xin lỗi, nếu có người dám ức hiếp cô ấy, tôi tuyệt đối không bỏ qua. Cô ấy đúng là có người yêu vừa cao đẹp trai lại giàu đó, thế nào? Không được à? Bản thân cô ấy cũng vừa đẹp vừa trẻ vừa giàu, thế nào? Không được chắc? Bài đăng của cô ấy có nội dung buồn cười cỡ nào? Buồn cười hơn của cô được sao? Cô nên đọc lại cho kỹ những gì cô ấy viết trong suốt năm năm qua đi, học hỏi thế nào gọi là vẻ đẹp tâm hồn. Người như cô, đã không nhìn thấy cái đẹp ẩn giấu bên trong thì thôi đừng nói chuyện ước mơ nữa! Vì cô có đi đến chân trời góc bể cũng không tìm được đâu. Trong mắt nhìn gì cũng thấy xấu xa nên mới ác ý công kích người khác, mở miệng ra toàn nói những lời dơ bẩn, lấy đâu ra ước mơ? Ước mơ nhìn thấy cô sẽ bỏ chạy thực mạng, còn vừa đi vừa hét: Cứu tôi với, cô ta quá đáng sợ, đừng để cô ta đến gần tôi”.

Người hâm mộ của Doãn Đình cũng không nhàn rỗi. Họ lật lại những bài đăng trước đây trên Weibo và Blog của Doãn Đình, chứng minh cô là người lương thiện, thích viết những câu chuyện nhỏ truyền cảm hứng cho người khác. Cô đã từng đến rất nhiều nơi trên thế giới, hoàn toàn đủ tư cách tham gia “Hành trình đi tìm ước mơ”, đủ tư cách để lên mục giới thiệu. Hơn nữa cô cũng chỉ lên mục giới thiệu có một ngày, giống với trường hợp của những thí sinh khác. Còn chuyện cô và bạn trai, mọi người đều thấy đó là một mối tình ngọt ngào dễ thương, ai ai cũng chúc phúc.

Với thân phận của bạn trai, cô có thể biết trước thông tin về cuộc thi, sau đó mới tham gia, không thể vì thế mà nói cô ấy gian lận được. Tham gia cuộc thi đi mua giày, cứ cho là quảng cáo thì làm sao? Cuộc thi này đâu phải rút thăm, mà dựa vào số phiếu bình chọn, không thích thì đừng bỏ phiếu cho Doãn Đình là xong. Muốn thu thập chứng cứ, thì phải trình ra được chứng cứ gian lận phiếu bầu kia, những cái khác, đều là tự cô nàng blogger kia suy đoán, tưởng tượng ra, rõ ràng là vu khống.

Hai bên mỗi người một câu, khai chiến kịch liệt trên mạng. Những người công kích Doãn Đình hiện đang chiếm thế thượng phong.

Hơn ba giờ chiều ngày hôm đó, ban tổ chức của Tú lên tiếng giải thích. Chủ ý có vài điểm:

1. Để đảm bảo cuộc thi có thể tổ chức thành công, trong giai đoạn chuẩn bị, công ty đã chủ động mời một số người nổi tiếng trên mạng tham gia. “Đình Đình Ngọc Lập 413” là một trong số đó. Trang cá nhân của cô ấy đã hoạt động được năm năm, có hơn hai nghìn bài viết, đa số đều là nhật ký du lịch, giới thiệu món ăn ngon và niềm tin vào cuộc sống, đầy tinh thần tích cực, thu hút vài chục nghìn người theo dõi. Hơn nữa trên trang Weibo, cô ấy cũng thường xuyên tương tác với người hâm mộ. Do vậy, Đình Đình Ngọc Lập là người thích hợp tham gia cuộc thi này. Trước khi công bố cuộc thi, công ty đã gửi lời mời tới một trăm năm mươi người nổi tiếng, những người đó có muốn tham gia hay không là quyết định cá nhân của họ. Công ty không hề có bất cứ lời hứa hẹn hay điều kiện nào không thỏa đáng với

một trăm năm mươi người này, tài khoản dự thi của họ không khác gì những người khác, cũng trải qua trình tự như nhau, tuân thủ chung một nguyên tắc. Chúng tôi hoan nghênh các bạn tham gia kiểm chứng.

2. Bạn trai của “Đình Đình Ngọc Lập 413” đúng là Phó tổng giám đốc của Tập đoàn Vĩnh Khải, ông Cừ Chính Khanh. Cuộc thi này không phải hình thức rút thăm tặng quà, cũng không do ban tổ chức bình chọn ra người chiến thắng cuối cùng, mà do công chúng quyết định. Website của cuộc thi do bên thứ ba quản lí và giám sát, vì vậy về nguyên tắc không có quy định hạn chế người thân của nhân viên tập đoàn cùng công ty khác tham gia cuộc thi. “Đình Đình Ngọc Lập 413” có tư cách tham gia.

3. Trang hoạt động cá nhân của “Đình Đình Ngọc Lập 413” từ tối qua – ngày Mười một tháng năm được đưa lên vị trí trang đầu là vì nội dung bài viết của cô ấy phong phú, có sức truyền tải sâu rộng, đáng để ban tổ chức giới thiệu đến mọi người. Trang chủ của cuộc thi cũng có nói rõ về mục giới thiệu, mỗi ngày ban tổ chức sẽ chọn ra mười bài viết có nội dung xuất sắc để đưa lên, thời gian từ 17:00 ngày hôm trước đến 17:00 ngày hôm sau, hai mươi tư tiếng sẽ đổi một lần. “Đình Đình Ngọc Lập” và chín người khách được giới thiệu đều như nhau, không hề có đối đãi khác biệt.

4. “Đình Đình Ngọc Lập 413” cũng như những người dự thi khác, trong thời gian cuộc thi diễn ra, cô ấy nắm giữ toàn bộ quyền tự chủ với nội dung trên trang cá nhân của mình. Từ khi bắt đầu đăng ký đến nay, có không ít người dự thi đăng bài cảm nhận sau khi sử dụng giày mang nhãn hiệu Tú, đây là sự ủng hộ cho Tú, chúng tôi bày tỏ lòng biết ơn với các vị, cũng hứa rằng sau này sẽ tiếp tục cố gắng, không phụ sự tín nhiệm và yêu mến của mọi người.

5. “Hành trình đi tìm ước mơ” là một cuộc thi công bằng, kết quả cuộc thi do số phiếu của các bạn quyết định. Tú hoan nghênh những ý kiến quý báu từ các phía, cũng tiếp nhận sự giám sát về mọi mặt. Tú sẽ đảm bảo tư cách của mỗi người dự thi, không vì thân phận, bối cảnh, khu vực, nghề

nghiệp hay những yếu tố khác để các thí sinh tham gia phải chịu sự bất công.

6. Rất nhiều bạn đã đưa ra đề xuất của mình và kiến nghị với chúng tôi, đây đều là sự ủng hộ và yêu mến dành cho Tú, chúng tôi vô cùng cảm kích. Những nghi vấn và hiểu lầm vừa qua là sơ suất của chúng tôi. Chúng tôi rất lấy làm tiếc vì đã khiến cho mọi người lo lắng và sẽ ghi nhớ kỹ, tránh gặp phải trường hợp tương tự. Tú sẽ tiếp tục cố gắng, cũng đảm bảo, cuộc thi lần này tuyệt đối không có quy tắc ngầm, toàn bộ quá trình đều công khai, mời mọi người giám sát.

Trước khi ban tổ chức đăng bài thanh minh này, bên Tú có liên lạc với Cừ Chính Khanh. Vì bộ phận quan hệ công chúng kiến nghị rằng, bất cứ nghi vấn nào cũng phải trả lời thẳng thắn, không quanh co, không né tránh, bao gồm cả việc liên quan tới thân phận bạn trai của Đình Đình Ngọc Lập. Vì vậy, họ cần nói trước một tiếng với Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh đồng ý, còn nói có thể viết đầy đủ cả họ tên của anh, anh đồng ý gánh vác mọi trách nhiệm.

Mọi người trao đổi xong, thông báo được đăng lên.

Cừ Chính Khanh gọi điện báo cho Doãn Đình biết việc này, để cô chuẩn bị tâm lý.

Cuộc gọi đầu tiên, máy của Doãn Đình báo bận. Anh đợi hai phút sau gọi lại, cô mới bắt máy.

Doãn Đình nói với anh, lúc này ban tổ chức của Tú gọi cho cô, nói với cô là họ đã có cách xử lý chuyện này, đã đăng tải phát ngôn chính thức, hy vọng cô đừng rút khỏi cuộc thi.

“Ừ, anh cũng đang định nói với em chuyện này. Bên đó đã phát biểu lập trường của mình, đương nhiên muốn mọi người bình tĩnh lại, nhưng để cuộc thi ổn định lại như trước thì cần có thời gian. Bất luận thế nào, bên Tú cũng đã tích cực xử lý và họ tin rằng có thể giải quyết việc này êm thấm.

Chuyện còn lại, phụ thuộc vào em. Anh cũng không hy vọng em rút lui. Điều đó hoàn toàn không giúp được gì cả. Họ sẽ cho rằng em chột dạ, sẽ ăn mừng thắng lợi của mình, sẽ nhận định mình đã tiêu diệt được cái ác, chống lại được quy tắc ngầm, sẽ không nghĩ là đã vu oan cho em, khiến em bị tổn thương.”

Doãn Đình không lên tiếng.

Cừ Chính Khanh ngưng một lúc, tiếp tục nói: “Tiểu Đình, em đã hiểu chưa? Những người đó đang mù quáng nhận định những gì mình nói là đúng, họ chỉ tin vào những gì họ muốn tin, sẽ không chịu lắng nghe lời giải thích từ phía chúng ta. Họ sẽ hất hủi, khinh miệt cũng như không chịu nhìn nhận vấn đề. Dù em có làm gì, kết quả vẫn vậy thôi. Em kiên trì đi tiếp, họ vẫn cho rằng em sử dụng quy tắc ngầm, em rút lui, họ vẫn cho là như thế. Thậm chí họ sẽ dương dương tự đắc, vu oan cho em, cảm thấy mình là hiện thân của chính nghĩa, là người hùng. Em nghĩ thử xem, em không làm gì sai, sao lại phải để cho họ đắc ý?”

“Nhưng...”

Cừ Chính Khanh đợi cô nói tiếp, nhưng Doãn Đình lại không tiếp tục nói nữa.

“Đừng đầu hàng, Tiểu Đình.”

Doãn Đình cắn môi, cảm thấy mình thật nhu nhược. Cô rất muốn lớn tiếng nói “được ạ”, nhưng cô lại cảm thấy lo lắng, thật sự vô cùng lo lắng. Những lời chửi mắng châm chọc sẽ chôn vùi cô, quả thực cô không thể chịu đựng được.

“Em cảm thấy sợ.” Cô nhỏ giọng thừa nhận với Cừ Chính Khanh. “Em không biết phải chia sẻ các bài viết như thế nào nữa. Bất cứ bài đăng nào của em rồi cũng sẽ bị người ta châm chọc. Họ nói rất khó nghe, em... em vốn định hôm nay sẽ viết về mẹ em, viết về Tú, nhưng như vậy chắc chắn họ sẽ nói em quảng cáo, sẽ nói em lấy người thân đã mất ra làm trò

đùa, sẽ nói em giả vờ đáng thương, thậm chí có thể nói cả mẹ em. Em còn định khoe với mọi người em đã nhận lời cầu hôn của bạn trai, em định mua được nhẫn rồi thì chụp ảnh đăng lên. Nhưng giờ em không dám nữa. Họ sẽ chỉ trích, sẽ chế giễu em, cười nhạo em. Rồi lôi cả anh vào cuộc nữa. Em không biết phải làm thế nào, bất kể nội dung của bài viết là gì cũng sẽ trở thành mục tiêu bị công kích. Nếu em không thể viết nữa, tham gia cuộc thi còn có ý nghĩa gì?”.

Cừu Chính Khanh âm thầm thở dài, những gì Doãn Đình nói đều là sự thật, nhưng anh vẫn kiên nhẫn khích lệ cô: “Tiểu Đình, những kẻ nói xấu người khác qua mạng không cần vốn, những người chỉ trích em, cũng bất phân thắng bại. Bất luận em sống thế nào, với họ mà nói, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng gì. Chỉ trích em xong, họ vẫn đi làm, vẫn kiếm tiền, vẫn về nhà ăn cơm, đến trường, dạo phố, đi mua sắm. Họ không chịu bất cứ ảnh hưởng nào. Nhưng còn em, em thích viết blog như thế, lại vì bị hiểu lầm, bị mắng, nên không tiếp tục chia sẻ nữa sao? Đây không phải vấn đề có nên tiếp tục tham gia cuộc thi hay không, mà là chuyện liên quan cuộc sống của em. Em định không tiếp tục làm việc đó nữa sao?”.

Doãn Đình im lặng.

“Tiểu Đình.” Cừu Chính Khanh gọi tên cô, “Những người hâm mộ đều đang ủng hộ em, bạn bè em cũng thế. Còn có anh, vì thái độ sống tích cực của em mà anh đã yêu em. Tiểu Đình là người vui vẻ, lạc quan, chuyện gì cũng có thể tìm ra điểm tốt cùng vẻ đẹp ẩn chứa bên trong. Ở bên cạnh em, anh cảm thấy rất hạnh phúc. Anh hy vọng em sẽ mãi như vậy. Tiểu Đình, em phải dũng cảm lên”.

Doãn Đình cắn môi: “Được ạ”. Tiếc là giọng cô chưa đủ lớn, thái độ chưa đủ dứt khoát.

Cừu Chính Khanh biết bây giờ không thể ép cô, đổi lại là người khác phải chịu đả kích như vậy, hẳn họ cũng sẽ suy sụp, cũng cần thời gian để

chấp nhận. Tiểu Đình của anh rất thông minh, nhất định có thể nghĩ thông suốt.

“Tan ca anh qua đón em nhé?” Anh đổi qua chủ đề khác.

“Em... em không muốn đến bệnh viện, em sợ mình không khống chế được cảm xúc sẽ làm bố lo lắng.”

Cừu Chính Khanh suy nghĩ: “Vậy tan ca anh sẽ ghé qua bệnh viện thăm bố em, sau đó qua đón em đi ăn tối”.

“Vâng.” Doãn Đình đồng ý.

Hai người hẹn nhau tối gặp sẽ tiếp tục nói chuyện, sau đó thì cúp máy.

Doãn Đình ngẩn người một lúc, lại lấy điện thoại vào mạng, lên website và Weibo của cuộc thi.

Trên mạng, thông báo của Tú vừa được đăng tải, cư dân mạng ngay lập tức náo loạn.

Có người mắng Tú và Doãn Đình không biết xấu hổ. Còn nói “Đình Đình Ngọc Lập 413” có lai lịch gì vậy, ngoài cấu kết với Phó tổng giám đốc của Vĩnh Khải, còn có quan hệ với lãnh đạo cấp cao của công ty. Sau đó có người thay “Đình Đình Ngọc Lập 413” đứng ra tranh cãi, cả Giám đốc phòng Quan hệ công chúng của tập đoàn, cũng là đại biểu thư của Vĩnh Khải cùng vài vị thiên kim cùng phu nhân của mấy doanh nghiệp khác nhảy vào bênh vực cô. Thế là một số người lại kích động nói rằng: “Thật khó mà trách được, mặt dày thật đấy! Chỉ là một đám cậu ấm cô chiêu, suốt ngày khoe khoang, mua hàng hiệu, tiêu tiền của bố mẹ, vừa thấp kém lại đáng khinh”.

Còn có người cố ý mở một tài khoản mới, tự xưng mình có bạn đang làm ở Tú, biết được một chuyện vô cùng đáng tin cậy. Căn cứ theo tin nội bộ của Tú, thật ra cuộc thi lần này sớm đã quyết định để “Đình Đình Ngọc Lập 413” làm quán quân, cuộc thi này tổ chức vì cô ta mà. Nhưng người ta

không phải vì tiền thưởng, mà muốn thông qua cuộc thi này tạo dựng hình tượng “cô hàng xóm đáng yêu”, sau đó sẽ ra sách, làm tiết mục truyền hình, Vĩnh Khải dự định đầu tư cho cô ta đóng phim, tạo một bàn đạp để dẫn thân vào ngành giải trí. Còn chuyện vì sao phải đi một vòng lớn như thế, nguyên nhân rất đơn giản, không có bàn đạp thì không thể nổi tiếng được. Cho nên mới tổ chức cuộc thi này ra để nâng đỡ cô ta.

Tin tức này nhanh chóng có rất nhiều lượt chia sẻ, dân tình phần nộ, mắng chửi đầy rẫy. Rất nhiều thí sinh tuyên bố rút khỏi cuộc thi, trong đó có một số người tự nhận mình sau khi nhận được lời mời thấy rất thú vị nên mới tham gia. Không ngờ nội bộ ban tổ chức lại xấu xa, đen tối và tồi tệ như thế. Còn có người chạy đến chỗ những người nổi tiếng như “Khinh Khí Cầu”, “Cô Gái Thích Đi Bộ”... để tố cáo, khuyên họ đừng mắc lừa, đừng để công ty sử dụng thủ đoạn bản thủ để lợi dụng, loại tiện nhân như “Đình Đình Ngọc Lập 413” chỉ đáng đạp dưới chân.

Mấy người nổi tiếng kia đều không lên tiếng, không bình luận bất cứ lời nào. Họ cũng nhận ra tình hình hôm nay không tốt lắm, nên cũng không đăng bài mới, cũng không viết gì trên Weibo. Bình luận tràn ngập tài khoản cá nhân, họ đều không trả lời.

Cái “tin tức nội bộ” kia thật sự quá đáng, đã đi quá xa rồi. Phía ban tổ chức của Tú phản ứng rất nhanh, lại đăng bài thanh minh. Tuyên bố “tin tức nội bộ” kia không đúng sự thật, họ đã báo cảnh sát, đã lưu lại chứng cứ, sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật về việc lan truyền tin đồn thất thiệt.

Thông báo này lại đẩy lên sóng gió.

Không lâu sau, “tin tức nội bộ” đã bị xóa. Người tiết lộ tin tức kia cũng không nói thêm lời nào nữa. Nhưng dù vậy đi chăng nữa, hạt giống nghi ngờ đã được gieo vào lòng công chúng. Rất nhiều người kiên trì cho rằng Tú đã uy hiếp người tiết lộ thông tin, còn thông đồng với bên quản trị website ép xóa bỏ Weibo của người tiết lộ. Thế là họ tích cực truyền tải

hình chụp của tin tức đó, tuyên bố “Dù xóa mất bài đăng, nhưng không xóa được đôi mắt sáng suốt và lòng chính nghĩa của quần chúng”.

Cũng có người đứng về phía Tú, cho rằng bài thanh minh đầu tiên hợp tình hợp lý, quả thật không thể vì thân phận của người ta mà tước quyền tham gia của họ. Cũng có người xem lại trang cá nhân của Doãn Đình, thấy nội dung rất thú vị, không giống những gì mà mọi người chế giễu. Còn hai bài thanh minh được phía ban tổ chức đưa ra vừa kịp thời lại dứt khoát. Nếu người tiết lộ tin đồn thất thiệt không chột dạ, sao lại phải xóa đi? Sao không dám ra mặt đối chất?

Những người tin vào tin đồn kia lại chỉ trích phía ủng hộ Tú là ngu ngốc, người ủng hộ mảng đối phương không chỉ ngốc mà còn hơn thế. Tóm lại tranh cãi không ngừng, rất nhiều lời tục tĩu.

Doãn Đình đọc xong, trong lòng lạnh tanh. Lại thấy có rất nhiều người hâm mộ và bạn bè đứng ra giúp cô tranh cãi, còn bị đối phương vây lại mắng nhiếc, cô càng buồn hơn. Vốn cô không nên xem những cái này, nhưng lại không kiềm chế được, đọc kỹ từng bình luận một.

Vừa đến sáu giờ, Cừ Chính Khanh vội vàng rời khỏi công ty, chạy qua bệnh viện. Doãn Quốc Hào đã biết chuyện. Vì Doãn Đình có gọi điện cho Doãn Thực nói hôm nay cô không đến bệnh viện, Doãn Thực đương nhiên cũng đã nhận được tin, nên đành phải nói cho ông già nhà anh biết. Doãn Quốc Hào gọi điện thoại cho con gái, nhưng Doãn Đình chỉ bảo ông đừng lo lắng rồi không nói gì nữa.

Cừ Chính Khanh đến, thuật lại tình hình cụ thể, cũng nói với ông suy nghĩ của mình. Anh kiên trì không muốn Doãn Đình rút lui. Doãn Quốc Hào đau lòng cho con gái, nói Doãn Đình muốn sao cũng được.

“Cô ấy lùi bước thế này, thì không còn là Tiểu Đình lạc quan nữa. Bác phản đối chúng cháu bên nhau, chính là sợ cô ấy không vui. Nói đau dài chi bằng đau ngắn. Tình hình bây giờ cũng vậy. Một khi cô ấy đầu hàng, hẳn sẽ cảm thấy rất buồn.” Cừ Chính Khanh nói, “Cháu nghĩ cho cô ấy, cũng như

bác vậy. Cháu không thể chấp nhận việc cô ấy bị tổn thương. Cho nên, việc này cháu sẽ kiên trì khích lệ cô ấy, cùng cô ấy vượt qua khó khăn này”.

Cừ Chính Khanh cũng nói với ông Doãn việc anh đưa Doãn Đình đi ăn tối để thoải mái tâm tình. Còn nói hôm qua đã cầu hôn Doãn Đình, cô ấy đã đồng ý. Nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này, khiến tâm trạng cả hai rối bời, làm hỏng mất thời cơ của anh. Nhưng dù thế nào, anh cũng phải nói với Doãn Quốc Hào một tiếng. “Cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, bác yên tâm ạ.” Dứt lời, Cừ Chính Khanh quay người rời khỏi phòng bệnh.

Doãn Quốc Hào trừng mắt nhìn theo bóng lưng anh, quay qua tố cáo với cậu con trai: “Con thấy không? Thái độ của cậu ta là thế nào? Thành ý trong lời cầu hôn cất ở đâu?”.

“Ở chỗ Tiểu Đình.” Doãn Thực buột miệng trả lời. Sau đó thì bị bố trừng mắt.

Doãn Thực vội sửa: “Đúng, đúng, thái độ anh ta thật không phải”. Anh còn không dám cho bố biết chuyện hôm trước bắt gặp em gái và Cừ Chính Khanh đang thân mật trên sofa trong phòng khách.

Doãn Quốc Hào lại trừng mắt nhìn con trai. Doãn Thực nhướn mày: “Bố đang làm gì vậy ạ?”.

“Tôi trừng mắt chơi thôi.” Người làm cha không hề tỏ ra ngại ngùng chút nào.

Được thôi, Doãn Thực đưa tay sờ sờ mũi, con trai ngoan không đấu với bố. Lòng hiếu thảo này anh vẫn còn.

“Nhưng Chính Khanh nói rất đúng.” Doãn Quốc Hào đột nhiên nói tiếp. “Cậu ta nói đúng.”

Doãn Thực gật đầu. Anh cũng thừa nhận lời Cừ Chính Khanh nói quả không sai chút nào. Em gái anh không thể rút lui, càng không thể đầu hàng.

Cừ Chính Khanh đến nhà họ Doãn, thấy hai mắt Doãn Đình đỏ hoe. Trông cô rất suy sụp, không có một chút tinh thần nào.

“Em lại lên lên mạng?” Cừ Chính Khanh hỏi. Vừa nhìn đã biết Doãn Đình lại khóc rồi.

“Không phải nói bên đó đăng bài thanh minh sao, em muốn xem thử.” Doãn Đình rất buồn.

Cừ Chính Khanh không lên tiếng, anh kéo cô đến sofa, để cô ngồi dựa vào lòng mình, sau đó bảo cô đi rửa mặt thay đồ, nói sẽ dẫn cô ra ngoài ăn.

“Hay là, gọi thức ăn nhanh đến đi anh.” Doãn Đình thấy rất thoải mái, được anh ôm, trong lòng cô dễ chịu hơn nhiều, không muốn động dậy, cũng không muốn ra ngoài, cứ trốn trong nhà thế này, cũng tốt lắm.

“Không được. Nhất định phải ra ngoài.” Cừ Chính Khanh rất kiên trì. Doãn Đình không thể cứ mãi trốn tránh, anh sẽ không bỏ mặc cô như thế. “Cơm dù sao cũng phải ăn, hơn nữa chúng ta đã hẹn rồi, hôm nay còn phải đi mua hoa và nhẫn đính hôn.”

Doãn Đình rất kinh ngạc: “Vẫn đi sao? Hay để hôm khác đi”. Hôm nay tâm trạng cô không được tốt, không muốn mang gương mặt tèm lem nước mắt đi chọn nhẫn.

“Phải đi!” Cừ Chính Khanh lôi cô đứng dậy, không cho cô dựa vào lòng anh nữa. “Em đã hứa với anh, không lẽ muốn nuốt lời? Buồn thì chắc chắn có, tổn thương cũng có, nhưng cơm vẫn phải ăn, phở vẫn phải dạo, cuộc sống của em đâu phải chỉ có bản thân em biết quý trọng. Nhanh lên, em đi thay bộ đồ đẹp vào.”

Doãn Đình bĩu môi, lê bước đi.

Cừ Chính Khanh theo cô vào trong phòng, giúp cô chọn một cái áo khoác màu đỏ. Khi Doãn Đình bước ra từ nhà vệ sinh, cô nhìn chiếc áo tông

màu nóng rồi quay sang, quan sát Cừ Chính Khanh. Hôm nay anh không mặc âu phục màu đen mà đổi sang mặc màu cà phê. Cô suy nghĩ một lúc: “Em trang điểm đã”. Đã vậy rồi, thôi thì nghiêm túc một chút, trang điểm xong mới ra cửa.

“Được.” Cừ Chính Khanh đáp.

Doãn Đình ngồi trước gương bắt đầu trang điểm. Cừ Chính Khanh ở bên cạnh nhìn. Doãn Đình thấy ánh mắt chuyên chú của anh trong gương, đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Cô quay lại giục anh: “Khi con gái trang điểm, anh đừng nhìn”.

“Nhìn thôi cũng không được sao?” Cừ Chính Khanh kháng nghị. Sau đó, anh bị Doãn Đình đuổi ra phòng khách xem ti vi.

Cừ Chính Khanh ra rồi. Doãn Đình nghe tiếng ti vi vang lên bên ngoài, nhìn lại mình trong gương. Thật xấu quá đi, mắt sưng húp lên, mũi lại đỏ đỏ. Cả gương mặt không có chút sức sống nào. Doãn Đình nhớ lại lời Cừ Chính Khanh nói, cô cắn răng, trang điểm thật đậm.

Nhìn mình trong gương dần trở nên có tinh thần, trong lòng cô đã thấy khá hơn.

Thay quần áo xong, khoác túi xách lên vai, Doãn Đình bước ra phòng khách. Cừ Chính Khanh bật ti vi nhưng không xem, ánh mắt anh dừng trên bàn trà, vẻ mặt anh thể hiện rõ sự nghiêm túc, không biết đang nghĩ gì.

“Em trang điểm xong rồi.” Doãn Đình nói.

Cừ Chính Khanh ngẩng đầu lên, mỉm cười với Doãn Đình. Anh bước qua ôm Doãn Đình vào lòng, hỏi cô: “Anh hôn em được không? Có trôi mất son không?”.

Không đợi Doãn Đình trả lời, anh đã hôn cô rồi.

Nụ hôn dịu dàng nhưng kéo dài, hôn xong, anh nhìn môi Doãn Đình: “Được rồi, sẽ trôi màu”.

Doãn Đình không biết nên nói gì, quả thật đã bại dưới tay anh. Cô kéo anh trở lại phòng, tô lại son cho mình rồi lau sạch vết son trên môi anh.

Cừ Chính Khanh đứng từ phía sau ôm cô, cùng nhìn vào gương. Ánh mắt hai người chạm nhau trong gương, Cừ Chính Khanh cúi đầu hôn lên tóc cô, nói: “Em rất đẹp! Rất có tinh thần! Như vậy rất tốt”.

Doãn Đình thấy âm áp, biết lời anh nói có ý gì.

Rất có tinh thần, vậy mới là Doãn Đình.

Hai người cùng ra ngoài ăn tối. Suốt bữa ăn, họ đều không nhắc đến chuyện trên mạng. Doãn Đình lấy lại tinh thần, nhưng khẩu vị vẫn không tốt lắm. Cô vẫn còn thấp thỏm, tuy biết rõ không nên chùn bước, nhưng biết và làm là hai chuyện khác nhau. Trong đầu cô vẫn chứa đầy những lời bôi nhọ, hiểu lầm và chê trách, những lời tục tĩu và châm chọc. Nghĩ đến việc từ nay về sau mỗi lần cô đăng một vài viết mới thì phải trải qua chuyện như thế này, cả người cô bất chợt run lên.

Ăn tối xong, Cừ Chính Khanh nắm tay cô chậm chậm đi đến cửa hàng trang sức. Anh nói muốn chọn một cặp nhẫn đính hôn. Nhân viên cửa hàng rất nhiệt tình giới thiệu cho họ, mang rất nhiều mẫu ra cho hai “thượng đế” lựa chọn.

Doãn Đình nhìn những chiếc nhẫn, lại nhớ ý định mua xong nhẫn sẽ chụp hình đăng lên mạng chia sẻ hạnh phúc của mình với mọi người, bây giờ lại không dám nữa. Nghĩ đến đây, trong lòng cô lại hoảng loạn.

“Em thích cái nào?” Bên tai là câu hỏi dịu dàng của Cừ Chính Khanh.

Doãn Đình cắn môi, cố gắng gạt đi sự nhút nhát trong lòng. “Cái này được rồi.” Cô chỉ vào một đôi nhẫn có thiết kế rất đơn giản trên khay.

“Chắc chắn chứ?” Cừ Chính Khanh thấy cặp nhẫn này quá đơn điệu.

“Vâng.” Doãn Đình gật đầu. Anh nói là nhẫn đính hôn, không phải đến lúc kết hôn anh còn muốn mua một đôi nữa sao? Nếu do cô trả tiền, cô sẽ không do dự chọn cái đắt hơn, nhưng do anh móc hầu bao ra, cô tiếc tiền thay cho anh. Cô nhớ anh vẫn còn khoản trả góp phải thanh toán, anh đi làm vất vả như thế, kiếm tiền cũng không dễ dàng. Lúc Tết mua quà cho bố cô đã để anh tiêu quá nhiều rồi. “Em thích cái này.”

“Được.” Cừ Chính Khanh gật đầu với nhân viên cửa hàng, “Cô ấy thích cái này”.

Nhân viên tươi cười đo kích thước ngón tay cho Doãn Đình, xong lại đo cho Cừ Chính Khanh, sau đó cô ấy dẫn Cừ Chính Khanh đến quầy thanh toán. Doãn Đình ngồi lại đó, nhìn theo bờ vai rộng và bóng lưng của Cừ Chính Khanh, nhớ lại lời anh nói với cô: “Vấn đề không phải tiếp tục tham gia cuộc thi hay không mà là cuộc sống của em. Em không định tiếp tục chia sẻ cuộc sống của mình nữa sao?”.

Doãn Đình ngẩn người, nghĩ đến cuộc sống của cô.

Cuộc sống của cô thì có gì? Cô không cần cực khổ đi làm, cô rất may mắn không cần lo ăn lo mặc, có người thân yêu thương cô, có bạn trai yêu thương cô, còn có bạn bè quan tâm đến cô. Cuộc sống của cô chỉ xoay quanh việc bầu bạn với bố, chăm sóc anh trai, tìm quán ăn ngon, đi đến những nơi thú vị, giúp đỡ mọi người, sau đó chia sẻ những câu chuyện vui với bạn bè. Cuộc sống của cô chính là làm cho những người bên cạnh mình vui, làm cho bản thân mình vui. Cuộc sống của cô thực ra rất đơn giản.

Doãn Đình không có sự nghiệp lớn, không phải trải qua gian nan trắc trở, mỗi ngày trôi qua, cô đều thong thả và tự do. Cô yêu cuộc sống của cô, cô cảm thấy hài lòng với nó.

Không tiếp tục chia sẻ cuộc sống của mình nữa sao?

Doãn Đình không thể tưởng tượng nổi, điều đó đáng sợ đến nhường nào.

Cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Cừ Chính Khanh, đột nhiên thấy tim đập rất nhanh. Cô đứng lên, đi qua chỗ Cừ Chính Khanh, cô muốn đứng bên cạnh anh. Đúng lúc Cừ Chính Khanh vừa thanh toán xong, anh cầm túi giấy đã được nhân viên cửa hàng gói lại, quay người, trông thấy Doãn Đình.

Anh bước nhanh qua đó, nắm lấy tay cô, cười: “Về mặt của em nhìn cứ như trẻ con đi lạc vậy”.

Doãn Đình không nói gì, chỉ ôm lấy cánh tay anh, tựa đầu lên vai anh.

“Giờ mình đi mua hoa, sau đó về nhà anh để em chơi cùng Đại Đại, có được không?”

“Vâng.” Cô chỉ cần ở bên anh là được.

Tiệm hoa nằm ngay bên kia đường, xe thì đỗ ở bên này. Cừ Chính Khanh bảo Doãn Đình đợi anh, anh tự qua đường mua hoa. Doãn Đình vẫn sa sút tinh thần, ngoan ngoãn nghe lời anh.

Cừ Chính Khanh bước nhanh qua đường, Doãn Đình không nhìn thấy bóng anh nữa, vậy nên cúi đầu nhìn xuống mặt đường dưới chân. Điện thoại reo mấy hồi chuông cô mới có phản ứng, lấy điện thoại ra, nhìn màn hình hiển thị một số lạ.

Cô bắt máy.

Đối phương hăng giọng, dường như đang căng thẳng: “Xin chào, xin hỏi có phải cô Doãn Đình không ạ?”.

“Phải.” Doãn Đình cũng căng thẳng theo.

“Tôi làm ở phòng nghiên cứu thị trường của Tú, tên tôi là Từ Đình.”

Tim Doãn Đình đập thình thịch liên hồi, không phải lại xảy ra chuyện gì rồi chứ?

“À, mạo muội làm phiền cô rồi.”

“Có chuyện gì... xảy ra sao?” Doãn Đình khó khăn hỏi lại, bắt đầu tưởng tượng ra tình huống xấu nhất. Chẳng lẽ trên mạng lại nổ ra trận tranh cãi mới? Chẳng lẽ Tú không chịu được phiền nhiễu, cuối cùng thấy cô tốt nhất nên rút khỏi cuộc thi này? Vậy thì cô rút lui là được chứ gì? Mọi người đừng suy đoán, đừng thêu dệt, đừng mắng chửi nữa, đều là do cô, vì cô làm liên lụy một công ty đang yên ổn, liên lụy bạn bè và những người hâm mộ cũng buồn bực theo. Cô không gây phiền phức nữa, như vậy được chưa?

Doãn Đình muốn nói như vậy, nhưng lại không nói nên lời.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, khiến cho tâm trạng Doãn Đình như chìm xuống đáy vực.

“Tên của tôi cũng có một chữ Đình.” Đối phương lên tiếng rồi, nhưng lại nói như thế.

Doãn Đình ngẩn người, nghe đối phương nói tiếp: “Trên mặt tôi, chỗ dưới tai, có một cái bớt, rất xấu xí, mặt mũi tôi cũng không được xinh đẹp”.

Doãn Đình ngẩn người, cô ấy đang nói gì vậy?

“Một năm trước, á... xin lỗi, tôi hồi hộp quá, quên nói với cô, tôi là người hâm mộ của cô.”

Doãn Đình chớp mắt, cô hoàn toàn hồ đồ rồi.

“Ừm... tôi là người hâm mộ của cô. Một năm trước, tôi đã tình cờ thấy Weibo của cô. Lúc đó tôi vừa tốt nghiệp được nửa năm, vẫn chưa tìm được việc làm. Thành tích của tôi rất tốt, nhưng vì xấu xí, rất nhiều công ty phỏng vấn xong đều không nhận tôi. Có nơi còn nói thẳng, ngoại hình của tôi không đẹp, nếu nhận tôi vào, sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng chung của toàn công ty. Cũng có nhà tuyển dụng lại nói, không thể để tôi tiếp xúc với khách hàng, sẽ bất lợi cho việc khai thác thị trường. Thật ra, vị trí tôi ứng tuyển đều là công việc trong phòng Marketing hoặc Thị trường, không

phải lễ tân hay quan hệ công chúng. Tôi nghĩ ngoại hình không phải là yếu tố tiên quyết, nhưng các công ty phỏng vấn đều đề tâm đến vấn đề này.” Từ Đình cười, “Lúc đó tôi gần như tuyệt vọng, còn nghĩ, chẳng lẽ mình phải đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?”.

Doãn Đình không lên tiếng, cô không rõ Từ Đình nói những chuyện này với cô là có ý gì.

Từ Đình cũng không đợi Doãn Đình phản ứng, cô tiếp tục nói: “Hôm đó, tôi nhận được thông báo phỏng vấn của Tú, tôi ứng tuyển vào vị trí nghiên cứu thị trường. Tôi vốn định ở nhà lên mạng, không muốn tiếp tục đi phỏng vấn nữa. Tôi không muốn lại nghe lời từ chối, dù sao cũng sẽ bị loại thôi. Trong lúc vô tình, tôi thấy một người bạn chia sẻ bài đăng trên Weibo của cô. Tôi vẫn còn nhớ, lúc đó cô đã viết: Mùa đông mang đến giá lạnh, thân cây rũ cho lá lìa cành, nhưng vì sao, khi mùa xuân kéo về lá lại xanh? Đáp án của cô là: Bởi vì, dù là mùa đông lạnh giá hay thân cây cao ngạo, đều không thể ngăn cản lá xanh thể hiện cái đẹp của nó. Nó không có sự rực rỡ của hoa, cũng không có sự to lớn của cây, nhưng nếu không có nó, hoa và cây đều không hoàn mỹ. Chẳng điều gì có thể ngăn cản nó, vì nó vốn dĩ nên tồn tại. Chỉ cần cho nó chút ấm áp, nó sẽ gạt đi mọi trở ngại để thể hiện vẻ đẹp của mình.

Cô còn đính kèm một tấm ảnh, là hình chiếc lá xanh rất đẹp, một hình khác là chiếc lá đã vàng khô, cô vẽ trên đó một mặt cười cùng hai cánh tay lực lưỡng đang tạo dáng mạnh mẽ. Tôi có lưu lại hình đó, giờ nó vẫn đang là hình nền màn hình máy tính của tôi. Lần đầu tiên đọc, tôi thấy thật vô vị, nhưng tấm hình thì lại rất ý nghĩa. Sau đó tôi ngẫm nghĩ lại, cảm thấy những lời kia cũng rất hay. Những hình dung về lá rơi tôi từng thấy, đều là bi thương ảm đạm, chiếc lá rơi mạnh mẽ và có tinh thần như thế là lần đầu tôi thấy. Sáng hôm sau, tôi đã đi phỏng vấn. Tôi nghĩ, cả một chiếc lá cũng có sức sống mạnh mẽ như thế, tôi không nên suy sụp mà nên thử thêm lần nữa. Kết quả, tôi may mắn được nhận, sau đó làm cho Tú đến tận giờ”.

Doãn Đình hiểu rồi, cô gái Từ Đình này muốn an ủi cô. Doãn Đình cười khò: “Cô Từ, cô được nhận là vì cô có năng lực, không liên quan gì đến chiếc lá cả”.

Từ Đình cười: “Tôi biết. Nếu một tấm hình lá rụng có thể đảm bảo tìm được việc thì làm gì có người thất nghiệp. Tôi muốn nói, những câu nói và hình ảnh lúc đó đã khích lệ tôi. Sau ngày hôm đó tôi bắt đầu theo dõi Weibo của cô, những thứ cô đăng đều rất thú vị, trước giờ tôi chưa từng thấy cô viết những lời phàn nàn, tức giận hay tiêu cực, cô lúc nào cũng vui vẻ, cũng viết chỗ này rất vui, cái kia rất đẹp, tóm lại chuyện gì cũng đều tuyệt vời. Tôi xem xong tâm trạng sẽ thoải mái. Cứ nhìn nhận cuộc sống theo cách của cô, dù là nơi nào cũng sẽ thấy đẹp. Tôi rất ngưỡng mộ cô, rất thích cô.

Nghe Giám đốc của chúng tôi nói đến cuộc thi “Hành trình đi tìm ước mơ” này, người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là cô. Cô từng đi rất nhiều nơi, viết rất nhiều bút ký du lịch, tôi thấy cuộc thi này đặc biệt thích hợp với cô. Sau này, nhìn tên cô trong danh sách một trăm năm mươi người được mời, tôi rất vui. Hôm qua, thấy cô trên mục giới thiệu, tôi cũng rất vui. Tôi còn nói với đồng nghiệp mình, tôi biết cô ấy, tôi dõi theo cô ấy lâu lắm rồi. Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này, tôi nghĩ trong lòng cô nhất định rất khó chịu. Tôi biết Giám đốc của chúng tôi đã gọi điện cho cô rồi, chỉ với chức vị của tôi vốn không thể liên lạc với cô được. Nhưng tôi tìm cách lấy được số điện thoại của cô, tôi đặc biệt muốn nói cho cô biết suy nghĩ của mình, cho nên đã mạo muội gọi cho cô”.

“Cảm ơn.” Doãn Đình không biết nên nói gì.

“Tôi muốn nói với cô, những lời chất vấn, khiêu khích, và cả chế giễu, mắng chửi kia, đều không thể ngăn cản cô. Văn cô viết rất hay, hình cô chụp rất đẹp, quan trọng nhất là, cô cho tôi thấy được thế giới tươi đẹp trong mắt cô. Bài viết của cô giúp tôi thấy vui, có đôi lúc nhìn sự việc theo cách nhìn của cô, tôi thấy tích cực hơn. Tôi biết trên mạng có rất nhiều lời khó nghe, cô xem rồi sẽ tức giận. Cả ngày nay cô không xuất hiện, tôi thấy lo lắng. Tôi nghĩ để lại lời nhắn trên Weibo có thể cô không đọc được, nên

do dự rất lâu mới gọi cuộc điện thoại này. Tôi chỉ là một người hâm mộ nhỏ nòi, chắc cũng không giúp được gì. Tôi chỉ muốn nói với cô, tôi rất thích bài viết của cô, thích những câu hỏi động viên người khác của cô. Cô nhất định, nhất định phải kiên trì, đừng bỏ cuộc. Cô còn nhớ không, cô từng viết, vì sao kẹo lại ngọt? Vì nó muốn làm bạn vui.

Câu này đã làm tôi cười, nói thật thì lúc mới đọc tôi cảm thấy câu này chẳng có ý nghĩa gì. Sau này ngẫm lại, hóa ra đúng là như vậy thật. Kẹo không phải nhu yếu phẩm, mà chỉ là thức ăn vặt, nhưng nó có thể làm người ta vui vẻ, nên rất nhiều người thích nó. Đình Đình Ngọc Lập, những gì cô cảm nhận về cuộc sống, chính là một viên kẹo. Người hâm mộ chúng tôi luôn ủng hộ cô, mỗi ngày đọc được những bài viết của cô, chúng tôi sẽ thấy vui.”

Doãn Đình thấy mũi mình cay cay, khóe mắt nóng lên. “Cảm ơn.”

“Tôi mới phải cảm ơn cô. Cảm ơn cô đã mang niềm vui đến cho tôi. Tôi sẽ tiếp tục ủng hộ cô. Xin hãy cố lên.”

Một bàn tay lớn vươn qua, khoác lên vai cô. Doãn Đình cúp điện thoại, quay đầu lại, thấy gương mặt nghiêm nghị của Cừ Chính Khanh: “Ai gọi vậy?”.

“Một người hâm mộ.”

“Người hâm mộ?” Cừ Chính Khanh nhíu mày, “Là nam hay nữ?”.

Doãn Đình bật cười: “Là nữ ạ”.

Cừ Chính Khanh đưa bó hoa cho cô, sẵn tiện hỏi: “Người hâm mộ đó nói gì?”.

Doãn Đình nhận bó hoa, vừa định lên tiếng trả lời, một que kẹo đã được nhét vào miệng cô. Cừ Chính Khanh nói: “Kế bên tiệm hoa có một cửa hàng kẹo”.

Vị ngọt dần dần tan ra trong miệng Doãn Đình. Cừ Chính Khanh cúi người hôn lên gò má cô: “Em từng nói, lúc ăn kẹo sẽ thấy vui, đúng không?”.

Doãn Đình gật đầu.

Vì sao kẹo lại ngọt? Vì nó muốn làm bạn vui.

Cừ Chính Khanh muốn làm cô vui, nên anh là viên kẹo của cô. Từ Đình cũng muốn làm cho cô vui, nên Từ Đình cũng là kẹo. Còn cô? Cô muốn làm cho những người bên cạnh mình vui, nên cô cũng muốn trở thành một viên kẹo ngọt ngào.

Mỗi một người, đều có trái tim làm từ kẹo.

Chương 29

Doãn Đình theo Cừ Chính Khanh về nhà. Hôm nay là một ngày khó khăn, cô muốn có anh bên cạnh.

Ngồi trên xe, ngậm que kẹo, cô vẫn đang nhớ lại những gì Từ Đình nói. Một người không quen biết cũng quan tâm ủng hộ cô như thế, thật khiến cô cảm động. Cô chợt nhớ ra mình nên gọi lại cho bạn bè, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, mong mọi người đừng vì chuyện của cô mà mất vui.

Doãn Đình gọi cho Tần Vũ Phi trước. Tính khí của bà bầu này là tệ nhất, cầu trời cô ấy đừng giận tới xảy ra chuyện gì nhé. Thời gian đợi Vũ Phi bắt máy, Doãn Đình càng nghĩ càng ân hận, lẽ ra nên gọi sớm hơn, cô chỉ biết lo cho mình, không nghĩ đến tâm trạng của bạn bè, Tần Vũ Phi còn đang mang thai nữa.

Đây rồi! Tần Vũ Phi đầy sức lực hét to: “Cậu sống lại rồi à ? Không sao chứ?”.

Nhất thời Doãn Đình lại muốn khóc, cảm động quá. “Mình rất ổn. Đang định nói với cậu là mình rất ổn.”

“Không sao là được rồi.” Tần Vũ Phi hình như đang ăn. Cô vừa ăn vừa nói: “Cậu muốn hỏi mình thế nào rồi đúng không? Yên tâm đi, mình và em bé đều khỏe mạnh. Con nuôi của cậu rất hoạt bát đáng yêu. Hôm nay cãi nhau trên mạng đã giúp mình thăng cấp kỹ năng mắng người mà không cần chửi thề, giờ cảm thấy thoải mái lắm. Cãi xong rồi thì thấy đói bụng, thế là lại ăn rất nhiều”.

Doãn Đình bật cười, cô gọi tiếp cho những người bạn khác. Người nào nhận điện thoại cũng nói: “Tốt quá, cậu không sao là tốt rồi”, trong lòng Doãn Đình vô cùng cảm động.

Lúc cô gọi cho Mao Tuệ Châu thì Mao Tuệ Châu đang ăn tối cùng Ngô Phi ở một quán ăn gần văn phòng công ty. Nghe Doãn Đình nói không sao, Mao Tuệ Châu thở phào nhẹ nhõm, hai người an ủi nhau vài câu thì cúp máy. Mao Tuệ Châu không kiềm được sự xúc động, nói với Ngô Phi: “Lần đầu tiên gặp Tiểu Đình, tôi rất không thích cô ấy. Lúc đó tôi chỉ dựa vào ấn tượng ban đầu mà có thành kiến với cô ấy. Sau này dần dần tiếp xúc, tôi mới phát hiện, thì ra Tiểu Đình rất đáng yêu. Trong quá khứ, quả thực tôi vô cùng hẹp hòi.”

Ngô Phi nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nói một câu: “Tôi cũng vậy”.

“Hả?” Mao Tuệ Châu kinh ngạc, “Lần đầu cậu gặp Tiểu Đình cũng không thích cô ấy sao?”.

“Không phải. Ý tôi nói, lần đầu tiên gặp chị, tôi rất không thích chị. Khi ấy tôi thấy chị kiêu căng, làm cao, còn lạnh lùng, luôn tự cho là đúng.”

Mao Tuệ Châu ngây người.

Ngô Phi bật cười, “Nhưng sau này tiếp xúc, tôi phát hiện thấy chị rất đáng yêu”.

“Cảm ơn.” Mao Tuệ Châu làm mặt quý, “Nếu biết ấn tượng đầu tiên về tôi trong lòng cậu tệ như thế, tôi đã chẳng phát lương cho cậu nữa.”

Ngô Phi lại cười: “Nhưng bây giờ tôi rất thích chị.”

Mao Tuệ Châu định cười nói, vậy thì phát lương tiếp. Nhưng cô còn chưa kịp cất lời, đã bị thứ gì đó trong mắt cậu ta chạm đến. Cô ghen lại, lời nói đùa chẳng thể thốt ra.

“Bây giờ tôi thật sự rất thích chị.” Ngô Phi mỉm cười lặp lại, nhìn về mặt Mao Tuệ Châu.

Mao Tuệ Châu kinh ngạc, không kịp trở tay, tim nhảy liên hồi. Cô nghĩ mình nên trả lời câu gì đó, nhưng đầu óc cô trống rỗng, nghĩ mãi không ra.

Ngô Phi nhìn cô một lúc, cười nói: “Ăn no chưa? Tôi đưa chị về”, thản nhiên như thể lúc này cậu chẳng nói câu nào kỳ lạ hết vậy.

“Được, về thôi.” Mao Tuệ Châu vội thuận theo để tìm đường lui. Thật ra họ đã ăn xong lâu rồi, này giờ chỉ ngồi lại nói chuyện. Cũng nên về thôi, nói nữa e là cậu lại nói gì đó khiến cô lúng túng.

Ngô Phi đứng lên thanh toán, cùng Mao Tuệ Châu lên xe của cậu. Mao Tuệ Châu vì mở công ty đã bán xe, nên thông thường đều là cậu đưa cô về. “Ngày hôm nay thật khó khăn, nhưng vượt qua được là tốt rồi.” Cậu chột nói.

“Cái gì?” Mao Tuệ Châu giật mình, cảm thấy Ngô Phi đang ám chỉ gì đó.

“Tôi nói Doãn Đình.”

“Ồ, đúng vậy.” Mao Tuệ Châu nhanh chóng hòa theo. “Chuyện này chỉ cần cô ấy nghĩ thông suốt là tốt rồi. Thật ra quan trọng nhất là bản thân cô ấy vui, sự hiểu lầm hay ánh mắt của người khác đều không quan trọng. Qua được hôm nay vậy là ổn rồi.”

Ngô Phi cười. Một lát sau lại nói: “Đúng vậy. Đừng để ý đến suy nghĩ và ánh mắt của người khác, quan trọng nhất là mình vui thôi.”

Mao Tuệ Châu nhíu mày, cẩn thận nhìn cậu ta một cái. Ngô Phi đang chăm chú lái xe, không nói gì nữa. Trong lòng Mao Tuệ Châu thấy bất an, chuyện Doãn Đình gặp phải đã động chạm đến điều gì đó trong lòng Ngô Phi? Sao cậu ta cứ là lạ thế nào, ý của cậu ta nhất định không giống cô nghĩ, nhất định là không.

Doãn Đình không hay biết Mao Tuệ Châu cũng đang dậy sóng trong lòng. Cô gọi điện cho tất cả bạn bè xong, thấy thoải mái hơn nhiều. Đến nhà

Cừu Chính Khanh, mèo Đại Đại đuổi lưng chạy ra cửa đón họ. Doãn Đình giơ tay ôm nó, nó liền bỏ chạy. Vậy là Doãn Đình và Đại Đại chơi trò đuổi bắt. Cuối cùng cô cũng bắt được nó, một người một mèo chơi đùa rất vui vẻ.

Cừu Chính Khanh không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh nhìn họ.

Doãn Đình chơi với mèo Đại Đại chán rồi, liền rúc vào lòng Cừu Chính Khanh, vừa ngoi tay, phiên nào lại kéo về. Cô hỏi anh: “Xin Nghiêm Chính, em còn có thể viết được gì đây?”

“Em muốn viết gì thì cứ viết cái đó.”

Doãn Đình mở miệng muốn nói lại sợ bị mắng, nghĩ rồi lại thôi. Sau đó cô lại hỏi: “Em có phải cũng nên viết một bài thanh minh?”

“Được đấy.”

“Viết gì đây?”

“Nói cho họ biết em sẽ không vì bị hiểu lầm, bị ác ý buộc tội, bị chỉ trích mà rút lui.”

“Nghe qua thì thật hổng hách.” Cô buồn bực trong lòng, vẫn cảm thấy nhiều loạn.

“Chặn hết những người chửi bới hay nói lời khó nghe, xóa hết bình luận của họ cho họ biết mặt.”

“Đúng là hổng hách mà.” Doãn Đình cầm tay anh nghịch nghịch. “Hôm nay em có xem qua, phải tầm bảy tám nghìn bình luận, xóa đến bao giờ? Hơn nữa đã để lâu vậy, nói không chừng số bình luận đã vượt mốc mười nghìn rồi.”

“Em có thể cài đặt chế độ chặn bình luận.”

Doãn Đình im lặng, một lúc sau, cô thở dài: “Anh nói xem, khi họ đọc lại những lời mắng chửi chẳng có gì hay ho của mình, họ sẽ có cảm giác

gì?”.

“Chắc là rất tự hào cho rằng mình có cá tính, có sức chiến đấu, đáng để người khác khâm phục.”

Doãn Đình bật cười: “Anh đang cười nhạo họ hả?”

“Đúng vậy.”

Doãn Đình khẽ thở dài, thầm nghĩ những người mắng chửi cười nhạo cô có khi giống như những gì Cừ Chính Khanh nói, cảm thấy mình tài giỏi hơn người.

“Đừng nghĩ nữa. Đừng quyết định vội. Em ngủ một giấc, ngày mai tỉnh dậy sẽ thấy thật ra chuyện này cũng không có gì to tát. Quan trọng nhất là những người yêu quý em, còn những người không liên quan, em không cần để ý.”

Doãn Đình nhắm mắt lại, vùi đầu vào lòng Cừ Chính Khanh. Cô biết anh nói đúng, còn rất nhiều người yêu thương quan tâm cô, cô phải tiếp tục viết, những gì cô viết có thể làm cho người khác vui vẻ, vậy cô cứ viết tiếp. Nhưng cô có thể viết những gì? Ngày mai có nên đăng bài mới không?

“Anh có thể luôn ở bên em không?” Giọng Doãn Đình nghe rất đáng thương.

“Được chứ. Anh không phải vẫn luôn ở bên cạnh em đó sao.”

“Đêm em không ngủ được, trong lòng rối bời. Em ở lại đây có được không?”

Cừ Chính Khanh ngẩn người: “Em không định về nhà sao?”.

“Được không anh?”

“Được.” Cừ Chính Khanh xoa đầu cô, Doãn Đình đúng là rất tin tưởng anh. Cừ Chính Khanh thở dài, thôi đành vậy. Anh sẽ chăm sóc cho cô thật tốt: “Vậy được, chia nửa cái giường của anh cho em.”

Doãn Đình chợt hiểu ra, mở to mắt nhìn vào mắt anh: “Không làm chuyện xấu nhé”.

“Anh là người thừa nước đục thả câu sao? Em có tâm trạng làm chuyện xấu sao?”

“Không có.” Đúng là tâm trạng cô rất tệ. “Vậy em có thể ôm Đại Đại ngủ không?”

“Nó không thích người khác ôm, em có thể thử.”

“Vậy anh giúp em gọi điện báo cho anh trai em được không ? Em ngại.”

“...”

Cừ Chính Khanh mặt dày gọi điện cho anh vợ tương lai, đại ý là tâm trạng Doãn Đình không tốt cần được an ủi, nên ngủ lại chỗ anh một đêm. Anh vừa mới mở lời, Doãn Thực liền lập tức đồng ý. Đột nhiên anh nghe thấy tiếng Doãn Đình cười lớn. Cừ Chính Khanh quay đầu lại nhìn, thì ra mèo Đại Đại tha một quả bóng đến để Doãn Đình chơi với nó, khi chạy đi nhặt bóng thì trượt chân té ngã.

Doãn Thực cũng nghe được tiếng cười của cô em gái “tâm trạng đang không tốt cần được an ủi” của mình. Anh im lặng, sau đó quyết định vờ như không biết gì. Anh nói trưa mai ông Doãn xuất viện, bảo Cừ Chính Khanh nói với Doãn Đình một tiếng. Cừ Chính Khanh ngay lập tức nắm bắt được vấn đề. Ý câu này là, tốt nhất là trước buổi trưa ngày mai Doãn Đình phải về nhà, đừng để bố cô biết cô qua đêm ở ngoài.

Cừ Chính Khanh cũng quyết định giả ngơ, bình tĩnh nhận lời.

Tối hôm đó Doãn Đình nằm trên giường của Cừ Chính Khanh, cuối cùng cũng ý thức được rằng mình nên thẹn thùng. Sự ngại ngùng và lúng túng này giúp phân tán tâm trạng buồn bực của cô. Vì Cừ Chính Khanh trông chừng cô cả đêm, cô không thể lên mạng theo dõi tình hình và bình

luận mới nhất, trong lòng cũng thấp thỏm. Cô bảo Cừ Chính Khanh xem giúp cô, Cừ Chính Khanh xem xong, bảo cô trước khi chuẩn bị tốt tâm lí, tốt nhất đừng nên xem, tránh bị ảnh hưởng.

“Có cần anh giúp em xóa bài chặn tài khoản không?” Anh hỏi cô.

“Không cần.” Cô cắn răng, “Đây cũng là một bước để chuẩn bị tâm lí”.

Giờ này, cô và Cừ Chính Khanh cùng nằm trên giường, bên cạnh còn có một con mèo. Doãn Đình thấy tâm trạng của mình thật kì lạ. Lúc thì buồn bực vì chuyện trên mạng, lúc thì lại cảm thấy phải chững mình nên có chút thái độ với việc cùng giường chung gối thế này, nếu không hình như không tôn trọng bạn trai cho lắm.

Trong đầu cô hỗn loạn, đang lúc không nghĩ ra nên làm thế nào, đột nhiên một cánh tay vươn qua, kéo cô vào một vòng ôm ấm áp: “Em đừng nghĩ nữa, ngủ đi.” Trong bóng tối, giọng nói của Cừ Chính Khanh chợt trở nên dịu dàng.

“Em sẽ không rút lui.” Doãn Đình nói.

“Tốt lắm.” Cừ Chính Khanh hôn lên trán cô.

“Nhưng em vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào.”

“Hôm nay tâm trạng em rối loạn, không nghĩ được đâu. Ngủ đi. Ngày mai thức giấc, sẽ thấy một ngày mới lại bắt đầu.”

“Như vậy liệu có được không?”

“Được chứ.”

“Mới có một ngày thôi, mà em thấy cứ như đã lâu lắm rồi vậy.”

“Vậy đi ngủ thôi.” Anh lại hôn lên trán cô, hôn lên mí mắt cô. “Ngủ đi, anh sẽ luôn bên cạnh em.”

Doãn Đình muốn nói là trong lòng cô rối bời, không ngủ được. Nhưng cô vẫn ngáp dài một cái. Cừ Chính Khanh vỗ về lưng cô, dịu dàng dỗ dành cô. Doãn Đình nghĩ, ngày mai, hy vọng mọi thứ sẽ tốt hơn.

Một lát sau, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Doãn Đình thức dậy thì có chút hoang mang, cô vẫn chưa nhận ra mình đang ở nơi nào. Sau đó nhớ ra, cô đang ở nhà của Cừ Chính Khanh.

Lúc này đây cô đang nằm trong lòng anh, lưng cô dựa vào lồng ngực anh, cánh tay anh đang vòng lên eo cô, ôm lấy cô, hơi thở đều đều, anh vẫn còn đang say ngủ. Mèo Đại Đại đang chui tới chui lui bên rèm cửa, phát ra mấy tiếng động. Rèm cửa bị nó kéo ra tạo thành một cái khe nhỏ, một tia nắng sớm theo khe hở đó chiếu vào trong phòng, rơi xuống bên thềm cửa.

Doãn Đình nhìn chằm chằm tia sáng kia, nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên ngồi dậy. Cô qua phòng sách của Cừ Chính Khanh, lấy máy ảnh của anh ra. Khi trở về phòng ngủ, cô thấy anh đã thức dậy rồi.

“Sao vậy?” Cừ Chính Khanh hỏi.

“Em thấy ánh mặt trời.” Doãn Đình cười nói, vẻ mặt rất tươi tỉnh.

Cừ Chính Khanh tỏ ra khó hiểu. Anh nhìn Doãn Đình điều chỉnh máy ảnh, sau đó nhấn nút chụp.

“Cho nên?” Anh hỏi.

“Ánh mặt trời rất đẹp.” Doãn Đình cười. Lại chụp thêm vài tấm, xong rồi trèo lên giường đến bên cạnh Cừ Chính Khanh, cho anh xem những tấm hình cô vừa chụp: “Anh nhìn này, ánh mặt trời thật đẹp.”

“Ừ.” Cừ Chính Khanh đã hiểu. Bệnh của thiên sứ nhà anh lại phát tác rồi. Anh quay đầu hôn lên má cô, anh yêu nụ cười của cô, thiên sứ nên cười như thế. “Em cũng rất đẹp, khi cười đẹp vô cùng.”

Cừu Chính Khanh cũng cười, anh mở tủ đầu giường, lấy ra một cái hộp nhỏ. “Nếu mặt trời và nụ cười của em đẹp như vậy, chúng ta có thể đeo nhẫn rồi.” Anh mở hộp ra, bên trong là nhẫn đính hôn anh mua hôm qua. Anh cầm chiếc của nữ, đeo lên ngón tay Doãn Đình. “Ngày mới vui vẻ, bà xã. Mỗi ngày em đều phải vui vẻ nhé.”

Doãn Đình ngậy người nhìn chiếc nhẫn: “Đây đâu phải cái em chọn”. Cái cô chọn là nhẫn trơn, còn cái trên tay cô lúc này có đính viên kim cương.

Cừu Chính Khanh chồm người qua hôn cô: “Ra quyết định là việc đàn ông nên làm. Anh quyết định chọn cặp nhẫn này”.

Doãn Đình nhìn chiếc nhẫn, hốc mắt nóng lên. Cô ngẩng đầu: “Anh nói đúng, khi em thức dậy, một ngày mới lại đến. Em nghĩ nên làm thế nào rồi. Em thấy ánh mặt trời rồi.”

Chẳng điều gì có thể ngăn cản lá xanh, vì nó vốn dĩ nên tồn tại. Chỉ cần cho nó chút ấm áp, nó sẽ gạt đi mọi trở ngại để thể hiện vẻ đẹp của mình.

Đẹp như ánh mặt trời.

Doãn Đình nhìn Cừu Chính Khanh, trong lòng thấy ấm áp vô cùng.

Anh đã đổi nhẫn. Tuy chỉ là chuyện rất nhỏ, nhưng chính những chuyện nhỏ bất ngờ này lại khiến cô vô cùng cảm động.

Lời tỏ tình của anh rất đặc biệt. Không phải đặc biệt vì những tấm ảnh anh từng gửi, mà vì anh đã nghiêm túc suy nghĩ về mối quan hệ của họ sau khi anh tỏ tình. Không phải là “anh thích em, chúng ta quen nhau đi”. Mà là anh thích em, vì sao lại thích, sau khi thích em anh sẽ làm những gì, anh có thể vì em làm những gì. Nếu em cũng thích anh, chúng ta sẽ sống thế nào.

“Thích em” là tình cảm, “làm gì” lại là cuộc sống thực tế. Anh đặt tình cảm dành cho cô vào trong cuộc sống mà suy nghĩ.

Cô biết, anh tặng cô khung ảnh không phải vì muốn đem đến cho cô cảm giác lãng mạn. Vì người đàn ông này không biết sự lãng mạn là gì. Anh chỉ muốn biểu đạt lời hứa của mình.

Anh cầu hôn không phô trương, không cố ý xếp đặt sự bất ngờ. Chỉ có một cuộc điện thoại, sau đó cùng ăn cơm, cùng dạo phố rồi thuận đường đi mua nhẫn. Anh không hay nói những lời đường mật, không làm cho người ta cảm động rơi nước mắt. Anh chỉ mua nhẫn xong bỏ vào túi giấy rồi về nhà.

Anh không thuộc tí người lãng mạn. Nhưng anh sẽ cho cô một viên kẹo để làm cô vui. Anh sẽ lẳng lẳng đổi chiếc nhẫn đẹp hơn, chọn lúc tâm trạng cô tốt mới đeo lên tay cho cô, khích lệ cô.

Doãn Đình nhìn Cừ Chính Khanh, cảm thấy anh chính là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới này. Anh là ánh mặt trời của cô, soi sáng cuộc sống của cô.

Cô chồm người qua, hôn lên môi anh: “Em sẽ cố gắng.”

Nụ hôn của cô quá ngọt ngào, nụ cười quá đáng yêu, Cừ Chính Khanh nhất thời như bị mê hoặc, ngây ngô hỏi: “Cố gắng làm gì?”.

Doãn Đình nghiêng đầu: “Anh lại nói những lời không trong sáng rồi”.

“...” Mặt Cừ Chính Khanh đen xì: “Câu nào cơ?”.

Doãn Đình cười ha ha, nhào qua đè anh xuống: “Thì câu cố gắng làm gì đó”.

Cừ Chính Khanh chưa kịp phòng bị, suýt chút nữa thì ngã khỏi giường. Khó khăn lắm anh mới giữ thăng bằng được để hai người không bị rơi xuống. Doãn Đình lại hoàn toàn không để ý, ngồi trên người Cừ Chính Khanh gồng hai cánh tay lên, bày ra dáng vẻ “cường tráng”, mạnh mẽ nói: “Em có ánh mặt trời! Cứ để họ xem! Em tuyệt đối không đầu hàng!”.

Cừ Chính Khanh che mặt, rất muốn cười lớn: “Anh suýt nữa thì quên mất”.

“Quên cái gì?”

“Quên rằng em có uống thuốc ‘Mỗi Ngày Tôi Đều Có Tinh Thần’.”

Doãn Đình híp mắt nhìn anh: “Được thôi, không phải ‘Mỗi Ngày Em Đều Rất Thần Kinh’ là được. Nhật xét của anh xem như thỏa đáng.”

Cừ Chính Khanh cười lớn: “Thật ra hai cách gọi này đều chỉ cùng một loại thuốc.”

Doãn Đình bĩu môi đánh anh một cái. Cừ Chính Khanh thấy vẻ mặt của cô, nói: “Thật ra anh cũng có uống thuốc”.

“Thuốc gì? ‘Mỗi Ngày Tôi Đều Rất Nghiêm Chính’ sao?”

Cừ Chính Khanh cười đến mức lồng ngực rung lên, ánh mắt lại rất dịu dàng: “Không, là thuốc ‘Mỗi Ngày Anh Đều Rất Yêu Em’”.

Doãn Đình nhìn anh. Cừ Chính Khanh nói tiếp: “Bất luận là rất có tinh thần hay rất thần kinh, anh đều rất yêu em”.

Doãn Đình lại cảm động rồi. Dễ cảm động như vậy không tốt chút nào. Thôi kệ nó đi. Lời tình tứ của ngài Nghiêm Chính nhà cô tuy trình độ chẳng đến đâu, nhưng cô thích, vì cô biết anh đang nói thật lòng. Doãn Đình cúi người, ôm chặt anh: “Thuốc đã uống rồi là không thể ngưng được đâu, ngài Nghiêm Chính”.

“Được, vậy em cũng đừng ngưng uống thuốc. Em cứ vui vẻ như thế này đi, đừng bận tâm đến người khác. Bản thân mình vui là quan trọng nhất. Anh sẽ ở bên em, nhìn em biến thành một bà thím vui vẻ, rồi sau đó lại biến thành bà lão vui vẻ. Sau này em sẽ kể cho con chúng mình nghe về những chuyện đi, rồi kể cho các cháu nghe nữa.”

Doãn Đình bật cười, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Vậy anh có trở thành một ông chú nghiêm nghị, sau đó biến thành ông già nghiêm nghị không?”.

“Có chứ.”

Doãn Đình cười mãi không thôi, vùi đầu vào lòng anh. Thật hạnh phúc. Bà lão vui vẻ và ông già nghiêm nghị. Cô chủ động ngẩng đầu hôn lên môi Cừ Chính Khanh. Anh lui về sau, cô nhích lên trước, túm lấy cổ áo anh kéo lại, làm cho nụ hôn của hai người thêm sâu.

Cừ Chính Khanh tốt bụng nhắc nhở: “Khi anh ngủ một mình thì không mặc áo ngủ”.

“Thì sao?” Doãn Đình cắn nhẹ lên môi anh, thấy anh có vẻ bối rối và ngại ngùng thì rất phấn khích.

“Vì có em ở đây nên anh mới mặc, anh sợ mình manh động.”

“...” Doãn Đình lập tức dừng lại. Cô hoàn toàn chưa nghĩ đến vấn đề này.

“Em mặc áo sơ mi của anh thay cho áo ngủ cũng khiến anh manh động.”

“...”

“Bây giờ em lại nhiệt tình như thế ...” Anh không nói tiếp nữa.

Doãn Đình dịch lùi ra sau. Thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, mặt cô đỏ bừng bừng.

Cừ Chính Khanh thềm thở dài, bạn gái mặc áo sơ mi của anh, lại còn đỏ mặt, nhiệt tình với anh ... Anh đưa tay kéo cô vào lòng. Vốn anh chỉ định hôn một cái thôi, nhưng càng hôn lại càng không thể khống chế.

Anh nhíu mày, thật đau đầu. Lời hẹn “cuộc thi kết thúc thì kết hôn” thật sự đợi không được nữa.

Doãn Đình bật cười, đỏ mặt ôm chặt lấy anh. “Không sao. Dù sao đi nữa cũng không thể để anh đến già mới có con được.”

“Em nói ai già?!” Thật quá đáng, “Ai già chứ?!” Kẻ sĩ thà chịu chết chứ không chịu nhục, tôn nghiêm của đàn ông không thể bị coi thường.

Doãn Đình bị vẻ mặt của anh chọc cười, trở người đờ ngã anh hôn vài cái. Cừ Chính Khanh quyết định không đợi được nữa. Anh lật người lại, đờ cô xuống dưới.

Hai người thở dốc, thân thể nóng rực. Đột nhiên Cừ Chính Khanh nháy dựng lên. Chân anh bị mèo Đại Đại cào một cái.

Suýt nữa thì anh quên mất tên này.

Anh xách con mèo lên, ném ra ngoài, đóng cửa lại.

Doãn Đình không nhịn được cười lớn.

Trên thềm cửa sổ, tia nắng kia vẫn còn đó, vẫn luôn ở đó.

Ngày hôm đó Cừ Chính Khanh đi làm muộn. Đây là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm nay, Cừ tổng đại nhân đến trễ.

Hơn nữa không phải muộn vài phút hay mười mấy phút, mà muộn đến hai tiếng đồng hồ.

Khi Cừ Chính Khanh bước vào văn phòng thì gương mặt anh lại nghiêm túc đến lạ thường. Mọi người thấy vậy, đến thở cũng không dám thở mạnh, không khí trong phòng làm việc rất căng thẳng. Cừ Chính Khanh đi thẳng vào trong phòng không hề liếc ngang liếc dọc, sau đó không bước ra nữa.

Xem ra tình hình không tốt chút nào, có phải chuyện của Đình Đình Ngọc Lập 413 trên mạng có chuyện biến xấu? Mọi người dè dặt nghe ngóng, chạy lên Weibo của Đình Đình Ngọc Lập xem thử, không thấy tin tức gì mới, hai phe mắng chửi và ủng hộ vẫn đang tiếp tục đấu với nhau.

Trên mạng, cả hai bên đều kiên trì giữ vững lập trường của mình. Lướt chia sẻ ngày hôm nay còn hơn hôm qua rất nhiều. Nhưng nhờ thông báo của Tú và sự xử lý kịp thời của phòng quan hệ công chúng, trên mạng đã không còn những phát ngôn gọi là “tuyệt đối đúng sự thật” hay “tin tức nội bộ” nữa. Tuy việc này vẫn không cản được những suy đoán ác ý và nhận định lệch lạc của mọi người, nhưng rõ ràng lượng người truy cập đã tăng rất nhiều.

Tình hình hình như đâu có tệ hơn. Chẳng lẽ Đình Đình Ngọc Lập không chịu đựng được, Cừu tổng đại nhân cũng bị áp lực nặng nề?

Ở bên ngoài, mọi người suy đoán đủ kiểu tình huống xấu có thể xảy ra. Bên trong, Cừu Chính Khanh đang nói chuyện điện thoại với Doãn Đình.

“Anh đến công ty chưa?”

“Ừm.”

“Có phải lại làm mặt lạnh mà đi vào đúng không?”

“Không có.”

“Anh mà xấu hổ thì đặc biệt nghiêm túc mà.”

“E hèm.” Cừu Chính Khanh ho hai tiếng, ý muốn cảnh cáo. Thiên sứ tiểu thư, em cũng nên nghĩ cho thể diện của bạn trai em chứ.

Doãn Đình hiểu ý, cười hì hì.

“Gặp bố em chưa?” Cừu Chính Khanh hỏi cô. Buổi sáng sau khi làm xong chuyện xấu, anh đưa cô ra ngoài ăn sáng, rồi đưa cô về nhà thay quần áo, sau đó lại đưa cô đến bệnh viện. Tuy biết rằng đã muộn giờ làm, dù vội vàng vàng, nhưng anh sẽ không bỏ cô lại rồi đi ngay. Buổi sáng hôm nay với anh và Doãn Đình mà nói rất quan trọng và có ý nghĩa đặc biệt. Thật không muốn xa nhau chút nào. Nhưng đáng tiếc, sự thật là anh còn phải đi làm, còn Doãn Đình cũng có trận chiến của cô.

“Em gặp rồi. Bố khỏe lắm, đến trưa là có thể xuất viện.”

“Nhất định là em cười ngẩn ngơ mà đi vào.”

“Làm gì có.”

“Em mà xấu hổ hay chột dạ thì sẽ cười như thế.”

“Không có.”

“Bây giờ chắc chắn em đang ở một chỗ không người để lên gọi điện cho anh.”

“...” Cái này là thật.

“Tuy mới xa nhau nửa tiếng đồng hồ, nhưng chắc chắn em đang nhớ anh.”

“Không hề.” Doãn Đình cứng miệng. Mới đó họ còn vừa thân mật, anh đã không chút ân cần mà vạch trần cô, lại dùng giọng điệu nghiêm túc như thế, mặt mũi của bà xã tương lai là cô đây biết giấu đi đâu.

“Anh cũng nhớ em.”

Xi, thôi được. Doãn Đình lập tức cảm thấy mình giữ lại được thể diện rồi.

“Em vừa cho bố xem nhẩn.”

“Ừm.” Cừu Chính Khanh hơi căng thẳng, bố vợ tương lai chắc không tiếp tục phản đối gì nữa chứ?

“Bố nói rất đẹp.”

“Ồ.” Cừu Chính Khanh thở phào.

“Em nói là do anh chọn, bố liền nói vậy cũng bình thường thôi.”

Cừu Chính Khanh khẽ cười, Doãn Đình cũng cười. Sau đó cô lại nói: “Bố em đã dặn cô giúp việc làm thêm vài món, nhắn anh tan làm thì qua ăn cơm.”

“Được.” Cừ Chính Khanh rất vui.

“Lúc này em cũng kể với bố chuyện hôm qua. Em nói ở trên mạng em bị người ta chửi thảm thương. Bố nói thảm cỡ nào cũng phải mạnh mẽ lên.”

Cừ Chính Khanh bật cười. Có thể tưởng tượng được giọng điệu của Doãn Quốc Hào.

“VẬY CHIỀU EM VỀ NHÀ SẼ ĐĂNG BÀI.”

“Được.” Cừ Chính Khanh không yên tâm, lại dặn dò cô, “Nhớ những gì chúng ta đã nói không? Em đừng xem bình luận. Mặc kệ họ chỉ trích thế nào, cứ kiên trì đăng bài là được. Đây mới là thái độ em nên có để chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình.”

“Dạ.” Doãn Đình gật mạnh đầu. Mặc kệ người khác nói gì, cô chỉ cần để ý những người yêu quý cô.

Buổi chiều, trang chủ của cuộc thi “Hành trình đi tìm ước mơ” và những trang mạng liên kết sôi nổi hẳn lên. Bởi “Đình Đình Ngọc Lập 413” đã lên tiếng.

“CẢM ƠN SỰ QUAN TÂM CỦA MỌI NGƯỜI. TÔI CÓ ĐÔI LỜI MUỐN CHIA SẺ.

Điều đầu tiên cần nói, tất nhiên là điểm quan trọng nhất, tôi khẳng định đây là cuộc thi không có quy tắc ngầm. Đúng là tôi đã biết đến sự tồn tại của cuộc thi từ trước và cũng tích cực chuẩn bị cho cuộc thi. Nhưng quy trình, cách tham gia và cả số phiếu bình chọn từ các fan của tôi hoàn toàn giống những thí sinh khác. Khi tôi đăng bài lên Weibo, tôi không hề suy nghĩ quá nhiều, vì không có gì phải giấu giếm hay bịa đặt cả. Tính tôi ngay thẳng, chỉ ghi lại những chuyện trong cuộc sống của chính mình, chia sẻ niềm vui của tôi giống như những gì tôi đã làm suốt năm năm qua. Nhưng vì vậy mà tôi bị chỉ trích, mang đến phiền phức cho Tú và gia đình, bạn bè, còn cả những người ủng hộ tôi nữa. Tôi cảm thấy rất có lỗi với họ. Nay ở đây, tôi xin gửi lời xin lỗi đến mọi người.

Nhưng tôi sẽ không rút khỏi cuộc thi, vì tôi không làm chuyện gì sai cả.

Còn nữa, tôi cảm thấy những bài tôi viết rất hay, tôi rất thích, đó đều là tiếng lòng của tôi. Những người thích nó cũng nghĩ giống tôi. Nên tôi vẫn sẽ tiếp tục đăng bài.

Ngoài ra, tôi vốn không đủ mạnh mẽ, sợ bị những bình luận tiêu cực làm ảnh hưởng, nên tạm thời tôi sẽ không đọc những bài bình luận hay chia sẻ. Những bạn ủng hộ tôi, tâm ý của các bạn tôi biết, xin cảm ơn và rất xin lỗi vì tạm thời không thể tương tác với các bạn. Những bạn chất vấn tôi xin mời tự nhiên, dù sao tôi cũng không đọc chúng. Tất cả các bình luận tôi sẽ không xóa, dù có là lời nhục mạ, chửi mắng, chế giễu và bôi nhọ đi chăng nữa. Internet là một nơi công cộng, tôi thể hiện bản thân tôi, các bạn cũng đang thể hiện bản thân các bạn.

Hôm qua thật sự là một ngày khó khăn với tôi, trước nay tôi chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ trải qua chuyện thế này. Nhưng một khi gặp phải, tôi lại càng trân trọng những gì mình có được. Hôm qua tôi từng có ý định rút lui, nhưng có người nói với tôi, ‘vấn đề không phải nằm ở việc tham gia cuộc thi hay không, mà là cuộc sống của em, em muốn từ bỏ việc chia sẻ cuộc sống của em sao?’

Tôi không muốn từ bỏ.

Tôi thích chia sẻ niềm vui với mọi người, đây là việc tôi muốn làm, là một phần cuộc sống của tôi. Nên tôi sẽ kiên trì đi tiếp.

Sáng nay thức dậy, tôi thấy tấm rèm đóng kín lộ ra một góc nhỏ, ánh mặt trời xuyên qua đó rọi vào trong phòng. Cảnh tượng đó đẹp vô cùng! Tôi thấy như được cổ vũ. Cứ ngỡ sự bảo vệ chặt chẽ không khe hở là an toàn, sự hoàn mỹ mới là đáng kính, nhưng, từ nơi khiếm khuyết không hoàn mỹ kia, tôi đã thấy được ánh mặt trời!”

Dưới bài thanh minh đính kèm một tấm ảnh. Đó là chiếc rèm cửa đóng kín, hở ra một góc, ánh mặt trời từ góc nhỏ đó, chiếu lên thềm cửa.

Bài đăng này rất nhanh đã có nhiều lượt chia sẻ, mặc dù vẫn có người chỉ trích, cười nhạo. Có người nói “bây giờ sự thật bại lộ, cũng có thể dùng sự thẳng thắn để giải thích, dù sao thì cô ta cũng có ô có dù mà”, cũng có người mắng “Ngạo mạn chết đi được! Cô ta thật đáng khinh”. Thậm chí có người mỉa mai, “Viết dài như vậy làm gì? Nói một câu tôi không biết xấu hổ, tôi cứ nằm vạ ở đây không rút lui là được rồi...”.

Cũng có người ủng hộ Doãn Đình, nói “tốt quá, bạn tuyệt đối không thể rút lui, không thể cúi đầu trước cái ác”, có người khích lệ, “mãi mãi ủng hộ bạn! Những lời chỉ trích và mắng chửi đều không cần vốn, rút lui lại tổn thất rất lớn, không nên vì những người dung trên mạng mà bỏ cuộc, bạn làm đúng lắm”.

Doãn Đình không hề hay biết những chuyện này. Cô đăng bài xong thì tắt trang Weibo luôn, không đọc bình luận.

Cừ Chính Khanh đã đọc, anh không nói gì, chỉ chia sẻ bài đăng, viết bốn chữ: “Yêu em! Cố lên!”.

Bên dưới liền có người bình luận: Đúng là một đôi cầu nam cầu nữ, chúc hai người trăm năm hạnh phúc.

Cừ Chính Khanh không tức giận, chỉ tiện tay như bỏ rác vào thùng, xóa bình luận kia đi, cho người kia vào danh sách đen. Sau đó làm như không có gì rồi tiếp tục làm việc của anh.

Không lâu sau, rất nhiều người thấy được bài viết của Doãn Đình và bài chia sẻ của Cừ Chính Khanh. Tần Vũ Phi cũng chia sẻ, cô viết: Yêu cậu! Cố lên!.

Thẩm Giai Kỳ chia sẻ, cô viết: Yêu cậu! Cố lên!

Có rất nhiều người hâm mộ cũng hưởng ứng theo, “Yêu bạn! Cố lên!”.

Người hâm mộ quyết định không cãi nhau với đám anti-fan nữa, ngược lại cùng nhau phối hợp rất ăn ý, chỉ viết câu: “Yêu bạn! Cố lên!”.

Chửi thề sao? “Yêu bạn! Cố lên!”

Chế giễu à? “Yêu bạn! Cố lên!”

Mắng chúng tôi là một lũ thần kinh? “Yêu bạn! Cố lên!”

Tóm lại là “Yêu bạn! Cố lên!”.

Khắp nơi đều là “Yêu bạn! Cố lên!”.

Tối hôm đó Cừ Chính Khanh đến nhà họ Doãn ăn cơm, sắc mặt của Doãn Quốc Hào không được tốt lắm, dáng vẻ không muốn để ý đến anh nhưng cứ nhìn chăm chăm vào anh. Doãn Đình cười hì hì như không phát hiện ra chuyện gì không đúng, còn báo cáo lại với mọi người hôm nay đã làm những gì, sắp xếp lại tài liệu gì.

Sau đó Doãn Thực lén nói với Cừ Chính Khanh, Doãn Quốc Hào về nhà liền lên mạng xem trang cá nhân của Doãn Đình, thấy những lời mắng chửi cô thì không tức giận, chỉ cười lạnh nói thật nực cười. Sau đó khi Doãn Đình đăng bài thanh minh, ông cũng đọc chăm chú, còn xem kỹ tấm hình kia.

Doãn Thực lắc đầu vỗ lên vai Cừ Chính Khanh: “Thật sự không phải tôi bán đứng các người. Là do tấm lòng của Tiểu Đình quá rộng”. Anh còn lấy lời thanh minh của Doãn Đình ra nói. “Nó cảm thấy không có gì phải che giấu hay bịa đặt, nó thẳng thắn ghi lại những chuyện trong cuộc sống của nó mà thôi. Cho nên, bố tôi đã biết chuyện tối qua Tiểu Đình ngủ lại nhà anh rồi.”

“Ừm.” Cừ Chính Khanh đáp lại một tiếng, có chút chột dạ.

“Sau đó ông lại thấy anh viết ‘yêu em, cố lên’.”

“Ừm.” Anh không thể bình tĩnh được nữa rồi.

“Sau đó tôi không biết ông già có giận hay không nữa. Tóm lại chính là về mặt: Hừ, đúng là giới trẻ ngày nay.”

“Ừm.”

“Cho nên anh chuẩn bị tâm lí đi.”

“Ừm.”

Sao chỉ biết “ừm” không vậy, tốt xấu gì cũng phải phản ứng đi chứ! Ví như nói “làm sao đây, A Thực, anh giúp tôi với” hay câu gì đó tương tự, vậy thì người anh vợ như anh mới thể hiện được tầm quan trọng của mình. Cứ nghiêm túc “ừm” như vậy thật khiến người ta cảm thấy thất bại quá.

Thời gian còn lại, Doãn Quốc Hào và Cừ Chính Khanh một già một trẻ đều rất nghiêm túc. Nhưng Doãn Quốc Hào vẫn một mực không lên tiếng. Cho đến khi Cừ Chính Khanh định ra về, Doãn Quốc Hào đột nhiên hỏi: “Cậu nói xem hai đứa định khi nào kết hôn vậy?”.

Doãn Đình nghe thấy câu này cuối cùng hiểu ra bố mình có ý gì. Cô then thùng nấp sau lưng Cừ Chính Khanh.

“Đợi cuộc thi kết thúc đã ạ.” Cừ Chính Khanh nói: “Hiện giờ Tiểu Đình cũng bận, đợi khi kết thúc cuộc thi rồi chúng cháu sẽ chuẩn bị.”

Doãn Thực nháy mắt với em gái. Doãn Đình càng đỏ mặt hơn.

“Ừm.” Doãn Quốc Hào đáp, “Cứ đợi Tiểu Đình thắng cuộc rồi, hai đứa hãy tập trung chuẩn bị cho tốt”.

Cừ Chính Khanh hơi bất ngờ, nhưng gật đầu rất nhanh :”Dạ”.

Doãn Đình từ sau lưng anh ló đầu ra: “Nếu con không thắng được thì sao?”

Doãn Quốc Hào trừng mắt với cô: “Tự tin lên một chút đi”.

Doãn Đình mơ hồ chẳng hiểu gì, đợi Cừ Chính Khanh về tới nhà, cô mới bàn bạc từ xa với anh: “Bố em có ý gì vậy? Em sao thắng được”.

“Ý thứ nhất của bác là hy vọng em không nhụt chí, phải cố gắng hết mình. Ý thứ hai là giận anh, tăng thêm trở ngại cho anh.”

“Sao bố em lại giận anh?” Doãn Đình vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu.

“Bác biết tối qua em qua đêm ở nhà anh.”

“A!” Doãn Đình giật nảy mình.

“Ánh mặt trời của em, là ánh mặt trời ở nhà anh, nhớ không?”

“A!” Cô ngơ ngẩn một lúc: “Sao lúc nào em cũng gây chuyện như vậy chứ?”. Nghiêm khắc mà nói thì người ta mắng cô cũng không phải hoàn toàn sai. Doãn Đình thở dài.

“Vậy mới là em.”

“Vậy nên em ngốc một chút cũng không sao à?”

“Em không ngốc, chẳng qua em thiếu tính cảnh giác và nhạy cảm đối với kỹ năng che đậy mà thôi.”

Doãn Đình cười lớn: “Vậy nên?”.

“Vậy nên, anh yêu em, cố lên.”

“Cố gắng thắng sao?”

“Cố gắng hưởng thụ, làm gì thì cũng phải vui vẻ.”

Doãn Đình đỏ mặt, nhưng lần này lại không dám nói rằng lời này của anh nghe qua có chút đen tối. Sau khi anh đen tối thật, cô bắt đầu thấy ngại rồi.

Hôm đó Doãn Đình nằm trên giường suy nghĩ. Hai ngày này thật giống như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc vậy, lúc thì xuống đến đáy vực, khi thì bay lên đỉnh cao. Ngày hôm qua trôi rất chậm, hôm nay thì chớp mắt một cái đã hết. Bởi vậy mới nói niềm vui làm cho thời gian trôi qua rất nhanh, phải biết trân trọng.

Ngày mai, lại là một ngày mới.

Cô nở nụ cười, một ngày mới, chắc chắn sẽ là một ngày tốt đẹp.

Sau đó cô ngủ thiếp đi.

Hôm sau, buổi sáng Doãn Đình ở nhà với bố, buổi chiều thì ra ngoài. Cô chụp rất nhiều hình. Sau đó đăng bài mới lên Weibo, nói về niềm vui của tàu lượn siêu tốc. Bạn cho rằng nó chỉ là thứ to lớn ngu ngốc chẳng đi được đến đâu, thật ra nó vẫn không ngừng trải qua đáy cốc đỉnh cao, chưa từng nhụt chí, chưa từng kiêu ngạo. Nó làm cho người ngồi vào lòng nó biết rằng, uốn lượn cao thấp, nguy hiểm kích thích cũng là một niềm vui. Trải qua thành công thất bại, cũng là một niềm vui.

Doãn Đình không xem bình luận, cô chỉ đăng bài. Hôm đó Cừ Chính Khanh phải làm thêm giờ, Doãn Đình theo lệ nấu cơm, nhờ người mang đến cho anh.

Buổi tối cô xem tivi với bố, rồi cùng Cừ Chính Khanh nói chuyện qua điện thoại, sau đó Thẩm Giai Kỳ gọi cho cô, hẹn cô hôm sau đi hát karaoke. Doãn Đình cảm thấy cuộc sống thật phong phú.

Hôm sau, Doãn Đình cũng ở nhà chơi với bố như cũ. Sau đó đến công ty đại diện, xử lý một vài việc về mấy căn nhà của cô, ký vài phần giấy tờ, phê duyệt ít báo cáo. Lúc quay về cô đi trên một con đường rất dài, chụp mấy bức ảnh phong cảnh.

Hôm đó bài viết của cô, là về một góc của thành phố. Có hình chụp trên xe buýt, có hình chụp lúc đi đường, có hình chụp trong văn phòng. Cô viết : Nơi nào cũng có vẻ đẹp riêng, nhưng bạn cần phải nhìn mới thấy.

Doãn Đình vẫn không xem bình luận. Cô không biết vẫn còn có người chế giễu cô.

“Trình độ có vậy thôi, tập làm văn của học sinh tiểu học còn hay hơn cái này. Cô ta dám nói mình viết hay, đúng là thích thể hiện mà.”

Doãn Đình không đọc nên không hề bị ảnh hưởng. Cô không có thời gian nấu cơm cho Cừ Chính Khanh, lại phải chạy đi hát với đám chị em thân thiết. Hôm nay Cừ Chính Khanh tan ca khá sớm, liền qua nhà họ Doãn ăn ké. Doãn Thực không ở nhà, Doãn Quốc Hào ăn cơm một mình, có thêm một Cừ Chính Khanh, đúng thật là cảm thấy rất lạ. Nhưng có người bên cạnh, cũng không tệ lắm. Doãn Thực về đến nhà, thấy một già một trẻ đang thảo luận sôi nổi chuyện trong giới kinh doanh.

Doãn Đình và đám chị em ở tiệm karaoke hò hét một đêm. Cả bà bầu Tần Vũ Phi cũng có mặt. Doãn Đình biết, họ đang muốn tiếp sức cho cô.

“Sông lớn xuôi dòng chảy về đông, sao trên trời cao theo Bắc Đẩu ... lúc nên ra tay thì ra tay, phong phong hỏa hỏa náo Cửu Châu !!!” Mấy cô gái điên cuồng gào thét, còn cùng nhau nhảy nhót. Tần Vũ Phi ôm bụng lớn nhảy không tiện, thế là cười ha ha giúp họ chụp ảnh.

Doãn Đình về tới nhà, Cừ Chính Khanh vẫn chưa đi. Doãn Thực ra quán bar rồi, trong nhà chỉ có Cừ Chính Khanh và Doãn Quốc Hào. Cừ Chính Khanh đang giục Doãn Quốc Hào đi ngủ, vừa giám sát ông uống thuốc. Doãn Đình mỉm cười, nhìn bố cần năn than vãn Cừ Chính Khanh nhiều chuyện, quá lôi thôi. Nhưng ông vẫn uống thuốc, đi ngủ.

“Chơi vui không?” Cừ Chính Khanh hỏi cô.

Doãn Đình gật đầu, nhào vào lòng anh ôm lấy anh.

Những mâu thuẫn bố nói nay đều đã được giải. Thật ra không phải không thể giải, chỉ cần đổi cách nghĩ thôi là mọi chuyện sẽ ổn. Người nên làm việc thì làm việc, người nên chơi thì chơi. Không nhất thiết cứ phải dính lấy nhau mới gọi là yêu nhau, tôn trọng nhu cầu của đối phương, cho đối phương không gian, giữ lại chút tự do cho chính mình, vẫn có thể yêu nhau.

Doãn Đình ngẩng đầu, đón nhận nụ hôn của Cừ Chính Khanh, hỏi anh: “Ngày mai em khoe tình cảm của chúng mình, có thể sẽ có rất nhiều

người chửi mắng. Nếu họ chạy đến chỗ anh nói này nói nọ, anh chống đỡ được không?”.

“Không cần phải lo lắng, anh chẳng thèm để ý đến họ.” Cừ Chính Khanh nói rất ngẫu.

Doãn Đình bật cười.

Hôm sau, Weibo của Doãn Đình có đăng vài tấm hình. Chân cô và bố đang cùng tản bộ, tay đeo nhẫn đính hôn của cô và Cừ Chính Khanh, tư thế múa may điên cuồng của cô và bạn bè.

“Cuộc sống những ngày qua: đi dạo phố với bố, đính hôn với bạn trai, ca hát với bạn bè. Tôi sống rất tốt!”

Bên dưới nữa lại có một tấm hình. Hai đôi giày một lớn một nhỏ.

“Hai đôi này đều là giày của tôi. Một đôi cách đây mười hai năm, một đôi tôi mới mua cách đây vài ngày.”

Xuống thêm chút nữa là logo của đôi giày nhỏ.

“Hai đôi đều là nhãn hiệu Tú. Đôi nhỏ này thì cả thế giới chỉ có một đôi. Kích thước nhỏ như thế, Tú chưa từng sản xuất hàng loạt. Mười hai năm trước, bố mẹ tôi sáng lập ra Tú, bố tự tay làm ra hai đôi giày, cùng một kiểu dáng, chỉ có kích thước khác nhau, một đôi cho mẹ, một đôi cho tôi. Đôi của tôi chính là đôi giày nhỏ này. Còn đôi của mẹ, khi mẹ qua đời, bố để mẹ mang đi rồi. Mẹ tôi tên là Dư Tú Bình, cái tên ‘Tú’ chính là lấy từ tên đệm của mẹ tôi. Mười năm trước, mẹ tôi vì bệnh mà ra đi, đi đến một nơi rất xa. Bố bèn chuyển nhượng Tú lại cho Vĩnh Khải. Vĩnh Khải đã đem Tú phát dương quang đại, trở thành thương hiệu nổi tiếng cả nước. Nhưng trong mắt bố tôi, Tú chỉ là Tú. Là cái tên hàm chứa tình cảm rất đặc biệt.

Bây giờ thương hiệu Tú được gán cho rất nhiều ý nghĩa tích cực khác. Nhưng với tôi, ý nghĩa của nó chính là ‘mẹ’, còn cả tình yêu của bố mẹ tôi.

Tú là cái tên rất đẹp. Thật ra mẹ tôi rất bình thường, cái tên Tú cũng rất bình thường, nhưng tôi vẫn thấy cả hai rất đẹp, vì tôi yêu họ.

Lúc mẹ ra đi rất sợ tôi buồn. Tôi không muốn mẹ phải lo lắng, thế là từ đó tôi có thói quen viết nhật ký. Tôi không dám viết những chuyện buồn, chỉ viết những chuyện vui. Sau đó tôi phát hiện, chuyện buồn không cần phải viết, qua một thời gian vẫn sẽ nhớ rất kỹ càng. Còn chuyện vui, có một số chuyện tôi phải mở nhật ký thì mới nhớ ra được. Thì ra niềm vui rất dễ đánh mất, cho nên chúng ta càng phải trân trọng nó.

Vào đại học, tôi bắt đầu học nhiếp ảnh, chụp ảnh, viết Blog. Vẫn là thói quen đó, phải ghi lại chuyện vui, để mẹ biết rằng tôi rất hạnh phúc. Sau đó tôi phát hiện ra mình thật sự rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Một khi đã hạ quyết tâm theo đuổi điều gì đó, cứ cố gắng hết sức mà làm, nhất định sẽ làm được. Bạn chỉ có được những thứ bạn phát hiện ra. Vậy nên, phát hiện niềm vui, phát hiện hạnh phúc, quan trọng biết nhường nào.

Tôi cứ viết mãi, cảm đầu mà viết. Tôi nghĩ mẹ nhất định sẽ thấy được. Sau đó Blog của tôi có người theo dõi, có người bình luận. Có người chia sẻ với tôi niềm vui của họ. Lúc đó tôi biết rằng, chia sẻ là chuyện vui vẻ biết bao.

Tôi luôn mơ ước được trở thành một lữ hành gia, chia sẻ với mọi người những cảnh đẹp tôi thấy. Tôi đúng là đã đi rất nhiều nơi, viết rất nhiều bài giới thiệu, trước khi tham gia cuộc thi, tôi đã tìm lại những tấm hình du lịch mình từng chụp, muốn tìm một câu chuyện cảm động lòng người. Nhưng sau này tôi cảm thấy, chuyện của người khác lúc nào cũng đặc sắc hơn của mình. Nhưng cảnh đẹp nơi xa đẹp hơn cảnh vật xung quanh mình sao? Tôi quyết định ở lại nơi này, viết về những cảnh đẹp bên mình.

Đây là một sân chơi tốt, sẽ có rất nhiều câu chuyện hay, mọi người đều đang chia sẻ, đó chính là hạnh phúc trong thời đại này. Tôi nghĩ, nếu mẹ tôi biết được có rất nhiều cô gái biết đến Tú, yêu thích Tú, sử dụng Tú, vui vẻ, chia sẻ niềm vui đó cho người khác, mẹ sẽ thấy hạnh phúc.”

Cuối bài viết, Doãn Đình để tấm hình sổ tay của cô mấy năm trước. Trên đó có viết ngày tháng, vẽ một cô gái đang viết nhật ký, một người phụ nữ đang đứng phía sau mỉm cười nhìn cô. Hai người mặc quần áo giống nhau, một lớn một nhỏ. Trên sổ tay viết: Bạn tin rằng mẹ không hề đi xa, thì mẹ vẫn ở bên bạn. Bạn tin mẹ có thể thấy được hạnh phúc của bạn, thì mẹ sẽ thấy được. Cho nên, bạn phải hạnh phúc.

Bài viết được đăng lên. Doãn Đình đóng trang Web, cầm sách đi học nấu ăn. Trên mạng hỗn loạn, muốn chửi mắng cô nữa cô cũng mặc. Cô không kỳ vọng vào thắng thua. Cừ Chính Khanh nói đúng, quan trọng nhất, là cô vui vẻ hưởng thụ quá trình.

Bài viết quả thật đã gây nên sóng gió, nhưng Cừ Chính Khanh không ngờ, có người viết một bài viết dài, gắn tên anh vào.

Chương 30

“Tôi rất muốn đề Đình Đình Ngọc Lập 413 đọc được, nhưng cô ấy nói là không đọc bình luận cũng không xem những bài gắn tên mình nữa, cho nên tôi đành gắn tên anh. Hy vọng anh có thể chia sẻ lại suy nghĩ của tôi đến cô ấy. Tôi cũng đã thấy ánh mặt trời.”

Bài viết đó là do một cư dân mạng viết, tên tài khoản là “Rừng Sâu Không Có Gỗ”. Trong bài cô ấy viết, cô ấy có ước mơ trở thành một nghệ sĩ dương cầm. Nhưng ước mơ chỉ là ước mơ, nhà không có tiền, cô ấy chưa bao giờ được chạm đến cây dương cầm. Cô ấy chỉ được nhìn thấy những cây đàn trên tivi, hoặc ngắm chúng từ bên ngoài cửa hàng bán đàn. Thậm chí cô ấy không dám bước vào cửa hàng để sờ thử, vì cô ấy không mua nổi. Cô ấy chỉ là một nhân viên phục vụ nhà hàng mà thôi.

Ước mơ ấy chỉ duy trì qua những bản nhạc dương cầm lưu trong điện thoại và máy tính, mỗi ngày cô ấy đều mở lên nghe, tưởng tượng mình đang lướt ngón tay trên phím, đàn ra giai điệu đẹp nhất này.

Cô ấy và bạn trai đã yêu nhau được sáu năm. Anh ta thi đậu đại học, còn cô thì không. Anh ta đi học ở thành phố khác, còn cô vẫn ở lại quê nhà. Điều kiện gia đình của cả hai đều không tốt, anh ta đi học xa, kinh tế cũng eo hẹp. Cô làm phục vụ ở một nhà hàng cao cấp, thu nhập tuy không nhiều, nhưng cũng đủ sống qua ngày. Cô ăn tiêu tiết kiệm, dành dùm tiền gửi cho bạn trai, để anh ta yên tâm học hành, không phải lo lắng chuyện sinh hoạt phí. Người bạn trai kia nói, đợi anh ta tốt nghiệp, tìm được công việc tốt, sẽ cưới cô ấy về sống những ngày tháng tốt đẹp.

Cô ấy rất vui, đợi chờ ngày kia sẽ đến.

Nhưng tháng ngày dần trôi, hai người ngày càng ít liên lạc, thời gian cho những cuộc điện thoại cũng ngắn dần, vì không biết nói gì nữa. Cuộc sống của họ ngoài quá khứ ra thì không còn điểm chung nào. Cô ấy không biết bạn học của anh ta, anh ta cũng không biết đồng nghiệp của cô ấy. Dần dần cô ấy phát hiện, nếu cô ấy không chủ động, anh ta sẽ không liên lạc với cô ấy, mà lúc nói chuyện cũng không kiên nhẫn và chỉ trả lời lầy lẹ. Nhưng anh ta vẫn nói yêu cô ấy, rất yêu, nhưng cô ấy đã cảm thấy có gì đó không đúng. Dù vậy những suy đoán này đều bị cô ấy phủ nhận, cô ấy không dám hỏi, chỉ trách mình đa nghi.

Anh ta hết lần này đến lần khác hỏi vay tiền cô ấy, nói ở ký túc xá quá ồn ào, muốn dọn ra ngoài, nói học hành bất tiện, cần một dàn máy tính, cô ấy đều đưa cho. Cô ấy có đến thăm anh ta một lần, anh ta đối với cô ấy rất ân cần, nhưng cô ấy vẫn thấy có gì đó là lạ.

Cô ấy đặc biệt quan tâm đến cuộc thi của Tú, vì trong đó có hai chữ ước mơ, tuy có nhiều người cảm thấy ước mơ bị nhà doanh nghiệp lôi ra làm chiêu trò quảng cáo, là trò cười, là lừa gạt, nhưng cô ấy vẫn thích xem. Không bao lâu sau, scandal của Đinh Đình Ngọc Lập 413 xuất hiện. Cô ấy vô cùng phẫn nộ. Ngày hôm đó cũng đúng là ngày nghỉ, cô ấy ở nhà, ngoài gọi điện cho bạn trai thì chỉ dành thời gian theo dõi chuyện này qua mạng.

Sự phẫn nộ của cô ấy một phần là do bạn trai. Khoảng thời gian đó sự hoài nghi của cô ấy với bạn trai đã lên đến đỉnh điểm. Cô ấy không thấy anh ta xuất hiện trên mạng, gọi điện thì rất lâu sau anh ta mới bắt máy, sau đó thì ấ a ấ ứng, nhưng lại nhiệt tình đến kì lạ.

Cô cảm thấy mình đã bị lừa. Chuyện của Đinh Đình Ngọc Lập khiến cô cảm thấy ở trên mạng mình cũng bị lừa. Cô ấy gọi điện cho bạn trai, muốn hỏi anh ta xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải anh không còn yêu em nữa. Nhưng cô ấy không dám hỏi, cô ấy nghĩ hỏi ra thì sẽ không còn gì nữa, nếu không hỏi may ra sự việc dường như còn có thể cứu vãn. Nhưng tâm trạng của cô ấy không có chỗ bộc phát, chuyện của Đinh Đình Ngọc Lập

khiến cô có cảm giác muốn đi tìm chính nghĩa. Cô tức giận chửi mắng hơn mười mấy câu dưới bài viết của “Đình Đình Ngọc Lập 413”, cô cảm thấy phải đòi lại công bằng.

Nhưng “Đình Đình Ngọc Lập 413” không trả lời, cũng không hề có động tĩnh gì. Những người ủng hộ Đình Đình thì chạy qua mắng cô ấy. Tiếp đó bài thanh minh của Tú xuất hiện. Cô ấy đọc xong, ngẩn người, không ngờ lại thấy bài thanh minh ấy cũng có lí, không ngờ lại thấy mình có chút đáng thương, không ngờ mình phải đi chỉ trích một người không quen không biết để chứng tỏ bản thân.

Ngày hôm đó cô ấy không biết mình đã trải qua thế nào. Cô ấy không ngừng nhìn di động, hy vọng bạn trai sẽ gọi một cuộc điện thoại, hoặc gửi một tin nhắn cũng được, nói rằng cô ấy đã suy nghĩ nhiều rồi, để có thể chấm dứt sự dằn vặt trong suốt mấy tháng nay của cô ấy. Nhưng cô ấy lại nghĩ, thật ra anh ta vẫn luôn nói như thế, nhưng cô ấy không tin, tuy không tin nhưng lại không dám chứng thực. Cô ấy không biết rốt cuộc mình đang làm gì, đang muốn gì, tóm lại cô ấy đã tự đẩy mình vào một mớ hỗn độn. Hôm đó, không khác gì những ngày khác, bạn trai cô ấy không hề chủ động gọi điện cho cô ấy.

Tối hôm sau, cô ấy tan ca, về nhà lên mạng, thấy “Đình Đình Ngọc Lập 413” đã đăng bài thanh minh. Thật ra thật giả với cô mà nói không quan trọng, cô cũng chỉ là một người bàng quan, nhưng “Đình Đình Ngọc Lập 413” đã nói một câu làm cô ấy rung động: Cứ ngỡ sự bảo vệ chặt chẽ không khe hở là an toàn, sự hoàn mỹ mới là đáng kính, nhưng, từ nơi khiếm khuyết không hoàn mỹ kia, tôi đã thấy được ánh mặt trời!

Cô ngẫm nghĩ câu nói này rất lâu. Cô vẫn luôn tự bảo vệ chính mình, tự lừa dối chính mình, cứ nghĩ như vậy mới an toàn, như vậy mới tốt. Nhưng có thật vậy không?

Qua một ngày nữa, cô ấy thấy Đình Đình Ngọc Lập lại đăng bài, viết về tàu lượn siêu tốc. Cô ấy không có cảm giác gì, chỉ thấy Đình Đình Ngọc

Lập đúng là rất quật cường, nhiều người mắng chửi như thế, mà Đình Đình lại không bỏ cuộc. Qua thêm một ngày nữa, Đình Đình Ngọc Lập lại đăng bài, nói rằng nơi đâu cũng có cảnh đẹp, nhưng bạn phải tự nhìn mới thấy. Cô ấy thấy câu nói ấy rất đúng, cần phải nhìn mới thấy. Thế là cô ấy xin nghỉ phép, mua một vé tàu đêm, đứng suốt chín tiếng đồng hồ, đến thành phố mà bạn trai cô ấy đang ở. Khi đến nơi trời vừa tờ mờ sáng, cô gõ cửa nhà trọ của bạn trai. Anh ta mặc chiếc quần ngủ ra mở cửa, trong căn nhà trọ nhỏ, giọng một cô gái trẻ cất lên: “Ai vậy anh?”.

Cô ấy và bạn trai nhìn nhau rất lâu. Không cần nói lời nào, cô ấy đã hiểu tất cả. Cô ấy tặng cho anh bạn trai kia một cái bạt tai thật mạnh, dùng sức đá vào đũng quần anh ta một cái, sau đó không quay lại, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, sải bước rời đi. Cho đến khi quay lại trạm xe, mua được vé về, ngồi trong phòng chờ đợi xe đến, cô ấy mới khóc. Cô ấy khóc thật lớn, khóc đến nỗi hít thở không thông, chợt nhìn thấy tia nắng mặt trời xán lạn đang xuyên qua khung cửa sổ trong phòng chờ, chiếu rọi lên người cô.

“Tôi đã thấy ánh mặt trời.”

Cô ấy nhớ ra câu nói này. Cô ấy cảm thấy may mắn vì mình đã đến đây, đã được giải thoát, mọi thứ đã kết thúc rồi. Cô ấy ân hận vì không đến sớm hơn. Sự thật đơn giản như thế, nhưng cô ấy lại cứ cố đổ dành chính mình. Nhưng bất luận đổ dành thế nào, sự thật vẫn là sự thật. Đối phương vui vẻ thoải mái, còn cô ấy lại trốn trong bóng tối tự lừa dối mình.

Bây giờ, cô ấy đã thấy ánh mặt trời. Cô ấy đúng là nên đến đây sớm hơn.

Về đến nhà, cô ấy thấy “Đình Đình Ngọc Lập 413” lại đăng bài, bài viết nói về tình thân, tình yêu, tình bạn của Đình Đình, nói rằng mình sống rất tốt. “Rừng Sâu Không Có Gỗ” nghĩ, người khác sống vui vẻ, cô ấy có lí do gì để sống trong u buồn. Người khác ghi lại và quý trọng niềm vui, cô ấy cũng nên làm vậy. Hơn nữa, cô còn muốn nói với “Đình Đình Ngọc Lập 413”, đừng trốn tránh. Chỉ đăng bài, không xem bình luận và chia sẻ, vậy

thì còn ý nghĩa gì? Cũng như cuộc sống của cô ấy, sợ bản thân mình không đủ kiên cường, không dám đối mặt, nhưng thật ra sau khi tát anh ta, đá anh ta một cái, mọi thứ đều trở thành dĩ vãng.

Không có gì ghê gớm, cuộc sống vẫn còn đó, mặt trời vẫn còn đó, người thân và bạn bè vẫn còn đó. Cô ấy tin rồi tình yêu sẽ đến, đúng vậy, cô ấy tin cái xấu mất đi là để cái tốt hơn đến. Cô ấy dự định tiếp tục tiết kiệm tiền, ghi danh một lớp đàn dương cầm. Đương nhiên cô ấy không thể trở thành nghệ sĩ dương cầm, nhưng cô ấy muốn học, và phải học. Số tiền cô ấy dành dụm cho bạn trai cũ đã có thể mua được một cây dương cầm, học mấy khóa dạy đàn rồi. Trước đây cô ấy vì sao lại nghĩ mình không thể chạm nổi vào một cây dương cầm nhỉ? Cô ấy đúng là quá ngu ngốc.

Cuối cùng “Rừng Sâu Không Có Gỗ” viết: Đình Đình Ngọc Lập 413, tôi cũng vừa đăng ký tham gia cuộc thi “Hành trình đi tìm ước mơ” của Tú, ước mơ của tôi, là trở thành một nghệ sĩ dương cầm. Tôi không thể bước lên sân khấu lớn, nhưng tôi sẽ học, có thể đàn hoàn chỉnh một khúc nhạc cũng là nghệ sĩ, nghệ sĩ trong lòng tôi. Tôi không thể thắng cuộc thi này, nhưng tôi muốn thể hiện bản thân mình! Cô trở lại đi! Tôi hy vọng, cô có thể đọc được bài viết của tôi!

Cừu Chính Khanh đọc xong, trả lời cô ấy: “Tôi sẽ nhắn lại với Đình Đình”.

Tối hôm đó, Cừu Chính Khanh lại qua nhà họ Doãn ăn cơm ké. Ăn cơm xong thì cùng Doãn Đình đi tản bộ, anh kể lại chuyện này với cô.

Doãn Đình động lòng, cô do dự, sau đó hỏi Cừu Chính Khanh: “Bây giờ trên mạng còn mắng chửi dữ lắm không anh?”.

Cừu Chính Khanh gật đầu, hôm nay anh xem thử một lúc. Hôm qua lượng bình luận đã giảm xuống, nhưng bài viết hôm nay vừa đăng, lại kích thích đến dây thần kinh của các anh hùng bàn phím. Đúng như Doãn Đình dự liệu, có người kéo cả mẹ cô vào chỉ trích. Có người mĩa mai, lấy người chết ra khoe khoang cũng không sợ mẹ cô từ dưới mộ nhảy lên sao. Còn có

người nói vốn đã không muốn đề ý chuyện này, nhưng hôm nay không nhịn được cười nữa rồi, thì ra không chỉ đơn giản là quảng cáo cho công ty bạn trai, hóa ra Tú là của nhà cô, cô còn giữ cổ phần của Tú nữa nhỉ, quan hệ ghê gớm như thế mà còn tham gia cuộc thi, đúng là không biết xấu hổ mà.

Còn có rất nhiều những lời dơ bẩn, Cừ Chính Khanh không thuật lại. Anh vẫn thấy Doãn Đình không nên xem những thứ này, thế nên nói: “Em muốn xem bài viết đó, anh gửi mail cho em là được. Không cần đọc bình luận và chia sẻ khác”.

Doãn Đình suy nghĩ, gật đầu.

Khi Cừ Chính Khanh về tới nhà, gửi bài viết đó vào hòm thư của Doãn Đình. Cô ngồi trong phòng, lặng lẽ đọc hết bài viết.

Cô đọc đi đọc lại ba lần, sau đó ngồi rất lâu, cuối cùng không nhịn được vào Weibo, mở bảng bình luận của cô lên.

Lời mắng chửi đếm không xuể, câu động viên cũng đếm không hết.

Còn có, “Yêu bạn! Cố lên!” nhiều vô kể.

Thật sự là số lượng quá lớn, Doãn Đình không thể đọc hết, chỉ có thể lướt qua một lượt. Cô không thể nói rõ cảm giác của mình, cô vẫn bị ảnh hưởng, nhưng lại cảm thấy thật ra không khó chịu như đã tưởng. Cô đọc lại bài viết kia, trong đó có viết: “Chỉ đăng bài, không xem bình luận và chia sẻ, vậy thì còn ý nghĩa gì?”.

Doãn Đình trầm tư. Cô thấy cô gái ấy nói rất đúng.

Doãn Đình tiếp tục qua xem Weibo của Cừ Chính Khanh, anh vẫn như trước đây, đăng bài rất ít, nên câu “Yêu em! Cố lên!” kia hiện lên ngay trước mắt.

Doãn Đình bật cười, thì ra bắt nguồn ở chỗ này. Cô nhìn màn hình, đột nhiên kích động, cô thay quần áo, vội vàng chạy ra ngoài, nói với Doãn Quốc Hào: “Con có chuyện gấp, phải đi tìm Xin Nghiêm Chính”.

Dứt lời, không đợi bố cô trả lời, cô đã chạy đi mất.

Doãn Quốc Hào mở miệng, muốn ngăn cô lại nhưng không biết nói thế nào. Vậy đâu có được, tuy ông không phản đối hai người họ kết hôn, nhưng ở trước mặt bố mình, nửa đêm nửa hôm chạy qua chỗ Cừ Chính Khanh còn ra thế thống gì nữa không?

Doãn Đình không nghĩ gì nhiều, bắt một chiếc taxi, chạy thẳng đến nhà Cừ Chính Khanh. Đến nơi cô ấn chuông cửa, anh ra mở cửa, thấy cô thì giật mình: “Sao em lại đến đây? Xảy ra chuyện gì à?”.

Doãn Đình cười hì hì đi vào trong nhà, làm bộ nhìn ngó xung quanh: “Ừm, không có người phụ nữ khác”.

Cừ Chính Khanh cốc đầu cô: “Nghịch ngợm. Em đến đây bằng cách nào?”.

“Em đi taxi.”

“Khuya như vậy còn ngồi taxi?” Cừ tổng đại nhân không vui rồi. “Có chuyện gấp sao? Muốn qua có thể gọi điện cho anh, anh đến đón em.”

“Em không đợi được.” Doãn Đình vừa nói vừa kéo anh vào phòng: “Nhanh lên!”.

Cừ Chính Khanh giật nảy mình: “Không phải chứ?”.

Doãn Đình quay đầu nhìn anh: “Không phải cái gì?”.

Vẻ mặt Cừ Chính Khanh khá kì lạ, để mặc cô kéo đi.

Cô kéo anh vào phòng sách.

Vẻ mặt Cừ Chính Khanh càng kì lạ hơn.

Doãn Đình kéo anh đến chỗ ghế, đẩy anh ngồi xuống, bản thân mình thì ngồi vào lòng anh, kéo cánh tay anh vòng qua mình, sau đó chiếm dụng máy tính của anh.

Cô mở Weibo của cô lên, cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn. Doãn Đình khẽ động, cô nghe được tiếng hừ khẽ của Cừ Chính Khanh ở sau lưng, liền quay đầu lại nhìn anh. Vẻ mặt anh không vui vẻ gì, mặt cô liền đỏ ửng lên. “Anh nghĩ đi đâu vậy hả?”.

“Nghĩ cái mà người đàn ông bình thường nào cũng nghĩ.”

“Em đâu có lang sói đến thế.” Nửa đêm nửa hôm gập gáp kéo anh lên giường sao?

“Thế nên anh mới giật mình, thật là không dám tin.”

Giọng điệu của Cừ Chính Khanh làm Doãn Đình không nhịn được đánh anh một cái. “Em có chuyện nghiêm túc, anh đừng dẫn chút đi.”

“Anh rất đứng đắn.”

Doãn Đình bĩ môi nhìn anh.

“Thật sự rất đứng đắn mà.” Cừ Chính Khanh ho một tiếng, “Được rồi, em tìm anh có việc gì?”.

“Em muốn quay lại, nhưng vẫn hơi sợ, nên muốn qua chỗ anh để thấy yên tâm hơn.”

“Quay lại? Khôi phục tương tác sao?”

“Ừm.” Doãn Đình quay người, nhìn màn hình. “Em đọc bình luận rồi”.

Cừ Chính Khanh ôm chặt cô vào lòng, nhìn cô mở bình luận lên.

“Nếu có anh bên cạnh, lá gan em sẽ lớn hơn một chút.” Doãn Đình nói, tìm kiếm “Rừng Sâu Không Có Gỗ”, thấy bài viết rất dài của cô ấy. Cô ấy gắn thẻ Doãn Đình và Cừ Chính Khanh. Doãn Đình quay đầu nhìn Cừ Chính Khanh một cái, cắn môi: “Em chia sẻ nhé?”.

“Được.” Cừ Chính Khanh hôn lên má cô.

Doãn Đình nhấn vào nút chia sẻ, viết: “Cám ơn bạn. Tôi đã về!”.

Doãn Đình thở phào, quay người cười với Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh hôn cô: “Rất tốt, như vậy rất tốt.”

Doãn Đình rất vui, cảm thấy mình như một anh hùng hào kiệt vậy. Cô quay lại làm mới trang, thấy đã có rất nhiều bình luận.

“Yêu bạn! Cố lên!” Có mấy tài khoản bình luận như vậy.

Vẫn có vài người mắng cô. “Quả nhiên là đồ miệng đầy dối trá, không phải nói không xem bình luận, không chia sẻ à? Không phải đã về từ sớm rồi đó sao? Tinh tinh làm trò khi cho ai coi chứ? Đúng là đáng ghê tởm?”

“Xóa đi! Chặn nick!” Cừ Chính Khanh cổ vũ Doãn Đình.

Doãn Đình cắn môi, di chuyển chuột, dứt khoát chặn nick xóa bình luận.

“Làm tốt lắm.” Cừ Chính Khanh hôn lên má cô, “Tiếp tục! Cái tiếp theo! Chặn nick xóa bài!”.

Doãn Đình bật cười, có chút hưng phấn, di chuyển chuột, tiếp tục chặn nick xóa bài, làm một lèo xong rất nhiều cái.

“Em cảm thấy thế nào?” Cừ Chính Khanh hỏi cô.

“Rất sung sướng.” Doãn Đình cười. Quả nhiên việc này phải làm bên cạnh Cừ Chính Khanh mới được. Một mình cô ở nhà còn xao động, có anh bên cạnh thì không vấn đề gì nữa. Cô xóa thêm vài bình luận nữa. Sau đó suy nghĩ, đăng một bài mới.

“Tôi đã về! Tôi sẽ đọc bình luận, đọc những bài chia sẻ. Nói tục chửi thề, toàn bộ xóa bài chặn nick!!!!” Cô viết năm dấu chấm than, phía sau là biểu tượng đặc ý nhảy nhót.

Cừ Chính Khanh cười ha ha, xoa đầu cô, kéo cô quay mặt lại. “Anh rất yêu em!”.

“Hừ.” Doãn Đình bây giờ đang đầy sức chiến đấu. “Anh nhìn xem, em sẽ chặn hết tất cả bọn họ!”

Cô chăm chú chặn nick xóa bài, sau đó có người mắng: “Có giỏi thì đừng xóa! Không thẹn với lòng thì xóa làm gì?”.

Doãn Đình trả lời: “Tình ngay lí thẳng mà xóa!”.

Cô đang xóa hăng hái, thấy “Rừng Sâu Không Có Gỗ” trả lời cô. Cô ấy gửi một tấm hình mặt cười, nói với Doãn Đình: “Hoan nghênh!”.

Doãn Đình trả lời cô ấy:” Bạn nói rất đúng, tôi xin thụ giáo, tôi đã về rồi!”. Trả lời xong, cảm thấy cánh tay trên eo siết chặt, cô quay đầu lại, Cừ Chính Khanh đang cười với cô.

“Nhanh khen em đi nào.” Cô yêu cầu.

Cừ Chính Khanh hôn lên môi cô.

Doãn Đình đỏ mặt, quay người lại lầm bầm: “Ừm, em xóa tiếp đây, có rất nhiều cái cần xóa”.

Cô cố gắng xóa, trả lời bình luận của vài người quen bình thường hay nói chuyện qua lại, mọi người khích lệ cô, toàn màn hình đều là “Yêu bạn! Cố lên!”, Doãn Đình rất cảm động, không sai, chia sẻ như thế mới có ý nghĩa. Cô không những không được rút lui, mà còn phải dũng cảm chiến đấu. Cô cố gắng xóa rồi lại xóa, sau đó cảm thấy người đàn ông sau lưng lại có gì đó không đúng. Mặt Doãn Đình nóng ran, thật sự không thể vờ như không biết. Cô quay đầu lại, nhìn Cừ Chính Khanh. Anh dịu dàng hỏi cô với ánh mắt nóng bỏng: “Không xóa nữa à?”.

Tim Doãn Đình đập thình thịch, nhìn chằm chằm Cừ Chính Khanh, dường như không thể nào rời mắt. “Ừm, nhiều như vậy, trong một lúc em xóa không hết.”

Cô vừa dứt lời, cảm thấy Cừ Chính Khanh đang vuốt ve eo mình. Toàn thân cô như nhũn ra, sau đó cắn răng, lấy khí phách vừa dùng để xóa

bài chặn nick ra, kéo cổ Cừu Chính Khanh xuống hôn anh. Cừu Chính Khanh gấp gáp đứng lên, chiếc ghế bị chân anh đẩy một cái va vào tường.

Doãn Đình bị hành động đột ngột của anh dọa cho thét lên một tiếng, lại phát hiện ra mình đang bị Cừu Chính Khanh ôm ngang người. Cô níu chặt cổ anh, không nhịn được bật cười.

Thôi được, ngài Nghiêm Chính nhà cô rất mạnh mẽ.

Mèo Đại Đại lại bị quăng ra khỏi phòng ngủ, cửa phòng ngủ đóng lại. Túi xách của Doãn Đình ném trong phòng khách, điện thoại để trong đó đổ chuông hai lần, hai người trong phòng ngủ đều không nghe thấy. Trận tranh cãi trên mạng vẫn đang tiếp tục, Doãn Đình không quan tâm nữa. Có sao đâu, những người đó cô đều không quen biết, họ vốn chẳng quan trọng.

Quan trọng là người yêu cô và người cô yêu. Chẳng hạn như quý ngài có vẻ mặt nghiêm túc đang ôm chặt cô đây.

Doãn Đình lại qua đêm ở nhà của quý ngài có vẻ mặt nghiêm túc. Ngày hôm sau ngài ấy qua nhà họ Doãn ăn ké bị bố cô liếc cho xem mặt. Doãn Đình cười trộm, thừa lúc bố cô không chú ý, nói với ngài Nghiêm Chính: “Yêu anh! Cố lên”.

Doãn Đình rất vui vẻ. Cô không trốn tránh bình luận nữa. Người không thích cô vẫn không thích, nhưng người thích cô thì ngày một nhiều.

Ngoài ra, “Rừng Sâu Không Có Gỗ” cũng bị người ta mắng, có người cho rằng cô ấy được Doãn Đình thuê, bắt tay diễn tuồng. “Rừng Sâu Không Có Gỗ” trả lời thẳng, nói bây giờ cô ấy bị mắng là đáng đời, vì lúc đầu cũng mù quáng hòa theo đám đông tấn công Doãn Đình, bây giờ bị người ta vu oan mắng chửi, ngược lại càng tin rằng Doãn Đình không làm gì mờ ám.

“Rừng Sâu Không Có Gỗ” cũng bắt đầu chia sẻ những câu chuyện âm áp lên mạng. Hai người già tình cảm tay trong tay đến nhà hàng, phụ huynh ngăn cản con mình la hét ở nơi công cộng, người con trai lén giấu bó hoa để

tạo bất ngờ cho bạn gái, trong nhà hàng còn rất nhiều hiện tượng xấu, nhưng cô ấy chỉ chia sẻ những mặt tốt của nó.

Tiếp sau nữa, ngày càng có nhiều người gắn thẻ Đình Đình Ngọc Lập 413. Có người bắt đầu viết nhật ký, có người ghi lại cảnh nhường chỗ cho nhau trên xe buýt, có người ghi lại nụ cười của một đứa trẻ sau khi chạy mười mấy mét để bỏ rác vào thùng, có người ghi lại cảnh khi đợi xe trong giờ tan tầm thì nhìn thấy đèn đường đồng loạt vụt sáng, có người ghi lại hành động dũng cảm của người đi đường cùng nhau bắt trộm, có người ghi lại chuyện người qua đường tốt bụng đưa nước cho anh cảnh sát giao thông làm việc vất vả ...

Rất nhiều, rất nhiều ...

Mỗi ngày Doãn Đình đều bị những câu chuyện này làm cảm động. Cô cũng rất tích cực chia sẻ, cô cũng có thứ cô muốn kể. Chẳng hạn như cô chụp một mảnh đất công trường bỏ hoang, sau mảnh đất bỏ hoang ấy, lại là một bụi hoa giấy rất đẹp. Cô viết: “Đừng chỉ nhìn vẻ bề ngoài, đừng phiến diện thành kiến, đừng xem thường bất cứ một ai, ở góc khuất mà bạn không nhìn thấy, có lẽ có một cảnh đẹp không thua kém bất cứ nơi nào”.

Bất cứ người nào, cũng không đáng bị xem thường, bất cứ ước mơ nào, cũng không đáng bị cười nhạo.

Người ủng hộ Doãn Đình ngày một nhiều, số phiếu của cô cũng ngày càng tăng. Nhưng những người chỉ trích cô thì vẫn chỉ trích, người thù ghét cô thì vẫn thù ghét. Thậm chí lại có người suy đoán, vụ tai tiếng lúc đầu thật ra là một chiêu trò tiếp thị.

Cũng có người chê bai rằng, những câu hỏi đáp của Doãn Đình làm cho người ta ngán ngẩm muốn nôn. Ước mơ không phải thần chú, nghe nhiều sẽ thấy ghê tởm.

Một hôm, một công ty truyền thông đã viết bài đánh giá rất dài, với tiêu đề: “Đừng bắt cóc ước mơ, đừng làm cho hiện thực bật khóc”. Nội dung rất

hùng hồn, không chỉ đích danh, nhưng nói một công ty nào đó tổ chức một cuộc thi trên mạng, dẫn đến một cuộc tranh cãi lớn. Nhưng công ty này lại nhầm mắt làm ngơ, để chuyện này được xào đi xào lại, về mặt thương mại, để danh tiếng bị ảnh hưởng như vậy, không cần nghi ngờ gì nữa, đây là một vụ làm ăn thất bại.

Trọng tâm của bài viết là người nào nên nói đến ước mơ, xứng đáng để nói đến ước mơ. Người viết cho rằng, chỉ những người thực tế, tích cực thì mới có thể làm bạn với ước mơ, vì ước mơ mà kéo căng cánh buồm. Người chỉ biết viết những đoạn văn hỏi đáp ra vẻ ầm áp nhưng lại bị người ta ghét bỏ, chắc chắn sẽ bị ước mơ bỏ rơi. Ước mơ thực tế mới là ước mơ thật, còn loại vờ rên rỉ, ồn ào để mọi người đồng tình, ước mơ với mục đích thương mại chỉ là giả tạo. Ước mơ không phải kẻ ngốc, nó sẽ không để bạn lợi dụng, cũng không tùy ý mặc cho bạn bắt cóc nó.

Bài viết vừa đăng, có rất nhiều người ủng hộ. Tuy không nêu đích danh, nhưng ai cũng biết nó đang chửi xéo người nào. Những anh hùng trầm lặng bấy lâu nay lại được dịp hưng phấn.

“Thiên cổ kì văn.”

“Đây mới là bài viết hay, có trình độ. Không giống một số người xúm nhau lại đăng toàn văn của học sinh tiểu học.?”

“Không sai, đừng có mở miệng ra là nói ước mơ, tởm chết người.”

“Tôi ghét đám người như Đình Đình Ngọc Lập từ lâu rồi, thật muốn cho một bạt tai đánh chết hết cả lũ.”

Doãn Đình đương nhiên cũng nhanh chóng đọc được bài viết này, cô gọi điện cho Cừ Chính Khanh hỏi: “Ai viết vậy?”.

Cừ Chính Khanh quét mắt xem qua tên công ty và chữ ký: “Chắc là người do công ty đối thủ mua chuộc, anh không biết.”

“Ồ. Vậy em đáp trả nhé.” Doãn Đình báo trước một tiếng.

“Được.” Cừ Chính Khanh bật cười. Sức chiến đấu của thiên sứ nhà anh càng ngày càng mạnh.

Doãn Đình đăng bài lên Weibo, viết một câu đơn giản: “Có người muốn ghép đôi giúp Ước Mơ, Ước Mơ bật cười, hỏi: “Ai đây?””.

Cừ Chính Khanh vừa ký xong một phần hồ sơ, quay đầu cầm cốc uống ngụm nước, sẵn liếc qua màn hình máy tính, thấy bài đăng của Doãn Đình anh suýt nữa thì phun ra. Tàn Vũ Phi ở cũ rồi, nữ thần sắc sảo chuyển qua ở với Tiểu Đình nhà anh sao?

Người sắc sảo không chỉ có mình Doãn Đình. Có người đáp lại, “Có người muốn mời Ước Mơ làm quý tộc, Ước Mơ bật cười, nói: Cút!”.

Tiếp đó lại có người đăng: “Có người muốn Ước Mơ làm kẻ nghèo, Ước Mơ bật cười, nói: Nằm mơ!”.

Có người viết: “Có người muốn làm anh hùng cứu Ước Mơ, Ước Mơ bật cười, nói: Chú cảnh sát, anh chính là kẻ bắt cóc!”.

Còn có người viết: “Đừng bắt cóc hiện thực, đừng khiến cho ước mơ bật khóc”.

Một lúc sau, Ước Mơ trở thành đề tài nóng, trên mạng lại dấy lên một trận hỗn chiến. Người bên Tú gọi điện cho Cừ Chính Khanh, nói có lẽ đối thủ cạnh tranh không ngờ rằng vốn định tạo tiếng xấu cho Tú, mượn cơ hội đẩy sản phẩm mới của họ lên, hóa ra lại giúp Tú tuyên truyền.

Cừ Chính Khanh cười cười, nghĩ thầm trong bụng, Tiểu Đình nhà tôi trước giờ luôn may mắn mà. Nhưng câu này không thể nói ra, không được tỏ ra quá kiêu ngạo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới giai đoạn nước rút cuối cùng của vòng bình chọn sơ tuyển. “Khinh Khí Cầu” có số phiếu cao nhất, chiếm vị trí đầu bảng, tiếp đó là “Cô Gái Thích Đi Bộ”, ba bốn người tiếp theo cũng là những người nổi tiếng trên mạng. “Đình Đình Ngọc Lập 413”

tự nhiên nổi lên, cũng lọt vào top mười, hơn nữa đến giờ số phiếu vẫn còn đang tăng nhanh.

Có người mắng, nói sẽ cố gắng hết sức bỏ phiếu cho những người đứng trước, không để cho tiện nhân “Đình Đình Ngọc Lập 413” này thành công.

Doãn Đình không để tâm, thích chọn ai thì chọn. Thời gian này cô rất bận, không rảnh để ý những người này.

Tần Vũ Phi đã sinh con gái. Trước khi sinh cô ấy còn khóc lóc om sòm bắt Cố Anh Kiệt hứa là nhất định sẽ vào phòng sinh cùng, không thì cô ấy sẽ sợ. Cuối cùng đến ngày sinh, cô ấy lại anh dũng đến kì lạ, không cần ông xã ở bên cạnh làm vật trang trí nữa. Đám bạn Doãn Đình gần đây bận chăm con giúp cô ấy.

Còn có Mao Tuệ Châu giờ đang được Ngô Phi theo đuổi. Cô ấy sợ đến mất nửa cái mạng, tức tốc cầu cứu Doãn Đình.

Doãn Đình từ thiên sứ hóa thành bà mai, theo dõi sát sao sự tiến triển của họ.

“Chị thấy vấn đề lớn nhất là gì?”

“Tuổi tác, tôi lớn hơn cậu ấy bảy tuổi! Không đúng, sáu tuổi rưỡi!”

“Xin Nghiêm Chính lớn hơn em chín tuổi.”

“Nam lớn hơn nữ không sao.”

“Tại sao? Có gì khác biệt?”

Mao Tuệ Châu ghen lời.

“VẬY... gia đình tôi rất phiền phức. Nếu họ biết, không tránh được lời ra tiếng vào. Còn gia đình Ngô Phi nữa, họ chỉ có mỗi cậu ta là con trai, sao có thể đồng ý để cậu ta cưới một người vợ lớn tuổi như thế.”

“Chuyện đó không phải vấn đề của anh ấy sao? Để anh ấy tự giải quyết. Vấn đề của chị là, chị có thích anh ấy không?”

Mao Tuệ Châu lại nghẹn lời.

“Tiểu Đình, cô đến cứu tôi hay là đến gây rối vậy?”

Tiểu Đình suy nghĩ, người đến làm bà mai như cô sẽ bị đá ra ngoài sao? Cô ngậm que kẹo vào trong miệng, đưa tay với lấy túi xách, lục lọi lấy ra một sợi chỉ đỏ. “Tặng chị. Cái này là em xin được đó, rất linh nghiệm. Chị xem, em tìm được Xin Nghiêm Chính rồi này. Chị mang nó theo bên người, nó sẽ giúp cho chị.”

Mao Tuệ Châu ngẩn ra, không phải chứ, cô lại chơi trò này à?

Trong lúc đó, Ngô Phi đang ngồi trong văn phòng nhận được một gói bưu phẩm, người gửi là Cừ Chính Khanh. Cậu mở ra, bên trong là một phong bì đựng một sợi chỉ đỏ.

Cậu gọi điện cho Cừ Chính Khanh, anh nói: “Tiểu Đình bảo tôi gửi cho cậu. Cô ấy nói cậu cần nó. Lúc đầu khi tôi định tìm đối tượng, cô ấy đã cho tôi sợi chỉ đỏ này. Bây giờ thì tôi và cô ấy ở bên nhau. Tiểu Đình đã tặng sợi của cô ấy cho Zoe rồi.”

Hóa ra là vậy! Ngô Phi lập tức phấn chấn hẳn lên, đúng là anh rất cần đến nó.

Ngoài ra, còn Tiểu Thạch Đầu cũng cần Doãn Đình quan tâm đến, vì cô bé mới được chọn để quay một chương trình công ích lên án việc buôn bán và bỏ rơi trẻ em. Nhóm làm chương trình còn đặc biệt mời chuyên gia tâm lý Tô Tiểu Bồi đến, giảng giải cách quan tâm chăm sóc tâm lý trẻ em.

Đạo diễn đến cô nhi viện chọn một đứa trẻ, muốn để một bé đã thật sự trải qua hoàn cảnh như thế lên hình, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất cho chương trình, thu hút sự chú ý của khán giả.

Đạo diễn đã chuẩn bị hai câu hỏi, câu thứ nhất: Cháu muốn nói gì với các cô chú anh chị đã giúp đỡ các cháu? Câu thứ hai :Nếu có thể nói vài câu với người thân, cháu muốn nói gì?

Những đứa trẻ khác đều nói cảm ơn các cô chú, hoặc bố mẹ ơi con rất nhớ hai người, con muốn về nhà. Đến lượt Tiểu Thạch Đầu bước vào, cô bé bình tĩnh nghe xong câu hỏi của đạo diễn, gật gật đầu, sau đó bước một chân lên trước, chỉ tay lên trời, lớn tiếng nói: “Vì sao mặt trời lại cao, lại xa, lại sáng như thế? Vì chúng ta có mục tiêu”. Thu chân về, hai cánh tay cô bé giơ lên qua đầu tạo thành một vòng tròn: “Vì sao trăng lại có khi tròn khi khuyết? Vì sự thay đổi cũng rất đẹp”.

Đạo diễn ngẩn ra.

Tiểu Thạch Đầu lớn tiếng nói: “Cô nhi viện chúng cháu cần được giúp đỡ, nhưng chúng cháu không đáng thương, chúng cháu ăn no mặc ấm còn được đi học, còn có kẹo ăn. Các cô các chú xin hãy yên tâm. Vẫn còn rất nhiều bạn cần được giúp đỡ, các cô các chú hãy cùng nhau cố gắng. Cháu xin cảm ơn!”.

Một lúc sau đạo diễn mới nhận ra Tiểu Thạch Đầu đã nói xong.

Câu hỏi thứ hai, Tiểu Thạch Đầu cười hì hì nhìn vào ống kính nói: “Bố mẹ, hai người khỏe không? Con sống rất tốt, bố mẹ cũng phải sống tốt nhé”.

Đạo diễn hỏi cô bé: “Cháu có nhớ họ không?”

“Cháu không nhớ nổi hình dáng của họ.” Tiểu Thạch Đầu đáp.

Đạo diễn lật lại tài liệu của Tiểu Thạch Đầu, lúc một tuổi cô bé đã bị bỏ rơi trong khu trung tâm thương mại, trên người chỉ đeo một chiếc ba-lô nhỏ, trong đó có một tờ giấy ghi họ tên và ngày sinh của cô bé, vì không tìm được mẹ nên cô bé cứ khóc mãi, một người tốt bụng dẫn cô bé đến đồn cảnh sát, sau đó thì vào cô nhi viện.

“Cháu có trách họ không?”

“Cháu không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu họ có nỗi khổ riêng thì sao?” Tiểu Thạch Đầu nói.

Câu trả lời già dặn trước tuổi khiến cho đạo diễn rất kinh ngạc, lúc quay về ông đưa tài liệu và băng ghi hình những đứa trẻ cho Tô Tiểu Bồi xem. Vì việc lựa chọn có ảnh hưởng đến nội dung chương trình của Tô Tiểu Bồi, nên đạo diễn phải nghe qua ý kiến của cô ấy.

Kết quả Tô Tiểu Bồi rất có hứng thú với đứa trẻ tên Thạch Lượng này.

Tiểu Thạch Đầu được chọn. Cừ Chính Khanh nhận được điện thoại của cô bé thì rất ngạc nhiên, Doãn Đình biết tin lại càng ngạc nhiên hơn. Cô lập tức chạy qua cô nhi viện, muốn tìm hiểu rõ xem đây là chương trình gì, có phải chuyện xấu với Tiểu Thạch Đầu hay không.

“Là chuyện tốt, biết đâu người thân của cô bé xem chương trình này xong có thể tìm ra cô bé.” Viện trưởng nói thế.

Doãn Đình lại đi gặp đạo diễn, hỏi chi tiết chương trình, cô xem xong băng ghi hình của Tiểu Thạch Đầu thì khóc một trận lớn. Sau khi trở về, cô nói với Cừ Chính Khanh: “Tiểu Thạch Đầu thật hiểu chuyện, con bé thông minh như thế, đáng yêu như thế, sao lại có người nhẫn tâm bỏ rơi nó chứ.”

Cừ Chính Khanh ôm cô an ủi. Doãn Đình nói tiếp: “Lúc chúng ta kết hôn, cho Tiểu Thạch Đầu làm phù dâu được không? Con bé và em rất có duyên, để con bé thấy được vẻ hạnh phúc của em, nó chắc chắn sẽ rất vui”.

“Được.” Cừ Chính Khanh lập tức đồng ý. “Tiểu Thạch Đầu rất giống em.” Anh nói.

“Giống em sao?”

“Đúng.” Cừ Chính Khanh không dám nói ra rằng lúc đầu khi anh nhớ cô, anh từng chạy đến cô nhi viện tìm Tiểu Thạch Đầu, vì Tiểu Thạch Đầu giống thiên sứ nhỏ, giúp anh cảm thấy như đang được gặp cô. Anh đột

nhiên có một suy nghĩ: “Tiểu Đình, sau khi chúng ta kết hôn, chúng ta có thể nhận con nuôi.”

Doãn Đình mở to mắt nhìn Cừ Chính Khanh, từ từ tiêu hóa thông tin trong câu nói đó. Cô bắt đầu hưng phấn la hét, nhào vào lòng Cừ Chính Khanh: “Anh tốt bụng quá, em yêu anh quá đi mất.”

Sao có thể hạnh phúc đến thế. Trước đây cô luôn gặp trắc trở trong tình cảm là để cô gặp được hạnh phúc thật lớn, cô biết mà, cô vẫn luôn tin như thế. Quả nhiên như vậy!

Một thời gian sau, kết quả sơ tuyển của cuộc thi “Hành trình đi tìm ước mơ” đã có.

Đứng đầu quả nhiên là “Khinh Khí Cầu”.

“Đình Đình Ngọc Lập 413” xếp ở vị trí thứ sáu, chênh lệch một ngàn sáu trăm mấy phiếu với người ở vị trí thứ năm, không thể tham gia vòng hai.

Nhưng Doãn Đình vẫn rất vui. Bây giờ mỗi ngày cô đều chia sẻ với mọi người vẻ đẹp quanh mình, họ đã lập thành những nhóm khác nhau trên mạng, có vài nhóm còn tổ chức hoạt động từ thiện, mọi người đều rất vui vẻ.

Tú tổ chức một bữa tiệc, mời những người đã dự thi đến tham gia, một là để chúc mừng năm người được chọn vào vòng hai sẽ chính thức bắt đầu hành trình mơ ước của mình, hai là an ủi những người dự thi đã tham gia sơ tuyển, để cuộc thi tiếp tục được hưởng ứng. Bữa tiệc còn mời các ngôi sao đến tham gia và biểu diễn.

Ngoài ra cũng có vài người dự thi sẽ lên sân khấu phát biểu. Doãn Đình vốn được mời lên nói, nhưng cô đã từ chối. Cô thấy mình đã gây ra hết rắc rối này tới rắc rối khác, thật không có mặt mũi nào lên sân khấu.

Trong một tiết mục, một cô gái mặc lễ phục lên sân khấu đánh một bản dương cầm, Doãn Đình cho rằng cô ấy đệm đàn cho ngôi sao nào đó hát. Không ngờ, không có ai hát, chỉ có người đánh đàn, hơn nữa tiếng đàn cũng rất bình thường, nghe qua không có gì chuyên nghiệp. Sau khi đàn xong bản nhạc, cô gái đứng lên, đến trước micro, nói: “Chào mọi người, tôi là ‘Rừng Sâu Không Có Gỗ’. Ước mơ của tôi là trở thành nghệ sĩ dương cầm, hôm nay, tôi đã thực hiện được ước mơ này. Cảm ơn mọi người”.

Rừng Sâu Không Có Gỗ!

Doãn Đình kinh ngạc, vỗ tay điên cuồng. Cô kéo tay Cừ Chính Khanh, vô cùng kích động: “Là cô ấy! Là Rừng Sâu Không Có Gỗ! Cô ấy làm được rồi!”.

“Đình Đình Ngọc Lập 413, cô có ở đây không? Tôi muốn tặng cô một cái ôm!” Rừng Sâu Không Có Gỗ đứng trên sân khấu nói.

Doãn Đình mắt rung rung, chạy lên sân khấu, trong tiếng vỗ tay của mọi người ôm lấy Rừng Sâu Không Có Gỗ.

Sau đó hết tiết mục này đến tiết mục khác. Doãn Đình dành chút thời gian, cầm sách mới của “Khinh Khí Cầu” để xin chữ ký: “Tôi là người hâm mộ của cô”. Cô nói với “Khinh Khí Cầu”.

“Khinh Khí Cầu” mỉm cười ký tên cho cô, ngay lúc cô chuẩn bị đi thì kêu cô lại: “Đình Đình Ngọc Lập 413”.

Doãn Đình quay đầu lại, “Khinh Khí Cầu” cười với cô: “Tôi là người hâm mộ của cô. Yêu cô, cố lên”.

Doãn Đình lại bật khóc.

Cái tật mít ướt này không hay chút nào. Cô tìm thấy Cừ Chính Khanh trong đám đông, giụi vào cánh tay anh lau nước mắt. Cừ Chính Khanh lấy khăn giấy lau giúp cô.

Trên sân khấu, tiết mục cuối cùng đã kết thúc. Tổng giám đốc của Tú lên phát biểu. Ông cảm ơn mọi người đã ủng hộ cuộc thi này, cũng khen ngợi cái đẹp mà mỗi người tham dự đã sáng tạo và phát hiện ra. “Sự ấm áp mà các bạn truyền tải đã vượt xa phần thưởng mà chúng tôi có thể bỏ ra.”

Doãn Đình ra sức vỗ tay. Đột nhiên Cừ Chính Khanh đưa một tờ khăn giấy cho cô.

“Em hết khóc rồi.” Doãn Đình nói.

“Cầm đi, lát nữa sẽ dùng đến.” Cừ Chính Khanh nói.

Doãn Đình không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn nhận lấy.

Tổng giám đốc của Tú đã nói đến phần cuối, “Đồng thời... khụ khụ... mọi người đều biết, Phó tổng của tập đoàn chúng tôi là anh Cừ Chính Khanh. Thông báo thăng chức có viết họ tên anh ấy từng treo trên trang chủ của công ty suốt một tháng”.

Bên dưới một tràng tiếng cười. Doãn Đình cũng cười, vừa cười vừa nhìn Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh cũng nhìn cô. Doãn Đình chỉ thấy anh cũng đang cười, không nhận ra anh đang căng thẳng.

Tổng giám đốc của Tú nói tiếp: “Cho nên, nghiêm túc mà nói, chức vụ của anh ấy cao hơn tôi, quyền lực lớn hơn tôi, việc tiếp theo là anh ấy ép tôi làm”.

Mọi người bên dưới không cười nữa, rất hiếu kỳ, im lặng nghe ông nói tiếp.

Doãn Đình túm lấy cánh tay Cừ Chính Khanh, thấp giọng hỏi: “Anh đã làm gì?”.

Cừ Chính Khanh không lên tiếng.

Mọi người không cười nữa, đôi lại là Tổng giám đốc cười. Ông lấy một tờ giấy trong túi áo ra, đọc chữ viết trên đó: “Đình Đình Ngọc Lập 413,

413510 hỏi cô, hôn lễ định ngày 24 tháng 12 có được không? Anh ấy nói, vì hôm đó có ý nghĩa rất đặc biệt với hai người”.

Doãn Đình kinh ngạc mắt chữ A mồm chữ O, vội đưa tay che miệng lại.

Ánh đèn chiếu lên người cô, tiếng vỗ tay xung quanh như muốn nhấn chìm cô.

Doãn Đình chớp mắt thật mạnh. Cô thấy mọi người xung quanh đều đang nhìn cô cười, cô thấy Cừ Chính Khanh ở bên cạnh cũng đang nhìn cô cười. Nước mắt cô lại rơi xuống. Thật đáng ghét, cô lại khóc rồi.

“Được!” Doãn Đình lớn tiếng đáp. Lao vào lòng Cừ Chính Khanh, cô trả lời lần nữa: “Được!”.

Doãn Đình vùi mặt vào lòng Cừ Chính Khanh.

Cô cảm thấy rất hạnh phúc!

Những chuyện tiếp theo của cuộc thi không còn liên quan gì với Doãn Đình, nhưng cô vẫn rất quan tâm. Năm người vào vòng hai bắt đầu hành trình, Doãn Đình cũng như những người khác trên mạng, mỗi ngày đều theo dõi tiến độ mới nhất của họ.

Câu chuyện tìm ân nhân của Khinh Khí Cầu đã có một người trả lời, nhưng gặp mặt rồi hai bên mới phát hiện người kia không phải đối tượng mình muốn tìm. Người kia cũng trong thời gian đó, ở nơi đó đã có một cuộc gặp gỡ khó quên, sau khi thấy câu chuyện của Khinh Khí Cầu, lại tưởng Khinh Khí Cầu chính là cô gái ấy nhưng nhớ nhầm thời gian và địa điểm, vậy nên ôm theo một tia hy vọng mà liên lạc lại. Anh ta cứ ngỡ rằng duyên phận kì diệu đến thế, hóa ra cô gái ấy cũng đang tìm mình, không ngờ lại không phải.

Cuộc gặp của Khinh Khí Cầu và anh chàng kia cứ như một vở kịch, còn thêm chút lúng túng. Nhưng vì có cùng mục đích nên họ có rất nhiều

chuyện để nói. Họ cũng ăn một bữa cơm, cùng đi đến nơi gặp gỡ của mỗi người, kể lại cuộc gặp của mình. Hai người hẹn với nhau, nếu có tiến triển gì nhất định phải báo với người kia.

Doãn Đình rất tâm đắc với câu chuyện của Khinh Khí Cầu, nhưng sau khi Khinh Khí Cầu gặp chàng trai cũng đang tìm người kia, cô ấy lại bị công kích và chỉ trích trên mạng. Có nhiều người thấy câu chuyện này quá hoang đường, giả tạo đến mức khiến người ta không muốn xem, chắc chắn là đã được dàn dựng. Cũng có người cho rằng Khinh Khí Cầu vừa xuất bản sách chưa được bao lâu, cuộc thi này chắc chắn là Khinh Khí Cầu và Tú hợp mưu với nhau để tuyên truyền quảng cáo, cứ đợi mà xem, quán quân nhất định là Khinh Khí Cầu, sau đó sẽ ra một cuốn sách hợp tác với Tú. Cũng có người mắng, nói những kẻ xem khán giả là kẻ ngốc thật đáng ghê tởm. Tú và Khinh Khí Cầu đều đen đui như nhau.

Còn có người lật lại lý lịch xấu của Khinh Khí Cầu, nào là bằng thành tích thê thảm thời đại học, nào là chưa tốt nghiệp đã dụ dỗ cậu ấm nào đó hòng bước chân vào hào môn làm thiếu phu nhân, kết quả bị người ta đá, sau khi tốt nghiệp lại quyến rũ tổng biên tập của một trang mạng, bắt đầu viết bút ký du lịch cho trang mạng đó, lăn lộn mấy năm cuối cùng trở thành lữ hành gia nổi tiếng. Lại có người lật lại tin đồn cũ rằng Khinh Khí Cầu từng phẫu thuật thẩm mỹ, nhấn mạnh vào lòng hư vinh của Khinh Khí Cầu.

Doãn Đình thấy những thứ này thì lặng người. Lúc đầu cô có nhiều điềm khiến người ta nghi ngờ mà chỉ trích thì không nói, Khinh Khí Cầu có làm gì đâu, chẳng qua chỉ là trong hành trình gặp được một người, xảy ra một chuyện đầy tính kịch nghệ, vậy mà bị chỉ trích thành ra như vậy.

Sau đó, Doãn Đình lại bị lôi ra mắng chửi. Lí do là cô và Khinh Khí Cầu có quen biết, chắc chắn là cùng một giuộc, vì trong tiệc chiêu đãi của Tú, có người thấy Đình Đình Ngọc Lập 413 và Khinh Khí Cầu nói cười với nhau, rõ ràng đã quen biết từ lâu. Có người còn suy đoán: Đình Đình Ngọc Lập 413 muốn nổi tiếng, nịnh nọt Khinh Khí Cầu đủ kiểu, muốn Khinh Khí

Cầu giúp cô tạo thêm danh tiếng. Thế là chuyện cũ của Đình Đình Ngọc Lập lại bị lôi lên lần nữa.

Có người kết luận: Bởi vậy mới nói, ngu tầm ngu mã tầm mã, những người đáng khinh lúc nào cũng hợp lại chơi với nhau.

Doãn Đình hoàn toàn không có lời nào để nói, đây rốt cuộc là cái quái quỷ gì vậy? Cô chỉ tìm Khinh Khí Cầu xin chữ ký, cô đúng là người hâm mộ của Khinh Khí Cầu thật, nhưng cô đâu có quen biết cô ấy. Lại nói, cho dù cô thật sự quen biết Khinh Khí Cầu thì sao, nếu cô là bạn với Khinh Khí Cầu thì tốt quá rồi. Rảnh rỗi có thể cùng nhau đi du lịch, cô còn muốn nghe nhiều câu chuyện mà Khinh Khí Cầu gặp trong lúc đi du lịch nữa kìa.

Cô nói với Cừ Chính Khanh: “Vì sao khi nghe kể chuyện cứ phải bới cho ra sạn? Vì sao lời người khác nói, việc người khác làm cứ phải soi kính lúp tìm lỗi? Cứ đơn giản hưởng thụ những câu chuyện hay, không được sao?”.

Cừ Chính Khanh trả lời: “Có chất vấn mới có tiến bộ, có chất vấn mới có thêm khích lệ”.

Doãn Đình suy nghĩ, cười lớn: “Xin Nghiêm Chính, thì ra anh cũng là chuyên gia động viên người khác.”.

Cừ Chính Khanh sầm mặt. Động viên? Anh đâu có, rõ ràng anh đang rất nghiêm túc mà. Không phải cô vẫn luôn dạy anh sao, làm việc gì cũng phải nhìn nhận mặt tốt. Những thứ như chỉ trích chất vấn tuy đáng ghét, nhưng nhờ có nó mới có hiệu quả khích lệ, mới có thể tiến bộ.

Doãn Đình nhẹ nhõm hẳn, cô nghĩ cô vượt qua được, Khinh Khí Cầu nhất định không vấn đề gì.

Đúng thật là Khinh Khí Cầu không có vấn đề gì, trên thực tế cô ấy đã lăn lộn trên mạng lâu như thế, trải qua những chuyện như vậy nhiều hơn Doãn Đình nên rất bình tĩnh. Cô ấy vẫn tiếp tục hành trình của mình, cũng chụp rất nhiều ảnh và viết rất nhiều bài, một chuyến đi đơn giản bình

thường trở nên thú vị qua lời kể của cô ấy. Câu chuyện bên lề này chỉ tăng thêm phần gay cấn cho chuyến đi này.

Những lời chất vấn cũng dần dần lắng xuống, Khinh Khí Cầu không đếm xỉa đến, những người kia cũng không có ý tưởng gì mới để chửi, dần dần ít đi. Số phiếu của Khinh Khí Cầu vẫn không ngừng tăng. Doãn Đình nghĩ, quán quân cuối cùng chính là cô ấy. Cho dù cô ấy không tìm được người đã từng cứu mình, nhưng những gì cô ấy trải qua trong cuộc hành trình này đều vô cùng ý nghĩa.

Doãn Đình vừa dõi theo cuộc thi, vừa bận rộn việc của mình. Sắp kết hôn rồi, có rất nhiều thứ cô phải chuẩn bị. Cừ Chính Khanh là người bận rộn, cô nghĩ việc chuẩn bị cứ để cô lo là được, để anh yên tâm làm việc.

Ngoài lên kế hoạch cho hôn lễ, Doãn Đình còn một kế hoạch khác nữa.

Tháng Tám, Tú và chi nhánh làm tuyên truyền quảng cáo sẽ tổng hợp những câu chuyện của ba người lọt vào vòng chung kết để viết thành sách, chủ đề là “Hành trình đi tìm ước mơ”. Nội dung dựa trên cuộc sống và hành trình trong cuộc thi này của họ, ngoài ra còn có kèm hình minh họa.

Tin tức này đã khiến cho những người hâm mộ của cuộc thi chấn động nhẹ. Những bình luận tiêu cực kia lại xuất hiện, nhưng Doãn Đình đã không còn để tâm nữa. Cô có một ý tưởng khác.

Cô bắt đầu viết bản kế hoạch kiến nghị Tú ra thêm cuốn sách thứ tư trong bộ “Hành trình đi tìm ước mơ” này, nội dung là tập hợp lại những trải nghiệm và cảm nhận của những người tham gia cuộc thi. Cô nhờ Doãn Quốc Hào hẹn gặp chủ biên của nhà xuất bản, học hỏi và tìm hiểu tình hình thị trường của loại sách tranh này cùng các kênh tiêu thụ. Cô lại liên lạc với Từ Đình ở phòng nghiên cứu thị trường của Tú, hỏi cô ấy về định hướng kinh doanh bộ sách tranh này của công ty. Cô viết hết lại trong bản kế hoạch của mình, cô biết, kiến nghị cô nêu ra không thể chỉ lí tưởng hóa, phải nghĩ từ góc độ của doanh nghiệp, phải để công ty có được lợi ích thương mại, thì mới được phê duyệt.

Cô dành ra hai tuần, cuối cùng cũng viết xong. Sau đó, Doãn Đình tìm đến người bạn trai thân mến kiêm chồng sắp cưới của mình, nhờ anh xem giúp, góp ý cho cô.

Cừu Chính Khanh xem xong bản kế hoạch, rất kinh ngạc: “Sao em lại nghĩ ra ý tưởng này?”.

Doãn Đình nói: “Anh biết đó, có rất nhiều người không thích em.”

Cừu Chính Khanh bật cười.

“Lí do họ không thích em có rất nhiều, nhưng điều làm em không phục nhất, chính là họ cho rằng những chuyện cảm động và vui vẻ mà em kể, là vì em có tiền. Nếu hàng ngày em phải vất vả kiếm sống, trong nhà không có một cái, em sẽ không có được những thứ đó. Họ không đúng, điểm này em không tán đồng, cho nên em muốn cho họ biết rằng họ đã sai.” Doãn Đình nghiêm túc nói: “Em vẫn luôn cảm thấy cuộc thi này rất hay, để nhiều người có cơ hội thể hiện. Nhưng ba người đứng đầu hiện tại là được Tú hỗ trợ tài chính và nhân lực, về mặt ý nghĩa, chính là vì họ có tiền, nên họ mới có thể hưởng thụ hành trình này.

Nhưng đây không phải là tất cả. Em hy vọng cơ quyền thứ tư để tổng kết, ước mơ không nhất định phải tìm ở nơi xa, dù là ngồi xe buýt hai mươi phút đến gặp một người bạn, cũng là một chuyến đi có tình yêu trong đó. Thực hiện ước mơ không nhất định phải có nhiều tiền. Anh xem, Rừng Sâu Không Có Gỗ trước đây cứ nghĩ mình nghèo khó không xứng chạm vào dương cầm, nhưng cô ấy chi tiêu tiết kiệm, thật ra cũng có thể đăng ký học một khóa dạy đàn, không phải còn từng biểu diễn hoàn chỉnh một bài trước mặt mọi người đó sao. Đây chính là ước mơ của cô ấy. Không cao xa, nhưng đủ để cô ấy có thể hưởng thụ quá trình này ngay trong cuộc sống. Em thấy cô ấy tuyệt vời vô cùng. Còn Ngọt Ngào Có Vị Mặn nữa, gia đình không có tiền cho cô ấy học đại học, cô ấy mở một gian hàng nhỏ để buôn bán, sau đó hàng đêm dành thời gian tự học, kiên trì suốt tám năm. Tuy cô

ấy không có văn bằng chứng nhận, nhưng cô ấy đã tự học hết giáo trình đại học, cô ấy cảm thấy ước mơ đã được thực hiện”.

Cừ Chính Khanh nhìn Doãn Đình, sự ấm áp trong lòng trào lên, anh thật sự rất yêu cô, cô là thiên sứ. Anh dang tay ôm cô vào lòng, Doãn Đình vẫn đang cố gắng thuyết phục anh: “Là thế đó, điều em muốn thể hiện chính là như thế, chỉ đơn giản là cảm nhận sự ấm áp. Không phải cứ thấy việc gì của người khác làm đều phải đi vạch lá tìm sâu, như thể tìm được điểm không tốt của người khác thì có thể chứng minh được mình tài giỏi vậy. Thế nào là nếu cô không có tiền thì sao nói được những lời đó? Thế nào là đàn như thế mà cũng không biết ngại? Thế nào là tự học xong rồi thì sao, vẫn phải bày hàng ra bán đó thôi? Thật ra, mọi người đều đang hưởng thụ cuộc sống của mình mà. Mỗi người đều có điều kiện không giống nhau, muốn những thứ khác nhau, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, bản thân đã cố gắng, đã hưởng thụ quá trình này, không phải rất tốt sao.”

Cừ Chính Khanh gật đầu.

Doãn Đình mang vẻ mặt mong đợi: “Thế nào? Anh thấy bản kế hoạch này được không? Thuyết phục được Tú không? Em có phân tích thị trường sách ảnh và cả nhu cầu tiêu thụ của Tú trong đó nữa”.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ, Doãn Đình có chút căng thẳng.

Sau đó Cừ Chính Khanh nói: “Em có từng nghĩ sẽ tự mình thực hiện kế hoạch này không?”.

“Gì cơ?” Doãn Đình kinh ngạc, “Tuy em rất thích ý tưởng này, tổng biên tập bên nhà xuất bản cũng nói nó rất hay, nhưng dù sao cũng là cuộc thi của Tú, phải mượn sức của Tú thì mới có hiệu quả. Dù sao những cái tên này đều xuất hiện trong cuộc thi, những người hâm mộ cuộc thi đều biết, vậy mới có được hiệu ứng lan truyền”.

“Không, anh không nói em làm một mình. Ý anh nói, em có thể hợp tác với Tú, dù sao cũng là lần đầu, không có kinh nghiệm, em cần có một

nhóm phối hợp và giúp đỡ. Đây là việc em muốn làm mà, không phải sao?”

Doãn Đình gật đầu, đây quả thực là việc cô muốn làm, khi làm việc này cô thấy rất vui.

Cừ Chính Khanh cười: “VẬY em viết thêm một điều nữa trong bản kế hoạch, tự tiên cử mình là người thực hiện, tham gia và theo dõi toàn bộ kế hoạch. Ưu thế của em là một người từng dự thi nên có kinh nghiệm về tâm lý của người tham gia, cũng có tương tác với mười người được em giới thiệu trong bản kế hoạch, nên việc lựa chọn nội dung cũng nắm chắc hơn.”

Doãn Đình khẽ cắn môi, trong lòng có chút hào hứng. Nghe qua đúng là không tệ.

Cừ Chính Khanh nói tiếp: “Nếu Tú chấp nhận đề xuất của em, thật ra anh nghĩ họ sẽ chấp nhận, kế hoạch của em viết rất tốt. Anh muốn nói, nếu họ chấp nhận, em sẽ tham gia toàn bộ quá trình, theo dõi tiến độ, rồi từ đó đúc kết được kinh nghiệm, sau này em có thể tự làm. Sức của một người có hạn, không phải em cũng nhận ra đó sao? Có rất nhiều người có thể khiến em cảm động. Em có kênh tiêu thụ, có nguồn nhân lực và có nền tảng thị trường, sau này nếu có hứng thú, em có thể làm người lên kế hoạch”.

Doãn Đình há hốc miệng, cô chưa từng nghĩ đến chuyện này.

“Em nên làm việc này.” Cừ Chính Khanh ôm cô rồi hôn lên trán, “Trời sinh em ra chính là làm việc này. Ước mơ của em, chính là đây.”

Lữ hành gia, là người đi qua rất nhiều nơi, nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp, rồi chia sẻ chúng với những người khác. Thiên sứ của anh, có một tấm lòng thích tìm kiếm cái đẹp, còn có một đôi mắt chuyên phát hiện cái đẹp, cô nên làm việc này. Anh biết cô muốn làm.

Quả nhiên Doãn Đình hào hứng hẳn lên. Đúng, sao cô lại không nghĩ ra nhỉ, không phải cô không có lòng với sự nghiệp, không phải không có việc cô muốn làm, cô có mà! Chẳng qua trước giờ cô không hề hay biết!

“Anh nói đúng lắm!” Doãn Đình rất vui: “Em phải làm việc này, nhất định phải làm”.

Dưới sự giúp đỡ của Cừ Chính Khanh, bản kế hoạch của Doãn Đình đã được sửa lại một lượt, rồi nhờ Từ Đình giao lại cho Giám đốc Marketing của Tú.

Cô không nhờ đến quan hệ của Cừ Chính Khanh vì cô muốn mọi người chấp nhận ý tưởng của chính cô, chứ không phải vì có anh. Cừ Chính Khanh không có ý kiến với việc này, anh thấy như vậy rất tốt, Doãn Đình ngày càng độc lập, ngày càng phong phú, anh thấy rất hài lòng.

Không lâu sau, Tú đã phản hồi về bản kế hoạch của Doãn Đình, họ rất có hứng thú, mời Doãn Đình đến công ty bàn bạc cụ thể. Doãn Đình đã nghe ngóng, là kiêu “bàn bạc” mà mời mấy người cùng ngồi trong phòng họp chiếu các slide thuyết trình rồi trình bày kế hoạch.

Doãn Đình liền thấy căng thẳng!

Mấy ngày này đúng lúc Cừ Chính Khanh đi công tác. Lần đầu Doãn Đình tham gia cuộc họp mang tính thương mại như thế, tuy nơi đó cũng có thể xem là địa bàn của Cừ Chính Khanh, nhưng cô vẫn rất căng thẳng. Cô kéo Tần Vũ Phi cùng dạo phố mua quần áo, hy vọng bản thân có dáng vẻ trưởng thành một chút. Nhưng cô vừa mặc đồ công sở vào, Tần Vũ Phi liền lắc đầu nguây nguẩy: “Khó coi quá, nhìn như trẻ con lén mặc đồ người lớn vậy”.

Doãn Đình xì mặt xuống, khí chất của cô tệ vậy sao?

Cô lại hẹn Mao Tuệ Châu, bảo cô ấy nghe thử bài thuyết trình mà cô chuẩn bị cho buổi họp. Mao Tuệ Châu nghe cô “trình bày” xong, thẳng thắn đưa ra ý kiến: “Cô cứ nói giống như bình thường nói chuyện là được”.

Doãn Đình lại xì mặt, cô không có khí chất của người ưu tú đến thế sao?

Doãn Đình đi họp suốt hai tiếng đồng hồ, vừa ra khỏi văn phòng của Tú liền gọi cho Cừ Chính Khanh: “Báo cáo, trong cuộc họp em cứ nói lấp không ngừng.”

Cừ Chính Khanh ở đầu dây bên kia bật cười.

Doãn Đình than thở: “Đúng, chính là cười giống anh, em thấy mọi người trong phòng họp cũng cười như thế.”

Cừ Chính Khanh cười lớn.

“Sau đó bài thuyết trình của họ có rất nhiều hiệu ứng, còn chèn cả video nữa, số liệu thì từng số nhảy ra, của em thì chỉ có mỗi một tấm hình, đứng yên.”

Cừ Chính Khanh tiếp tục cười, hỏi cô: “Kết quả thế nào?”.

“Kết quả họ đồng ý rồi!” Doãn Đình vui vẻ nhảy nhót: “Họ đã đồng ý rồi, để em làm người lên kế hoạch cho quyển sách thứ tư này, hợp tác với phòng Marketing của họ và nhà xuất bản. Nội dung dựa trên những thứ em đề xuất. Em thành công rồi, Xin Nghiêm Chính. Tuy em rất căng thẳng nói lấp không ngừng, còn bị họ cười, nhưng em thành công rồi. Vị Giám đốc nào đó khen ý tưởng của em hay, nói em đã bù đắp được thiếu sót của họ. Cô ấy còn nói những bài đăng trên Weibo em viết rất thú vị, cô ấy thường xuyên theo dõi nữa.”

Cừ Chính Khanh cười lớn: “Có vẻ như em rất lợi hại.”

Doãn Đình đắc ý: “Còn phải nói. Em là người lên kế hoạch rất sáng tạo, anh nhanh trả lương cao mời em về phòng Marketing làm đi.”

Cừ Chính Khanh nói: “Anh không cần, em làm miễn phí anh cũng không cần. Để em sống cuộc sống sáng chín giờ đến chiều năm giờ chiều đi làm về bình thường, cấp trên ngày nào cũng đòi em giao đề án, họp hành, không đến một tuần em đã kêu cứu rồi. Rồi thì chưa được hai tuần, em sẽ

làm cho mọi người trong công ty đều trở nên lười biếng, sức sát thương còn mạnh hơn cả Tần Vũ Phi.”

“Làm gì có!”.

“Em cứ làm người lên kế hoạch tự do đi. Làm xong quyền này trước, sau đó xem hứng thú cái nào thì hãy tiếp tục.”

Doãn Đình không nói gì nữa, trong lòng cô thấy âm áp. Xin Nghiêm Chính nhà cô trước nay đều không nói những lời sáo rỗng, không tùy tiện dỗi cô vui, nhưng lúc nào anh cũng tạo cơ hội cho cô, đẩy cô tiến về phía trước. “Em nói này.” Doãn Đình nhanh chóng thổ lộ: “Em làm việc này, tuy sẽ bận rộn chút, nhưng không ảnh hưởng đến việc chuẩn bị cho hôn lễ của chúng ta, cũng không ảnh hưởng đến tuần trăng mật.”

“Đương nhiên, nếu ảnh hưởng thì anh bảo Giám đốc La sa thải em.” Chức Phó tổng của tập đoàn đâu phải chỉ để làm cảnh.

“...”

Cừu Chính Khanh đi công tác về, đến lượt Doãn Đình đi công tác. Cô phải đến thành phố của Rừng Sâu Không Có Gỗ tìm cô ấy. Sau khi xác nhận, bước đầu chắc chắn mười người tham gia đều có cùng chí hướng. Có hai người ở cùng thành phố, tám người kia thì ở nơi khác. Doãn Đình phải gặp mặt họ để bàn bạc nội dung chi tiết.

“Trời ơi, không ngờ cũng có ngày em đi công tác. Không phải đi du lịch, mà là đi công tác. Em lại đi công tác. Nghe chuyên nghiệp quá.”

Những người bên cạnh nghe thấy, thật sự không còn lời nào để nói. Khí chất này, thật sự không giống người kinh doanh chút nào.

Tháng Mười, “Hành trình đi tìm ước mơ” kết thúc. Kinh Khí Cầu cuối cùng cũng đã tìm được ân nhân, không phải ở Hy Lạp, mà là ở Berlin. Khi cô giúp một bà lão Trung Quốc tìm đứa con sang du học của mình, vô tình tìm được manh mối, cuối cùng đã gặp được anh ta. Người kia vẫn nhớ

chuyện, nhưng không nhận ra Khinh Khí Cầu, anh ta chỉ nhớ mình từng cứu một cô gái Châu Á, sau đó thì trở về Berlin. Không ngờ, người đó lại là bạn cùng phòng của con trai bà lão Trung Quốc kia.

Trùng hợp đến mức khó tin. Khinh Khí Cầu đã ôm anh ta: “Tôi chỉ muốn tìm được anh, ôm anh một cái.”

Người kia cười, nói không cần khách sáo. Khinh Khí Cầu cảm thấy cái ôm này rất ấm áp, cô ấy vô cùng mãn nguyện.

Khinh Khí Cầu đoạt giải quán quân. Cũng trong tháng đó, nội dung quyển sách thứ tư trong bản kế hoạch của Doãn Đình cơ bản đã hoàn thành.

Hai tin tức này liên tục được công bố, lại đẩy lên một làn sóng chỉ trích và bôi bác.

Nhưng, ai quan tâm?

Khinh Khí Cầu không quan tâm. Đối với chuyện này, cô ấy đã thân kinh bách chiến. Doãn Đình cũng không quan tâm, cô tìm được việc có ý nghĩa để làm. Cô rất bận.

Chuẩn bị ra sách và chuẩn bị hôn lễ cùng lúc tiến hành.

Cừ Chính Khanh làm một việc khiến Doãn Đình rất ngạc nhiên, anh nhờ luật sư chuẩn bị một bản thỏa thuận trước hôn nhân. Trước sự chứng kiến của Doãn Quốc Hào, Doãn Thực, Tàn Vũ Phi, Cố Anh Kiệt, anh và Doãn Đình đã ký bản thỏa thuận này. Bản thỏa thuận chủ yếu là bảo vệ tài sản cá nhân của Doãn Đình không bị ảnh hưởng bởi mối quan hệ hôn nhân.

Doãn Đình rơi nước mắt không muốn ký, cô thấy nếu ký thì sẽ không tôn trọng Cừ Chính Khanh. Nhưng Cừ Chính Khanh nói với cô: “Khi anh theo đuổi em, anh đã nghĩ đến chuyện này. Bây giờ sắp kết hôn rồi, suy nghĩ này vẫn còn không thay đổi. Anh muốn bảo vệ em, bất luận tương lai có ra sao. Nếu tương lai của chúng ta không có gì thay đổi, vậy bản thỏa

thuận này chẳng ảnh hưởng gì. Em ký, không phải là không tôn trọng anh, mà là thể hiện có lòng tin với anh”.

Doãn Đình nhận lời. cô rất tin tưởng Cừ Chính Khanh.

Ký xong thỏa thuận trước hôn nhân, hai ngày sau hai người đi đăng ký kết hôn. Lấy được giấy chứng nhận kết hôn, họ không dừng bước, tiếp tục đi làm thủ tục nhận nuôi Thạch Lượng.

“Mong là trong hôn lễ, Tiểu Thạch Đầu có thể dùng thân phận con gái của chúng ta để làm phù dâu”. Doãn Đình đã nói như thế. Tất nhiên trước khi nhận nuôi, cô và Cừ Chính Khanh đã nghiêm túc nói chuyện với Tiểu Thạch Đầu, hỏi Tiểu Thạch Đầu có đồng ý hay không. Tiểu Thạch Đầu chớp chớp mắt, hỏi họ: “Cháu làm con gái của hai người, nếu sau này bố mẹ ruột của cháu xuất hiện, cháu có thể gọi họ là bố mẹ không?”

“Đương nhiên.” Doãn Đình và Cừ Chính Khanh đồng thanh nói.

Tiểu Thạch Đầu lại chớp mắt, như đang suy nghĩ, không nói gì.

Doãn Đình và Cừ Chính Khanh nhìn nhau, đều rất căng thẳng, Tiểu Thạch Đầu sẽ không từ chối chứ?

Một lúc sau, Tiểu Thạch Đầu nói: “Có nhiều lúc cháu nghĩ, không biết có người nào đồng ý làm bố mẹ cháu không, không biết họ sẽ trông như thế nào”. Cô bé cười, giống một tiểu thiên sứ: “Thì ra trông giống hai người.”

Doãn Đình ôm Tiểu Thạch Đầu, nước mắt rơi như mưa: “Đúng, chính là chúng ta. Tiểu Thạch Đầu, chính là chúng ta.”

Tiểu Thạch Đầu trở thành con gái nuôi của Doãn Đình và Cừ Chính Khanh.

Trong hôn lễ, Tiểu Thạch Đầu cầm hoa tươi, mặc bộ váy giống kiểu của Doãn Đình, đi bên cạnh cô qua con đường rải hoa thật dài, đến bên cạnh Cừ Chính Khanh.

Doãn Quốc Hào đặt bàn tay của con gái vào tay Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh nhìn chăm chăm Doãn Đình xinh đẹp, trên khuôn mặt cô là nụ cười thẹn thùng lại ngọt ngào, như thiên sứ. Cừ Chính Khanh nắm chặt tay cô, lại cúi đầu nhìn Thạch Lượng.

Thạch Lượng cầm hoa, cười với Cừ Chính Khanh và Doãn Đình. Nụ cười ấy trong veo và tươi sáng như thiên sứ.

Cừ Chính Khanh cười lại với Tiểu Thạch Đầu, sau đó kéo Doãn Đình đứng vào vị trí.

Trong cuộc đời của anh, có sự tồn tại của thiên sứ.

Cuộc sống sau khi kết hôn hạnh phúc hết như trong tưởng tượng của Doãn đình, cũng có những điều vượt ra khỏi dự liệu của cô.

Quyển sách cô hợp tác với Tú đã gặt hái được thành công, sau đó cô và Tú lại hợp tác thêm quyển nữa. Quyển sách thứ hai này đã thoát ly khỏi cuộc thi “Hành trình đi tìm ước mơ”, nhưng vẫn nằm trong ý tưởng về thương hiệu của Tú, mang tên “Chuyện kể - Tôi đã thấy ánh mặt trời”.

Trong sách là những câu chuyện nhỏ sưu tập từ rất nhiều cô gái tự tin mạnh mẽ tự khẳng định mình, từ góc độ “đẹp” và “mặt trời”, kể lại những câu chuyện cảm động trong cuộc sống.

Khi làm quyển sách này, Doãn Đình đang mang thai. Nhưng cô không ngừng làm việc, ngược lại, cô còn cảm thấy làm việc đem đến rất nhiều niềm vui cho cô, khiến cho thời gian mang thai của cô trở nên phong phú và có ý nghĩa. Cừ Chính Khanh không ngăn cản cô, anh còn đưa ra rất nhiều ý kiến cho cô, thuê một trợ lý giúp cô, dạy cô cách sắp xếp công việc và cuộc sống cho hợp lí.

Doãn Đình vì chuyện này mà bật cười, người cuồng công việc mà lại biết dạy người khác sắp xếp công việc và cuộc sống cho hợp lí.

Cừ Chính Khanh thản nhiên nói: “Người khác kia là bà xã anh, phương pháp làm việc của anh dạy cô ấy là đúng rồi”.

“Sao em lại nhớ là vợ anh đôn đốc anh nghỉ ngơi đàng hoàng, đừng để áp lực công việc quá lớn vậy nhỉ?” Doãn Đình ôm anh, tinh nghịch nói.

“Vậy thì cô ấy nhất định phải làm gương mới được.” Cừ Chính Khanh nói.

Doãn Đình đã làm được. Cô sinh một bé trai khỏe mạnh, đặt tên là Cừ Minh Hiên.

Sau khi Cừ Minh Hiên đầy tháng, “Chuyện kể - Tôi đã thấy ánh mặt trời” xuất bản, nhận được rất nhiều phản hồi tốt. Có nhà xuất bản và công ty phát hành sách ngỏ ý mời Doãn Đình. Sau khi bàn bạc với Cừ Chính Khanh, dưới sự kiên trì của anh và Doãn Quốc Hào, Doãn Đình thành lập một công ty riêng, chuyên làm những quyển sách theo chuyên đề và hạng mục văn hóa mà cô muốn.

Doãn Quốc Hào cũng tái xuất giang hồ, phụ trách các hoạt động kinh doanh của công ty con gái.

Vài năm sau, công ty của Doãn Đình đã tạo dựng được danh tiếng, thực hiện liên tiếp mấy dự án nổi tiếng. Tiền kiếm được từ công ty, hầu hết đều được dùng cho việc từ thiện.

Kết

Một hôm, Doãn Quốc Hào dẫn Thạch Lượng và Cừ Minh Hiên đi tảo mộ, ông nói với vợ mình: “Bà xem này, tụi nhỏ đều rất tốt. Chỉ là không ngờ, cuộc sống của chúng ta lại trở thành như thế. Không ngờ Tiểu Đình sẽ có sự nghiệp riêng của mình, lại còn hưởng thụ công việc như vậy. Không ngờ lão già cô đơn như tôi cũng có thể sống rất vui vẻ, lại còn mở công ty mới. Không ngờ, con rể tôi là một kẻ cuồng công việc, nhưng lại đối xử rất tốt với con gái chúng ta. Bà ở đó cũng sống rất tốt, đúng không? Bà nhất định vui vì chúng tôi, đúng không?”.

Trên đường quay về, Thạch Lượng khoác cánh tay của Doãn Quốc Hào, nói với ông: “Ông ngoại, cháu nghe thấy rồi”.

“Cháu nghe thấy gì?”. Doãn Quốc Hào hỏi.

“Cháu nghe thấy bà ngoại trả lời, đúng!” Thạch Lượng mỉm cười, đôi mắt lấp lánh.

“Đúng vậy đấy ông!” Cừ Minh Hiên nói theo chị gái.

Doãn Quốc Hào rơi nước mắt, nhưng không giấu được nụ cười trên môi.

Đúng!

Chắc chắn là vậy!

Ngoại truyện

1. Du Lịch

Cừu Chính Khanh thường xuyên đi công tác, nhưng chẳng mấy khi đi du lịch.

Đợt Tết khi anh ra mắt gia đình Doãn Đình, có đi cùng họ đến thành phố cổ L. Lần đó có thể miễn cưỡng coi như đi du lịch. Nhưng khi đấy, Cừu Chính Khanh nghĩ rằng anh sẽ phải trải qua đợt kiểm tra “năng lực làm con rể” của ông Doãn Quốc Hào. Do vậy trước mặt bố vợ, anh không thể tỏ ra quá thoải mái được.

Thật lòng mà nói, Cừu Chính Khanh là người không biết hưởng thụ.

Anh thấy phong cảnh cũng chỉ thế, đồ ăn thì cũng tạm. Nên đối với chuyện du lịch, anh thật sự chưa từng được trải nghiệm niềm vui của nó.

Nhưng Tiểu Đình nhà anh lại thích.

Nên chuyến du lịch trăng mật này, Cừu Chính Khanh cảm thấy có chút hồi hộp. Anh sợ mình thể hiện không tốt sẽ khiến Doãn Đình mất hứng. Hơn nữa, anh cũng đã quyết tâm, sau này nhất định phải dành thời gian đi đây đi đó với Doãn Đình nhiều hơn. Với “chuyên ngành” du lịch này, anh phải cố gắng “học tập” thật tốt.

Trước khi đi, anh xin nghỉ phép năm trước, nghiên cứu kỹ càng sổ tay du lịch, đặt vé máy bay, khách sạn. Vậy là chuyến du lịch trăng mật của Cừu Chính Khanh bắt đầu.

Từ lúc xuất phát đến lúc ra sân bay, mọi thứ đều rất thuận lợi.

Không trễ giờ, máy bay đúng giờ cất cánh.

Trên đường không gặp khí lưu, máy bay ổn định, an toàn hạ cánh.

Từ sân bay đến khách sạn, giao thông thuận lợi.

Khách sạn phục vụ chu đáo, chất lượng tốt hết như quảng cáo: phòng hướng biển, cửa sổ sát đất làm ánh mặt trời ngập tràn khắp phòng, tường màu hồng phấn lãng mạn cùng chiếc giường đôi êm ái và rộng rãi.

Doãn Đình vui mừng khôn xiết, vừa vào phòng đã vui mừng la hét trước cửa sổ sát đất, sau đó nhào lên giường lớn lăn qua lăn lại. Tiếng cười của cô rất êm tai, nụ cười của cô vô cùng đẹp. Cừ Chính Khanh hoàn toàn không thể kiềm chế, hành lí còn chưa mở ra, đồ đạc cũng chưa sắp xếp, anh vẫn còn mặc áo khoác trên người, đã nằm xuống giường lăn lộn với Doãn Đình.

Doãn Đình cười, rúc vào lòng anh: “Giường rất thoải mái”. Dáng vẻ híp mắt của cô vừa tinh nghịch vừa đáng yêu, khiến anh không nhịn được, cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn nhẹ đầy dịu dàng khiến Doãn Đình mở mắt ra.

Trong ánh mắt cô có ma lực, Cừ Chính Khanh cảm thấy tim mình như có một luồng điện xẹt qua. Anh ôm chặt cô trong vòng tay, ngậm cánh môi cô, trao cho cô một nụ hôn sâu.

Cô rất ngọt ngào. Cô khiến cho anh luôn có cảm giác vui vẻ.

Anh nghe tiếng cô rên khẽ, cảm thấy bàn tay cô đang vuốt ve lưng mình, toàn thân anh nóng lên.

Áo khoác bị ném xuống cuối giường, quần áo ở một bên giường. Rất nhanh anh đã đem mình hòa thành một thể với cô. Doãn Đình rất nhiệt tình đáp lại anh, ôm anh thật chặt. Đôi chân cô quấn lấy eo anh, trái tim đang bị lồng ngực anh ép chặt đập liên hồi.

Rất lâu sau, hai người mờ hồ đắm đuối ôm nhau nằm trên giường. Khăn trải giường chưa kéo ra, chăn cũng chưa đắp, nhìn rất thâm thắm, nhưng cả hai đều thấy hạnh phúc. Doãn Đình lấy chân cọ cọ lên bắp chân Cừ Chính Khanh: “Thật sự hồng bét rồi, ngài Nghiêm Chính.”

Cừ Chính Khanh nghiêm mặt nhìn cô: “Bà Cừ, những lúc thế này không nên nói những lời đó với chồng em. Lúc này phản ứng của em rõ ràng rất tuyệt.”

Doãn Đình cười lớn, đỏ mặt, sau đó nói: “Tur tưởng của anh thật đen tối”.

“Rõ ràng anh làm chuyện đúng đắn với vợ mình.” Cừ Chính Khanh phản pháo.

Mặt Doãn Đình càng thêm đỏ, cô đánh vào cánh tay anh: “Em đang nói, việc đầu tiên chúng ta sắp xếp trong hành trình này là đi dạo phố đêm rồi thử đồ ăn ngon”.

“Ồ.” Cừ Chính Khanh ôm Doãn Đình vào lòng, vùi đầu vào cổ cô. Anh cảm thấy “món ăn” ban này rất ngon, nhưng anh là người đứng đắn, không nói cợt nhả.

“Rồi chúng ta chưa thay quần áo, chưa vệ sinh cá nhân mà anh đã thế kia rồi”.

“Lúc này em cảm thấy thế nào?” Cừ Chính Khanh hạ giọng, ngẩng đầu lên. Tóc anh bù xù, ánh mắt thâm thúy sáng ngời. Dưới ánh mắt của Cừ Chính Khanh, Doãn Đình nghẹn lời.

"Lúc này em cảm thấy thế nào?" Cừ Chính Khanh thấy mặt bà xã ngày càng đỏ, hỏi lại lần nữa.

Doãn Đình không thể mở lời, dứt khoát cắn lên vai anh một cái.

"Được, được, bây giờ chúng ta đi tắm, sau đó thay đồ, rồi đi chợ đêm theo kế hoạch của em. Em xem, đâu có muộn giờ đâu. Thời gian vừa khớp đấy chứ."

Ngài Nghiêm Chính bế bà xã đi tắm.

Nhưng tắm yên ương là một khảo nghiệm lớn, ngài Nghiêm Chính không đủ bình tĩnh, lúc tắm đã mất rất nhiều thời gian, thể lực cũng tiêu hao không ít. Cả hai đều mệt mỏi.

Doãn Đình từ trong phòng tắm đi ra không còn nhắc chuyện đi chợ đêm nữa, kéo chăn trên giường lên chui vào nằm. Ngài Nghiêm Chính bắt chước vợ mình, hai người ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Mệt mỏi, cộng thêm việc chênh lệch múi giờ, giấc ngủ này của hai người kéo dài mười hai tiếng, mở mắt ra đã là buổi trưa hôm sau, họ đã bỏ lỡ kế hoạch thứ hai: đến chợ nổi vào buổi sáng.

Hai người mang cái bụng sôi ùng ục xuống nhà hàng khách sạn ăn trưa. Các món ăn ở khách sạn mùi vị khá bình thường, nhưng cả hai đều thấy không tệ, rất hợp khẩu vị. Ăn uống no nê, nhưng vẫn thấy hơi mệt, thế là họ quyết định không đi xa nữa, chỉ đi dạo loang quanh trên bãi biển gần đó, chụp cho nhau rất nhiều ảnh, còn nhờ người qua đường chụp ảnh cho cả hai.

Buổi chiều cứ thế trôi qua. Họ trở về khách sạn, quyết định ngủ một giấc trước khi ra ngoài vào buổi tối. Kết quả ngài Nghiêm Chính vừa thức dậy, thấy dáng vẻ mơ màng của vợ mình quá đáng yêu, không nhìn được lại đề cô xuống lăn lộn trên giường. Hai người lại bỏ lỡ chợ đêm lần nữa. Ăn xong bữa tối được phục vụ phòng đưa tới, Doãn Đình điếm lại hành trình hai ngày vừa qua, chỉ thấy có giường, nhà hàng và bãi biển mà thôi.

Doãn Đình suýt cào tường: "Trước giờ chưa có chuyến du lịch nước ngoài nào của em mà lại kém hiệu suất đến mức này." Rõ ràng còn rất nhiều nơi đợi họ đến tham quan mà.

Cừu Chính Khanh nghiêm túc an ủi: "Thì trước kia, em còn chưa là vợ anh."

Bà Cừ trừng mắt nhìn ông Cừ, ông chồng nhà cô sở hữu hiệu suất làm việc rõ cao ở công ty. Thế mà khi đi du lịch, sao anh lại thành ra chậm chạp thế này?

Bảy ngày tiếp theo, đôi vợ chồng không hiệu suất này chỉ hoàn thành được một phần ba kế hoạch. Thời gian còn lại, đa số đều dành cho những thứ như: giường, ăn uống, giường, những đoạn đôi thoại không đầu không đuôi, giường, ăn uống...

Đêm cuối cùng của tuần trăng mật, hai người cùng nhau nằm trên chiếc ghế dài bên cửa sổ sát đất. Giữa họ có một đoạn đôi thoại như sau.

"Em cứ nghĩ, lần trăng mật này sẽ giúp anh trải nghiệm được niềm vui khi đi du lịch." Đây là lời của Bà Cừ nói.

"Anh có mà." Ông Cừ đối với chuyện này rất chắc chắn.

Bà Cừ không thêm đề ý, chỉ nghịch bàn tay anh, kéo kéo ngón tay anh. Một lúc sau lại nói: "Nhưng không sao, có câu, ý nghĩa của những chuyến đi không nằm ở đích đến, mà ở phong cảnh dọc đường. Chuyến đi này của chúng ta, không quan trọng việc hoàn thành được bao nhiêu điều trong bản kế hoạch, mà là khi chúng ta đến đây, cả anh và em đều rất vui vẻ. Bây giờ chúng mình còn tựa vào nhau cùng ngắm sao nữa, em cảm thấy vô cùng hạnh phúc".

Ông Cừ mỉm cười, vợ anh đúng là người rất dễ thỏa mãn. Anh ôm chặt cô, hôn lên tóc cô, nói: "Câu đó không đúng, cái quan trọng không phải phong cảnh dọc đường, mà là người bên cạnh. Anh và em bên nhau, đây mới là điều quan trọng nhất. Đối với anh, điểm đến là đâu cũng chẳng quan trọng. Quan trọng nhất là có em bên cạnh anh. Như vậy, ở đâu đối với anh cũng vậy thôi."

Doãn Đình ngẩng đầu lên, anh thuận thế hôn lên môi cô: "Vì có em ở bên, nên anh thật sự đã được trải nghiệm niềm vui khi đi du lịch rồi. Sau này hàng năm chúng ta đều đi nhé. Anh từng nói với em, anh sẽ cố gắng

nghi hết phép năm. Điều đó chắc chắn anh sẽ làm được. Anh sẽ cùng em đi đến những nơi mà em muốn”.

Ý nghĩa của những chuyến đi, quả thực nằm ở người đồng hành cùng bạn là ai.

2. Lãng mạn

Cừu Chính Khanh và Doãn Đình có một thói quen, đó là hàng ngày Doãn Đình sẽ viết nhật ký, nếu có chuyện gì đó lãng mạn hay đặc biệt, cô sẽ ghi lại rồi đưa trang đấy cho Cừu Chính Khanh đóng vào nhật ký tình yêu. Cách thức trao đổi, chính là cô bỏ trang nhật ký đó vào ngăn tủ cố định. Thường thì vài hôm Cừu Chính Khanh sẽ xem một lần, sau đó anh sẽ mang chúng đi đóng thành quyển.

Họ đã giao hẹn, mỗi năm một quyển.

Hôm đó, Cừu Chính Khanh mở ngăn kéo ra, nhưng bên trong không có gì cả. Rõ ràng anh thấy bà xã mình đã viết gì đó mà. Là loại giấy dày dùng để vẽ, kích thước bằng với cuốn nhật ký tình yêu của họ. Sao giờ ngăn kéo lại rỗng không?

Anh đi hỏi Doãn Đình. Doãn Đình tỏ vẻ ngỡ ngàng: "Em có viết gì đâu, anh nhìn nhầm rồi."

Anh nhìn nhầm sao? Rõ ràng anh thấy có mà. Tuy không biết cô viết những gì, nhưng dáng vẻ của vợ anh khi đấy rất vui vẻ. Hơn nữa lúc anh bước vào phòng, cô còn ngay lập tức giấu đi, hại anh hồi hộp mấy ngày liền, cho rằng có niềm vui bất ngờ đang đợi mình, kết quả hóa ra lại chẳng có gì.

Nhưng bà xã đã nói không có, vậy tức là không có.

Hôm sau, thư ký của Cừu Chính Khanh vào báo với anh, Giám đốc Đỗ tìm anh họp. Hiện ông ấy đang chờ ở phòng họp số một.

Cừu Chính Khanh qua đó. Đúng là Giám đốc Đỗ nên báo cáo số liệu của Quý trước với anh, nhưng mọi khi, ông ấy hay đến phòng làm việc của anh họp bàn, sao lần này lại hẹn qua phòng họp? Không sao, với Cừu Chính Khanh mà nói cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.

Trong phòng họp. Giám đốc Đỗ đã chuẩn bị xong máy chiếu, trình bày báo cáo dưới dạng Power Point.

Cừ Chính Khanh đi vào rồi ngồi xuống, thấy nội dung trên màn hình lớn thì nói: "Việc quan trọng như vậy, hy vọng số liệu của ông sẽ đẹp."

Giám đốc Đỗ cười, bắt đầu báo cáo.

Số liệu không có gì đặc biệt, không quá tốt cũng không quá tệ, chỉ là doanh số tiêu thụ như bình thường. Cừ Chính Khanh nhú mày, muốn phê bình. Giám đốc Đỗ biến số liệu thành hình thức dạng Power Point thế này thật không có hiệu suất. Nhưng anh chưa kịp mở miệng. Giám đốc Đỗ đã chuyển qua trang kế tiếp.

Trang này Cừ Chính Khanh nhìn chẳng hiểu gì, không phải số liệu doanh thu, nó giống tờ kết quả xét nghiệm của bệnh viện hơn.

Lúc này, Giám đốc Đỗ nói: "Vào tháng Mười năm nay, có lẽ sẽ có một sinh mệnh mới ra đời, bé mang họ Cừ, mẹ của bé họ Doãn."

Cừ Chính Khanh ngỡ ngàng một lúc, đột nhiên hiểu ra, vì anh thấy Doãn Đình ở ngoài cửa phòng họp ló đầu vào cười với anh.

Anh đứng bật dậy, nói lắp bắp: "Em... Em...", Anh cố gắng lấy lại khả năng sắp xếp từ ngữ, "Em mang thai?".

Doãn Đình gật đầu, bước vào phòng họp, lao vào lòng chồng, mỉm cười với anh.

Cừ Chính Khanh tiếp tục chờ đợi một lúc, sau đó thì mừng như bắt được vàng, rồi lại chỉ biết cười ngây ngốc.

Giám đốc Đỗ và thư ký đến chúc mừng anh, Doãn Đình cười nói: "Em học được tuyệt chiêu Power Point lãng mạn của anh rồi đó".

Giám đốc Đỗ cũng muốn góp vui: "Cừ tổng, nhanh phát biểu cảm tưởng đi".

Cừ Chính Khanh ôm vợ, nói với Giám đốc Đỗ: "Báo cáo số liệu làm như vậy không có hiệu suất. Thực ra, ông có thể chiếu thẳng đến trang cuối cùng."

Nụ cười trên mặt Giám đốc Đỗ cứng lại do bị công kích, Cừ Chính Khanh vẫn tiếp tục "giảng đạo" với cấp dưới: "Lần sau, báo cáo số liệu cứ gửi thẳng vào mail của tôi, tôi sẽ qua phòng làm việc của ông bàn."

"..."

Giám đốc Đỗ nghĩ, làm gì có tuyệt chiêu Power Point lãng mạn nào, nhất định là Đình Đình Ngọc Lập đã lừa ông, Cừ tổng đại nhân nghiêm túc đáng đắn của họ làm sao mà nghĩ ra được mấy chuyện như thế cơ chứ!

3. Người một nhà

Một hôm, bạn nhỏ Cừ Minh Hiên có một cuộc nói chuyện với mẫu thân đại nhân Doãn Đình: "Mẹ, vì sao hàng ngày bố uống nước đều bắt mẹ rót vậy?".

Doãn Đình cười ngọt ngào: "Bố con làm nũng đó. Bố cũng giống Tiểu Hiên, đều cần mẹ chăm sóc."

Bố mà cũng làm nũng? Bạn nhỏ Cừ Minh Hiên ghi nhớ lại điều này.

Tối đến, Cừ Chính Khanh đi làm về, bạn nhỏ Cừ Minh Hiên lao ra như tên bắn, giành lấy đôi dép Doãn Đình đang cầm rồi đưa tận tay cho Cừ Chính Khanh. Doãn Đình và Cừ Chính Khanh đều ngẩn người, sau đó cùng bật cười. Cừ Chính Khanh bế con trai lên, hôn má thẳng bé một cái rồi khen: "Con trai bố ngoan quá".

Sau bữa tối, một nhà bốn người cùng nhau đi dạo. Sau đó, Cừ Chính Khanh vào phòng sách làm việc như mọi ngày, Thạch Lượng về phòng học bài, Doãn Đình dọn dẹp nhà cửa, đang chuẩn bị rót nước cho Cừ Chính Khanh, lại thấy Cừ Minh Hiên giành trước một bước, đưa cốc nước qua cho bố cậu bé.

"Chà, hôm nay sao con ngoan thế?" Cừ Chính Khanh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, khen con trai thêm câu nữa.

Cừ Minh Hiên ngẩng đầu ưỡn ngực, rất có khí thế của nam tử hán, nói: "Bố, bố cứ làm nũng với con đi".

Cái gì? Cừ Chính Khanh ngẩn người, hoàn toàn không hiểu ý của con trai. Hay là anh nghe nhầm? Con trai vừa nói gì vậy? Cừ Minh Hiên không buồn giải thích cho ông bố nào đó, tinh thần hăng hái chạy ra ngoài.

Thôi kệ, dù sao cũng là lời nói của trẻ con. Cừ Chính Khanh không mấy bận tâm, tiếp tục làm việc của anh.

Nhưng mấy ngày liên tiếp, Cừ Minh Hiên đều giành làm những việc vặt mà mẹ Đình Đình hay làm cho bố cậu bé như lấy giày, rót nước, mang hoa quả vào phòng sách. Doãn Đình có chút không vui, nhưng lại không thể ra mặt tranh sủng với con trai. Thế là cô quay qua giận đối với Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh cười thâm, sau đó tiến hành một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông với con trai.

"Tiểu Hiên, sau này con không cần làm những việc này cho bố đâu."

"Tại sao ạ?" Cừ Minh Hiên chớp đôi mắt vô tội hỏi.

"Vì đây là những chuyện mẹ phải làm."

Cừ Minh Hiên nhú cặp lông mày nhỏ: "Bình thường con thấy mẹ cũng vất vả rồi". Nên bố cứ làm nũng với mẹ là đâu có được? Cậu bé nghiêm túc suy nghĩ xem đạo lý này nên giải thích thế nào cho bố hiểu, không nên vạch trần bố, để bố khỏi ngại.

Không đợi Cừ Minh Hiên nói tiếp, Cừ Chính Khanh đã lên tiếng: "Đúng vậy, mẹ rất vất vả, nên mẹ muốn làm nũng với bố, con lại giành 'quyền lợi' này với mẹ, mẹ sẽ càng vất vả hơn."

Hả? Bạn nhỏ Cừ Minh Hiên kinh ngạc. Cái gì mà mẹ làm nũng, vậy ra là mẹ làm nũng à? Rõ ràng là bố làm nũng mà. Đợi đã, mẹ nói bố làm nũng, bố nói mẹ làm nũng, rốt cuộc là ai làm nũng với ai?

Bạn nhỏ Cừ Minh Hiên còn muốn nói gì đó, nhưng Cừ Chính Khanh đã nghiêm túc kết luận: "Cho nên sau này bố muốn uống nước, mẹ con sẽ rót, con không cần lo nữa."

Hả? Sao lại như vậy.

Bạn nhỏ Cừ Minh Hiên bị đá kích.

Bố chỉ cần mẹ rót nước cho, không cần con trai ruột rót. Tình thân ở đâu? Cậu thấy mỗi lần mẹ rót nước, lấy giầy hay giúp bố làm những việc lật vật, bố đều rất thương mẹ. Bố còn cười với mẹ nữa. Sao cậu lại thua mẹ chứ? Nhưng bây giờ, bố lại không cho cậu rót nước nữa. Cừ Minh Hiên chạy vào phòng tìm chị gái.

"Chị Thạch Đầu." Cừ Minh Hiên lao thẳng vào lòng chị gái.

"Sao thế?" Thạch Lượng ôm Cừ Minh Hiên, xoa đầu cậu bé. Đứa em trai này rất thích làm nũng, lại thích tranh sủng với mẹ Đình Đình. Mấy hôm nay cô bé thăm quan sát tình hình, đang đợi xem khi nào bố Chính Khanh sẽ tìm em trai nói chuyện. Xem ra đã đàm phán xong rồi.

"Bố thích làm nũng, nhưng không chịu làm nũng với em. Cả mẹ nữa, cũng thích làm nũng." Cừ Minh Hiên nói năng lộn xộn nhưng Thạch Lượng có thể hiểu ý của cậu em trai. Cô bé cũng biết lí do vì sao Cừ Minh Hiên lại thấy buồn.

"Chị cũng muốn làm nũng, nhưng không ai để chị làm nũng cả".

Sao cơ? Cừ Minh Hiên ngẩng đầu, lập tức lấy lại tinh thần. "Tìm em này!" Cậu cũng là nam tử hán, bờ vai có thể để chị gái dựa dẫm được.

Thạch Lượng cười hì hì: "Được sao?".

"Đương nhiên rồi ạ." Cừ Minh Hiên ngẩng đầu ưỡn ngực. Nhà cậu toàn là người thích làm nũng, không có cậu sao được.

"Vậy em giúp chị rót cốc nước đi."

"Được ạ." Cừ Minh Hiên gạt đau buồn sang một bên, tinh thần lại hăng hái, vui vẻ đi rót nước.

Cừ Chính Khanh lúc này thấy con trai hình như rất buồn, lo lắng phản ứng của nó sẽ không mấy tích cực. Anh muốn ra xem thế nào, đúng lúc thấy

con trai mặt mày hớn hờ chạy qua. Anh nhìn bóng lưng của con trai, quay đầu lại, thấy Thạch Lượng ở trước cửa phòng ra dấu tay OK với anh: "Yên tâm đi, Tiểu Hiên chỉ muốn tìm người làm nũng, con xử lí em ấy cho. Bố mẹ tiếp tục thân mật đi."

Cái gì đây? Cừ Chính Khanh tỏ ra ngại ngùng. Anh đâu có khoe tình cảm thắm thiết với Tiểu Đình? Trước giờ họ đều không nói gì nhạy cảm trước mặt bọn trẻ mà. Con bé này, càng ngày càng ăn nói không có chừng mực. Cừ Chính Khanh nghiêm mặt trở về phòng sách. Thạch Lượng cũng về phòng, nhắn tin cho Doãn Đình: "Ngài Nghiêm Chính xấu hổ rồi, mẹ mau qua an ủi đi".

Doãn Đình đang xếp lại tủ quần áo trong phòng ngủ, thấy chuông báo có tin nhắn đến thì cầm lên xem, vội vàng hí hửng chạy qua phòng sách, ngài Nghiêm Chính nhà cô xấu hổ, cô phải đi xem mới được! Cô thích nhất là thấy vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa xấu hổ của anh.

Bên này, Cừ Minh Hiên rót nước cho chị gái, được chị khen, trong lòng cậu bé thấy rất vui. Chị gái còn cùng cậu làm bài tập, còn hỏi cậu bài tập làm thế nào, cậu liền cảm thấy mình thật tài giỏi.

Một gia đình vui vẻ hạnh phúc.

Một hôm, bạn nhỏ Cừ Minh Hiên lại có thắc mắc, cậu hỏi bố: "Bố ơi, vì sao mẹ lại là mẹ của con?".

"Cái gì?" Cừ Chính Khanh không hiểu ý của Tiểu Hiên.

Cừ Minh Hiên nói: "Thì là, vì sao mẹ là mẹ?" Nhìn vẻ mặt của bố, cậu bé quyết định đổi cách hỏi khác: "Vì sao mẹ lại là vợ của bố?".

Cuối cùng Cừ Chính Khanh đã hiểu ý của con trai, anh đáp: "Mẹ con là thiên sứ, nên bố đã cưới mẹ về làm vợ. Sau đó thì sinh ra con, nên mẹ là mẹ con."

Cừ Minh Hiên lại hỏi: "Chị Thạch Lượng không phải do mẹ sinh ra, sao chị lại là chị con?".

Cừ Chính Khanh trả lời: "Vì Tiểu Thạch Đầu cũng là thiên sứ, nên bố mẹ muốn nhận chị làm con gái."

Chị gái cũng là thiên sứ? Cừ Minh Hiên vội hỏi: "Còn con? Con thì sao?".

"Con cũng là thiên sứ." Cừ Chính Khanh xoa đầu con trai, "Nên con mới đến với gia đình chúng ta, trở thành con trai của bố mẹ."

Oa, tuyệt quá. Cậu cũng là thiên sứ. Cừ Minh Hiên rất hài lòng.

Hôm đó, cô giáo ra đề tập làm văn : Viết về gia đình em.

Bạn nhỏ Cừ Minh Hiên rất tập trung viết.

Nội dung bài văn của cậu thật ra chỉ có hai ý chính.

- Ngoại trừ cậu ra, gia đình cậu toàn người thích làm nũng.
- Ngoại trừ bố cậu ra, ai trong gia đình cậu cũng là thiên sứ.

4. Tình yêu thích hợp nhất

Lần đầu tiên Mao Tuệ Châu cảm thấy có gì đó không đúng là đêm ở quán mì kia, cô nói mình không thích Doãn Đình vì ấn tượng đầu tiên, nhưng bây giờ lại rất thích. Không ngờ Ngô Phi lại thêm vào một câu, lần đầu tôi gặp chị cũng có thành kiến, cảm thấy không thích, nhưng bây giờ tôi rất thích chị.

Ngô Phi là người thích đùa, bình thường nói chuyện đều rất hài hước. Nhưng chuyện đùa lần này lại khiến cho Mao Tuệ Châu hơi nhạy cảm, trực giác cho biết cậu dường như có ý khác. Nhưng Ngô Phi không nói gì khác nữa, rất tự nhiên đưa cô về nhà như mọi khi. Mao Tuệ Châu tuy thấy trong lời nói của cậu còn có ý nghĩa khác, nhưng cuối cùng vẫn kết luận là do mình suy nghĩ quá nhiều.

Lúc Doãn Đình tham gia một cuộc thi trên mạng rồi bị chỉ trích, trực giác của Mao Tuệ Châu lại lần nữa cảnh báo cô. Khi đó, những lời mắng chửi và bịa đặt ác ý như sóng lớn quét qua Blog và Weibo của Doãn Đình, may mà tâm lý của Doãn Đình vững vàng. Cô ấy không rút khỏi cuộc thi, ngược lại còn dũng cảm tiếp tục viết. Mao Tuệ Châu rất quan tâm đến việc này, khi mới biết chuyện, cô liền gọi điện cho Doãn Đình, nhưng cô ấy không bắt máy, chỉ nhắn lại một tin là sẽ liên lạc sau. Mao Tuệ Châu hiểu được tâm trạng của Doãn Đình, cũng không quấy rầy cô ấy nữa, chỉ âm thầm theo dõi động tĩnh trên mạng, hy vọng Doãn Đình có thể vượt qua.

Sau đó Doãn Đình thực sự đã trở lại, cô ấy đăng bài thanh minh, đáp lại những lời chỉ trích kia. Còn Cừ Chính Khanh là người đầu tiên chia sẻ và tỏ ý ủng hộ, anh viết: "Yêu em! Cố lên nhé!".

Khi Mao Tuệ Châu thấy năm chữ này thì đã bật cười.

Ấm áp thật đấy.

Là Cừ Chính Khanh đó, anh mà cũng nói ra những lời như thế. Hơn nữa còn ở một nơi công cộng như mạng internet.

Trong ấn tượng của Mao Tuệ Châu , Cừ Chính Khanh là người đàn ông nghiêm túc, cứng nhắc, hoàn toàn chẳng lãng mạn chút nào. Lúc cô suy nghĩ chuyện kết hôn với Cừ Chính Khanh, nói thật, cô không trông mong mối quan hệ của họ sẽ khiến anh thay đổi. Cô là người phụ nữ thực tế, tuổi không còn quá trẻ nữa, cô nên chọn một đối tượng thích hợp. Mao Tuệ Châu muốn kết hôn, nghĩ đến lúc nên lập gia đình rồi, Cừ Chính Khanh lại rất được. Chỉ thế thôi.

Mao Tuệ Châu tự nhận mình cũng là người nghiêm túc, cô không cần sự lãng mạn, cô nghĩ có lẽ cô cũng chẳng cần đến tình yêu. Lúc đó cô nghĩ, sau khi kết hôn, không biết cuộc đời giữa mình và Cừ Chính Khanh sẽ như thế nào. Có lẽ là hôm nay ăn gì? Báo cáo anh đã xem xong chưa? Hôm nay anh tăng ca đến mấy giờ? Chúng ta nên có con thôi. Sau khi cô mang thai rồi sinh con, cô vẫn sẽ tiếp tục đi làm. Họ sẽ phải thuê một người giúp việc theo tháng. Phí sinh hoạt thì cùng nhau gánh vác, chia đôi mỗi người trả một nửa. Các khoản tiết kiệm cho con cái sau này cũng phải để dành trước, rồi lại tính xem mỗi tháng anh cần đưa bao nhiêu...

Ừm, cô nghĩ cuộc sống hôn nhân của cô chắc sẽ như vậy. Cừ Chính Khanh cũng là đối tượng thích hợp. Cứ vậy đi.

Sau đó cô phát hiện ra mình đã đánh giá cao tâm ý của Cừ Chính Khanh với mình, trực giác của người phụ nữ cho cô biết, anh có hứng thú với Doãn Đình hơn. Cô kinh ngạc, nhưng không suy sụp, cô là người mạnh mẽ và kiêu ngạo, tuy tìm đối tượng với cô mà nói là chuyện không dễ dàng, nhưng cô cũng không định hạ mình lấy lòng đàn ông, làm những chuyện như giành giật người yêu với người phụ nữ khác. Thế nên Mao Tuệ Châu từ bỏ Cừ Chính Khanh. Việc này dễ dàng hơn cô nghĩ nhiều.

Sau này cô làm quen với Doãn Đình lần nữa. Doãn Đình là một người... ừm, không thể hình dung, là một cô gái nhỏ có chút kỳ quái, nhưng

kỳ quái đến đáng yêu.

Tính cách của cô ấy hoàn toàn trái ngược với Mao Tuệ Châu. Doãn Đình và cô, hai người như ở hai thế giới đối lập, cách sống của họ cũng khác nhau. Mao Tuệ Châu bắt đầu hiểu vì sao Cừ Chính Khanh lại yêu Doãn Đình, vì cô cũng thích cô ấy. Cô nghĩ nếu mình là đàn ông, chắc sẽ không ngại tranh giành một phen với Cừ Chính Khanh.

Nếu cô là đàn ông, đáng tiếc là cô không phải.

Nên cái tuổi ba mươi tư này khiến Mao Tuệ Châu rất khó xử. Ba mươi tư tuổi vẫn độc thân, đến đối tượng xem mặt còn chẳng có. Họ hàng nội ngoại cứ hỏi thúc không ngừng nghỉ, cô nghĩ bố mẹ cô cũng cảm thấy khó xử. Dù sao quê cô cũng chỉ là thị trấn nhỏ, có rất nhiều cô gái hai mấy tuổi đầu đã kết hôn, sinh con. Người đến ba mươi tư vẫn còn là "gái già" như cô, chắc chắn lời lẽ của mọi người khi nói về cô chẳng hay ho gì.

Mao Tuệ Châu cố gắng không nghĩ ới chuyện này, bây giờ cô đặt công việc lên hàng đầu. Từ sau khi xin nghỉ việc, suy nghĩ của cô đã hoàn toàn thay đổi, nhìn nhận cuộc sống theo cách hoàn toàn mới.

Sự thay đổi cũng sẽ rất tích cực.

Câu nói này không sai.

Cô không cần sợ hãi sự đổi thay.

Mao Tuệ Châu rất cố gắng. Bây giờ cô có sự nghiệp để phấn đấu, có bạn bè mới, trách nhiệm mới, cô sẽ đi dạo phố với Doãn Đình, nghe Doãn Đình kể chuyện cười và cả những câu hỏi của cô nữa. Thậm chí Mao Tuệ Châu còn tham gia tương tác với những người bạn ảo trên Weibo của Doãn Đình, nói những chuyện linh tinh, kết vài người bạn ảo. Cô cảm thấy cuộc sống bây giờ của mình vừa căng thẳng vừa nhẹ nhõm, rất toàn vẹn.

Mao Tuệ Châu đã thay đổi, cô thích sự thay đổi này của mình.

Cừ Chính Khanh cũng đã thay đổi.

"Yêu em! Cố lên nhé!".

Mao Tuệ Châu nhìn năm chữ này vẫn không nhìn được cười. Nếu là trước đây, cô sẽ cho rằng Cừ Chính Khanh viết mấy chữ sến súa như thế trên trang mạng công cộng nhất định là vì bị người ta ra giá cao "đặt hàng" kiêm dụ dỗ kèm uy hiếp. Còn bây giờ, cô nghĩ đây tuyệt đối là những lời xuất phát từ đáy lòng anh.

Vì đây cũng là những lời cô rất muốn nói.

"Yêu cô! Cố lên nhé!" Mao Tuệ Châu chia sẻ bài viết của Doãn Đình, viết năm chữ giống hệt anh. Cô nhìn thấy, có rất nhiều người cũng như cô, đều học theo cách của Cừ Chính Khanh, tiếp thêm sức mạnh cho Doãn Đình.

"Yêu bạn! Cố lên nhé!"

Mao Tuệ Châu lướt qua trang web, thấy rất nhiều tài khoản quen thuộc đều bình luận cùng một nội dung này. Mọi người rất ăn ý với nhau. Mao Tuệ Châu mỉm cười. Sau đó nụ cười trên mặt cô đông cứng lại.

Cô thấy bài chia sẻ của Ngô Phi, cậu ta viết: "Tôi không nói yêu cô đâu, vì trái tim tôi đã bị một cô gái cướp mất rồi, cho nên, tôi chỉ nói hai chữ cố lên thôi. Cố lên cố lên!".

Mao Tuệ Châu lại trở nên nhạy cảm, không khỏi suy nghĩ nhiều. Cậu ta có đối tượng rồi, là ai? Có khi nào, là ... cô?

Không, không! Đương nhiên không thể là cô. Cô đã sắp ba mươi tư tuổi rồi, còn có thể gọi là "cô gái" sao. Ngô Phi chỉ mới hai mươi bảy, cô gái đó chắc là nhỏ tuổi hơn cậu ta. Chắc là mới hơn hai mươi?

Mao Tuệ Châu lớn hơn cậu ta sáu bảy tuổi, cô gái cậu ta yêu, đương nhiên không phải cô.

Nhưng trước giờ cô chưa từng nghe cậu ta nhắc đến cô gái này. Thời gian hàng ngày của cậu hình như đều dành cho công ty, sáng đến rất sớm, tối về rất muộn, lại thường xuyên có thói quen tăng ca, giống hệt cô vậy. Ngô Phi và cô có thể tâm sự mọi chuyện với nhau, bất kể đó là việc công hay việc tư, thậm chí cả chuyện ở nhà mẹ cậu hay cần nhờ những gì. Thế nhưng, Mao Tuệ Châu chưa từng nghe Ngô Phi kể rằng cậu có bạn gái, cũng không thấy cậu ta nói muốn về sớm để đi hẹn hò bao giờ.

Lần trước Ngô Phi còn nói thích cô.

Không không, lần trước tất nhiên là cậu ấy nói đùa, cô lớn hơn cậu sáu bảy tuổi, đương nhiên cậu không thể thích một bà cô già được.

Bà cô già, từ này đột nhiên xảy ra trong đầu Mao Tuệ Châu, khiến cô không vui.

Cô không già, cô vẫn còn rất trẻ, lại đang trong độ tuổi đẹp nhất. Cô là người có lí tưởng cuộc sống đầy đủ, trẻ trung, tài hoa. Cô không già.

Được rồi, đó không phải vấn đề chính. Trọng điểm là người con gái mà Ngô Phi yêu là ai?

Mao Tuệ Châu rất muốn biết, cô thấy trong lòng không thoải mái, cô nghĩ nhất định là do bản tính tò mò.

Nhưng sau đó Ngô Phi lại không hé răng nửa lời, hoàn toàn không nhắc tới việc này.

Nơi công sở, tinh thần nhiều chuyện lúc nào cũng tồn tại, dù có ít nhân viên đi chẳng nữa.

Công ty của Mao Tuệ Châu, tính cả cô cũng chỉ có bảy người nên tạo cơ hội để nhân viên thường xuyên nói chuyện, trao đổi với nhau. Câu Ngô Phi viết trên Weibo mọi người đều thấy, không cần Mao Tuệ Châu ra mặt, đã có đồng nghiệp nữ trẻ tuổi hỏi cậu: "Anh Ngô, anh nói anh có đối tượng rồi, là ai vậy? Anh dẫn cô ấy đến công ty chơi đi".

Mao Tuệ Châu đang ra lấy hồ sơ, nghe thấy câu hỏi này thì liền vênh tai lên hóng hót. Kết quả Ngô Phi chỉ cười cười, chứ không trả lời câu hỏi đó.

Nữ đồng nghiệp kia nói tiếp: "Làm gì mà giữ bí mật kinh thế, để mọi người gặp chút đi, bảo đảm không nói xấu anh với cô ấy đâu".

Ngô Phi vẫn chỉ cười, sau đó tiếp tục bàn chuyện công việc.

Mao Tuệ Châu không nghe được đáp án, có chút thất vọng. Cô chậm rãi đảo mấy vòng quanh văn phòng, không nghe được tin gì hấp dẫn, cô trở về phòng làm việc trong bộ dạng tiu nghỉu.

Sao cậu ấy lại không trả lời? Sao lại phải tỏ ra thần bí đến thế?

Mao Tuệ Châu lại bắt đầu nghĩ vẩn vơ.

Người Ngô Phi thích là cô phải không?

Mao Tuệ Châu lắc đầu nguây nguậy, không thể, đương nhiên là không thể. Hai người họ cách biệt sáu bảy tuổi. Nếu cô là Ngô Phi, chắc chắn sẽ không thích "gái già" Mao Tuệ Châu.

Không không, không được tự ti như thế. Cả Cừ Chính Khanh cũng đã có người yêu, hơn nữa có thể thấy anh rất hạnh phúc. Xưa nay cô chưa từng thua kém Cừ Chính Khanh, anh có thể tìm được một nửa thích hợp với mình, đương nhiên cô cũng có thể.

"Sao chị lại lắc đầu?".

Mao Tuệ Châu đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng của Ngô Phi, giật nảy mình.

Cô ngẩng đầu, Ngô Phi đang đứng trước cửa phòng làm việc của cô, Mao Tuệ Châu chậm chạp, lát sau mới phản ứng lại câu hỏi của Ngô Phi.

“Không có gì. Tôi đã nghĩ chuyện công việc.” Mao Tuệ Châu trả lời dù lòng có hơi chột dạ, “Nghĩ chuyện công việc” nghe qua rất gương gạo, nhưng cô đã nói ra rồi, thôi kệ vậy. May mà Ngô Phi không hỏi nhiều. Cậu vào báo cáo tình hình công việc với cô, Mao Tuệ Châu tập trung lại tinh thần, trả lời rất nhanh. Đến lúc Ngô Phi ra ngoài, cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chưa được hai phút sau, cô nhận ra mình vẫn còn đang suy nghĩ, cô gái cậu ta thích rốt cuộc là ai vậy!

Mao Tuệ Châu suy nghĩ vấn đề này rất lâu, nghĩ suốt hai tuần lễ. Biểu hiện của Ngô Phi vẫn bình thường, khiến Mao Tuệ Châu cảm thấy mình thật ngốc, vì cô lớn tuổi rồi nên suy nghĩ nhiều hơn sao, thật ra cũng đâu có gì ghê gớm, cậu ta thích ai cũng được, liên quan gì tới cô. Cứ cho là nếu như cậu ta thực sự thích cô, thì kết quả cũng thế thôi. Cô và cậu không thể yêu nhau nên vẫn làm bạn tốt, đồng nghiệp tốt. Cô tin Ngô Phi cũng là chàng trai lí tính và thành thực, cậu có thể xử lí được chuyện này để không làm ảnh hưởng đến công việc.

Nghĩ như vậy, Mao Tuệ Châu thấy mình có thể nhẹ nhõm rồi. Cô phải tìm cơ hội, hỏi rõ Ngô Phi chuyện này nhằm thỏa mãn lòng hiếu kì của mình. Bất luận đáp án là gì, cô cũng có thể ứng phó. Tóm lại phải nhanh chóng giải quyết, không thể lúc nào cũng để trong lòng, để ảnh hưởng tâm trạng.

Không lâu sau, cơ hội đã đến.

Hôm đó Mao Tuệ Châu và Ngô Phi đi gặp khách hàng, bàn bạc xong với họ vừa đúng giờ tan ca, Ngô Phi đề nghị đi ăn tối để tránh giờ cao điểm. Mao Tuệ Châu thấy cũng hợp lí, bây giờ về nhà chắc chắn sẽ bị tắc đường.

Thế là hai người tìm một quán ăn trên đường. Quán tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ, trang trí rất có phong cách. Ngô Phi nói lần trước Mao Tuệ Châu đã mời, lần này để cậu.

Mao Tuệ Châu không từ chối, sau khi cô lập công ty, nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ Ngô Phi, hai người thường cùng nhau tìm khách hàng, tìm nguồn hàng, cùng tăng ca. Họ cũng thường cùng nhau ăn cơm hộp trong phòng làm việc, ăn mì ở quán nhỏ ven đường. Cho nên chuyện ai trả tiền không mấy quan trọng.

Ngô Phi hào hứng chọn món, không cần hỏi Mao Tuệ Châu cũng biết cô thích ăn gì, không thích ăn gì. Mao Tuệ Châu nhìn cậu gọi món với người phục vụ, chợt phát hiện chỉ vài tháng ngắn ngủi, hai người họ dường như đã rất hiểu nhau. Cô biết cỡ quần áo cậu, vì có lần đi công tác đột xuất, Ngô Phi không kịp về nhà lấy quần áo, đúng lúc cô đang trên đường về công ty, vậy là tranh thủ thời gian ghé qua trung tâm thương mại mua cho cậu hai bộ.

Ngô Phi biết Mao Tuệ Châu dị ứng với thuốc kháng sinh, vì lần cô bị ốm, cậu đã đưa cô vào bệnh viện.

Cậu biết cô không thích rau thơm, còn cô biết cậu rất thích ăn cay.

Mao Tuệ Châu nhìn khuôn mặt trẻ trung của Ngô Phi, thâm thở dài trong lòng. Gần đây cô thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi. Không được, vấn đề này phải nhanh chóng giải quyết mới được.

Khi ăn tối, Mao Tuệ Châu vẫn luôn suy nghĩ nên mở miệng thế nào để hỏi về vấn đề kia. Nhưng cô nghĩ mãi không ra, đến lúc ăn sắp xong rồi vẫn chẳng có ý tưởng gì. Cuối cùng thấy Ngô Phi đã bắt đầu lau miệng, cô quyết định bỏ qua lần này vậy.

Bỏ đi, không nên gấp gáp. Quay về có cơ hội từ từ hỏi cậu ta. Dù sao, chuyện này không phải bàn chuyện làm ăn, không vội.

Nhưng đột nhiên Ngô Phi gọi cô: “Zoe”.

“Hà?” Mao Tuệ Châu ngược mắt lên, chợt thấy căng thẳng kì lạ.

“Tôi cảm thấy...” Ngô Phi nói xong ba chữ thì ngừng lại, làm cho trái tim Mao Tuệ Châu bị treo lơ lửng theo. Trực giác của phụ nữ cho biết, lời Ngô Phi sắp nói có thể sẽ là một quả bom.

“Tôi muốn nói...” Ngô Phi hăng giọng, nói tiếp: “Chúng ta hợp tác đã lâu, xét về công việc, chúng ta rất ăn ý. Chị hiểu tôi, tôi cũng hiểu chị. Tiếp theo là ... ừm ... tôi thích chị, cho nên, tôi muốn hỏi, chị có thích tôi không? Có thể làm bạn gái của tôi được không?”.

Mao Tuệ Châu ngẩn người. Tuy nói cô đã chuẩn bị tâm lí kỹ càng, nhưng khi sự việc xảy đến cô vẫn thấy kinh ngạc, thực sự trở tay không kịp.

Cậu ấy quá thẳng thắn rồi.

Sự hấp tấp của giới trẻ đúng là không thể xem thường mà.

Không đúng, không thể nghĩ vậy, cô đâu có già. Cái gì mà trẻ với không trẻ chứ. Chẳng qua nếu cô là Ngô Phi, cô sẽ dùng cách tinh tế hơn, giống như lúc nãy, cô đâu có hỏi thẳng cậu mà sẽ khéo léo hơn một chút.

Cũng không đúng, lúc trước khi cô đưa ra đề nghị với Cừ Chính Khanh, cũng thẳng thắn trực tiếp hết như vậy.

Nhưng lúc đó sao Mao Tuệ Châu có thể dứt khoát, còn bây giờ lại do dự không quyết.

Mao Tuệ Châu lắc đầu, cô phải thừa nhận, lần này khác với lần trước, lòng cô có chút rối loạn.

Cái lắc đầu của Mao Tuệ Châu khiến cho Ngô Phi căng thẳng, tuy đã chuẩn bị tốt tâm lí, nhưng cậu vẫn căng thẳng. Cậu dè dặt hỏi: “Chị lắc đầu là có ý gì?”.

Mao Tuệ Châu ngẩn người, cô phản ứng lại rất nhanh: “Chúng ta không thích hợp.”

Ngô Phi thở phào, câu trả lời này nằm trong dự liệu, cậu vẫn có thể ứng phó.

“Không thích hợp, hay không thích?”.

“...” Mao Tuệ Châu lập tức nghẹn lời, sau đó nói: “Cậu nhỏ hơn tôi quá nhiều tuổi”.

“Đó không phải chuyện tôi cần lo lắng sao?” Ngô Phi mỉm cười, “Tôi nhỏ tuổi hơn chị, tôi thấy không thành vấn đề”.

“...” Mao Tuệ Châu lại nghẹn lời, nhưng cô phản ứng rất nhanh, “Tôi lớn hơn cậu quá nhiều tuổi, nên đây là chuyện tôi phải suy nghĩ. Sau khi cân nhắc, tôi thấy, chúng ta không thích hợp”,

“Là không thích hợp, hay là không thích?”

“...” Mao Tuệ Châu gằn như quýnh lên, lại là câu hỏi ban nãy sao?

Ngô Phi không lên tiếng, mỉm cười chờ đợi đáp án của cô.

Mao Tuệ Châu nhìn vẻ mặt cậu, chợt thấy bức bối. Cậu dường như rất tự tin, như thể đã nắm chắc phần thắng trong tay. Đây là ý gì? Ý nói cô thật thâm hiểm, thật bị động sao?

“Tóm lại, chúng ta không thích hợp.” Mao Tuệ Châu cố ý nghiêm giọng, vờ như rất nghiêm túc, “Chuyện này hoàn toàn không có khả năng, nên vốn không cần phải suy nghĩ xem có thích hay không”. Mao Tuệ Châu dừng lại, ngẫm lại lời mình nói, cảm thấy rất hài lòng. Cô thấy mình nói rất đúng, rất có lí. Cô ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào Ngô Phi.

Nụ cười của Ngô Phi dần thu lại, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh ôn hòa.

Mao Tuệ Châu cảm thấy lúc nãy mình quá cứng rắn rồi, cô nhanh chóng bổ sung: “Chẳng qua tôi ... ý tôi là, cảm ơn cậu, Ngô Phi”.

Ngô Phi nhìn thẳng vào mắt cô, nhìn mãi. Đến lúc Mao Tuệ Châu cảm thấy căng thẳng, Ngô Phi lại mỉm cười: “Không sao, tôi hiểu”.

Mao Tuệ Châu thở phào một hơi. Nhất thời cô không hiểu lời cậu nói. Ý là cô từ chối không sao, hay là nói thái độ của cô không tốt cũng không sao. Mao Tuệ Châu đột nhiên cảm thấy hụt hẫng. Cô thầm thở dài, mình như vậy, đúng là rắc rối và đáng ghét mà.

“Xin lỗi.” Cô lại nói. Còn xin lỗi vì cái gì, cô cũng không rõ. Rõ ràng thấy lời mình vừa nói rất có lí, nhưng lại thấy có lỗi với cậu. Vì vậy nên tâm trạng của cô đột nhiên trở nên nặng nề.

“Không sao, tôi hiểu.” Ngô Phi lặp lại lần nữa.

Sau đó, Mao Tuệ Châu không lên tiếng nữa, cô không biết nên nói gì cho phải. Ngô Phi cũng trầm lặng hơn. Tình huống này khiến Mao Tuệ Châu thầm thở dài, có chút hoang mang. Trước đây cô cứ ngỡ nói ra rồi thì không việc gì nữa, rằng cô có thể hoàn toàn không chế tình thế.

Thật ra không phải.

Hai người họ đã lật bài ngửa, cô đã tỏ rõ lập trường của mình, Ngô Phi cũng nói không sao, nhưng cô lại cảm thấy tình huống này thật tồi tệ.

Tiếp tục ngồi lại cũng không làm được gì, Mao Tuệ Châu đề nghị ra về. Ngô Phi rất tự nhiên, giống bình thường, đều là cậu lái xe đưa cô về.

Mao Tuệ Châu nghĩ vậy lại muốn thở dài, từ khi nào những chuyện này đã thành thói quen của cô rồi?

Trên đường đi, Ngô Phi yên lặng lái xe, Mao Tuệ Châu lén quan sát vẻ mặt cậu.

Trước đây cô luôn cho rằng, Ngô Phi là một chàng trai rất thẳng thắn. Cậu hay trực tiếp thể hiện suy nghĩ hay tâm trạng vui buồn hờn giận trên khuôn mặt. Nhưng bây giờ Ngô Phi lại không để lộ bất cứ biểu cảm nào, cô không thể hiểu được cậu đang nghĩ gì.

Ngô Phi nói thích cô, hỏi cô có đồng ý làm bạn gái cậu không, cô đã từ chối. Người bị từ chối không phải nên có chút phản ứng gì đó sao? Như buồn bã, tiếc nuối, không vui. Nhưng cậu ta lại hoàn toàn không, Ngô Phi chỉ nói: “Không sao, tôi hiểu”.

Vậy thật ra cậu ta không hề quan tâm tới lời từ chối của cô.

Suy nghĩ này khiến Mao Tuệ Châu thấy buồn bực trong lòng. Vừa bực bội, cô lại vừa trách bản thân. Thôi nào, mày đã không còn là thiếu nữ đôi mươi, những suy nghĩ vớ vẩn này, sự dằn vặt giả tạo này không nên có mới phải. Vừa mắt mặt lại không lí trí.

Đúng rồi, nói đến lí trí, đột nhiên cô có một câu hỏi rất mang tính thực tế. Mao Tuệ Châu cất giọng: “Ngô Phi, cậu là người công tư phân minh đúng không?”.

Vừa lúc gặp đèn đỏ, Ngô Phi dừng xe lại, quay đầu nhìn vào mắt Mao Tuệ Châu, sau đó bắt đầu cười. Cậu hiểu ý của cô nên hỏi ngược lại: “Còn chị? Chị có phải người công tư phân minh không? Nếu tôi theo đuổi không thành, chị có sa thải tôi không? Hay trong lúc làm việc có cố ý lạnh lùng xa cách với tôi không?”.

“Đương nhiên là không rồi.” Mao Tuệ Châu tức giận.

“Tôi cũng vậy.” Ngô Phi tiếp lời: “Đây là sự nghiệp của chị, chẳng lẽ không phải của tôi. Tôi cũng từng bỏ ra rất nhiều tâm huyết và nỗ lực cho công ty từ khi mới thành lập đến giờ, quả thực nó rất có ý nghĩa với tôi. Đây cũng là sự nghiệp của tôi. Tình yêu là tình yêu, sự nghiệp ra sự nghiệp. Nếu đã không có tình yêu, chẳng lẽ cả sự nghiệp tôi cũng không màng? Còn nữa, nếu mất đi công việc này, tôi còn có thể đi đâu? Chị cũng biết bây giờ muốn tìm được một công việc phù hợp khó thế nào mà.”

Mao Tuệ Châu im lặng, những lời Ngô Phi nói đều rất đúng, đây cũng là sự nghiệp của cậu ấy, nên nếu cô công tư bất phân, làm khó cậu ấy trong công việc, vậy thì nhân phẩm của cô không tốt. Cậu cũng nói bây giờ tìm

việc rất khó, nên nếu vì cô không chấp nhận sự theo đuổi của Ngô Phi mà sa thải cậu, thì cô có lỗi với cậu ta? Cũng mồm mép thật đấy, không chừa cho cô chút đường lui nào.

“Giống như tìm vợ vậy.” Ngô Phi bổ sung thêm một câu.

“Cái gì?” Mao Tuệ Châu nhất thời không kịp phản ứng.

“Ý tôi nói, tìm một công việc thích hợp rất khó, khó như tìm được một người vợ phù hợp mà mình lại có tình cảm vậy”.

Mao Tuệ Châu lại nhenh lời. Khó như vậy, sao còn tìm cô làm gì? Mao Tuệ Châu rất muốn hỏi Ngô Phi, rốt cuộc cậu thích cô ở điểm nào. Nhưng cô không dám hỏi, sợ hỏi rồi sẽ lại rước thêm phiền phức vào người. Một khi đã chọn chủ đề để nói thì phải tính cả cách ứng phó với đối phương, mà trong trường hợp này, cô không biết nên đáp lại cậu ta thế nào. Trên thực tế, câu hỏi “cậu có phải người công tư phân minh không?” đã rất táo bạo rồi, Mao Tuệ Châu có chút hối hận vì sự hấp tấp của mình. Chẳng qua cô lo lắng rằng Ngô Phi sẽ rời đi. Về mặt công việc mà nói, có được một người đồng hành rất quan trọng, công ty không thể thiếu Ngô Phi, còn cô...

Mao Tuệ Châu nhìn gương mặt trẻ trung của Ngô Phi, quả thực cô cũng không hiểu rõ cảm xúc của bản thân lúc này.

Ngô Phi rất tốt, thật sự rất tốt. Nhưng tuổi của cô lớn hơn cậu quá nhiều. Mao Tuệ Châu nghĩ gia đình cô sẽ không đồng ý, những lời đàm tiếu của người thân cùng bạn bè và hàng xóm chắc chắn sẽ khiến cô không chịu nổi. Gia đình cậu, cô tin chắc rằng họ cũng không thể đồng ý. Điều kiện của cậu tốt như thế, không lí do gì lại đi tìm một “bà cô già” ba mươi tư tuổi như cô.

Đây là lần đầu tiên, Mao Tuệ Châu thật sự cảm thấy mình đã “già” rồi.

Còn Ngô Phi sau lần tỏ tình thất bại, cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Đúng như lời đã nói, Ngô Phi rất công tư phân minh, hoàn toàn không so đo chuyện bị cô từ chối. Cậu vẫn như trước đây, đi làm rất sớm, tan làm

rất muộn, cùng cô đi gặp khách hàng, cùng cô tăng ca, ra sức làm việc, quan tâm tới đồng nghiệp.

Đồng nghiệp được quan tâm nhất đương nhiên là Mao Tuệ Châu. Cô lại không phải khúc gỗ, cô có thể cảm nhận được điều đó. Nhưng Ngô Phi đã không nhắc lại, cô cũng không thể nói được gì. Cậu cũng không có hành động nào vượt ngoài khuôn phép, nên cô lại càng không thể nói được.

Nhưng có những tình cảm không tên đang nảy nở, cô cảm nhận được, nhưng cô sợ, sợ không cách nào ngăn cản.

Mao Tuệ Châu hể rảnh rỗi thì lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Việc Ngô Phi sau khi bị cô từ chối không hề tỏ ra buồn bã khiến cô có chút thất vọng, dường như cậu ta không hề quan tâm tới cô vậy. Không quan tâm thì sao còn nói thích cô? Mao Tuệ Châu nhớ lại lúc mình bị Cừ Chính Khanh từ chối, hình như cô cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng chẳng thấy buồn tẹo nào. Bây giờ nhớ lại, đúng là cô cũng không đặc biệt để tâm, chỉ thấy Cừ Chính Khanh là đối tượng thích hợp, nếu chuyện với anh không thành thì cô cũng không ép. Chẳng lẽ Ngô Phi đối với cô cũng thế? Đương nhiên không thể, Mao Tuệ Châu tự nhủ với bản thân.

Cô và Ngô Phi vốn không thích hợp.

Thôi được, xét trên mọi phương diện đều không thích hợp.

Vậy cô thích cậu ta hay không thích đây?

Mao Tuệ Châu dùng câu hỏi của Ngô Phi hỏi lại chính mình. Khi cô tìm Doãn Đình giúp đỡ, cô ấy cũng đã hỏi Mao Tuệ Châu câu này.

Thích? Không thích?

Mao Tuệ Châu suy nghĩ rất lâu, đột nhiên hét âm lên rồi vùi mình vào trong chăn.

CÔ KHÔNG BIẾT!

Mấy ngày nay, Mao Tuệ Châu đều ngủ không ngon giấc, tâm tư lúc nào cũng rối bời, cảm thấy áp lực rất lớn. Khi làm việc, cô liên tục mắc lỗi, hay lơ đãng, hay quên. May mà có Ngô Phi ở bên cạnh giúp cô, nhắc nhở cô những việc cần làm.

Mao Tuệ Châu rất muốn tóm Ngô Phi lại hỏi: “Vì sao cậu chẳng tỏ thái độ gì? Thật ra cậu không quá thích tôi, đúng không? Nếu vậy, sao lại còn tỏ lộ tình cảm với tôi, hỏi tôi có đồng ý làm bạn gái cậu không. Chẳng phải như thế rất vô trách nhiệm sao?”.

Nhưng cô không dám hỏi.

Mao Tuệ Châu không hỏi, ngược lại Ngô Phi tỏ ra rất hiếu kỳ: “Gần đây chị sao vậy? Không khỏe sao?”.

Mao Tuệ Châu trầm nghĩ, rõ ràng mình đã từ chối Ngô Phi, vậy sao bản thân vẫn nghĩ đông nghĩ tây, trong lòng lại tự oán trách bản thân này nọ.

Suy nghĩ rất nhiều nhưng cô chỉ nói được một câu: “Tôi không sao”.

Ngô Phi nhìn nhìn cô, sau đó nghiêm túc hỏi: “Nếu chị gặp chuyện phiền phức gì, hay có chỗ nào không khỏe, chị nhất định sẽ nói cho tôi biết, phải không?”.

“Đương nhiên.” Mao Tuệ Châu không do dự trả lời. Ngô Phi là bạn đồng hành cùng cô cố gắng gây dựng nên công ty này, là người bạn thân có thể tâm sự chuyện trò, nếu có chuyện gì, đương nhiên cô sẽ cho cậu biết. Nay đã khác xưa, trước đây có chuyện gì cô cũng một mình gánh vác, cô thấy mình đủ mạnh mẽ. Nhưng sau khi ra ngoài gây dựng sự nghiệp, cô không nghĩ vậy nữa. Cô cảm thấy không thể gánh vác một mình, cô cần người trợ giúp, cần một bờ vai cùng cô san sẻ. Chính vào lúc đó, Ngô Phi đã xuất hiện.

Rất may cho cô là cậu đã xuất hiện.

“Vây thì tốt.” Ngô Phi gật đầu.

Mao Tuệ Châu trầm thờ dài. Trước đây có việc gì, cô nhất định sẽ nói cho Ngô Phi biết. Nhưng từ khi cậu thổ lộ, cô bắt đầu giấu giếm, bắt đầu lo ngại. Cô không thích mình như vậy, thật sự không thích.

“Zoe.” Ngô Phi đột nhiên gọi cô. Mao Tuệ Châu nhìn cậu, tập trung tinh thần.

“Tôi thích chị, đến giờ vẫn thích. Nếu chị đổi ý, cảm thấy không cần lo ngại tất cả những thứ không thích hợp nữa, chị cứ nói với tôi.”

Mao Tuệ Châu kinh ngạc há hốc miệng.

Thấy vẻ mặt sinh động của cô, Ngô Phi bật cười: “Đúng, ý tôi muốn nói là, tôi đợi chị.”

Mao Tuệ Châu theo phản xạ chỉnh trang lại chính mình, cô thu lại vẻ mặt, muốn lên tiếng khuyên cậu, nhưng lại không biết nên nói gì. “Ngô Phi...” Cô muốn nói lại thôi. Nếu cậu đã nói như thế, cô cũng nhân cơ hội này nói rõ ràng vậy. Cô nghe lời thổ lộ của cậu mà thụ sủng nhược kinh. Không sai, giờ khắc này cuối cùng cô cũng thừa nhận, cô rất thích nghe lời thổ lộ của người khác. Là một người phụ nữ, nhất là người có tuổi như cô, được một chàng trai trẻ đẹp mà mình có thiện cảm thổ lộ, dù thế nào, lòng hư vinh của cô cũng được thỏa mãn.

Nhưng cô không thể hại Ngô Phi, cậu rất xuất sắc, là một thanh niên tốt, sẽ gặp được cô gái tốt trẻ hơn cô, thích hợp hơn cô. Người như vậy mới thích hợp với cậu. Ở bên Mao Tuệ Châu cậu sẽ phải chịu áp lực mình vốn không cần chịu. Gia đình cô, gia đình cậu, ánh mắt của những người xung quanh...

Cô không muốn làm cậu lỡ dở, không muốn cậu bị người khác chỉ trích. Cậu nên là người can đảm, là người hạnh phúc. Cậu xứng đáng có được cuộc sống tốt đẹp. Ở bên cô, chắc chắn sẽ không tốt đẹp được như trong tưởng tượng của cậu.

“Ngô Phi.” Cô cố thêm lần nữa, lần này nói: “Cậu nghĩ quá đơn giản rồi. Đây không chỉ là vấn đề tình cảm, thích một ai đó cũng chia rất nhiều loại, có lúc chỉ là thói quen, có lúc chỉ là nhất thời. Cho nên phù hợp mới là lí trí, mới là lâu dài. Tôi đã từng tuổi này, nghĩ hơi nhiều, tôi không có thời gian hay tinh thần để chơi trò yêu đương, nếu muốn bắt đầu một đoạn tình cảm, tôi sẽ đặt mục tiêu kết hôn để tiến hành. Tôi và cậu, tuổi tác chênh lệch thế này, sao tiến tới hôn nhân được đây? Bố mẹ tôi sẽ nghĩ thế nào, bố mẹ cậu nghĩ ra sao? Bạn bè chúng ta nghĩ gì? Cậu có từng nghĩ qua chưa?”.

“Tôi đã nghĩ rồi.” Về mặt và ngữ điệu của Ngô Phi còn nghiêm túc hơn Mao Tuệ Châu: “Tôi thích chị, chính là lấy hôn nhân làm mục tiêu, chị không phải đối tượng để chơi trò yêu đương, đương nhiên tôi biết. Chị cũng nói, gia đình chị, gia đình tôi, còn ánh mắt của bạn bè xung quanh, nếu tôi chưa nghĩ qua, sao dám tùy tiện tỏ tình với chị? Khi đi làm, tôi cũng là người trải qua khó khăn thiệt thòi, tôi đã sớm học được bài học phải nhìn cho kỹ nghĩ cho sâu, những thứ này đều là chị dạy tôi.

Tôi thích chị, thật sự thích chị, là thích với hy vọng mỗi quan hệ này có thể đơm hoa kết trái. Chị lo ngại, tôi cũng từng như thế, đã chuẩn bị xong tâm lí. Cho nên không phải do thói quen, không phải nhất thời rung động, tôi có thể nhẫn nại từ từ đợi. Chị từng nói, đối tác làm ăn có người hào phóng dễ nói chuyện, có người lại nghiêm túc tìm đủ thứ rắc rối, nhưng thật ra người hào phóng chưa chắc đã làm việc chắc chắn, những lúc quan trọng cũng sẽ có chút qua loa, người rắc rối có thể là người đáng tin cậy, có thể nắm chắc chi tiết, tránh được sơ sót, đến cuối cùng mới là đối tác lâu dài. Đây là, lâu ngày hiểu lòng người. Vậy những thứ thích hợp hay không của chị, cũng thử dùng đạo lí này đi. Còn nữa, chị nói chuyện này không đơn giản như thế, không phải vấn đề thích hay không, phải phù hợp mới thực tế. Nhưng nếu cả đơn giản là thích hay không thích cũng không giải quyết, vậy làm sao tiến thêm lên bước phức tạp như hợp hay không?”.

Mao Tuệ Châu gần như á khẩu. Cô định nhân dịp này nói cho rõ, giải quyết cho xong. Không ngờ người ta cũng thừa cơ nói sâu hơn, chặn đường

lui của cô.

Ngô Phi thông minh, miệng lưỡi không tệ, cô biết. Nhưng trình độ cao như thế này quả thật nằm ngoài dự liệu của cô. Những lời này câu nào cũng có lí, cô không thể phản bác.

KHÔNG THỂ PHẢN BÁC!

Ngô Phi thấy Mao Tuệ Châu tròn tròn mắt, nói tiếp: “Chị cũng không cần thấy áp lực, lâu ngày thấy lòng người. Trước khi bày tỏ với chị tôi đã do dự rất lâu, suy nghĩ rất lâu. Tuy có rủi ro, nhưng có những lời vẫn cần phải nói, có những chuyện cần phải làm, nếu không sẽ ân hận. Tôi thấy may mắn vì trong lúc mình do dự, không có một đối thủ nào đó bất chợt xông ra. Chị độc thân, tôi độc thân, chúng ta chung sống vui vẻ, cùng chung chí hướng, tôi rất thích chị, tôi mong tháng ngày sau này có thể cùng chị trải qua. Chị cũng không cần vội trả lời, tôi có thể đợi, chị cứ từ từ suy nghĩ. Dù sao đi nữa, tôi vẫn sẽ luôn đối tốt với chị, đây là cách tôi theo đuổi chị.”

Mao Tuệ Châu không biết trả lời thế nào mới phải, Ngô Phi nói xong, nhìn cô lần nữa, rồi đi ra.

Mao Tuệ Châu nghĩ lần này mình lại thua rồi, càng bị động hơn. Trên thực tế, chuyện tệ hơn là, cô cảm thấy càng bị động hơn chỉ là cái cớ. Cô nghĩ cảm giác thật sự phải là, càng rung động hơn.

Mao Tuệ Châu cầm ly nước uống một ngụm, định thần lại. Sau đó nhớ ra ly nước này là Ngô Phi rót cho cô. Mỗi ngày nước cô uống dường như đều là Ngô Phi rót.

Hàng ngày cô đến công ty, một ly nước ấm sẽ để sẵn trước mặt. Trước khi cậu thường hỏi cô đã ăn sáng chưa. Thường thì cô đều không ăn, vì trong nhà ít nấu nướng, cô cũng không thích mì ăn liền. Trên đường đi làm không có chỗ bán thức ăn nhanh, khi đỗ xe cũng rất mất thời gian, cô cũng không muốn chạy loanh quanh đâu đó tìm đồ ăn sáng, không muốn đi làm muộn.

Cuối cùng, bữa sáng hàng ngày cũng là do Ngô Phi chuẩn bị. Cậu nói mẹ cậu làm, một phần hay hai phần cũng như nhau. Lúc đó Mao Tuệ Châu còn ngưỡng mộ, nói có mẹ chăm sóc thật tốt. Ngô Phi cười cười, bảo rằng vậy thì sẵn tiện bao luôn bữa sáng của cô. Mao Tuệ Châu muốn trả tiền, Ngô Phi nói cứ thêm vào lương của cậu đi. Lúc đó công ty vừa bắt đầu đi vào quỹ đạo, lương của Ngô Phi trước đây quả thật hơi thấp. Thế là Mao Tuệ Châu nhận lời, tăng lương cho cậu.

Bây giờ nhớ lại, tăng lương là chuyện nên làm, vậy tiền ăn sáng của cô trước giờ đều không trả.

Trong phòng làm việc của cô có treo một chiếc áo khoác lớn, là Ngô Phi bắt cô mang lên để sẵn trong công ty, vì đôi khi cô ra cửa không xem dự báo thời tiết, mặc ít áo nên bị cảm lạnh. Trên bàn làm việc của cô bày hai chậu cây cảnh, là Ngô Phi mua về để đó, cậu nói đừng lúc nào cũng nhìn máy tính, thỉnh thoảng nhìn màu xanh, rất tốt cho mắt. Cậu lúc nào cũng tan ca rất muộn, cùng cô rời công ty, sau đó cùng ăn cơm, thuận tiện nói chuyện công việc, chuyện nhà cửa, rồi lại thuận đường đưa cô về nhà.

Trước đây đúng là cô không cảm thấy gì. Thật ra cô vốn không phải người hơi hợ. Chẳng qua, có lẽ, vì cô hoàn toàn không hề nghĩ đến chuyện giữa cô và Ngô Phi theo góc độ này.

Cậu nói cậu vẫn sẽ tiếp tục đối tốt với cô, đây là cách thức theo đuổi của cậu.

Không có hoa, không có những lời hoa mỹ lãng mạn, chỉ có những chuyện nhỏ nhặt này, cậu nói đây là cách thức theo đuổi của cậu.

Mao Tuệ Châu khép mắt lại, đây là chiêu trò gì?

Cô chợt nghĩ, nếu lúc này có một người đàn ông thích hợp có điều kiện như Cừ Chính Khanh đứng ngay trước mặt cô, để cho cô chọn giữa anh ta và Ngô Phi, cô sẽ chọn ai?

Không ngờ cô lại không biết!

Sao cô lại không biết? Hoàn toàn không cần do dự, tất nhiên không phải Ngô Phi!

Nhưng cô thật sự không biết!

Mao Tuệ Châu thở dài, cô nghĩ, cô thật sự cần chút thời gian để tiêu hóa.

Những ngày sau đó Mao Tuệ Châu đều cố ý tránh né Ngô Phi. Nói là tránh né, nhưng cũng chỉ là tự mình mua đồ ăn sáng, tan ca tự đón xe buýt về nhà. Cô cảm thấy sau khi biết được ý nghĩa của sự quan tâm chu đáo từ Ngô Phi. Nếu không thể cho cậu một đáp án mong muốn, thì không nên tiếp nhận sự đối đãi tốt cậu dành cho cô.

Nhưng hai người vẫn là đồng nghiệp, họ đã nói, công tư phải phân minh. Nên về chuyện công thì hợp tác không giữ kẽ, nhưng cuộc sống cá nhân thì cô sẽ cố gắng độc lập, tự chăm sóc chính mình, đương nhiên đây cũng là việc bao nhiêu năm qua cô vẫn làm. Chẳng qua khoảng thời gian này có Ngô Phi, không biết từ lúc nào cô đã quen mất rồi.

Cho nên cần phải thay đổi, cậu ta nói lâu ngày biết lòng người. Cô nghĩ mình nên để cậu hiểu ngày tháng lâu dần, cô vẫn là cô, cậu vẫn là cậu, rồi mỗi người họ sẽ có một nơi để quay về, cô và cậu là không thể, đây mới là thực tế của câu “lâu ngày biết lòng người”.

Nhưng việc này không hề dễ dàng. Lời thổ lộ và những lời cậu đã nói, như hạt giống gieo vào trong lòng cô rồi nảy mầm, hấp thụ dinh dưỡng trong lục phủ ngũ tạng của cô, cắm rễ thật sâu trong lòng cô. Cô thường xuyên nghĩ đến cậu.

Chẳng hạn như khi cậu ra ngoài làm việc, đột nhiên trời đổ mưa, cô sẽ lo lắng cậu có mang ô hay không, có bị ướt hay không.

Chẳng hạn như khi cô cùng một đồng nghiệp khác ra ngoài, khi trở về mua trà chiều đãi mọi người, cô sẽ nhớ đến cậu thích bánh donut vị chocolate, sẽ vô thức ghé thêm một tiệm nữa. Bản thân cô không hề nhận ra. Cho đến khi về đến công ty, mọi người chia nhau ăn, cậu cầm bánh donut lên cười với cô, nói cảm ơn, cô mới giật mình nhận ra mình cố ý làm vậy vì cậu.

Cô thấy không xong rồi. Lâu ngày rõ lòng người, cô muốn cậu thấy rõ lòng cô, kết quả lòng cô lại không giống như cô đã nghĩ.

Cô nghĩ mình nên kiên trì, để tốt cho cậu, cũng để tốt cho mình.

Mấy ngày sau lúc tan ca, trời đổ mưa. Cô không mang ô, đợi mãi mưa vẫn không có dấu hiệu tạnh. Cô thở dài, hôm nay cô rất mệt, rất muốn về nhà sớm một chút, ăn tô mì nóng, tắm nước nóng, sau đó nằm lên giường ngủ một giấc thật ngon. Nhưng không biết đến bao giờ mưa mới tạnh. Cô đói, và rất mệt.

“Về không?” Ngô Phi đứng trước cửa phòng làm việc của cô. Cậu giơ cây dù trong tay lên, “Tôi đưa chị về.”

Mao Tuệ Châu suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định không cần quá so đo với chính mình. Cô lấy túi xách, theo Ngô Phi ra về.

Một dây dù, hai người che, không gian nhỏ hẹp, nhưng họ không cố gắng đến gần hay tránh xa nhau, duy trì khoảng cách bình thường cùng che chung, im lặng đi đến xe Ngô Phi.

Đoạn đường không dài, nhưng vì mưa, họ đi rất chậm, tốn thời gian gấp hai lần bình thường. Mao Tuệ Châu chăm chú nhìn những hạt mưa rơi xuống tạo thành bọt nước, từng bước từng bước theo chân Ngô Phi đang đi trước. Cô nghe tiếng mưa rơi, như tiếng tim đang đập.

Cuối cùng cũng ngồi lên xe, cô cảm thấy như mình đã kề vai cậu đi rất lâu.

Ngô Phi đưa cô về nhà, dọc đường ngang qua tiệm mì mà cô thích, mời cô cùng vào ăn. Nước canh nóng hổi, làm Mao Tuệ Châu thấy ấm áp.

Ăn mì xong, Ngô Phi đưa cô về đến trước cửa nhà.

Trên đường đi hai người không nói chuyện gì đặc biệt, mà chỉ nói chuyện công việc, nhưng Mao Tuệ Châu lại cảm thấy ấm lòng.

Cảm giác đó, đơn giản, nhưng làm cho người ta thấy thoải mái.

Cô nghĩ chắc là do đã đến tuổi, thật sự thiếu sự quan tâm, yêu thương từ người khác. Nhưng cô vẫn cảm thấy, cô và Ngô Phi không thích hợp, cô không thể gây trở ngại cho cậu ấy.

Mao Tuệ Châu tắm rửa xong, lên giường rất sớm, muốn để mình ngủ nhanh một chút, nhưng nằm mãi vẫn không thể chợp mắt. Chợt chuông tin nhắn của điện thoại vang lên, cô cầm lên xem, là Ngô Phi. Cậu viết: “Tôi chỉ muốn nói với chị, đoạn đường cùng che ô đến bãi đậu xe, tôi thấy rất hạnh phúc.”

Mao Tuệ Châu kêu lên một tiếng, thôi xong rồi, thấy cậu nói như thế, không ngờ cô cũng nhận ra mình có cùng cảm giác.

Thật sợ hãi. Cô sợ hãi loại tình cảm này.

Có tình cảm này với người đàn ông nhỏ hơn cô sáu bảy tuổi thật khiến cô sợ hãi.

Cô không nhận được nhắn lại cho Ngô Phi một tin, cô viết: “Tuổi tác chúng ta chênh lệch nhiều như thế, cậu lại thích tôi, cậu không thấy loại cảm giác này rất kì cục sao?”.

Tin nhắn vừa gửi đi, Mao Tuệ Châu vội vàng gửi thêm một tin nữa: “Cậu không sợ sao?”.

Một lúc sau, Ngô Phi nhắn lại: “Lúc tôi mới phát hiện ra, thì có. Nhưng hôm sau đi làm nhìn thấy chị, thì tôi không thấy nữa. Sau đó, tôi cũng

không còn biết sợ là gì”.

Mao Tuệ Châu không trả lời tin nhắn đó. Cô không biết trả lời thế nào.

Đêm hôm đó cô mất ngủ.

Cô thấy sợ hãi, sợ hãi cảm giác này.

Hôm sau đi làm, đầu óc của Mao Tuệ Châu choáng váng, cô nghĩ chắc là do ngủ không ngon giấc. Bước vào cửa công ty, đi về phía phòng làm việc, đột nhiên thấy Ngô Phi bước ra từ phòng làm việc của cô. Cậu thấy cô, tươi cười với cô: “Chào buổi sáng”, sau đó không nói gì nữa, trở lại bàn làm việc của mình rồi ngồi xuống.

Mao Tuệ Châu vào phòng làm việc, thấy trên bàn có một ly trà sữa và một phần bánh trứng. Cảm giác khiến cô sợ hãi lại xông lên đầu.

Ngô Phi nói hôm sau đi làm nhìn thấy cô, cậu không còn thấy kì cục và sợ hãi nữa.

Cô thì không. Cô lại càng thêm sợ hãi.

Hôm đó đúng lúc có một đơn hàng cần đi công tác một chuyến, trong lúc họp Mao Tuệ Châu nói với các đồng nghiệp, cô sẽ đi. Trong cuộc họp Ngô Phi muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng nghĩ cho sự uy nghiêm của người chủ như Mao Tuệ Châu, cậu không làm vậy nữa. Họp xong, cậu vào phòng làm việc của Mao Tuệ Châu.

“Dự án này tôi vẫn luôn theo dõi, đi công tác sẽ rất vất vả, hay là để tôi đi đi.” Ngô Phi nói.

Mao Tuệ Châu không vui: “Tôi chưa từng đi công tác sao? Vất vả cỡ nào?”.

Ngô Phi mấp máy môi, thấy tâm trạng Mao Tuệ Châu không tốt, nên không nói gì nữa: “Xin lỗi”. Cậu trở ra ngoài.

Mao Tuệ Châu cắn môi, đưa tay bóp trán, thấy mình thật sự không ổn, lại nổi nóng lung tung. Nhưng cô không hy vọng Ngô Phi như thế này, công tư phải phân minh. Nếu ở trong công việc mà cậu tỏ ra ân cần đến thế, cô sẽ thấy khó xử. Đi công tác vất vả, nên cậu giành làm sao? Cô chưa từng đi công tác à? Công việc vất vả hơn cô cũng từng làm qua, việc này có gì mà không được?

Mao Tuệ Châu biết là mình đang giận lẫy, như vậy không hay. Nhưng cô cần chuyển công tác này, cô cần đến một nơi xa lạ, một mình bình tĩnh lại, sắp xếp suy nghĩ trong đầu. Cô muốn khi cô trở về, đã có thể nói chuyện rõ ràng một lần với Ngô Phi, chấm dứt chuyện này.

Trợ lí của công ty giúp Mao Tuệ Châu mua vé tàu, đặt phòng khách sạn. Hôm sau Mao Tuệ Châu kéo vali xuất phát. Lúc thu dọn hành lí cô chợt nhớ ra, hai ngày nữa đúng là ngày cô đến tháng. Những ngày này cô đều cảm thấy không thoải mái. Thật trùng hợp, nhưng thôi kệ. Công việc vẫn phải làm.

Ngồi trên tàu cao tốc, bụng Mao Tuệ Châu bắt đầu đau âm ỉ, dấu hiệu cho thấy “bà dì” sắp đến thật rồi.

Đến khách sạn, cô nhắn tin báo lại hành trình của mình cho trợ lí và Ngô Phi, tránh để mọi người trong công ty lo lắng. Sau đó cô uống chút nước nóng cho ấm rồi ôm bụng đi ngủ, hy vọng lần này đi xa, cơn đau bụng sẽ không hành hạ cô quá.

Hôm sau, Mao Tuệ Châu đi gặp khách hàng bàn bạc. Mà ngày hôm đó “bà dì” thật sự ghé thăm, đến sớm hơn bình thường một ngày, không những vậy mà còn đau muốn chết, Mao Tuệ Châu bị dày vò thảm thương, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Cuối cùng cô lê tấm thân vừa đau vừa mệt trở về khách sạn, lại thấy có bưu phẩm gửi đến. Bên trong là một túi chườm điện và một gói trà gừng đường đỏ lớn. Chữ trên đó vừa nhìn thì đã biết ngay là Ngô Phi viết: “Tôi đoán là chị không mang theo. Cố lên”.

Mao Tuệ Châu không biết vì sao, có lẽ là do sự khó chịu trong người làm cô trở nên yếu đuối, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Cô pha một gói trà gừng đường đỏ, cắm túi chườm. Uống ly trà nóng hồi, ôm túi chườm ngủ một giấc, khi cô mở mắt ra, đã là chín giờ tối. Cô ngồi dậy, bụng không thấy đau nữa, cả người như được sống lại. Mao Tuệ Châu thay quần áo, đi tìm một quán mì gần khách sạn, gọi một tô mì thịt bò cô thích ăn nhất, đang ăn, cô chợt nhớ đến Ngô Phi.

Cô nghĩ, mình nợ Ngô Phi một câu cảm ơn.

Mao Tuệ Châu nhắn tin cho Ngô Phi: “Cám ơn cậu. Tôi khá hơn rồi.” Cô không nói nhiều, nhưng cô biết cậu sẽ hiểu.

Quả thật Ngô Phi hiểu. Cậu rất nhanh đã gọi điện thoại qua: “Vậy thì tốt. Thuận lợi không? Vẫn là ngày kia trở về chứ?”

“Thuận lợi, ngày kia tôi sẽ về.”

“Có cần tôi đi đón chị không?” Ngô Phi hỏi.

Mao Tuệ Châu thấy mình nhất định là điên mất rồi, vì cô lại rơi nước mắt. Chỉ một câu hỏi đơn giản thôi, khóc gì mà khóc, đúng là thần kinh, còn là bệnh thời kỳ cuối.

“Ngô Phi, tôi thật sự thấy chúng ta không hợp.” Cô nhe răng nói.

“Vậy để tôi đi đón chị.” Ngô Phi đáp.

Mao Tuệ Châu ngẩn người, mối liên hệ logic của hai câu này ở chỗ nào?

“Không hợp thì làm sao?” Cô quyết định cứ thuận theo chủ đề của mình mà nói.

Ngô Phi im lặng mấy giây, sau đó nói: “Tôi đi đón chị”. Lần này không phải câu hỏi, không phải bàn bạc, mà là một câu khẳng định.

Mao Tuệ Châu thấy choáng váng, đến thảng thật không phải là lúc thích hợp để suy nghĩ mà. Cô hoàn toàn không theo kịp lời Ngô Phi nói.

Mao Tuệ Châu trở về khách sạn, ôm túi chườm không hiểu sao lại khóc một trận, sau đó cô nghĩ, được, thích đón thì đón đi. Đúng là cần nói chuyện lại lần nữa.

Hai ngày tiếp theo, “bà dì” không hành hạ cô nhiều lắm. Mao Tuệ Châu hoàn thành công việc một cách thuận lợi, cô mua quà cho các đồng nghiệp, tất nhiên cũng có phần cho Ngô Phi, sau đó thì đợi tàu tốc hành trở về. Sáng hôm đó, cô thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị làm thủ tục trả phòng, lúc này Ngô Phi gọi điện tới, Mao Tuệ Châu bắt máy, nói: “Tôi đi chuyến tàu hai giờ chiều, chắc rất muộn mới về tới”. Thông tin chuyến tàu của cô đều báo lại với công ty, Ngô Phi chắc cũng biết mà.

“Tôi biết.” Ngô Phi đáp, “Tôi muốn nói với chị, tôi đến rồi”.

Mao Tuệ Châu ngẩn ra: “Cái gì đến rồi?”.

“Tôi đến dưới tầng khách sạn của chị rồi. Tôi đến đón chị.”

Mao Tuệ Châu lại ngẩn ra, đến đón cô? Không phải ở trạm tàu đợi cô sao? Không phải đợi cô ngồi tàu về đến trạm sao?

Cô ngây ngẩn mất mấy giây, cuối cùng cũng có phản ứng. Cô hét lên một tiếng, hành lí cũng bỏ mặc lại trong phòng, mở cửa chạy ra bấm nút thang máy, không dám chậm trễ một phút nào.

Tim cô đập rất nhanh, mặt cô rất nóng, trong đầu cô trống rỗng.

Cậu đến đón cô! Không phải ở thành phố khác, không phải ở trạm tàu, mà đến đây, đang ở ngay dưới kia.

Mao Tuệ Châu thấy chân mình nhũn ra, cô nghĩ mình thật không thích hợp suy nghĩ chuyện tình cảm, ngay lúc này đây, cô đang kích động, không biết làm thế nào.

Thang máy cuối cùng đã xuống tới.

Mao Tuệ Châu vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Ngô Phi. Cậu đứng trong một góc ở đại sảnh, mặt quay về thang máy, tươi cười với cô.

Nụ cười ấm áp, khiến người ta động lòng.

Mao Tuệ Châu đứng đó, nhìn nụ cười kia.

“Chị vẫn khỏe chứ?”. Cậu hỏi.

Mao Tuệ Châu gật đầu, hốc mắt nóng lên. Trước khi nước mắt rơi xuống, cô chạy lên, ôm chầm lấy Ngô Phi.

Ôm thật chặt, tâm trạng cô đang không thể diễn tả.

Trong đầu Mao Tuệ Châu là một mảng trống rỗng. Cô không biết nên làm thế nào, cô chỉ biết mình rất muốn ôm cậu.

“Cậu hỏi chị hỏi, bây giờ tôi nghĩ ra đáp án rồi.” Đột nhiên Ngô Phi nói.

“Cái gì?” Mao Tuệ Châu không hiểu.

“Chị hỏi tôi, không hợp thì làm thế nào?”

Mao Tuệ Châu đứng thẳng người nhìn cậu, nhìn chăm chú: “Đáp án là gì?”.

Ngô Phi cười: “Không thế nào cả, cứ ôm nhau thôi.”

Mao Tuệ Châu đỏ mặt, là cô hấp tấp, là cô nhất thời âm đầu.

“Bất luận điều kiện ra sao, thích hợp hay không, ôm một lát, thì không sợ cái gì nữa. Chị thấy sao?” Ngô Phi hỏi cô.

Cô thấy sao? Cô không biết.

Cậu nói nhìn thấy cô thì không cảm thấy thích cô là việc kì cục nữa, bây giờ ôm một lát thì không quan tâm điều kiện có thích hợp hay không

nữa sao?

Bây giờ cô đã thấy cậu, ôm cậu, như vậy được sao?

Mao Tuệ Châu không ngồi tàu cao tốc trong ngày hôm đó về. Hôm đó là thứ bảy, cô và Ngô Phi ở lại thành phố đó, đi dạo phố, đi ăn cơm, nói rất nhiều chuyện.

“Vì sao tôi lại thích chị?” Ngô Phi cười đáp: “Lúc đầu có thiện cảm vì chị đã giúp tôi rất nhiều, hướng dẫn rất nhiều chuyện về công việc, tôi thấy tuy vẻ ngoài chị thanh cao lạnh lùng, nhưng thật ra là một người công tu phân minh, rất nghiêm túc. Tôi thích người nghiêm túc và có năng lực, cảm thấy được làm việc với người chuyên nghiệp như thế là rất may mắn. Sau này chị cứu tôi, tôi cảm thấy chị không chỉ là một người tài giỏi, mà còn là một người cao thượng. Người con gái như thế rất có sức hút.”

Mao Tuệ Châu nhíu mày: “Vậy là vì tôi tài giỏi lại cao thượng, từng giúp cậu, nên cậu quyết định lấy thân đền đáp?”

Ngô Phi cười lớn: “Còn hơn thế. Sau này chị xin thôi việc, tôi rất lo cho chị. Tôi biết chị có kinh nghiệm lâu năm trong ngành này, rời khỏi đó rồi, không biết chị có thể làm gì khác. Chị lại là người mạnh mẽ, có tham vọng, tôi lo chị không vượt qua được. Kết quả chị rất nhanh đã quyết định tự lập công ty, còn rất năng nổ, không hề suy sụp chút nào. Tôi rất khâm phục chị. Tôi muốn được tài giỏi như chị. Lúc đó tôi cứ trăn trở mãi, rất muốn trở thành đồng nghiệp với chị. Còn có một cảm giác, tôi không nói rõ được. Tôi biết, tôi phải đi tìm chị, tôi muốn làm việc chung với chị. Cho nên tôi từ chức. Mãi sau này tôi mới phát hiện, ý nghĩa của cảm giác kia chính là – tôi không chỉ muốn trở thành bạn đồng hành trong công việc của chị, tôi muốn ở bên chị, làm gì cũng được, chỉ cần ở bên chị”.

Mao Tuệ Châu vẫn đang nhíu mày: “Hừm, sao tôi cảm thấy, tiêu chuẩn tìm bạn gái của cậu hơi giống ông chủ tìm nhân viên, nào là giỏi giang, cao thượng, năng nổ, không bị khó khăn đánh gục, có thể ứng phó với nguy cơ.”

Ngô Phi suy nghĩ một lát, lại bật cười: “Cũng đúng”.

Mao Tuệ Châu tức giận, lại còn cũng đúng đó.

Ngô Phi giơ tay xoa đầu Mao Tuệ Châu, thân mật như đối với một cô bé, cậu nói: “Chị độc lập, mạnh mẽ, có năng lực, chuyên nghiệp, từng trải, nhưng lại khiến người ta thương xót. Càng tiếp xúc với chị, tôi càng muốn chăm sóc cho chị. Đây là cảm giác của tôi, tôi rất thích chị”.

Cậu nhìn cô, thấy cô đỏ mặt.

Cô cố nói: “Gia đình tôi sẽ không đồng ý”.

“Còn chị?” Ngô Phi hỏi.

Mao Tuệ Châu khẽ cắn môi, nói tiếp: “Gia đình cậu cũng sẽ không đồng ý.”

“Còn chị?” Ngô Phi lại hỏi.

Mao Tuệ Châu không trả lời, không dám trả lời.

Sau đó họ cùng trở về phòng khách sạn. Gạch lát sàn thiếu mất một mảng lớn, tạo nên một cái hố nhỏ. Khi Mao Tuệ Châu đi qua, Ngô Phi nắm tay cô, kéo cô một cái. Mao Tuệ Châu thấy lòng bàn tay mình nóng lên, tim đập liên hồi. Ngô Phi không buông tay cô ra, cứ nắm mãi, cho đến khi họ về đến phòng.

Phòng của cậu và cô cách nhau bốn căn. Một ở bên trái thang máy, một ở bên phải. Ra khỏi thang máy, hai người không thể không buông tay.

“Ngủ ngon.” Ngô Phi nói.

“Ngủ ngon.” Mao Tuệ Châu đáp lại. Đến trước cửa phòng, cô lấy thẻ từ chuẩn bị mở cửa. Nhưng độ ấm trên tay vẫn còn, sự ấm áp trong lòng vẫn còn, cô đứng một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được quay đầu lại.

Cậu đứng trước cửa phòng mình, cửa chưa mở. Thậm chí cả thẻ từ cũng chưa lấy ra. Cậu chỉ đứng đó nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

Cô và cậu bốn mắt nhìn nhau.

“Sao không vào?” Cô hỏi cậu.

“Tôi muốn nhìn chị vào phòng, kết quả chị lại không nhúc nhích, không biết chị muốn làm gì. Chị muốn làm gì, tôi sẽ cùng làm với chị.” Cậu đáp.

Nhìn thấy cô, cậu không còn thấy tình cảm này kì lạ nữa. Ôm một cái, cậu liền cảm, thấy tình cảm này không đáng sợ nữa.

Mao Tuệ Châu nhìn Ngô Phi.

Chênh lệch hơn sáu tuổi. Thật sự hơi nhiều, cô nghĩ.

Ngô Phi nhìn cô mỉm cười: “Vậy chị muốn làm gì? Còn muốn đi dạo sao? Hay muốn tìm một nơi uống vài ly và trò chuyện?”.

Mao Tuệ Châu đi qua, ôm cậu.

Nhìn thấy cậu, không thấy tình cảm này kì lạ nữa. Ôm cậu, thì cảm thấy tình cảm này không đáng sợ nữa.

Đúng không?

Cô cảm nhận được đúng là như vậy.

“Người nhà tôi nhất định kinh ngạc lắm, sẽ không đồng ý đâu.” Cô ôm cậu, đàn lại bài nhạc cũ.

“Còn chị?” Cậu ôm cô, hỏi lại lần nữa câu hỏi cũ.

Mao Tuệ Châu vui mặt vào lòng cậu, lại thấy mắt mình nong nóng. “Tôi thấy...” cô ngập ngừng, trong lòng có chút đấu tranh.

Nhưng vòng tay này rất ấm, vòng tay này làm cho cô cảm động. “Em đồng ý.” Cuối cùng cô nói.

Ngô Phi hét âm lên, dọa cô giật nảy mình.

Cô nghe thấy Ngô Phi cười lớn, cảm thấy mình bị bế lên, xoay vòng vòng. Xoay đến khi cô đầu choáng mắt hoa, xoay đến khi cô la hét. Nhưng thật sự rất vui! Cô vừa la vừa cười. Hốt hoảng quá, trước nay cô chưa từng như thế. Thật sự quá hoảng hốt.

Cậu để cô xuống, vẽ mặt đầy ý cười. Cô cũng đang cười, cười ngốc nghếch. Vừa cười cô vừa nghĩ, thật ra, cảm giác này cũng không tệ.

Hai người rúc trong phòng khách sạn trò chuyện đủ thứ trên đời. Chuyện công ty trước đây, ấn tượng của họ về nhau, những công việc từng cùng nhau làm, cho đến đánh gái đối tác làm ăn, suy nghĩ về việc lập công ty, còn rất nhiều câu ngốc nghếch như “vì sao lại thích”, “thích cái gì”, “à, thì ra là thế”, “không thể tưởng tượng ra”, “thật sao?” “anh đang đùa à”...

Sau đó họ cứ cười mãi, cười đến đau cả bụng. Mao Tuệ Châu nghĩ một đêm này cô cười nhiều hơn ba mươi tư năm nay cộng lại nữa.

Những câu nói thật ngốc thật nhảm chán, nhưng lại rất có ý nghĩa và thú vị.

Cô đã không còn nghĩ tới những cuộc đối thoại nghiêm túc của hai vợ chồng sau khi tặng ca về nhà và cuộc sống hôn nhân mà trước đó cô muốn nữa. Cô thấy cùng đi làm, cùng ăn mì, cùng nhau nói những chuyện không đầu không đuôi rất tuyệt.

Cô nói với Ngô Phi về gia đình cô, về những bài dân ca ở quê cô, cô hỏi Ngô Phi có sợ không?

Ngô Phi nói cả em anh còn dám theo đuổi, còn gì đáng sợ nữa.

Mao Tuệ Châu bật cười, cười xong lại u sầu, cô sợ. Nhưng bây giờ tình hình đã như vậy, cô quyết định thử một phen.

Ngô Phi còn dọa cô, cậu nói: “Em lúc nào cũng đừng nhắc đến chuyện tuổi tác, em nghĩ đi, em đã ba mươi tư, còn không chịu năm bắt, giữ chặt lấy anh, sau này đi đâu tìm cơ hội như vậy nữa?”.

Thật là ... người trẻ tuổi đúng là khó chịu mà.

Mao Tuệ Châu lườm cậu, sau đó Ngô Phi chồm người qua, hôn cô.

Nụ hôn đầu tiên của họ.

Cậu rất dịu dàng, có chút căng thẳng, cô càng căng thẳng lóng ngóng hơn.

Nụ hôn kết thúc, hai cái đầu tách ra, bốn mắt nhìn nhau. Sau đó cô chồm người lên trước, bắt đầu nụ hôn thứ hai.

Nụ hôn thứ hai tốt hơn nhiều. Cả hai đều đã chuẩn bị tâm lí, cậu ôm cô thật chặt, hôn cô thật sâu.

Đã ôm rồi, tình cảm này không còn đáng sợ nữa.

Cô thấy cậu nói này rất có lí.

Mao Tuệ Châu và Ngô Phi bắt đầu yêu nhau.

Hoàn toàn không giống với tình huống trong dự định của cô. Nhưng nếu đã bước lên một bước, cô vẫn quyết định tiếp tục bước đi.

Cô hỏi Cừ Chính Khanh: “Lúc trước cậu và Tiêu Đình, mình muốn hỏi là, cậu thấy hai người phù hợp với nhau sao? Cậu làm sao để khắc phục vậy?”.

“Cậu hỏi mình chuyện này?” Giọng Cừ Chính Khanh trong điện thoại tỏ rõ sự kinh ngạc.

“Phải.” Mao Tuệ Châu đáp. Cô cảm thấy có thể hỏi chuyện này từ Cừ Chính Khanh. Hai người họ xưa nay đều nghiêm chỉnh đứng đắn, sẽ không

ngữ lộn xộn, không nhiều chuyện, giống như đang thảo luận kế hoạch làm ăn và tình hình kinh tế vậy thôi.

“Hừm, vấn đề này.” Cảm giác của Cừ Chính Khanh cũng giống Mao Tuệ Châu, nên anh thấy không có gì khó trả lời. Anh nghĩ một lúc, cố gắng nhớ lại: “Hình như là Tiểu Đình nói, tình cảm mới là quan trọng nhất, phù hợp là cái quái gì. Nguyên văn thì không nhớ, ý đại khái vậy đó”.

Hóa ra là Tiểu Đình khích lệ anh sao, nên Cừ Chính Khanh mới không suy tính chuyện thích hợp hay không nữa.

Mao Tuệ Châu thở dài, xem ra “thích” không thể kháng cự, “hợp” không đánh đã bại rồi.

Cô thích Ngô Phi không? Cô nghĩ là có. Dù là cô ngồi trong phòng làm việc chỉ cách cậu một bức tường, cô cũng thấy nhớ cậu. Cô thấy cậu cười vui vẻ cô cũng vui, cô nghe cậu ngâm nga cô cũng hát thầm trong lòng. Cậu vào đưa hồ sơ cho cô, lén hôn cô một cái, cô giả vờ tức giận trừng mắt với cậu, nhưng sau khi cậu đi lại vui thầm rất lâu.

Cô thích cậu. Nhưng bắt đầu từ khi nào, cô không rõ. Còn thích cái gì ở cậu, cô cũng không rõ.

Cô chỉ biết là thích, việc này khiến cô không tự tin, thiếu sự chắc chắn.

Cô chỉ biết rõ một điều, chính là cô càng ngày càng thích cậu rồi.

Bây giờ họ vẫn cùng nhau tan ca, nhưng hoạt động từ ăn một bữa cơm đơn giản ban đầu đã thêm dạo phố, xem phim, có khi sẽ cùng đi chợ mua thức ăn đến nhà Mao Tuệ Châu nấu cơm. Cuối tuần nếu không tặng ca, họ cũng sẽ ở bên nhau.

Mao Tuệ Châu ở bên Ngô Phi rất vui vẻ. Hai người không chỉ cùng chung chí hướng trong công việc, mà còn quan tâm lẫn nhau trong cuộc sống đời thường.

Thậm chí Ngô Phi còn thảo luận kế hoạch sau này với cô. Chẳng hạn như khi nào thì ra mắt phụ huynh, sau bao lâu thì bàn chuyện kết hôn.

Lần đầu cậu nhắc đến chuyện này, Mao Tuệ Châu rất ngạc nhiên. Ngô Phi thấy vẻ mặt của cô thì bật cười: “Thế nào, không phải em nói sao? Yêu đương lấy hôn nhân làm tiền đề mà. Bây giờ chúng ta đã đi đến bước yêu đương, đương nhiên phải tính toán kế hoạch kết hôn chứ”.

Mao Tuệ Châu lập tức nghẹn lời, đúng là cô đã nói như thế, nhưng cô không ngờ Ngô Phi sẽ nghĩ như vậy. “Có nhanh quá không?” Cô nói. Cô còn chưa chắc chắn, chính xác hơn là chưa dám chắc chắn.

“Lên kế hoạch thôi mà. Có mục tiêu rồi mới chắc chắn được.” Vẻ mặt Ngô Phi nhìn như thể khó khăn lắm mới bắt được cô bạn gái nên rất sợ cô ấy chạy mất vậy.

Trong lòng Mao Tuệ Châu âm áp, nhưng lại không lên được kế hoạch.

Ngô Phi thấy vẻ mặt cô, đổi qua chủ đề khác: “Tôi mừng ba tháng sau bạn học cấp ba của anh họp lớp, em có muốn đi cùng không?”.

Mao Tuệ Châu lắc đầu theo phản xạ. Sau đó thấy được vẻ mặt thất vọng của Ngô Phi, cô chợt thấy áy náy, vội nói: “Ý em là, không biết có chuyện gì không, đến lúc đó mới dám chắc chắn”.

“Được.” Ngô Phi gật đầu, xoa đầu cô. Cứ như cô là cô gái nhỏ vậy. “Cố lên.”

Cố cái gì? Mao Tuệ Châu buồn bực. Yêu đương là một chuyện, phải đi gặp gỡ bạn bè cậu lại là chuyện khác. Bạn cậu có cười cậu tìm một bà cô già không, có hỏi này hỏi nọ suy đoán lung tung? Nếu bạn bè cậu không thích cô thì phải làm sao?

Mao Tuệ Châu nhìn mình trong gương. Ừm, nhìn không đến nỗi già lắm, nếu vẻ mặt cô không nghiêm túc như thế.

Cô cười với chính mình trong gương, không đủ ngọt ngào, không đủ đáng yêu. Cô thở dài, tự vò đầu mình. Ước gì đột nhiên trở nên trẻ trung và đáng yêu!

Mao Tuệ Châu quyết định thay đổi diện mạo, phải ăn diện. Cô muốn cùng Ngô Phi tham gia buổi họp lớp, cô muốn bạn bè của Ngô Phi thích cô. Cô muốn để Ngô Phi tự hào nói: Nhìn đi, đây là bạn gái tôi.

Ừm, nếu trông cô trẻ trung xinh đẹp, chắc sẽ không ai hỏi cô bao nhiêu tuổi.

Mao Tuệ Châu tìm Doãn Đình cùng nhau đi dạo phố, muốn cô ấy giúp đỡ một chút, cô muốn đổi kiểu tóc trẻ trung hơn, muốn mua mỹ phẩm và quần áo mới, còn muốn chăm sóc sắc đẹp, rồi đăng ký một lớp yoga. Về mặt hình thể đối với việc tham gia buổi họp lớp mà nói thì là nước đến chân mới nhảy, không kịp, nhưng...

Hai cô gái đi dạo suốt một ngày, tuy mệt nhọc nhưng rất hưng phấn.

Doãn Đình nói: “Chị xem, chị do dự lâu như thế, thật ra rất đáng giá. Bây giờ tốt biết mấy, em thật vui thay hai người”.

“Bây giờ tốt cỡ nào?” Giọng điệu của Mao Tuệ Châu vẫn bình tĩnh lí trí như cũ, thật ra trong lòng đang nhảy loạn.

“Bất luận nảy sinh gian nan trắc trở gì, ít nhất bây giờ chị đang làm cho mình đẹp hơn, khỏe mạnh hơn và tự tin hơn. Không phải tốt cho người khác, mà tốt cho chính bản thân chị.” Doãn Đình nghiêng đầu cười cong khóe mắt nói. Giọng điệu nghiêm túc nhưng lại mau lẹ, khá có sức thuyết phục.

Mao Tuệ Châu nghĩ cô ấy thật sự là thiên sứ. Cừu Chính Khanh thật may mắn.

Cô ấy nói đúng, bất luận thế nào, bây giờ cô rất coi trọng bản thân, cô làm cho mình đẹp hơn, khỏe mạnh hơn, để mình tốt hơn! Yêu Ngô Phi, làm

cho cô tốt hơn! Đây là chuyện tốt!

Mao Tuệ Châu đã nghĩ thông suốt.

Lúc cô gặp Ngô Phi, kiểu tóc và cách ăn diện mới của cô khiến mắt cậu lóe lên. “Hừ hừ”, cậu cố ý nói: “Làm cho mình đẹp như thế là muốn cảnh cáo anh sao?”.

“Phải.” Mao Tuệ Châu híp mắt cười. “Đôi với em tốt một chút, không thì em chạy đó.”

Ngô Phi sờ sờ mũi: “Sao anh cảm thấy câu này nên là anh nói mới đúng nhỉ, em giành mất rồi.” Cậu nhìn dáng vẻ cười hì hì của Mao Tuệ Châu, không nhịn được ôm cô vào lòng: “Đúng, đúng, là lời thoại của em, anh cảm thấy bị đe dọa rồi”.

Mao Tuệ Châu cười lớn, gái “già” như cô, có thể khiến anh thấy bị đe dọa sao? Cô nghĩ là có! Cô thấy mình nên có sự tự tin này.

Cô có không?

Cô cố gắng có.

Mao Tuệ Châu quyết định cùng Ngô Phi đi họp lớp, vì quá căng thẳng, cô không nói ngay ý định này cho Ngô Phi biết, cô muốn chuẩn bị thêm nữa, nếu ở phút chót không có gì xảy ra, cô sẽ nói với Ngô Phi. Cô xem trọng chuyện này như thế, thật ra Ngô Phi cũng cảm nhận được, cậu đoán Mao Tuệ Châu đang chuẩn bị cùng cậu đi họp lớp. Cậu mừng thầm trong lòng, nhưng không nói gì, muốn đợi Mao Tuệ Châu chủ động nói với cậu.

Nhưng không ngờ người tính không bằng trời tính, chuyện gì cũng có bất ngờ.

Hai ngày trước khi diễn ra buổi họp lớp, Mao Tuệ Châu đổ bệnh. Chỉ là cảm lạnh, không nghiêm trọng lắm, nhưng cũng làm cho cô đầu choáng mắt hoa, ho, ngạt mũi, mặt sưng phù, bọng mắt lớn.

Mao Tuệ Châu nhìn mình trong gương, thật sự khóc không ra nước mắt, cực khổ nửa tháng trời cố gắng giảm cân làm đẹp xem như uổng phí hết rồi. Hôm sau là họp lớp, hôm nay cô thử trang điểm đậm xem thế nào, lớp trang điểm dày có thể thành công che giấu sắc mặt tồi tệ nhưng lại tôn lên sự già nua của cô. Không được, cô không thể xuất hiện trước mặt bạn bè Ngô Phi như vậy. Cô không muốn mang hình tượng bà cô “già” mặt sưng phù, bọng mắt to mà xuất hiện.

Sắp hết giờ làm, Ngô Phi đến hỏi cô: “Tối mai em có đi cùng anh không?”. Mãi không thấy cô có động tĩnh, cậu không nhịn được chủ động hỏi.

Mao Tuệ Châu đáp lại anh bằng lời mà cô đã tập luyện nhiều lần trong lòng: “Em bị cảm chưa khỏi, không đi đâu, đến đó hết ho lại sổ mũi thì không hay. Để lần sau em sẽ đi”

Ngô Phi không lên tiếng, cứ nhìn cô. Mao Tuệ Châu chột dạ, cố ý ho vài cái: “Thật đó, em bị ốm chưa khỏi, không nên đi để tránh ảnh hưởng mọi người. Để lần sau nhé”.

Trên mặt Ngô Phi lộ rõ sự thất vọng, nhưng cậu không nói gì, đi ra ngoài.

Hôm sau, Mao Tuệ Châu trang điểm kỹ càng, nhưng vẫn không giấu được vẻ tiều tụy, ngoại hình không trong trạng thái tốt nhất, cô xác định lần nữa, buổi họp lớp của Ngô Phi cô không đi. Nhưng cô quả thật rất áy náy, bèn chủ động nói với Ngô Phi sẽ mời cậu và bạn học ăn cơm sau. Ngô Phi đồng ý, buổi tối đi dự buổi họp lớp với vẻ mặt buồn bã.

Mao Tuệ Châu không yên lòng, cứ sợ Ngô Phi sẽ giận cô. Cô tan ca về nhà, tẩy trang tắm rửa sớm, định đọc sách để bình tĩnh lại, đợi buổi họp lớp kết thúc, Ngô Phi sẽ gọi điện cho cô.

Cô đợi mãi đợi mãi, cuối cùng Ngô Phi cũng gọi. Mao Tuệ Châu vội vàng bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến tiếng Ngô Phi la lớn: “Zoe, anh

rất nhớ em”.

Đầu Mao Tuệ Châu căng lên, xong rồi, nghe giọng có vẻ như Ngô Phi say rồi.

“Anh rất nhớ em.” Ngô Phi lại la lớn. Sau đó hình như bên cạnh có người lấy điện thoại qua nói: “Thật ngại quá, tôi là bạn học của Ngô Phi, cậu ấy quá chén, cứ đòi phải gọi điện cho cô”.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Mao Tuệ Châu vội vàng nói. Người ngại là cô mới phải, làm phiền đến người khác, xấu hổ quá.

Ngô Phi giật lại điện thoại, gọi tên cô, nhưng một lúc sau lại không nói gì nữa, sau đó đột nhiên nói: “Anh uống say rồi”.

“Ừ.” Mao Tuệ Châu tức giận, giọng điệu nũng nịu này là ý gì.

“Anh uống say rồi.” Ngô Phi mè nheo nhắc lại.

“Anh tự biết thế là tốt rồi.” Mao Tuệ Châu đáp.

“Em đến đón anh đi.” Ngô Phi nũng nịu. Giọng điệu đó làm Mao Tuệ Châu không dám tưởng tượng đến vẻ mặt và phản ứng của bạn học bên cạnh cậu.

“Anh nhớ em, em đến đón anh đi.” Ngô Phi giống như máy phát vậy.

“Được, em đi đón anh.” Mao Tuệ Châu không còn cách nào khác. Cô còn có thể làm gì? Cậu uống say, cô đau lòng. Cậu bảo cô đến đón, biết chắc rằng qua đó sẽ rất mất mặt, nhưng cô vẫn phải đi. Cô cũng không thể bỏ mặc cậu, cậu quá chén rồi, cậu cần có người chăm sóc.

Mao Tuệ Châu hỏi rõ địa chỉ trong điện thoại, dặn dò cậu ở đó đợi. Sau đó vội vàng thay đồ đón xe qua đó.

Khi taxi đi được nửa đường, Mao Tuệ Châu mới nhớ ra mình đi vội quá vẫn chưa kịp trang điểm. Thôi đành vậy. Cô chê mình không đủ trẻ trung xinh đẹp, không dám đi cùng cậu tới chỗ hẹn, kết quả cậu lại uống sau

quậy phá bảo cô đến. Đã thế cô mặc kệ, dù sao bạn bè cậu cô cũng không quen, có mất mặt cũng là cậu mất mặt hơn.

Hừ, cô mặc kệ.

Mao Tuệ Châu bị Ngô Phi chọc tức đến chóng mặt, chỉ có thể gạt hết mọi lo ngại, đến đó đón người.

Đến nơi, Ngô Phi quả là đã say mềm rồi, nhưng cậu vẫn nhận ra cô. Cậu thấy cô đến liền vừa cười vừa đi đến, dang tay ra, ôm cô vào lòng.

“Cô ấy là bạn gái mình.” Cậu nói rất lớn tiếng.

Mao Tuệ Châu không dám nhìn phản ứng của đám bạn học cậu. Nhưng một người bạn hơi mập lại chủ động bước qua nói: “Thật ngại quá, cậu ấy hơi quá chén, không phải chúng tôi cố ý đâu, chẳng qua mọi người vui quá, không để ý nên uống hơi nhiều”.

Mao Tuệ Châu không thể không quay đầu chào hỏi vài câu với những người đó. Cô muốn thể hiện tốt hơn, nhưng Ngô Phi ôm quá chặt, hơn nữa cậu rất nặng, đè lên cô làm cô phải vất vả chống đỡ.

Mao Tuệ Châu hết cách, đành vội vàng nói xin lỗi, Ngô Phi làm phiền mọi người rồi, sau đó tỏ ý phải đưa Ngô Phi về.

Hai bạn học vội qua giúp, cậu bạn hơi mập kia hỏi: “Một mình cô đưa cậu ấy về sao được? Không đợi cô chú đến à?”.

“Đợi ai?” Mao Tuệ Châu nghe không rõ. Lúc này một đôi vợ chồng già bước vào, người phụ nữ vừa liếc mắt đã thấy Ngô Phi đang ôm chặt Mao Tuệ Châu không buông, liền gọi một tiếng: “Ngô Phi”.

Mao Tuệ Châu không biết đôi vợ chồng này, nhưng nhìn tuổi tác và tướng mạo của họ, trong lòng cô dâng lên dự cảm không lành. Cậu bạn hơi mập nhanh chóng giải thích với cô: “Ngô Phi uống say rồi đòi người đến đón, tôi cứ tưởng là tìm mẹ cậu ấy, nên giúp cậu ấy gọi về nhà, kết quả cậu ấy bảo gọi sai rồi, sau đó liền gọi cho cô luôn”.

Trời xanh dậy sấm!

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Mao Tuệ Châu mở to mắt nhìn bố mẹ Ngô Phi tới gần, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Cô không trang điểm! À, không đúng, hai suy nghĩ: Ngô Phi còn đang chết dí trên người cô.

Bố mẹ Ngô Phi bước qua, nhìn thấy Mao Tuệ Châu cũng không ngạc nhiên lắm, mẹ cậu hỏi: “Zoe đúng không?”.

Mao Tuệ Châu gật đầu, cô tạm thời mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có thể gật đầu.

Mẹ cậu cười. Mao Tuệ Châu không biết bà cười cái gì. Bà ấy gõ lên đầu Ngô Phi đang dựa trên bả vai của cô, nói: “Thật ngại quá”, sau đó cả bố mẹ Ngô Phi đều cười.

Cuối cùng Mao Tuệ Châu dưới sự giúp đỡ của mọi người đưa Ngô Phi lên xe bố mẹ cậu. Mao Tuệ Châu muốn nói tạm biệt, Ngô Phi lại ôm chặt cô không buông, cứ nói nhớ cô, bảo cô đến đón cậu.

Mao Tuệ Châu cảm thấy, trong tình huống này, cô đánh cậu một trận cũng không có gì là quá đáng.

Mao Tuệ Châu bị Ngô Phi “cưỡng ép” đến nhà cậu. Bố mẹ Ngô Phi rất khách sáo, mẹ cậu cười nói: “Cô thường nghe Ngô Phi nhắc đến cháu.”

Mao Tuệ Châu xấu hổ đỏ cả mặt.

“Cô cứ muốn Ngô Phi mời cháu đến nhà chơi, nó nói cháu ngại, đợi một thời gian nữa.”

Mặt Mao Tuệ Châu đỏ bừng, cô lén nhéo Ngô Phi vài cái. Ngô Phi từng nói về việc đến ra mắt gia đình cậu, đúng là cô đã cự tuyệt, nói đợi thêm một thời gian nữa. Nhưng cậu nói vậy với người nhà, khiến cô thật khó xử.

Nhưng, không ngờ bố mẹ cậu lại hòa nhã và dễ gần đến thế.

Mẹ Ngô Phi trò chuyện với Mao Tuệ Châu suốt dọc đường đưa cậu về nhà. Giờ Mao Tuệ Châu mới biết, thì ra Ngô Phi kể rất nhiều chuyện với người nhà. Công việc của cậu, cậu bị người khác hãm hại, cô giúp cậu, cô mất việc, cô tự mở công ty, còn cậu muốn cùng cô mở công ty.

Bố mẹ cậu biết nhiều về cô hơn Mao Tuệ Châu nghĩ. Cuối cùng họ hợp sức đưa Ngô Phi về phòng, mẹ cậu còn nói một câu: “Tuy chưa từng gặp cháu, nhưng bác có thể nhìn ra, Ngô Phi thật sự rất thích cháu. Chúng ta vốn cũng có chút lo ngại, nhưng sau khi Ngô Phi ở bên cháu, nó thay đổi rất nhiều, trưởng thành hơn. Hai người già này bàn với nhau, cô gái có thể khiến Ngô Phi ngày càng tốt hơn, chắc chắn là một cô gái không tệ”.

Đêm hôm đó, bố của Ngô Phi lái xe đưa Mao Tuệ Châu về. Ông không nói nhiều như mẹ Ngô Phi, nhưng rất lịch sự, thái độ với Mao Tuệ Châu rất tốt, còn mời cô ngày mai đến nhà ăn cơm nữa. Mao Tuệ Châu cắn môi một cái, nhận lời.

Đêm hôm đó cô ngủ không được, cô suy nghĩ rất nhiều. Cô nhớ đến câu nói của mẹ Ngô Phi, cô gái có thể làm cho con trai họ ngày càng tốt hơn, chắc chắn sẽ không tệ.

Không sai, cô không tệ chút nào. Cô thật sự không tệ chút nào.

Người khác nghĩ gì không quan trọng, quan trọng nhất là Ngô Phi nghĩ thế nào, Ngô Phi làm thế nào. Suy nghĩ của cậu, hành vi của cậu, ảnh hưởng đến những người xung quanh cậu. Cách người khác nhìn nhận cô, đều từ cậu mà ra.

Cô không tệ, cô rất tốt!

Đây chính là cách nhìn nhận của cậu.

Hôm sau, Mao Tuệ Châu đến nhà họ Ngô.

Ngô Phi đã tỉnh rượu, vẫn còn ấn tượng với chuyện tối qua, cậu rất lo Mao Tuệ Châu sẽ giận cậu. Tối qua cậu buồn bực nên uống nhiều, uống xong còn nổi cơn điên. Bây giờ nếu cô giận, cậu cũng hiểu được.

Mao Tuệ Châu đứng ở trong phòng cậu, hai tay khoanh trước ngực, rất có khí thế nói: “Anh biết sai chưa?”.

Ngô Phi gật đầu.

Mao Tuệ Châu nói: “Vậy thì để trừng phạt, anh phải theo em về nhà một chuyến.”

Ngô Phi ngẩn người, sau đó vui mừng ngẩng đầu lên.

“Gặp bố mẹ em, gan anh lớn bằng trời, chắc không sợ gặp họ đâu.”

Ngô Phi bật cười, tiến lên trước hai bước ôm chầm Mao Tuệ Châu: “Được, được quá chứ”. Gan cậu lớn, là vì cậu yêu cô. Cuối cùng lá gan cô cũng lớn hơn rồi. Nhất định cũng vì cô yêu cậu.

Nửa năm sau, Ngô Phi và Mao Tuệ Châu kết hôn.

Sau này có người hỏi Mao Tuệ Châu: “Chồng cô nhìn rất trẻ, anh ấy ít tuổi hơn cô sao?”

Mao Tuệ Châu đáp: “Đúng vậy, anh ấy nhỏ hơn tôi sáu tuổi rưỡi”.

Người đó kêu một tiếng á chà, nói tiếp: “Cô thật lợi hại, vậy mà cũng theo đuổi được”.

“Là anh ấy theo đuổi tôi.” Mao Tuệ Châu nhìn thẳng vào mắt người kia, người kia sau khi nghe thấy chênh lệch tuổi tác giữa hai người thì trong ánh mắt có nghi vấn và không đồng tình. Cô nhìn thấy điều đó, nhưng cô không sợ, cũng không ngại. Cô nói với người đó: “Không cần nghi ngờ, anh ấy theo đuổi tôi, vì tôi đáng để anh ấy theo đuổi”.

Chênh lệch sáu tuổi rưỡi thôi mà, có gì to tát đâu. Bây giờ họ sống rất hạnh phúc.

Cô rất tự tin, vì Ngô Phi yêu cô.

Không có gì là không thích hợp cả, vì anh yêu cô, vừa hay cô cũng yêu anh.

HẾT

